STEPHANIE ARCHER

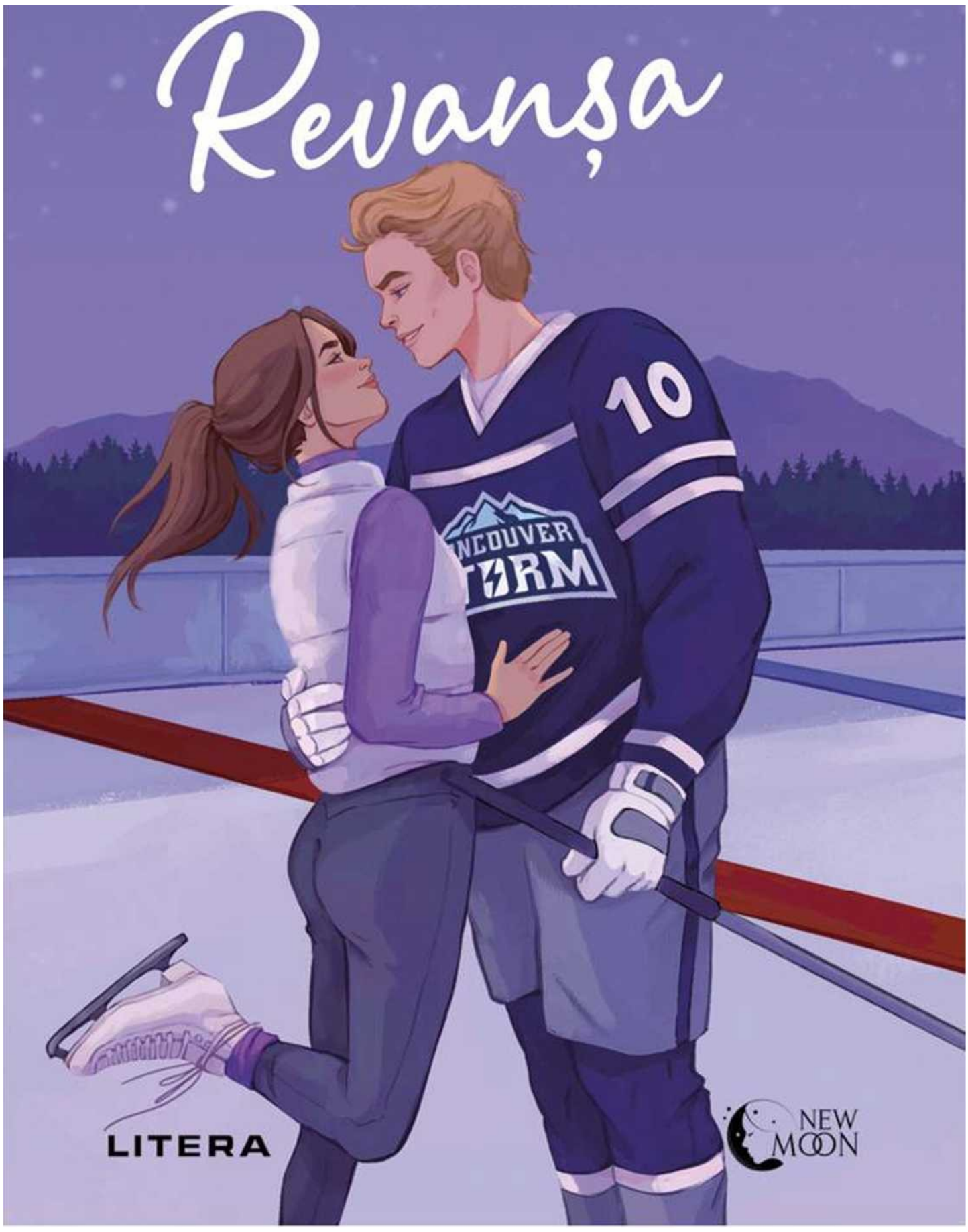

• NEW
MGDN

STEPHANIE ARCHER

REVANŞA

Traducere din limba engleză
ELENA MACOVICIUC

EDITURA LITERA
Bucureşti, 2025

Stephanie Archer
The Fake Out
Copyright © 2023

Publicat prin înţelegere cu Bookcase Literary Agency şi Corto Literary.

Copyright copertă: Chloe Friedlein

LITERA[1]
Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Revanşa
Stephanie Archer
Copyright © 2025 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Conţinutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright şi este destinat exclusiv utilizării în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcat. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul, schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, prin internei sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, vânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimţământul editorului, este strict interzisă. Dreptul de folosinţă al prezentei lucrări nu este transferabil. Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparţin companiei Grup Media Litera SRL.

Editor: Vidrascu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Păunită Ana
>
Copertă: Flori Zahiu-Popescu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată
>
de Cristina Vidrascu Sturza.
>

ISBN 978-630-342-682-2
ISBN EPUB 978-630-342-942-7

Pentru Helen Camisa, care consideră că toţi oamenii ar trebui să facă mişcare şi să se simtă bine în pielea lor!

Avertizare conţinut

Unele detalii din lumea hocheiului profesionist au fost modificate pentru a vă oferi o lectură mai plăcută.

Ca să verificaţi avertismentele legate de conţinutul cărţii, scanaţi codul QR de mai jos sau accesaţi *www.stephaniearcherauthor.com/content-warnings*

CAPITOLUL 1

Rory

Sângele îmi pulsează în urechi în vreme ce patinez spre poartă, în timpul primului meu meci cu Vancouver Storm. Suntem în prelungiri, iar mulţimea devine din ce în ce mai gălăgioasă pe măsură ce îmi iau avânt şi trimit pucul spre poartă.

Se loveşte însă de bară, iar fanii Vancouver oftează dezamăgiţi.

„Vedetele înscriu goluri.” Asta aud de când mă ştiu de la tatăl meu, legenda hocheiului canadian, Rick Miller, şi asta îmi tot repet când iau pucul din grămada de jucători şi patinez în spate, până când am loc să dau spre poartă.

Meciul se opreşte însă când se aude fluierul şi mă uit la tipa drăguţă care mi-a atras atenţia toată seara.

Hazel Hartley lucrează ca fizioterapeută a echipei mele. E superbă şi are limba ascuţită. Genele ei sunt lungi şi negre, buzele voluptuoase au nuanţa perfectă de roz, iar ochii au cea mai hipnotizantă nuanţă de albastru-cenuşiu pe care am văzut- o vreodată. Acum, stă în tribunele din spatele porţii împreună cu sora ei, Pippa, şi arată de parcă ar prefera să fie oriunde altundeva numai nu aici.

Hazel Hartley a fost meditatoarea mea în liceu, iar pe vremea aia avea un iubit. Nu mă suportă şi nu mai iese cu jucători de hochei. Deşi Pippa poartă un tricou al echipei Storm care are pe spate numele logodnicului ei, portarul Jamie Streicher, şi deşi Hartley lucrează pentru echipă, n-am mai văzut-o într-un tricou de suporter încă din liceu. în seara asta, privirea mi-a fost atrasă de coada ei şatenă şi de geaca de un mov şters. Pun pariu că poartă colanţii negri care îi fac fundul să arate senzaţional.

Când îi fac cu ochiul, se preface că e plictisită.

Când îi zâmbesc, se preface că o ia căscatul.

Interacţiunea noastră declanşează o reacţie electrică, ce dă dependenţă şi îmi umple venele. Aşa suntem încă din liceu.

Jucătorii se aşază pentru o înfruntare şi mă concentrez din nou la meci. Fanii încep să se agite, disperaţi după o victorie. Cum aud fluierul, mă pun în mişcare, îndreptându-mă cu pucul spre portar.

- Haide, Miller! strigă antrenorul Ward de pe bancă.

Sunt hotărât să îi arăt lui Tate Ward că nu a investit degeaba în mine când a vrut jucătorul din ligă care a dat cele mai multe goluri. E idolul meu de când era jucător.

Faptul că sezonul ăsta o să joc pentru el o să rezolve tot ce merge prost în mintea mea. Trebuie să o facă.

Hayden Owens, apărător al echipei mele, e liber. Ar putea să tragă la poartă, dar îmi tot răsună în minte că vedetele sunt cele care înscriu goluri, aşa că nu am de gând să îi pasez pucul.

îl lovesc şi intră direct în plasă. în clipa aia, arena explodează în urale datorită golului meu, ce a adus victoria echipei. Muzica răsună în difuzoare, luminile din arenă se aprind toate şi sunt înconjurat de restul coechipierilor. Cei de pe bancă se bucură şi până şi antrenorul Ward, care e mereu tăcut şi serios, aplaudă. Aştept sentimentul copleşitor de mândrie care ar trebui să îmi inunde pieptul, doar că în locul lui e un mare gol.

Fanii lovesc geamul de bucurie şi sunt înconjurat

de colegii mei, însă nu simt nimic.

La naiba!

în trecut, îmi păsa. Când înscriam un gol, mă simţeam regele lumii, eram mai presus de orice. Acum însă, mă simt amorţit, ca şi cum doar bifez ceva ce trebuie să fac. Cândva, visul meu era să joc hochei profesionist şi să fiu cel mai bun din ligă. însă, de ceva timp, pare mai degrabă o povară, o sarcină pe care trebuie s-o îndeplinesc.

Speram că totul avea să se schimbe acum că am venit să joc în echipa Vancouver, pentru Ward, alături de prietenul meu cel mai bun, portarul Jamie Streicher.

- Miller, fii mai bucuros, tocmai ai câştigat meciul! îmi zice Owens, care mă apucă de umeri şi încearcă să mă blocheze.

Râd şi îl dau laoparte. încerc să ignor toate gândurile ciudate în timp ce patinăm spre bancă. Când trec pe lângă Hazel, îi arunc zâmbetul meu arogant care ştiu că o irită.

Toate privirile fanilor sunt îndreptate spre mine când lovesc geamul cu crosa, iar Hazel mă fixează cu privirea. Ridică dintr- o sprânceană, ca şi cum ar spune „Ce vrei, idiotule?”

- Vrei un autograf? mimez şi fac semn ca şi cum aş semna pe ceva.

Văd cum buzele i se curbează într-un zâmbet detaşat, iar ea se ridică şi îmi şopteşte:

- Ai vrea tu.

Pieptul mi se umple cu entuziasm. Nimeni nu îmi vorbeşte ca Hartley. Şi tocmai asta mi-a plăcut mereu la ea.

Iar, în ultimul timp, schimbul nostru de replici e singurul lucru care mă face să mai simt ceva.

Pippa, care e lângă ea, îmi zâmbeşte şi îmi face cu mâna.

- Felicitări pentru gol, Rory!

Owens loveşte sticla, îi face cu mâna, iar Pippa râde. Ochii îi capătă însă o strălucire aparte când Streicher, logodnicul ei, se duce să o salute.

Ceva îmi strânge inima când o văd pe Pippa trimiţându-i un sărut. Hartley a început deja să urce

scările care duc spre ieşirea din arenă, iar coada i se leagănă dintr-o parte în alta.

Poartă *acei* colanti şi fundul *chiar* îi arată incredibil.

- Cred că Hartley mă place, le spun băieţilor, în timp ce îmi menţin privirea aţintită asupra ei.

Owens râde şi până şi Streicher, care e mereu serios, pufneşte.

- Nici o şansă, amice, îmi spune Owens şi mă loveşte pe spate în timp ce ieşim de pe gheaţă.

în clipa aia, se activează toate instinctele mele competitive, şlefuite de ani întregi de hochei şi antrenamente. îmi plac provocările şi nu suport să pierd.

Faptul că Hartley nu mă bagă în seamă e ca un ghimpe în coaste. O plac, dar nu ştiu cum să leg o relaţie cu ea. Cred că undeva, în adâncul ei, şi ea mă place.

„Hocheiul e totul. E mai presus de orice", asta spune tata mereu.

Gândul îmi tot zboară la Hazel Hartley, ceea ce e periculos, dar nu pot să mi-o scot din minte.

- Miller, să treci pe la biroul meu după conferinţa de presă! îmi spune antrenorul Ward, în timp ce mă îndrept spre vestiar.

încuviinţez din cap şi o iau spre duşuri, fără a putea să mi-o scot din minte pe Hazel.

După discuţia cu Ward, mă întorc în vestiar, cu mintea vâjâindu-mi. Streicher e încă acolo, îşi adună lucrurile.

- Ai jucat bine în seara asta, spune el.

Mă străduiesc să tac, în timp ce mintea mi se umple cu gânduri ciudate despre cât de gol mă simt şi despre faptul că victoriile nu mă mai împlinesc la fel ca înainte. Eu şi Streicher jucăm hochei împreună de la cinci ani şi e persoana în care am cea mai mare încredere, dar ştiu că trebuie să ţin pentru mine discuţia pe care tocmai am avut-o cu Ward.

- Te duci să te vezi cu Pippa? îl întreb, în timp ce ne luăm genţile şi ne îndreptăm spre ieşire.

Pippa îl aşteaptă de obicei în boxa privată a

echipei, de la etaj, împreună cu rudele şi cu ceilalţi parteneri ai coechipierilor noştri. Poate o să fie şi sora ei cu ea.

- S-a dus direct acasă. N-a vrut să stea până târziu, pentru că avem petrecerea de logodnă.

- Asa e.

E mâine-seară, la un restaurant din Gastown, aproape de apartamentul lor.

Traversăm sala şi îi salutăm pe angajaţii din arenă.

- Ce voia să discute Ward cu tine?

- Mi-a oferit postul de căpitan, îi mărturisesc, în timp ce anxietatea îmi dă târcoale.

- Serios?

Pare la fel de surprins cum am fost şi eu când am aflat.

- Ce pot să spun, Ward ştie să recunoască talentul adevărat.

îmi pun zâmbetul meu cel mai arogant, în ciuda incertitudinii pe care o simt în piept.

„Ai grijă cum te porţi sezonul ăsta! Arată-mi că meriţi oportunitatea asta, Miller! Fii căpitanul de care are nevoie echipa ta!” mi-a zis Ward.

Anul trecut, când jucam pentru Calgary, am început o bătaie pe gheaţă cu Streicher – asta înainte să ne împăcăm. în timpul

unui alt meci, m-am enervat pe fani şi le-am arătat degetul mijlociu, ceea ce mi-a adus o penalizare şi un loc în momentele cele mai importante din sport pentru tot restul săptămânii. în seara asta, când restul echipei mă felicita, nu mi-a păsat.

Nimic din toate astea nu se potrivesc cu un căpitan bun. Nu sunt un lider. Eu sunt nemernicul. Vedeta. Tipul pe care toţi vor să îl urască.

- O s-o faci?

- Trebuie, contractul meu e pe un singur an.

Când a început să lucreze cu echipa, sezonul trecut, Ward a luat mai mulţi jucători independenţi pe termen scurt. Explicaţia pe care a dat-o presei a fost că nu doar lua jucători, ci crea o echipă. însă, la sfârşitul sezonului, cam jumătate dintre ei au fost dati la schimb.

»

- Dacă vreau să rămân în Vancouver, Ward trebuie să fie mulţumit de mine. Asta în condiţiile în care el e singurul pentru care vreau să joc.

în urmă cu un deceniu, Tate Ward era unul dintre cei mai promiţători jucători din istoria hocheiului profesionist, însă o rană la genunchi i-a distrus cariera. Dormitorul meu era plin cu postere cu el. în afară de mine, e singurul care a întrecut rezultatele tatălui meu.

- Ward e altfel, îi spun lui Jamie.

Toţi antrenorii pentru care am jucat au folosit intimidarea şi agresivitatea ca să îşi motiveze jucătorii, iar printre ei îl includ şi pe tata, care a preluat la un moment dat echipa pentru care jucam eu şi Streicher când eram mici. însă Ward nu ţipă. De fapt, abia dacă a vorbit în timpul antrenamentelor de săptămâna asta. Ne-a explicat schemele, apoi ne-a privit în acţiune. Din când în când, mai chema câte un jucător pe margine şi îi dădea nişte sfaturi.

>

Mereu mi-am dorit aprobarea paternă şi, din cauza asta, vreau să îl fac pe Ward mândru de mine.

Jamie încuviinţează când ajungem la lifturile din garaj.

- Acum, că ne înţelegem din nou bine, îmi place că

suntem în aceeaşi echipă.

Nu discutăm despre ce s-a întâmplat – adică, despre cei şapte ani în care nu am vorbit pentru că am fost destul de fraier cât să ascult sfatul dat de tata. „Nu fi prieten cu cei din echipa rivală!” mi-a spus când am fost aleşi la profesionişti.

Rick Miller nu a fost niciodată un expert în relaţii, dar mi-a luat ceva timp să pricep asta.

Streicher a încuviinţat.

- Şi eu mă bucur. Şi Pippa, de altfel.

Colţul buzei i se ridică, asta fiind versiunea lui pentru un zâmbet în toată regula. Ceva din mine s-a relaxat.

Poate chestia asta cu căpitanul e imboldul de care am nevoie. Poate asta o să mă vindece în sfârşit. O provocare nouă.

- Credeam că ai acceptat schimbul doar ca s-o enervezi pe Hartley tot anul.

îi zâmbesc şi îmi aduc aminte cum a căscat ea azi. Ce răsfăţată!

- Poate doar puţin.

Apoi mă gândesc cum ar fi să joc pentru echipa rivală şi să nu am pe cine să tachinez. Mă cuprinde din nou blazarea pe care am simţit-o în seara asta după ce am înscris golul.

- Să ştii că pot să mi te imaginez căpitan.

Streicher apasă din nou butonul liftului, nerăbdător.

Ştiu că nu sunt omul potrivit pentru asta, dar a activat în mine dorinţa de competiţie. Trebuie să încerc.

Amândoi primim notificări pe telefon.

- Ăsta e anunţul, îi zic, în timp ce îşi scoate telefonul.

- Da. Rory Miller, noul căpitan al echipei Vancouver Storm, zice el, citind e-mailul.

Liftul ajunge, în sfârşit, şi intrăm în el. Streicher continuă să citească, în timp ce apăs pe butonul care ne duce în parcare.

- Avem un jucător nou.

- Cine?

între juniori şi toţi anii petrecuţi în ligă, am jucat cu sau împotriva tuturor.

- Connor McKinnon.

O senzaţie neplăcută îmi apare în stomac când îi aud numele şi mă uit la Streicher.

[5]

- Ăla e...

- Da. Fostul lui Hazel.

Mă încordez. îl urăsc pe idiotul ăla.

E adevărat că sunt un nemernic arogant, căruia îi place să pună paie pe foc şi care vrea să fie mereu în centrul atenţiei, dar McKinnon e un gunoi. Am mers la acelaşi liceu. Timp de doi ani, am privit-o pe Hazel facându-i ochi dulci, în timp ce el nu dădea doi bani pe ea. îi vorbea cu superioritate. O ignora. Este un om agresiv, atât pe gheaţă, cât şi în afara terenului. Consideră că i se cuvine totul.

Pippa a zis că s-au despărţit la sfârşitul primului an studenţesc al lui Hazel. Nu ştiu ce s-a întâmplat exact, decât că Hazel nu mai iese cu jucători de hochei.

în clipa aia, m-au copleşit instinctele protectoare. Nu îl voiam în apropierea ei.

- Cine e fizioterapeutul lui? întreb eu, încercând să par nepăsător.

Streicher oftează, iar eu ştiu deja ce urmează să îmi spună.

- Hazel.

La naiba! Trebuie să fac ceva în privinţa asta.

O să vorbesc cu ea mâine, la petrecerea de logodnă a lui Streicher şi a Pippei.

CAPITOLUL 2

Hazel

- Felicitări! îi şoptesc Pippei, în timp ce o îmbrăţişez la petrecerea de logodnă. Te iubesc şi

sunt aşa de fericită pentru voi doi, dar, dacă o să te rănească vreodată, să ştii că o să fac în Photoshop poze cu el în scutece, cu o dominatoare lângă, şi o să le postez pe internet.

Pippa zâmbeşte. Restaurantul intim pe care l-am rezervat pentru eveniment e plin cu oameni dragi: familia noastră, jucătorii de la Vancouver Storm şi partenerele lor, precum şi câţiva prieteni din turneul muzical la care a participat Pippa vara asta, în timp ce îşi promova noul album.

- Glumesc, îi zic, în timp ce îi dau o şuviţă după ureche.

- Ştiu.

În lumina blândă din restaurant, sora mea străluceşte de-a dreptul. Poate aşa sunt oamenii când se îndrăgostesc, aşa cum s-a întâmplat cu sora mea. Jamie îşi căuta o asistentă când s-a mutat în Vancouver. Nu ştia însă că aceasta avea să fie tipa din liceu pe care o plăcea şi cu care avea să ajungă să se logodească.

Jamie mă priveşte din spatele ei, cu un zâmbet subtil pe buze, apoi se apleacă să mă îmbrăţişeze.

- Să ştii că nu glumeam, îi şoptesc, la care el pufneşte.

- Mulţumesc că ai organizat petrecerea asta, înseamnă foarte mult pentru noi!

Se uită la Pippa, care e prinsă în conversaţie cu mama lui şi cu părinţii noştri.

- Cu plăcere! Chiar mă bucur pentru voi doi. Ştiu că Pippa înseamnă totul pentru tine şi că o să ai grijă de ea. Mă bucur că o să fii cumnatul meu, spun eu emoţionată.

Mă priveşte mirat, dar cu o licărire de tachinare în ochi.

- în ciuda faptului că joc hochei?

Pufnesc. La începutul relaţiei lor, i-am spus foarte clar Pippei ce părere am despre jucătorii de hochei – şi anume, că sunt trataţi ca nişte zei şi au impresia că li se cuvine totul.

- Tu eşti excepţia de la regulă. Nu aş da voie nimănui altcuiva să se căsătorească cu sora mea mai mică.

Mă strânge de umăr şi simt cum emoţia se

materializează în lacrimi care îmi înţeapă ochii.

- Hai să facem nişte poze înainte de cină! spune mama, arătând spre Pippa şi Jamie.
- Imediat. Am nevoie ca Hazel să mă ajute cu... ceva.

în clipa aia, Pippa mă ia de mână şi mă trage după ea.

- Cu ce anume? O să mă ocup eu de tot, tu doar distrează-te!

Se opreşte în zona liniştită a holului din faţa restaurantului, departe de invitaţi.

- M-ai tot evitat.

încerc să găsesc o scuză pentru că nu i-am răspuns la cele trei mesaje legate de noul jucător al echipei.

- Hazel, Connor face acum parte din *echipă.*
- Ştiu.

Pentru a nu ştiu câta oară în ultimele 24 de ore, simt cum mi se face un gol în stomac.

Doar la asta m-am gândit. Fostul meu mincinos, trădător, manipulator şi narcisist face acum parte din echipa de hochei pentru care lucrez, şi eu sunt fizioterapeuta lui.

M-am foit toată noaptea.

- Ce o să facem în legătură cu asta? mă întreabă.

Nu vreau să demisionez. Lucrul cu echipa e o experienţă incredibilă şi chiar îmi place ce fac. Fizioterapeuţii seniori sunt bine informaţi şi de treabă, iar lucrul cu jucătorii îmi dă o stare neaşteptat de bună. Fac economii să-mi deschid propriul studio de fitness, dar lucrul cu Vancouver Storm e o ocazie unică, la care aş fi fraieră să renunţ.

- Nimic. Nu o să facem nimic, îi zic, cu o expresie neutră, ca şi cum nu-mi pasă.
- Dar te-a înşelat.

Stomacul mi se întoarce pe dos şi îmi amintesc de petrecerea de la universitate, când toti se uitau la mine şi şuşoteau. îmi amintesc ce mi-a spus şi cum vorbele lui m-au bântuit ani la rând.
- Crede-mă, ştiu asta foarte bine. Vorbesc încet şi îmi păstrez o expresie plăcută, în caz că ne priveşte cineva. Toţi au văzut că sunt fizioterapeuta lui, inclusiv el. Dacă o să facem o schimbare acum, toţi vor afla că...

Mă opresc, iar vorbele mele plutesc în aer. Cu cât aprofundăm subiectul, cu atât bătăile inimii mi se înteţesc. Nici măcar Pippa nu ştie tot adevărul.

Nu vreau ca fostul meu să ştie că are în continuare un efect asupra mea şi că încă mă frământă ce s-a întâmplat. Nu vreau ca Pippa să ştie asta, deşi e sora şi prietena cea mai bună.

Eu sunt cea care are grijă de ea, nu invers.
- Am petrecut doi ani din liceu muncind din greu ca acel...

Mă pregătesc să caut în arsenalul cu insulte, asta în condiţiile în care încerc să o conving pe Pippa că sunt bine.
- Ca să mergem la universitate împreună.

Connor e cu un an mai mare decât mine şi am studiat zi şi noapte ca să nu fim despărţiţi. Am mers la cursuri pe timpul verii ca să termin liceul mai repede.

Privirea Pippei se înduioşează şi nu suport faptul că îi pare rău pentru mine.

Mă îndrept şi îmi pun masca de indiferenţă.
- Nu o să fug. Eu am fost prima aici şi nu am de gând să plec nicăieri.

Pippa se pregăteşte să spună ceva, dar o întrerup:
- Suntem la petrecerea ta de logodnă, aşa că, te rog, nu mă pune pe mine în centrul atenţiei, că voi fi nevoită să mai organizez una. Poate o să umplu

pereţii cu poze cu tine din turneu. Asta sigur i-ar plăcea lui Jamie.

- Eşti periculoasă, zice Pippa şi pufneşte. Eşti sigură că eşti bine?

- Fără doar şi poate. îmi pun un zâmbet larg pe faţă, dar, din reacţia ei, îmi dau seama că am exagerat puţin. O împing uşor în restaurant. Hai, du-te! Socializează! Etalează-ţi inelul mare de logodnă!

Pippa scoate limba la mine şi îi răspund cu aceeaşi monedă, după care ea se întoarce în restaurant. Jamie întinde mâna spre ea şi, pentru o clipă, îi privesc. El îşi ţine mâna pe talia ei şi o trage aproape. Ea îl priveşte şi îi aruncă un zâmbet plin de afecţiune.

Mă întreb cum e să fii totul pentru cineva. Să ai atâta încredere într-o persoană.

Simt o strângere de inimă, pentru că fetele ca Pippa au parte de astfel de iubiri. însă fetele ca mine au parte de aventuri. Mă culc cu tipii o singură dată. E mai sigur aşa, nimeni nu îşi face speranţe şi nimeni nu e rănit.

O iau spre restaurant, dar mă lovesc de un piept tare şi lat.

- Scuze...

Rory Miller mă priveşte cu zâmbetul lui arogant. în clipa aia, tot aerul din plămâni îmi dispare şi stomacul mi se umple cu fluturi.

- Aici erai, Hartley!

Reacţia pe care o am nu e din cauza mea, ci a carismei lui afurisite. Clipesc şi îi privesc ochii de un albastru adânc. Au culoarea oceanului pe timp de furtună. E mai înalt decât mine cu aproape 30 de centimetri, iar părul blond-închis e o idee prea lung. Băieţii îi spun păr de hochei, dar îi stă bine. Se potriveşte cu încrederea sa relaxată.

Nu că as recunoaşte asta vreodată.

însă zâmbetul lui e cel care mă dă peste cap. Are mereu o expresie amuzată, pusă pe flirt. Exact aşa ar zâmbi o vedetă de hochei, ca şi cum ştie că ar putea avea orice.

Urăsc zâmbetul arogant al lui Rory Miller. îl urăsc aşa de mult, că mă gândesc tot timpul la el.

Face un pas în spate şi îmi analizează hainele, apoi fluieră. Port o rochie midi vişinie, cu decolteu, care e mulată şi îmi face fundul să arate incredibil.

- Eşti foarte drăguţă în seara asta.

îmi zâmbeşte din nou seducător şi mă emoţionez. Sunt calmă şi deloc interesată de Rory Miller. Dacă o să îmi repet asta destul de des, poate o să şi cred.

Simt cum mi se înroşesc gâtul şi obrajii.

- Mulţumesc! Acum, te rog să mă scuzi.

Mă pregătesc să îl ocolesc, dar se aşază în faţa mea, blocându- mi calea.

- Recunoaşte, ţi-ai pus rochia asta special pentru mine.

- Uau, Miller, abia am loc de egoul tău enorm.

- Haide, Hartley, poartă-te frumos şi spune-mi că şi eu arăt bine!

Mă uit la costumul lui. îi vine perfect pe umerii lăţi. E personalizat şi scump, însă materialul de un bleumarin adânc îmi atrage privirea cel mai mult, pentru că are exact nuanţa ochilor lui.

- Egoul tău n-are nevoie să fie gâdilat şi mai mult. Ar trebui să plec, dar nu fac asta, ci îmi ridic mâna la cap şi mă prefac dezamăgită. Dumnezeule, am uitat să rezerv un loc şi pentru păpuşa ta gonflabilă.

Zâmbetul i se măreşte şi fluturii îmi zboară prin stomac. Nu are o păpuşă gonflabilă, cel puţin nu din câte ştiu eu, dar e una dintre glumele mele preferate.

- I-am dat liber în seara asta, meritã, îmi spune, în timp ce se apropie de mine cu un zâmbet seducător şi cu scântei în ochi.

Un râset revoltat ameninţă să evadeze din mine, dar îl reţin. Nu o să râd la glumele lui Rory Miller. E un copil, iar asta nu o să facă decât să îl încurajeze.

- Rory, aici erai! Haideţi să faceţi o poză împreună, spune Donna, mama lui Jamie, care e însoţită de fotograf.

înainte să protestez că nu suntem împreună, mă ia de talie şi mă lipeşte de el. în clipa aia, parfumul lui mă învăluie. E cald, înţepător şi are note de lemn de santal şi cuişoare. Simt iar fluturi în stomac, fie de la

parfumul lui masculin, fie de la felul în care mă încălzeşte corpul lui.

- Relaxează-te! Eşti aşa de încordată, îmi şopteşte şi mă strânge de talie.

Fotograful îşi pregăteşte aparatul şi eu număr secundele până la cină. L-am aşezat pe Rory la capătul opus al mesei.

- Hai să mergem afară! îmi şopteşte.

Pufnesc, deşi sunt încântată de propunere.

- Cred că glumeşti. Păpuşa ta gonflabilă o să fie geloasă.

Zâmbetul lui îmi gâdilă obrazul.

- N-are de ce, o s-o aduc şi pe ea.

De data asta, râd cu adevărat şi fix în clipa aia ne face poză fotograful. Văd steluţe în faţa ochilor.

- Minunat! Ce cuplu superb!

încerc să spun ceva, dar nu reuşesc. Ne fotografiază din nou şi mă îndepărtez puţin de Rory.

El îşi bagă mâinile în buzunare şi mă priveşte. Privirea îi alunecă repede spre decolteul meu.

- Haide, Hartley!

- Nu ies cu jucători de hochei şi, oricum, nici nu cred că-mi ştii prenumele.

Privirea îi devine mai intensă şi zâmbetul mai seducător.

- Vrei să-ţi spun pe nume mai des, *Hazel?*

Mă cuprinde un fior. Ultimul lucru de care am nevoie e să folosească din nou tonul ăla seducător.

-Nu.

- Atunci, hai să fim prieteni!

Zâmbetul lui şi felul în care mă priveşte mă fac să clatin din cap. Nu vrea să fim prieteni, doar adoră provocările. Nimeni nu ajunge aşa departe în cariera de hocheist fără să fie foarte competitiv, iar faptul că îl refuz îl atrage.

Tipii ca Rory şi Connor se plictisesc repede şi trec la următoarea provocare, e doar o chestiune de timp.

- Miller, în liceu m-ai şantajat să te meditez. Ţi-ai folosit statutul de jucător sexy şi talentat de hochei ca să obţii ce voiai, îmi amintesc că a vorbit cu antrenorul de hochei, care a vorbit cu directorul, care a vorbit cu profesorii. în clasele terminale, m-ai folosit cam două după-amiezi pe săptămână. îl fixez cu privirea şi încerc să ignor şuviţa care i-a căzut peste ochi. Prietenii nu fac asta.

Ăsta e doar motivul parţial pentru care vreau să stau departe de el, dar e tot ce sunt dispusă să recunosc cu voce tare.

Urmează o pauză, apoi el ridică din sprâncene.

- Deci mă consideri sexy?

- Asta ai reţinut din tot ce ţi-am spus?

Ridică din umeri, şocat.

- M-am asigurat că o să primeşti credite suplimentare pentru acele meditaţii.

Chestia asta mă ia prin surprindere. Nu ştiam că el făcuse asta, crezusem că profesorii încercau să mă convingă să accept înţelegerea.

Mă uit în jur după Pippa, Jamie, Hayden, Alexei, oricine. Toţi se aşază însă la masă, pregătindu-se pentru cină.

- Mă duc la masă.

- Stai un pic!

Mă ia de braţ şi zâmbetul arogant îi dispare.

Expresia lui devine serioasă şi privirea – sinceră.
- Ai văzut e-mailul trimis de Ward aseară?
- Da. Ai devenit căpitan. Felicitări!
- Nu, partea cu McKinnon.

Oftez exasperată.
- Dumnezeule, am un semn pe spate pe care scrie: „întrebaţi-mă despre fostul meu de doi bani”? Sunt bine. E bine, spun, împreunându-mi mâinile. Totul e bine.
- Ai spus „bine” de prea multe ori, remarcă el, încrucişându- şi braţele la piept.

Pufnesc, iar el mă analizează. Inima îmi tresaltă când văd îngrijorarea de pe faţa lui. E la un pas să vadă adevărul – şi anume, că nu sunt bine iar asta mă sperie.
- Mai simţi ceva pentru el?

Scot un zgomot strident ce îmi trădează indignarea, iar cei din jur se întorc spre mine.
- în nici un caz. Nu vreau nimic din tot ce se întâmplă.

Dintr-odată, mă simt ruşinată. Oare asta cred oamenii? Că am tânjit după Connor în toţi anii ăştia?
- O să vorbesc cu Ward. McKinnon poate să lucreze cu alt fizioterapeut. O să mă ocup eu de asta, îmi şopteşte pe un ton tandru şi atent, care nu se potriveşte deloc cu felul lui arogant de a fi.

Dacă nu l-aş cunoaşte, aş interpreta îngrijorarea din ochii lui ca fiind dorinţa de a mă proteja. Pulsul mi-o ia razna când mi-l imaginez pe Rory Miller având grijă de mine aşa cum are Jamie grijă de Pippa, dar mă opresc.

Doar vrea ce nu poate avea. E pur şi simplu o altă mişcare dintr-un joc la care nu vreau să particip.
- N-am nevoie de ajutorul tău. N-am nevoie de un bodyguard şi nu vreau să intervii când vine vorba despre munca mea.

Pufneşte frustrat şi îşi trece o mână prin păr. Hotărârea din ochii lui îmi lasă impresia că o să se contrazică cu mine, dar, într-un final, doar încuviinţează.
- Bine. Atunci, nu o să intervin.
- Mulţumesc!

Restul serii mă ţin ocupată cu Pippa, Jamie şi familia noastră, dar, de fiecare dată când mă uit spre capătul mesei, îl văd pe Rory, care mă priveşte îngrijorat şi protector.

CAPITOLUL 3

Rory

- Hartley!

Trei zile mai târziu, sunt în sala de antrenamente a echipei şi o privesc cum se pregăteşte pentru prima sesiune de fizioterapie cu McKinnon.

Pune o greutate pe podea, evitându-mi privirea.

Antrenorul meu intră în sală şi îi fac semn să mă aştepte puţin, după care mă întorc spre Hazel şi îi şoptesc:

- Voiam doar să ştiu dacă te-ai mai gândit la propunerea mea să mergem la Ward împreună.
- Ai spus că nu o să intervii, a zis ea, încordându-se.
- O să fiu acolo doar ca să te susţin. Probabil te-ar asculta şi

> » dacă nu as fi acolo.

Oftează. îşi muşcă buza de jos şi observ că este încruntată. Are emoţii.

> îmi încleştez pumnii. M-am tot gândit la felul în care i s-a schimbat expresia când l-am pomenit pe McKinnon la petrecerea de logodnă şi la sentimentul protector care m-a cuprins, lucru neobişnuit pentru mine.

îi zâmbesc, ca să îmi maschez îngrijorarea şi gelozia.

- Hartley, ştiu că eşti o ţipă puternică. Vreau doar să mă asigur că nu o să ne omori noul jucător.

Asta nu o face să râdă însă, şi simt o durere în piept. De ce nu mă lasă să o ajut?

îi admir coada frumoasă, care îi etalează gâtul. Genele negre lungi care îi încadrează ochii superbi. Forma seducătoare a buzelor.

- Pas.

E atât de incredibil de încăpăţânată! Mi s-ar părea drăguţ, dacă nu as fi atât de frustrat.

- O să-şi ceară scuze, spune ea, în timp ce pune greutăţile pe podea, în faţa oglinzii.

- Poftim?

Nu l-am mai văzut pe McKinnon de foarte mulţi ani, dar ştiu cum sunt tipii ca el. Nu îşi cer niciodată scuze. La fel e şi tata.

Hazel se îndreaptă şi mă priveşte în ochi.

- Mi-a trimis un e-mail, a zis că vrea să vorbim.

în clipa aia răsună alarmele din mintea mea.

- Probabil vrea să vă împăcaţi.

- Nu cred. Şi, chiar dacă o să vrea, chestia asta nu o să se întâmple.

Cum aud asta, alarmele se opresc. Măcar atât.

- O să-şi ceară scuze, iar eu o să merg mai departe.

Deci o să îi suporte prezenţa tot anul?

- E un nemernic.

- Ca tine, de altfel.

Are dreptate, dar acopăr senzaţia urâtă cu un zâmbet arogant.

- Da, dar eu sunt genul care-ţi place.

Se pregăteşte să îmi arunce o replică tăioasă, la care sunt convins că o să mă gândesc toată ziua, dar tocmai atunci McKinnon intră pe uşă, iar comportamentul ei se schimbă complet. Se încordează când McKinnon o vede şi îşi pune un zâmbet dezgustător, de prădător.

Nu îmi place deloc ce se întâmplă. Hartley trebuie să lucreze cu el, iar eu nu pot să fac nimic în privinţa asta.

- Rory.

Se întoarce spre mine şi mă imploră din priviri.

în clipa aia, mi se întoarce stomacul pe dos. Niciodată nu ne spunem pe numele mic. Niciodată. Nu o făceam nici măcar în liceu.

- Te rog, nu vreau decât să-mi fac treaba acum.

îmi susţine privirea, iar pe faţă i se citeşte îngrijorarea. Versiunea asta e ei e foarte diferită de femeia competitivă şi încrezătoare pe care ador să o tachinez.

McKinnon se îndreaptă spre noi, dar eu continui să îi analizez privirea. Am putea rezolva situaţia aşa de repede dacă m-ar lăsa să o ajut. îmi vine să o iau pe sus şi să merg cu ea în biroul lui Ward, dar probabil m-ar muşca, iar mie mi-ar plăcea.

Cred că astea se numesc gânduri intruzive. în plus, i-am promis să nu intervin, deşi am dreptate.

- Bine.

Inspir adânc şi simt cum îmi scrâşnesc dinţii.

- Uite-o!

McKinnon o salută ca pe o prietenă veche, dar Hartley tresare. în clipa aia, instinctele mele protectoare ies la iveală. Mă îndrept şi îmi pun zâmbetul arogant.

McKinnon se uită la mine şi zâmbetul îi dispare de pe faţă. Mereu am fost cu câţiva centimetri mai înalt decât el. E o chestie atât de primară şi de prostească, dar care îmi oferă satisfacţie.

- McKinnon, zic, plecându-mi uşor capul.

Deşi Hartley mi-a spus că nu vrea să o ajut, în corp îmi pulsează posesivitatea. Dintr-odată, înţeleg foarte bine cum s-a

simţit Streicher anul trecut, când petreceam timp cu Pippa.

Privirile ni se intersectează şi mă provoacă.

- Miller. Văd că încă îi dai târcoale lui Hazel. Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

îl urăsc. Mă cuprinde o senzaţie de competiţie şi îmi încleştez maxilarul. Mă uit la Hartley, oferindu-i o ultimă ocazie să îmi accepte oferta.

Ea mă priveşte cu subînţeles şi apoi se uită spre antrenorul meu.

- Rory tocmai se ducea la sesiunea de antrenament.

Toate instinctele îmi spun să rămân aici, alături de ea, în caz că idiotul ăsta spune sau face ceva ce o supără, dar aleg doar să îi arunc un zâmbet enervant lui McKinnon.

O să îl pun la pământ în timpul antrenamentelor.

- Ne vedem mai târziu, Hartley! îi spun, în timp ce îl fixez pe McKinnon cu privirea.

în timpul antrenamentului, sunt distras de Hartley şi de McKinnon, care se află în celălalt capăt al sălii. Sunt atent la orice urmă de conflict şi la limbajul corpului ei, ca să mă asigur că e bine.

Nu am deloc încredere în tipul ăla.

CAPITOLUL 4

Hazel

Spre norocul meu, nu mai sunt atrasă de Connor McKinnon.

Mereu a fost chipeş, dar ca un răufăcător din *Urzeala tronurilor.* însă adevărul e că oricine ar deveni automat mai puţin atrăgător dacă ar sta lângă Rory.

Inima îmi bate cu putere în timp ce fac exerciţii cu el. în viaţa mea nu am fost atât de conştientă de

propriul meu comportament.

Dacă o să fiu nepoliticoasă cu el, o să par fosta acră şi blazată. Exact aşa şi sunt, dar nu vreau ca el să ştie asta. Cea mai mare teamă a mea e că o să înţeleagă că povestea m-a afectat.

Dacă o să fiu prea prietenoasă, o să creadă că vreau să ne împăcăm. O altă situaţie cu care nu vreau să am de-a face.

Aşa că îl tratez cu profesionalism. Mă port cu el cum m-aş purta cu orice alt jucător, dar, în sinea mea, simt că îmi ies din minţi. Face fandări în faţă şi se priveşte în oglindă. Nici măcar nu e atent la postură, prea preocupat să se holbeze la faţa lui hidos de chipeşă.

- Fii atent la genunchi! îi spun când i se îndoaie încheietura.

îşi modifică poziţia şi se uită din nou în oglindă, cu zâmbetul ăla stupid.

încă nu a zis nimic despre e-mailul pe care mi l-a trimis de dimineaţă – „Aştept cu nerăbdare şedinţa noastră de fizioterapie. Vreau să-ţi spun ceva”. Poate aşteaptă să terminăm sesiunea.

O să îşi ceară scuze. Ce altceva ar putea să spună? Aşa, o să pot să las trecutul în urmă. Tot ce mi-a spus şi a făcut atunci a fost groaznic, dar totul se schimbă dacă îi pare rău.

îmi amintesc foarte clar ce mi-a spus în timpul petrecerii, când ţinea în braţe altă fată.

„Nu^^ am zis niciodată că avem o relaţie exclusivă, tu ai crezut asta.”

„M-am plictisit.”

„Fetele ca tine nu rămân cu ţipi ca mine.”

Inspir profund, ca să îmi mai domolesc greaţa. A trecut mult de atunci. Nu mai sunt fata aia, care se pierdea în viaţa iubitului ei.

Mă uit spre Rory, care lucrează cu antrenorul lui, şi privirile ni se intersectează. Ridică dintr-o sprânceană, ca şi cum mă întreabă: „E totul în ordine?”, dar îmi desprind privirea de la el.

Lui Rory nu îi pasă de nimeni altcineva decât de el, aşa că nu înţeleg de ce e aşa hotărât să mă ajute. Am văzut cât de uşor poate să frângă inima unei fete.

în timp ce se antrenează, Connor scânceşte şi îşi tot mişcă în faţă şi în spate coapsa. îmi amintesc că masam muşchiul ăla acum mulţi ani. Are probleme cu zona inghinală de când s-a răni în primul an de universitate.

- Avem timp pentru un masaj? Mă doare zona asta de la cât am stat ieri în avion.

Mă străduiesc din răsputeri să nu îmi arăt repulsia.

Terapia prin masaj intră în fişa postului. Nu aş ezita dacă ar fi vorba despre orice alt jucător. Tipii ăştia îşi pun corpul la bătaie de fiecare dată când intră pe gheaţă şi vreau să îi ajut cum pot ca să se simtă mai bine şi să joace mai mult.

însă, în cazul de faţă, e vorba despre Connor. Nu vreau să respir acelaşi aer ca el, cu atât mai puţin să îl ating, dar, dacă o să îl tratez altfel decât pe ceilalţi, o să însemne că interacţiunea cu el m-a afectat.

îmi spun că o să trec prin asta.

- Mai avem câteva minute. O să mă ocup de asta, îi zic, arătând spre una dintre mesele din lateralul sălii, puse special pentru fizioterapie şi masaj.

Vine după mine şi se întinde pe masă. îşi suflecă pantalonii, în timp ce scot uleiul de masaj.

Nu e prima oară când face asta. Nu e prima oară nici când eu fac asta. E ceva normal. N-o să fie ciudat.

îmi pun ulei în palme şi când îl ating, încerc să mă concentrez pe felul în care se simt muşchii încordaţi sub atingerea mea în timp ce mâinile îmi apasă şi alunecă, dar obrajii îmi iau foc.

I-am mai făcut asta, acum mulţi ani. Atunci când...

Dumnezeule. Mi se face pielea de găină.

El se excita, apoi masajul se transforma în sex.

Stomacul mi se întoarce pe dos. Nu îmi place nimic din toată situaţia asta şi nici cât de ruşinată mă simt. Ar putea să îşi ceară scuze acum.

Mă întreb dacă celelalte fete cu care s-a culcat cât eram împreună au făcut asta pentru el.

Privirile ni se intersectează şi mi se pune un nod în gât când îmi observă roşeaţa. Zâmbeşte, ca şi cum

m-a prins făcând ceva interzis.

- E un moment bun să vorbim.

Simt un val de greaţă, dar îmi menţin expresia neutră. Din fericire, muşchiul se relaxează sub atingerea mea.

- Te ascult!

O să îi accept scuzele cu graţie. Nu o să fac pe superioara. Nu vreau decât să merg mai departe.

Râde şi se uită la mâinile mele de pe interiorul coapsei lui cu un zâmbet plin de subînţeles.

- Având în vedere trecutul nostru, crezi că poţi să ai un comportament profesionist?

Mă opresc. Nu îmi vine să cred că a zis asta. Greaţa din stomac începe să se transforme în furie şi îmi retrag mâinile.

- Poftim?

Mă priveşte cu subînţeles, de parcă împărtăşim un secret.

- Fii serioasă! Faptul că eşti fizioterapeuta mea anul ăsta e o coincidenţă destul de mare, iar acum asta?

Arată spre interiorul coapsei.

Mă cuprinde o senzaţie ciudată, care pulsează din ce în ce mai puternic cu fiecare bătaie a inimii. Parcă sunt în cădere liberă şi risc să vomit.

- Nu vreau decât să mă asigur că lucrurile nu vor fi ciudate între noi anul ăsta.

„Of, Hazel, cât ai putut să te înşeli.” Mai că îmi vine să râd de cât de greşit evaluez bărbaţii.

Nu o să îşi ceară scuze. Are impresia că eu vreau să mă împac cu el. După tot ce a făcut şi a zis, chiar crede că sunt interesată de el.

Pentru el, eu sunt fata care a plecat de la petrecerea aia plângând, în timp ce toţi vorbeau despre ea. Sunt fata care a participat la cursuri de vară ca să poată merge la aceeaşi universitate ca el, ca o fraieră naivă şi îndrăgostită.

Doar că m-am schimbat.

Furia îmi curge prin vene, urmată de o nevoie intensă de a-i demonstra cât de mult se însală.

- Nu am cerut să fiu fizioterapeuta ta, spun eu pe un ton apăsat.

- Nu? întreabă el şocat.

E evident că nu mă crede.

-Nu.

îmi amintesc când mi-a zis că sunt „sufocantă”.

„Fetele ca tine nu rămân cu ţipi ca mine.” Dumnezeule, chiar şi acum, cuvintele îmi provoacă durere.

Vreau asa de mult să îi demonstrez că se însală.

Rory ne priveşte din celălalt capăt al sălii. A fost cu ochii pe mine toată şedinţa şi în minte îmi răsună dorinţa lui de a mă

ajuta, exprimată mai devreme.

Ridică o greutate, îmi susţine privirea şi îşi încordează braţele. Pulsul mi-o ia razna. Chiar dacă e un idiot îngâmfat, Rory Miller e incredibil de

chipeş. înţeleg de ce se îndrăgostesc femeile de el, chiar dacă nu o să mă număr niciodată printre ele.

Dintr-odată, îmi vine o idee.

Rory şi Connor se urăsc. Niciodată nu s-au înţeles şi tot sezonul se vor război. Rory e un jucător mai bun decât Connor şi, cu toate că acesta din urmă nu a recunoscut niciodată, ăsta e motivul pentru care nu îl place pe Rory.

Iar Connor mi-a spus foarte clar că nu o să găsesc niciodată pe cineva mai bun decât el.

Rory e singurul jucător din echipă cu un ego mai mare decât al lui Connor. E îngâmfat, arogant şi extrem de competitiv. Iar partea cea mai bună e că îl urăşte pe Connor la fel de mult ca mine. Ca şi cum mă poate auzi, Rory zâmbeşte şi ridică dintr-o sprânceană.

E atât de arogant şi de încrezător.

îi susţin privirea în oglindă şi simt fiori. Urmează să fac ceva foarte stupid, dar nu îmi pasă. Aş fi capabilă de orice doar ca să scap de senzaţia asta de ruşine şi neputinţă. Dorinţa de a-i face în ciudă fostului meu mă controlează.

Las să iasă la suprafaţă latura mea malefică şi îi zâmbesc lui Connor.

- Ştii că eu şi Rory suntem împreună, nu-i aşa?

Inima mi-o ia razna în timp ce îi privesc reacţia. Merită să mint, doar ca să văd cum trece de la aroganţă la confuzie şi surprindere, apoi se uită la Rory şi se enervează.

- Serios? Eşti cu Miller?

»

în momentul de faţă, sunt un uragan de furie feminină şi dorinţă de răzbunare. Am de gând să merg până la capăt cu treaba asta.

Antrenorul lui Rory spune ceva, dar acesta nu îl ascultă. E prea preocupat să se uite când la Connor, când la mine.

îi fac cu mâna seducător. I se luminează privirea, iar victoria şi amuzamentul sunt evidente pe faţa lui. Mă abţin să îmi dau ochii peste cap în timp ce Rory îi aruncă un zâmbet îngâmfat lui Connor.

Dumnezeule, Rory o să îmi scoată ochii cu chestia asta.

-Da.

îmi reamintesc întrebarea pe care mi-a pus-o acum câteva clipe, dacă mă pot purta profesionist, şi sângele îmi clocoteşte din nou, dar continui să zâmbesc.

Simt un fior de îngrijorare. Rory e ilegal de sexy şi, până acum, am reuşit să mă ţin la distanţă de el cu ajutorul replicilor tăioase şi amuzante, dar, acum, o să mă acapareze. O să îmi şoptească la ureche, o să mă ia de talie şi o să facă tot ce poate ca să îl enerveze pe Connor.

Latura mea vulnerabilă îşi face griji că o să mă îndrăgostesc de el.

îmi frec degetele şi, când simt uleiul de masaj pe piele, furia mi se intensifică.

Rory e şi un jucător de hochei răsfăţat, căruia i s-a oferit totul pe o tavă de argint. Nu o să mă îndrăgostesc de el. Connor o să îmi reamintească în mod constant ce s-ar întâmpla dacă aş trece limita.

Cu ajutorul lui Rory, o să îl fac pe Connor să regrete ce mi-a făcut.

CAPITOLUL 5

Rory

- Ia te uită, cineva s-a răzgândit!

Mă aşez pe banca de lângă Hartley după ce pleacă McKinnon. îi zâmbesc şi fac un gest cochet cu degetul, dându- mi părul după ureche.

Pare că se abţine să râdă. E o pauză plăcută de la versiunea ei agitată pe care am urmărit-o în ultima oră.

- Asa fac eu?

- Să înţeleg că scuzele lui McKinnon nu s-au ridicat la nivelul aşteptărilor.

în clipa aia, orice urmă de amuzament de pe faţa ei

dispare.
- A zis că....

Inspiră adânc, de parcă încearcă să nu incendieze locul.
- Ce anume?
- A făcut să pară că eu am cerut să fiu fizioterapeuta lui. Ca şi cum încă nu am trecut peste.

O să îl omor.
- Serios?

Tresare, dar merge mai departe.
- Şi după a mai fost şi masajul aproape de vintre.

Am observat. Aproape mi-am pierdut controlul când i-am văzut disconfortul în timp ce îl masa. Când am văzut cum o privea. Chiar şi acum sunt gelos.

Hazel îşi linge buza de sus şi îmi aruncă o privire reticentă.
- I-am spus că suntem împreună.

Toate gândurile mi se opresc, apoi un zâmbet larg îmi apare pe faţă.

- Serios?

Ziua asta tocmai a devenit mult mai bună. Zâmbetul mi se lărgeşte, în timp ce roşeaţa din obrajii ei se intensifică. E atât de drăguţă când e jenată.

Se uită în jos şi se joacă cu degetele.
- Voiam să mă răzbun pe el şi ştiu că te urăşte. Pentru că eşti un jucător mai bun decât el.
- Ştiu asta foarte bine.

Inima îmi bate cu putere. îmi place răsturnarea asta de situaţie.
- Dacă nu vrei să faci asta...
- O s-o fac. O fac cu plăcere, Hartley.

Zâmbesc de parcă sunt într-o reclamă la pastă de dinţi.

Ea închide ochii şi încuviinţează din cap.
- Ştiam că o să fii îngâmfat. Trebuie să stabilim nişte reguli. O să fim împreună jumătate de sezon. Până pe 1 ianuarie. Sau chiar mai puţin, dacă unul din voi va fi cumpărat de altă echipă.

Simt o greutate în stomac. Nu contează că sunt căpitanul. Dacă Ward nu o să fie mulţumit de ce o să

vadă, o să plec de aici.
- S-a făcut. Până pe 1 ianuarie.
- Nu poţi să-ţi faci de cap cu alte fete cât ne prefacem că suntem împreună, pentru că asta ar distruge iluzia.
- Bineînţeles că nu.

Oricum nu îmi stătea mintea la asta în ultimul timp.
- De ce eşti de acord cu asta?

îmi imaginez cum ne sărutăm în timp ce McKinnon ne priveşte, iritat, şi, în clipa aia, tot sângele mi se scurge spre penis. Privirea îmi coboară spre buzele ei pline. Pun pariu că sunt gustoase. Par catifelate.

Pare panicată. La naiba, m-a întrebat ceva şi, dacă o să-i spun că o plac, o să o pun pe fugă.
- Acum înţeleg, zice Hazel, iar expresia i se schimbă.

Sunt copleşit de panică.
- Vrei să dai bine, acum, că eşti căpitan.
- Da, exact, spun eu, uşurat.
- Fanii au luat-o razna anul trecut când Jamie şi Pippa au început relaţia.

„Vezi cum te porţi”, mi-a spus Ward în biroul lui.

Un jucător de hochei într-o relaţie cu o fată de treabă e cel mai rapid mod de a-mi curăţa reputaţia.

Nu aş spune că Hartley e „de treabă”, dar e foarte plăcută de jucători şi de club. Ward vrea să fiu un tip responsabil, iar Hartley e modul prin care pot să îi demonstrez că asta şi sunt.

- O să mă dau drept iubitul tău devotat şi o să fac tot ce pot ca să-l enervez pe McKinnon dacă mă ajuţi să par căpitanul de care are nevoie echipa. Ward vrea un tip cu o imagine curată. Tu eşti foarte bună la ceea ce faci şi toată lumea te place.

- Mulţumesc! spune ea surprinsă.

- N-ai pentru ce, ăsta e adevărul.

Tuşesc. De obicei, ne tachinăm, dar nu ne facem astfel de complimente. Nu ştiu de ce mi-a scăpat ăsta.

- Va trebui să vii la evenimente cu mine. E unul caritabil în decembrie, iar în ajunul Anului Nou e meciul League Classic.

Are loc într-o staţiune locală de schi şi rezultatul nu e luat în

calcul în timpul sezonului. însă echipele poartă echipamentul original şi jucăm pe un patinoar exterior. E un eveniment organizat mai degrabă de dragul nostalgiei.

- O să vorbesc cu Ward despre noi, dar nu cred că o să fie o problemă.

Pippa şi Streicher erau împreună anul trecut, cât ea încă lucra pentru echipă.

- Mulţumesc! O să vin la meciul de vineri. Joacă şi Connor, nu-i asa?

încuviinţez şi văd că îi vine o idee.

- O să stau cu Pippa şi, după, o să ieşim cu echipa. Sunt sigură că o să vină şi el. Atunci putem să...

Privirile ni se intersectează şi pare să îşi piardă şirul gândurilor.

- Ne vor vedea toţi împreună.

- Iar tu o să-mi porţi tricoul.

Gândul mă umple de mândrie.

- Nu prea cred. Nu port tricouri cu numele tipilor.

Am purtat tricoul lui McKinnon, dar nu-i spun.

- Dacă vrei să te răzbuni pe McKinnon, trebuie să te implici cu totul. O să-l porţi.

îmi susţine privirea îndelung, apoi încuviinţează

scurt.

- Şi vreau să-i spun Pippei despre planul nostru, altfel nu o să mă creadă.

- Nu crezi că pot fi convingător?

Mi-am amintit cum a fost să îi simt talia şi cât de incredibil

» mirosea părul

ei.

- Ar trebui să vorbim despre limite, în caz că merg prea departe. Să alegem un cuvânt de siguranţă.

în ochi îi licăresc hotărârea şi furia.

- Vreau să mă răzbun pe el, deci nu poţi să mergi prea departe.

Dumnezeule, ce sexy e Hartley când e enervată! Deja sunt pe jumătate tare, iar privirea îmi coboară spre gura ei.

- Am înţeles deci, fără cuvânt de siguranţă.

- Miller.

-Ce e?

încă mă holbez la buzele ei.

- Relaţia asta e falsă.

- Ştiu.

- Să nu te ataşezi!

- în nici un caz.

Oare o să mă lase să o sărut în fata lui McKinnon?

îşi înclină capul, ca privirile să ni se intersecteze.

- Trebuie să fii de acord cu asta fără să te holbezi la gura mea şi să salivezi.

- Nu salivam.

Râd şi îi fac cu ochiul, iar ea îşi dă ochii peste cap, dar zâmbeşte.

- Vorbesc serios. Nu te ataşa, pentru că eu clar n-o s-o fac!

Jocul ăsta e foarte periculos, tocmai pentru că e vorba despre ea. O să mă cunoască mai bine şi o să o ia la fugă în cealaltă direcţie. Aşa merg lucrurile când vine vorba despre ţipi ca mine şi ca tata.

Cu toate astea, întind mâna şi pulsul îmi răsună în urechi.

- E doar de faţadă, nu trebuie să-mi repeţi.

Ador felul în care în ochi îi licăreşte ceva

interesant când

intru în spaţiul ei.

îi iau mâna într-a mea şi mă concentrez pe atingere. E delicată şi catifelată, potrivindu-se perfect într-a mea. E aşa drăguţă, răutăcioasă şi perfectă, iar înţelegerea asta o să mă distrugă.

- Hartley, treaba asta o să fie foarte distractivă, îi zic, aruncându-i zâmbetul meu arogant.

CAPITOLUL 6

Hazel

Când ajung la meciul de vineri seară, o găsesc pe Pippa deja la locul ei. Arena e plină cu fani entuziasmaţi, care formează o mare de tricouri ale echipei Storm, în gri şi albastru. Muzica rock răsună în difuzoare şi îi umple pe toţi de adrenalină. Sunt plină de energie în timp ce mă îndrept spre locurile noastre din spatele porţii. într-o mână am un covrig, iar în cealaltă – o bere.

- Bună. Scuze că a durat atât! Coada de la stand era ridicol de lungă.

Asta este însă o minciună. Am tras de timp. Am încercuit arena de trei ori înainte să mă aşez, în sfârşit, la coadă.

L-am găsit azi după-amiază pe biroul meu într-o cutie de cadouri. Deşi nu îmi place să port ceva cu numele unui sportiv, de parcă sunt proprietatea lui, Rory are dreptate. Trebuie să port tricoul cu numele lui dacă vrem să fim credibili.

- Văd că porţi un tricou, spune Pippa uimită.

Iau o gură mare din covrig şi îmi aleg cuvintele cu grijă. Ştiu că o să sune absolut stupid când o să spun cu voce tare.

- Hazel, apleacă-te în faţă, te rog!
- Când te apuci de următorul album?

Dumnezeule, ce laşă sunt! Simt cum numele lui Miller îmi marchează spatele.

- *Hazel,* al cui e numele de pe spatele tricoului?

Simt că am gura uscată şi covrigul are gust de lipici. Ce o să fac? O să stau în locul ăsta până când

Pippa o să iasă din arenă?

Mă întorc astfel încât să îl citească.

- Nu e ce pare.
- Am ratat ceva?

Lumina din arenă se diminuează şi încep uralele când jucătorii intră pe gheaţă. Când trece prin faţa mea, Rory îmi face cu ochiul, iar Connor e fix în spatele lui.

Asta e partea când trebuie să ne prefacem. Deşi nu vreau, am stabilit ceva şi trebuie să ne jucăm amândoi rolurile.

Asa că îi arunc zâmbetul meu relaxat şi îi fac cu ochiul.

Zâmbetul i se măreşte şi patinează mai departe. Connor se uită nedumerit la mine, moment în care mă cuprinde satisfacţia.

„Du-te naibii, Connor!”

Pe parcursul imnurilor, Pippa mă priveşte nedumerită, iar, când ne aşezăm, îi şoptesc:

- Nu suntem împreună de fapt.

îmi împreunez mâinile şi mă pregătesc, conştientă că ce urmează să spun o să sune stupid. Stomacul mi se întoarce pe dos când îl văd pe Connor pe bancă, iar, în momentul ăla, îi spun Pippei tot. îi povestesc despre e-mailul primit de la el cu o zi în urmă, cum crezusem că avea să îşi ceară scuze şi ce zisese de fapt.

- Ce idiot! spune ea, în timp ce mă analizează.

în clipa aia, mă panichez. Nu vreau ca Pippa să ştie cât de mult m-a afectat comportamentul lui Connor. E sora mea mai mică şi mereu am fost puternică pentru ea. Când părinţii noştri au vrut ca muzica pe care o face să fie doar un hobby, eu am împins-o să îşi urmeze visurile. La mine vine când are întrebări despre viaţă. Aşa au stat lucrurile mereu între noi. Eu am grijă de ea, nu invers.

Nu vreau să ştie cât de rănită am fost. Nu vreau să îsi facă
griji pentru mine.

- Eu şi Miller am făcut o înţelegere.

îi explic că Rory vrea să dea bine în faţa lui Ward şi să pară un căpitan mai bun anul ăsta, dar şi că e dispus să ajute să mă răzbun pe Connor.

Pippa mă analizează.

- Dar îl urăşti pe Rory. De ce-ţi pasă că vrea să fie căpitan?

Mă pregătesc să protestez. După ce i-a făcut în liceu prietenei mele, ştiu că e un sportiv ca restul, care au impresia că pot să facă orice fără să sufere consecinţele.

însă asta nu înseamnă că îl urăsc.

Ne uităm la jucători, care se luptă pentru puc la celălalt capăt al arenei.

- îmi pasă pentru că am făcut o înţelegere cu el. Totul o să ţină până în ianuarie. Poţi să-i spui lui Jamie, dar roagă-l să nu zică nimic.

Pippa mă fixează cu privirea, de parcă nu mă crede, apoi în ochi îi apare o licărire de tachinare.

- îţi stă bine. E foarte drăguţ.
- Taci!
- A luat mărimea potrivită.
- Ţi-am spus adevărul ca să mă susţii, nu ca să mă

tachinezi.
- Mereu te susţin, dar îmi place şi să te tachinez. Hai, zâmbeşte ca şi cum te culci cu Rory Miller!

Ideea mi se pare aşa nebunească, încât izbucnesc în râs, iar Pippa îmi face câteva poze ca să surprindă momentul.
- Dumnezeule, n-aş face niciodată aşa ceva!

Când Rory trece pe lângă mine, privirile ni se intersectează, îmi zâmbeşte şi şopteşte un „bună”.
- Oare mie mi-a zâmbit? întreabă femeia din spatele meu.
- Nu, ei i-a zâmbit.

Simt că mi se face pielea de găină.
- Lângă ea e logodnica lui Jamie Streicher.

Pippa îmi zâmbeşte, pentru că cele două femei habar n-au că le auzim.
- Tata o să fie încântat, îl place pe Rory, adaugă Pippa.

Apoi se uită la Jamie, care priveşte în celălalt capăt al gheţii. Repriza următoare o să păzească poarta din dreptul nostru.

Mormăi, pentru că ştiu cât de pasionat de hochei e tata. Nici măcar nu m-am gândit la partea asta a înţelegerii.
- Dacă mama şi tata vor pomeni ceva de asta, să le spui că nu e nimic serios.
- N-ai mai avut un iubit de la Connor, deci evident că vor fi entuziasmaţi.

În faţa noastră, pe gheaţă, e agitaţie. Rory înscrie, iar arena izbucneşte în urale. Fanii sar în picioare şi se bucură, în timp ce se aprind luminile şi jucătorii de la Vancouver îl înconjoară pe Rory. Pippa mă trage de cot şi face ochii mari.
- Aplaudă! Prefa-te că te bucuri că a dat gol!

încep să aplaud stângace şi Pippa izbucneşte în râs, ceea ce mă face şi pe mine să râd.
- Nu vreau ca ai noştri să se ataşeze de el. Are propriii părinţi, îi zic, când ne aşezăm.

Pippa se încruntă, moment în care mă opresc.
- Ce e?
- Rory are nevoie de mai mulţi oameni buni în viaţa lui.

- La ce ego are? Probabil în copilărie mânca de pe o tavă de aur, zic eu şi pufnesc. Nu ştie ce înseamnă „nu”. Sunt sigură că era îngrozitor de răsfăţat.
- Nu prea vorbeşte cu mama lui şi nu cred că tatăl lui e ca al nostru. L-ai văzut vreodată pe Rick Miller la televizor?

Nu urmăresc comentariile sportive, însă Rick Miller e o legendă a hocheiului canadian. Toată lumea ştie cine e.

- Sinceră să fiu, e un nemernic. E în primul rând agentul lui Rory şi abia după aceea tatăl lui.

Mă doare să aud asta.

- Când am fost acasă luna trecută, tata înrămase un bilet de la primul meu concert în Vancouver.

Eu şi Pippa am crescut în North Vancouver şi, când am plecat de acasă, părinţii noştri au ieşit la pensie şi s-au mutat în Silver Falls, un orăşel de schi din British Columbia.

Inima mi se umple de iubire.

- Ken Hartley e cel mai tare.
- Aşa e, încuviinţează ea.

Mă uit la Rory şi simt o strângere în piept. Eu şi Pippa avem cel mai bun tată. Chiar dacă nu îmi place de Rory, nu îmi doresc să aibă un tată rău.

- Au zis că vor veni aici luna viitoare. Hai s-o invităm pe mama la unul dintre cursurile tale, cred c-ar fi drăguţ!

în afara şedinţelor de fizioterapie pe care le fac cu echipa, predau yoga, atât pe Zoom, cât şi în studio.

Simt un gol în stomac în timp ce privesc meciul. Hayden intră într-un tip din echipa rivală şi acesta se loveşte de panourile din faţa noastră.

- Nu cred că asta o să se întâmple.
- Trebuie doar să ne asigurăm că începe mai uşor. Nu trebuie să începem cu o şedinţă de yoga la cald.

Se aude fluierul şi arbitrul dă o penalizare, în timp ce toţi din jurul nostru dezaprobă decizia. încerc să formulez un răspuns pentru Pippa, deşi mă simt din ce în ce mai frustrată.

- Nu se simte confortabil în haine de yoga. Nu fac decât să îi readucă aminte cât de mult i s-a schimbat corpul de când dansa. N-o să fie de acord.

Mama noastră a fost dansatoare în adolescenţă şi puţin după aceea.

Mă frec pe piept în timp ce mă gândesc la ea.

- De câte ori a vorbit urât despre ea însăşi când te-ai dus acasă? De câte ori a făcut un comentariu negativ despre corpul ei sau a spus că urmează o dietă?

- De multe ori.

- Exact.

Ne uităm amândouă la gheaţă şi ştiu că Pippa gândeşte acelaşi lucru ca mine.

[5]

Vrem mai mult pentru mama. Vrem să îşi iubească şi să-şi accepte corpul. De asta, într-o zi, vreau să îmi deschid propriul studio de fitness, potrivit pentru oricine. Oricine merită să se mişte şi să se simtă bine în corpul său. Oricine merită să se iubească.

Zgomotele fanilor mă readuc în prezent şi revin cu atenţia la meci. Rory ia pucul şi patinează repede, departe de grămada de
jucători. Se îndreaptă spre poarta din faţa Pippei şi a mea. Se mişcă atât de repede, că patinele lui abia ating gheaţa. Este abil şi cu un control deplin. Pulsul mi-o ia razna când îi văd expresia. E atât de puternic şi de concentrat. Toţi din jurul meu se încordează.

Nu văd pucul decât după ce a ajuns în poartă.

Fanii izbucnesc din nou în urale, muzica răsună şi se aude sunetul difuzat la fiecare gol.

Simt o senzaţie ciudată de mândrie, în timp ce jucătorii se strâng în jurul lui Rory ca să celebreze.

- Recunoaşte, a fost o mişcare incredibilă, zice Pippa.

- Să nu-i spui lui Miller, zic eu amuzată.

Jucătorii se despart pentru altă înfruntare. Când Rory se întoarce, sunt pregătită să îi văd zâmbetul arogant şi să îmi dau ochii peste cap.

însă expresia lui e neutră, deloc impresionată şi epuizată. E genul de epuizare emoţională, care te apasă şi îţi dă senzaţia că situaţia nu se va mai îmbunătăţi niciodată. Fix epuizarea asta o simt după ce o aud pe mama înşirându-şi defectele şi toate motivele pentru care nu arată destul de bine. Simt o doză de teamă şi de regret.

Despre Rory Miller se spune că e un nemernic arogant care obţine orice vrea, nu un jucător de hochei epuizat, cu un tată de doi bani.

însă, înainte să apuc să mă mai gândesc la asta, pucul e aruncat şi Rory îl ia. în timp ce se îndreaptă spre poartă, un jucător din echipa rivală îl împinge în panouri şi se loveşte cu faţa şi casca de geam.

Se aude fluierul arbitrului, iar fanii cer o penalizare. Rory scânceşte şi îşi freacă buza, care sângerează.

- La naiba, e bine?
- De ce îţi pasă?

Mă gândesc la căldura mâinii lui pe a mea de alaltăieri şi la fiorii pe care i-a declanşat atingerea lui.

- Nu-mi pasă, dar nici nu vreau să se rănească.
- Interesant, spune Pippa zâmbind.

Auzim o bătaie în geam şi ne uităm amândouă în direcţia zgomotului. îl văd pe Rory, a cărui buză începe deja să se umfle, în ochi are o licărire amuzată.

- Dumnezeule!

Simt cum faţa îmi ia foc şi nu vreau decât să dispar.

- Sărută-mă ca să mă vindec mai repede, îmi spune prin geam.

Pielea îmi arde şi îl privesc urât.

- *Nu!*
- Am nevoie de asta şi trebuie să fie de la tine, insistă el zâmbind.

Simt cum transpir sub tricoul ăsta stupid. Faţa îmi apare pe ecran, ceea ce înseamnă că apar la televizor. Dumnezeule!

- Fă-o! strigă cineva din spatele meu.

O văd pe Pippa că izbucneşte în râs.

- Sărută-1! Sărută-1! încep să scandeze fanii din spatele meu, moment în care rămân cu gura căscată.

Nu îmi vine să cred că mi se întâmplă aşa ceva!

- Hartley, lumea aşteaptă! îmi spune Rory, care bate din nou cu crosa în geam.

Nu are de gând să renunţe. Connor e în spatele lui şi aşteaptă cu ceilalţi jucători. Pare plictisit, de parcă nu îi pasă, dar îmi amintesc cum îşi ieşea din minţi din cauza atenţiei primite de Rory pe gheaţă.

Mă gândesc la rânjetul lui în timp ce îi masam coapsele, moment în care mă copleşeşte furia.

O să îl omor pe Rory mai târziu, dar, pentru moment, mă aplec în faţă. îşi lipeşte maxilarul de partea lui de geam, iar eu îl sărut de pe partea mea şi sper că sticla e curată.

Fanii erup în urale când Rory îşi pune mâna în dreptul inimii, după care îmi face cu ochiul şi pleacă.

Cât de arogant poate să fie!

Jucătorii echipei Vancouver mă privesc cu un amestec de confuzie şi amuzament. Lui Hayden nu îi vine să creadă ce vede, iar Connor patinează prin faţa mea încruntat.

Ce s-a întâmplat a fost umilitor, dar a funcţionat.

- Acum ştie toată lumea, spune Pippa zâmbitoare.

Meciul reîncepe, dar eu mă gândesc la ce o să se întâmple mai târziu, când o să merg la bar şi o să dau ochii cu toată lumea.

Rory e imprevizibil, iar asta îmi fac stomacul să mi se întoarcă pe dos. Nu are nici o limită şi e capabil de orice ca să câştige.

Seara abia a început şi cred că totuşi o să am

nevoie de un cuvânt de siguranţă.

CAPITOLUL 7

Hazel

- *Ştiam* eu! strigă Hayden, care dă buzna pe uşa barului.

Eu şi Pippa stăm într-un separeu de la Filthy Flamingo şi îi aşteptăm pe Jamie şi Rory. Intrarea mică şi demodată a barului e ascunsă pe o alee şi are un semn murdar deasupra uşii. Din exterior, localul pare uşor de ignorat, dar atmosfera din interior e caldă. Barul e format din lambriuri din lemn, luminiţe întinse pe tavan, muzică rock clasică dată tare şi afişe vintage cu diverse trupe. în spatele sticlelor de alcool e o întindere de poze Polaroid cu clienţii obişnuiţi. Iar în spate e o scenă mică de pe care Pippa ne mai cântă uneori.

Hayden e acum în faţa mea, cu un zâmbet larg.

- Ştiam că e ceva între tine şi Miller.

- Ba nu ştiai nimic. Nimeni nu ştia, îi spun, în timp ce mă uit la băieţii care tocmai au intrat.

Connor s-a aşezat deja la o masă cu câţiva jucători, dar Rory nu a apărut. Probabil încă vorbeşte cu presa.

Hayden are un zâmbet luminos şi arată spre pieptul lui. Cu părul lui blond, ochii albaştri şi zâmbetul pe care îl are mereu pe buze, Hayden Owen e versiunea umană a unui golden retriever.

- Chiar am ştiut, după cum flirtau şi se tot înţepau, îi spune Pippei.

Sora mea îmi zâmbeşte amuzată, dar eu pufnesc şi iau o gură din băutură.

- Owens, nu fi îngâmfat, altfel o să simţi consecinţele la fizioterapie!

Asta însă doar îl face să râdă şi se duce să îsi comande de » > băut.

Jamie se aşază lângă Pippa şi o sărută.

- Bună, îi spune ea zâmbind.
- Bună, îi răspunde el, apoi o sărută din nou.

îmi desprind privirea de la ei şi simt un nod în piept când îi aud cum îşi şoptesc. încerc să îl înec cu băutură.

într-un final, se despart, iar Jamie arată spre mine.

- Hazel, Pippa mi-a spus că e cazul să te felicit.

Expresia lui de obicei serioasă are o urmă de amuzament, aşa că ştiu deja că sora mea i-a spus tot.

- Nu începe cu asta! îi zic eu sarcastic.

însă tot amuzamentul dispare când se uită în spatele meu.

- Să-mi spui dacă o să-ţi facă probleme, îmi şopteşte.
- Mă descurc cu Miller.
- Nu la el mă refeream, ci la McKinnon. Vreau să ştiu dacă o să-ţi facă ceva. Sunt sigur că şi Miller vrea asta să afle.

Comportamentul protector al lui Jamie mă ia prin surprinde. Nici măcar nu ştie tot ce a făcut Connor, nimeni nu ştie, dar, cu toate astea, e pregătit să mă apere.

înainte să apuc să îi răspund, văd că se deschide uşa barului. Rory îmi zâmbeşte arogant când mă vede purtându-i tricoul. Privirile ni se intersectează în vreme ce traversează barul, cu buza lui umflată şi învineţită de la lovitura din seara asta. Simt un fior care îmi şopteşte că suntem priviţi, atât de Connor, cât şi de restul celor din bar. Când Rory se aşază în separeu şi intră în spaţiul meu, tot zâmbindu-mi, observ că părul lui e încă umed după duşul pe care l-a făcut. Sunt învăluită de parfumul lui, care e proaspăt şi intens.

Jucătorii de hochei ar trebui să miroasă urât, dar parfumul lui Rory mă ia prin surprindere.

- Bună, iubito!

Se apleacă şi mă sărută pe tâmplă, de parcă e ceva normal.

Pulsul mi-o ia razna şi îngheţ când îi simt barba pe piele. Nici nu cred că respir. Mă ia de talie şi mă

lipeşte de el pe bancă. Pippa ne priveşte încântată şi Jamie are zâmbetul lui tipic, retinut.

- Bună!

Tonul meu e tensionat.

îmi analizează faţa, luminos şi curios, apoi se uită la tricoul meu.

- îmi place cum îţi stă aşa.
- Nu te obişnui! îi spun înainte să mă pot opri, cu toate că vocea lui mi-a încins pielea.
- O să-l porţi la fiecare meci de acum încolo.

Mă strânge de talie şi mă încordez. E atât de cald şi de solid.

- Haide, Hartley, prefa-te că mă placi!

Pippa se uită în jur, apoi se apleacă spre noi.

- Sărută-l, sărută-1! şopteşte ea.
- Pippa!

Simt cum rosesc.

Sora mea izbucneşte în râs şi până şi Jamie zâmbeşte.

- O să vă omor pe amândoi, şuier la ei, deşi râd, în timp ce mâna lui Rory e în continuare pe talia mea.
- Dar eu ce am făcut? întreabă Jamie.
- O încurajezi, o simt. Fiţi mai relaxaţi! încuviinţez din cap, emoţionată. Simt că faţa mi-a luat foc. Apoi mă uit la Rory şi îi zâmbesc. Exact aşa m-aş purta dacă am ieşi împreună, îi şoptesc.

- Serios?

Privirea îi luceşte.

- Da. As fi atât de răutăcioasă cu tine.

Privirea îi coboară spre gura mea şi tot corpul îmi ia foc. Doar nu o să mă sărute aici, nu-i aşa?

Nu m-am gândit până acum la partea cu sărutul. Bineînţeles că, la un moment dat, o să ne sărutăm, pentru că asta fac cuplurile.

Simt fluturi când Rory mă fixează cu privirea lui caldă. Părul i se ondulează puţin la vârfuri şi are şuviţe aurii, probabil de la soare. îi admir maxilarul ascuţit, barba ţepoasă şi nasul care pare prea delicat pentru o faţă atât de masculină.

E foarte chipeş.

Mă uit apoi la vânătaia de pe buza de jos şi clipesc, revenind la realitate.

- Nişte gheaţă ţi-ar face bine.
- Deja mă simt mai bine.
- Greţos, îi spun eu şi mă strâmb.

Mă întorc să mă uit după Jordan, barmaniţa şi proprietara, în timp ce Rory continuă să mă ţină de talie. Connor stă cu câteva mese mai în spate cu alţi jucători şi mă umplu de nelinişte când ni se intersectează privirile.

Iniţial, îşi mută privirea şi simt din nou satisfacţia din timpul meciului. Rory se uită peste umăr, spre masa lui Connor, dar acesta nu e atent la noi.

Apoi se apropie să îmi şoptească ceva la ureche şi simt fiori când respiraţia lui îmi mângâie pielea.

- Nu te uita la el, uită-te la mine! Mâna îi alunecă de pe talie pe ceafă. Atingerea lui e caldă, fermă şi bizar de liniştitoare. Am totul sub control, bine?

- Serios?

Jordan stă la capătul mesei şi ne priveşte uimită. Se reazemă de masă, părul ei brunet şi lung căzându-i peste umăr.

- Serios, voi doi sunteţi împreună?

încerc să îmi ascund zâmbetul. Jordan e cam de vârsta mea şi detestă tot ce ţine de hochei. Sunt de-a dreptul şocată că ne lasă în barul ei după meciuri.

Doar ridic din umeri şi arăt vinovată.

- La naiba!

Se duce şi scoate nişte bani.

- Dumnezeule, am uitat! exclamă Pippa.

- Ce anume? o întreb eu.

Jordan trânteşte banii pe masa de lângă noi, unde stă Hayden.

- Poftim! Apoi mă priveşte şocată. Trebuia să mai rezişti puţin.

Hayden pare confuz, după care are o revelaţie.

- Ai lista? îl întreabă pe Alexei Volkov, un apărător mai în vârstă.

Mă uit la Pippa, Jamie şi Rory.

- Ce se întâmplă?

Rory se strâmbă, dar zâmbeşte.

- Hartley, n-o să-ţi placă ce o să afli, dar e important să ştii că nu a fost ideea mea.

Am o senzaţie foarte neplăcută.

- Cineva să-mi spună acum, vă rog!

Hayden fluieră ca să atragă atenţia tuturor.

- Dacă aţi pariat că Miller şi Hazel nu se vor cupla sezonul ăsta, e momentul să plătiţi.

CAPITOLUL 8

Hazel

Toţi îşi scot portofelele, iar eu rămân cu gura căscată şi stomacul mi se întoarce pe dos. Nu îmi

vine să cred ce se întâmplă!

îl privesc întrebătoare pe Rory.

- Serios?
- Repet, nu a fost ideea mea.
- Eisner, Volkov, Chopra. Jordan şi Streicher, datoraţi câte o sută.

îi arunc o privire tăioasă lui Jamie, dar acesta e dintr-odată fascinat de berea lui şi încearcă să mă evite.

- Pippa, şi tu! continuă Hayden.
- Pippa! exclam eu şocată.

Aceasta scânceşte şi râde.

- îmi pare rău! Dacă te face să te simţi mai bine, credeam că o să rezişti până la sfârşitul sezonului.

O privesc dezaprobator, în timp ce Hayden vorbeşte despre pariuri, dar nu mă pot abţine şi râd.

- Trădătoareo! spun, fără pic de răutate.
- Câştigătorul este Miller, cu două mii de dolari.

Toţi din bar aplaudă, iar eu îl privesc şocată.

- Vă mulţumesc, spune el, în timp ce oamenii îi dau banii.

Apoi îi pune pe bar şi îi zice lui Jordan:

- Asta e plata în avans pentru tot ce o să spargem sezonul ăsta.

Toată lumea râde, iar eu îl privesc dezaprobator când se întoarce în separeu.

- Ai pariat că o să ne cuplăm în prima lună a sezonului?
- Mereu pariez pe mine, spune el cu o expresie inocentă şi licăriri în ochi.

Hayden îmi dă un ghiont, dar îl împing.

- Cred că te place.

Tot ce se întâmplă e extrem de stupid, dar, cu toate astea, zâmbesc. Nici nu ştiu de ce mai sunt surprinsă, având în vedere cât de încrezător e Rory.

îşi pune braţul pe după umerii mei şi mă trage la pieptul lui, iar contactul îmi provoacă fiori.

- Treci aici, micul meu dragon vulcanic!

Pippa râde şi se îneacă cu băutura ei.

- Asta nu e porecla mea, îi zic şi îi dau un ghiont.

Rory zâmbeşte şi mă trage în poala lui.

- Serios? îi şoptesc peste umăr.

Sper că nu vede că am roşit. Dumnezeule, e aşa mare. Are coapsele tari şi calde şi...

Tot ce se întâmplă e mult de procesat şi mai intens decât credeam că avea să fie. Pur şi simplu mă învăluie. Pulsul mi-o ia razna.

De parcă mi-ar auzi gândurile, Rory mă mângâie pe spate, ca să mă liniştească.

- Poartă-te frumos, vulcanico![5]

îmi vine să râd, dar, în acelaşi timp, urăsc faptul că îmi place porecla asta. îmi aud însă numele rostit şi Pippa mă priveşte întrebătoare.

- Vorbim despre evenimentul de patinat din decembrie. E pentru jucători şi partenerii lor.

Zâmbetul ei devine jucăuş şi mă încordez, pentru că ştiu deja ce o să spună. Se uită apoi la Rory.

- Hazel nu ştie să patineze.

- Poftim? Lucrezi pentru o echipă de hochei şi nu ştii să patinezi?

- Nu facem fizioterapie pe gheaţă.

- Dar trebuie să ştii să patinezi, insistă el.

- Ba tu trebuie să ştii. Eu n-am de ce să mă balansez pe nişte lame pe o suprafaţă alunecoasă. îmi sunt de ajuns tenişii pe pământ normal.

- Asta e pentru că a căzut când era mică, adaugă Pippa.

- Pippa!

îi arunc privirea mea prin care îi cer să tacă, iar ea ridică din sprâncene, provocându-mă să o oblig.

Rory mă tachinează şi mă mângâie pe spate.

- Sărmana Hazel! Ţi-e frică să patinezi?

- Nu mi-e frică. Vocea mea e însă prea stridentă. Nu mi-e frică, repet pe un ton normal. Sunt ocupată şi nu vreau să mă rănesc.

- O să te învăţ eu, ne întrerupe Connor, care se aşază la masă cu un zâmbet stupid pe faţă.

Se uită la mine, cum stau în poala lui Rory, şi e evident că nu îi place ce vede.

Rory se încordează şi mă strânge de talie.

- Ba o să te învăţ eu, intervine Rory. îşi înfăşoară braţul în jurul taliei mele şi pe chip i se citeşte latura competitivă pe care o văd pe gheaţă. Privirea lui îmi spune să îi fac jocul. N-o să te las să cazi.

îmi vine să îl contrazic din instinct, dar mă forţez să zâmbesc şi îl privesc de parcă sunt îndrăgostită.

- Mi-ar plăcea foarte mult, îi spun cu tandreţe.

în viata mea n-am folosit tonul ăsta cu un bărbat şi cred că

> > Rory ştie, având în vedere amuzamentul din privirea lui.

- Şi mie. Atunci, aşa facem, spune el, zâmbind de parcă a câştigat ceva.

Simt că obrajii îmi iau foc. între buzele noastre sunt doar câţiva centimetri. îmi mut privirea şi mă întind după paharul

îmi vine să râd, dar, în acelaşi timp, urăsc faptul că îmi place porecla asta. îmi aud însă numele rostit şi Pippa mă priveşte întrebătoare.

- Vorbim despre evenimentul de patinat din decembrie. E pentru jucători şi partenerii lor.

Zâmbetul ei devine jucăuş şi mă încordez, pentru că ştiu deja ce o să spună. Se uită apoi la Rory.

- Hazel nu ştie să patineze.

- Poftim? Lucrezi pentru o echipă de hochei şi nu ştii să patinezi?

- Nu facem fizioterapie pe gheaţă.

- Dar trebuie să ştii să patinezi, insistă el.

- Ba tu trebuie să ştii. Eu n-am de ce să mă balansez pe nişte lame pe o suprafaţă alunecoasă. îmi sunt de ajuns tenişii pe pământ normal.

- Asta e pentru că a căzut când era mică, adaugă Pippa.

- Pippa!

îi arunc privirea mea prin care îi cer să tacă, iar ea ridică din sprâncene, provocându-mă să o oblig.

Rory mă tachinează şi mă mângâie pe spate.

- Sărmana Hazel! Ţi-e frică să patinezi?

- Nu mi-e frică. Vocea mea e însă prea stridentă. Nu mi-e frică, repet pe un ton normal. Sunt ocupată şi nu vreau să mă rănesc.

- O să te învăţ eu, ne întrerupe Connor, care se aşază la masă cu un zâmbet stupid pe faţă.

Se uită la mine, cum stau în poala lui Rory, şi e evident că nu îi place ce vede.

Rory se încordează şi mă strânge de talie.

- Ba o să te învăţ eu, intervine Rory. îşi înfăşoară braţul în jurul taliei mele şi pe chip i se citeşte latura competitivă pe care o văd pe gheaţă. Privirea lui îmi spune să îi fac jocul. N-o să te las să cazi.

îmi vine să îl contrazic din instinct, dar mă forţez să zâmbesc şi îl privesc de parcă sunt îndrăgostită.

- Mi-ar plăcea foarte mult, îi spun cu tandreţe.

în viata mea n-am folosit tonul ăsta cu un bărbat şi cred că

> > Rory ştie, având în vedere amuzamentul din privirea lui.

- Şi mie. Atunci, aşa facem, spune el, zâmbind de parcă a câştigat ceva.

Simt că obrajii îmi iau foc. între buzele noastre sunt doar câţiva centimetri. îmi mut privirea şi mă întind după paharul

meu. Iau o gură, doar ca să mă ţin ocupată.

- Sunteti adorabili. Porti şi tricou cu numele lui şi tot >>>> tacâmul.

Tonul lui Connor pare relaxat, dar aud nemulţumirea din el.

Mă încordez, dar Rory mă sărută din nou pe tâmplă şi toată îngrijorarea mea dispare.

- A trebuit s-o forţez să-l poarte, şopteşte el.

Toată treaba asta nu are cum să fie reală. Rory nu are cum să mă sărute în felul ăsta ameţitor. Unde a învăţat să se poarte aşa?

- Dar e în regulă, nu mă deranjează să fac asta. Ba chiar îmi place, spune el pe un ton tandru şi intim, în timp ce mă priveşte.

Corpul mi se încinge şi îmi reamintesc să respir. Creierul meu are nevoie de mai mult oxigen, pentru că nu sunt în stare să gândesc limpede. Nu pot decât să mă uit la Rory, să mă gândesc la vorbele lui şi să mă topesc în îmbrăţişarea lui.

- Nu ti-a dat meditaţii în liceu? întreabă Connor.

- Ba >> da. Sunt un norocos, zice Rory, în timp ce una din mâini îi alunecă pe coapsa mea.

Ce vrea Connor să obţină cu asta? Mă panichez, însă atingerea lui Rory mă calmează, ceea ce e ciudat.

Connor zâmbeşte.

- Miller, te > dădeai cumva la iubita mea când eram în liceu? Ruşine!

» Rory îmi zâmbeşte, iar momentul pare intim. Nu arogant sau îngâmfat, ci dulce şi liniştitor. Pare că suntem în aceeaşi echipă.

- Nu m-am dat la ea.

- Ba da, zic eu.

Ca glumă, în timpul uneia dintre meditaţii, a dat pagina caietului şi am văzut că pe ea scria HAZEL HARTLEY cu inimioare în jur.

Rory zâmbeşte şi sunt curioasă la ce se gândeşte.

- Bine, poate puţin, dar, în mare, doar mă gândeam la tine.

Pulsul mi-o ia razna. Ştiu că ce se întâmplă nu e real şi doar se joacă cu Connor, dar pare sincer.

Se pricepe la treaba asta.

- Nu a trebuit decât să am răbdare.

Nu îşi ia privirea de la mine şi văd cu coada ochiului cum Connor se foieşte şi îşi încrucişează braţele la piept. Rory se apleacă, îşi lipeşte nasul de gâtul meu şi inspiră adânc. Simt scântei.

- Miroşi aşa de bine, şopteşte el, ca şi cum Connor nici măcar nu ar fi de fată.

Tresar şi mă uit la Pippa. Sora mea face ochii mari, modul ei tăcut de a spune „Văd că ia în serios toată treaba asta cu relaţia falsă” F.u îi răspund cu aceeaşi expresie: „Ştiu”.

- Ştii care e cea mai interesantă parte? Se pare că Hartley mă place de ceva timp, spune el.

Simt un nod în gât. îmi vine să râd, dar şi să îi dau una. Rory îmi susţine privirea cu zâmbetul lui prin care mă provoacă.

- Nu-i aşa, iubito?

Aproape mă înec când îl aud, însă apoi observ expresia furioasă a lui Connor.

Perfect.

- Aşa e, îi spun lui Rory, zâmbindu-i.
- Mă plăcea şi când eraţi împreună, Connor. Parcă aşa ai spus, nu, Hartley?

Rory e maestru când vine vorba despre pus paie pe foc. Connor îşi încleştează pumnii şi privirea îi devine tăioasă, semn că mândria lui masculină a fost rănită.

îl fixez cu privirea, ca şi cum îl cert.

- Ăsta trebuia să fie secretul nostru.
- Mă duc să-mi mai iau ceva de băut, spune Connor şi pleacă.

Mă cuprinde o senzaţie de victorie şi îmi vine să râd.

- Ce ţi-am spus? Ai încredere în mine! şopteşte Rory şi mi se face pielea de găină.

Apoi atenţia ne e atrasă de discuţia aprinsă din separeu.

- Nimeni nu poartă lenjerie când face yoga, le spune Hayden tuturor.

Alexei îl priveşte oripilat.

- Ce tot spui?

Pippa râde şi abia mai poate să respire. Jamie îl priveşte şocat pe Hayden şi clatină din cap.

- Nu-i aşa? întreabă Hayden, privind în jur, în speranţa că cineva o să îl susţină.

Toţi râd şi clatină din cap când îl aud pe apărătorul mare şi blond.

- Prietena mea din Pittsburgh mi-a spus asta. Predă yoga. Victoria o cheamă.

- Veronica, îl corectează Alexei. Ai spus că o cheamă Veronica.

Hayden e un tip amuzant şi adorabil, cu o inimă de aur, şi e probabil jucătorul meu preferat din echipă, dar are câte o „prietenă” în fiecare oraş. îi plac tipele înalte, brunete şi voluptuoase şi sunt destul de sigură că prin „prietenă” vrea să spună „parteneră de sex”

Aşa sunt jucătorii de hochei. Chiar şi cei mai buni ştiu că au opţiuni nelimitate.

Hayden mă imploră din priviri.

- Hazel, recunoaşte! Nimeni nu poartă lenjerie la cursurile tale, nu-i aşa?

Izbucnesc în râs.

- Nu mă apuc să *verific.*

Rory chicoteşte, iar eu îi zâmbesc lui Hayden.

- Eşti atât de ciudat.

Se schimbă subiectul şi încerc să ascult, însă Rory mă tot mângâie pe coapsă şi simt că iau foc. Faţa mi-e încinsă şi iau o gură lungă de bere ca să mă răcoresc.

Dumnezeule, ador berea! Ador cât de rece e. Ador bulele şi cât de consistentă e. Când pun paharul jos, Rory se uită la buzele mele în timp ce ling spuma.

- Ce e? îl întreb.

- Doar mă uit cum savurezi berea aia.

Căldura mi se adună între coapse şi mă foiesc în poala lui. Mă strânge de talie, ca şi cum reflexul lui e să mă împiedice să mă ridic.

- Nu trebuie să mă ţii, să ştii. Nu o să-mi iau zborul.

Mă fixează cu o privire fermă şi interesată.

- Ştiu că nu trebuie, dar dacă vreau?

Pufnesc şi obrajii îmi iau foc de la toate imaginile

care îmi apar în minte. Mâna lui pe încheietura mea. Buzele lui pe tâmpla mea, corpul lui peste al meu, în timp ce îmi şopteşte toate lucrurile murdare pe care o să mi le facă.

Ce sexy ar fi!

Ba nu. E totuşi vorba despre Rory. îi place să flirteze, la fel ca lui Hayden. Cuvântul „monogamie” nu există în vocabularul lui şi refuz să am gândurile astea legate de el.

- Ce tot aud, că nu poţi lenjerie când faci yoga?
- Vezi că întreci limita, Miller! îi spun, în timp ce mă abţin să râd.
- Spune-mi!

Vocea lui e o şoaptă în urechea mea şi simt fiori.

- Haide, Hartley! Trebuie să ştiu.

Buzele lui îmi mângâie urechea şi încerc să găsesc o replică tăioasă pe care să i-o arunc.

- Fă-ţi curaj şi o să afli!

îmi susţine privirea şi un colţ al gurii i se ridică. Simt un fior între picioare, dar decid că nu are nici o legătură cu el.

- Poate asta o să şi fac.

Privirea îmi coboară spre gura lui şi zâmbesc. Barba lui e mai lungă şi îmi imaginez cum ar fi să o simt pe pielea mea, sub degete. între picioare.

Tuşesc şi îmi mut privirea.

- Felicitări pentru reuşita din seara asta!
- Mulţumesc!

Tonul i se schimbă şi, când îl privesc, îmi aruncă o versiune dizolvată a zâmbetului lui. Licărirea de amuzament nu îi apare în ochi, aşa cum se întâmplă când mă tachinează.

Dacă Rory Miller care îmi spune că sunt vulcanică şi mă tachinează că îi port tricoul e versiunea lui color, atunci ce văd acum e versiunea alb-negru, bidimensională. Are aceeaşi expresie de epuizare emoţională pe care am observat-o în timpul meciului.

Nu îmi place, aşa că îi dau un ghiont.

- Ce se întâmplă?
- Ce vrei să spui?
- Ai câştigat meciul. Echipa este încântată, dar tu nu pari prea fericit.
- Dar sunt, zice el, ridicând din umeri.

Nu sunt convinsă şi simt un impuls ciudat să îl ajut să îşi revină. E prima oară când vreau înapoi versiunea arogantă, îngâmfată şi care mă tachinează.

- Hayden are dreptate, îi spun.

Rory mă priveşte întrebător şi mă aplec spre el. Nu ştiu de ce fac asta.

- Legat de purtatul lenjeriei când faci yoga.

Ochii îi scapără şi ne privim, în timp ce mă mângâie pe şold, încercând să găsească dovezi.

Nu o să le găsească în seara asta. O voce din mintea mea mă întreabă ce fac, dar doar ne jucăm. Nu o să se întâmple nimic.

Rory închide ochii.

- La naiba, ce sexy!

Sunt încântată de efectul pe care îl am asupra lui.

Telefonul lui Rory e pe masă şi ecranul se luminează când primeşte un mesaj. Ce îmi atrage atenţia e fundalul lui.

- Dumnezeule! Pippa se întinde după el, dar eu îl iau prima şi mă uit oripilată la poza cu mine şi cu Rory de când aveam 16 şi 17 ani.

5

- Nu pot să cred! exclam în timp ce privesc şocată când poza, când pe el.

- Ai face bine să crezi, zice el amuzat.

Mă încordez. Eram în bibliotecă, după terminarea cursurilor. Pe masa din faţa noastră sunt cărţi şi diverse hârtii. în poza puţin neclară, îi zâmbesc încordată, în timp ce el îmi aruncă un zâmbet larg şi îşi ţine braţul pe spătarul scaunului meu.

- De unde o ai?
- Din albumul anului.
- N-am mai văzut poza asta de ani întregi.

Rory s-a transferat la liceul nostru la începutul clasei a Xl-a şi a stat în spatele meu la geografie. îmi tot arunca bucăţi de hârtie în păr, ca să mă convingă să vorbesc cu el.

Tocmai începeam să ies cu Connor când a fost făcută poza asta.

Uneori, îmi doresc să mă pot întoarce în timp ca să mă avertizez să stau departe de el, dar atunci doar ar fi rănit pe altcineva.

Pun telefonul jos.

- O să-ţi schimbi poza de fundal imediat.
- De ce? E drăguţă.

Se uită la ea şi zâmbeşte.

- O să-ti trimit alta.

- Nu, o s-o păstrez pe asta, zice şi mă ia din nou de talie. îmi place.

CAPITOLUL 9

Hazel

Tocmai ies din baie când dau nas în nas cu Connor, iar holul pare să se micşoreze.

- Bună!

Nu mă opresc.

- Hazel, strigă el după mine.

Chiar nu vreau să vorbesc cu el, dar o fac, având în vedere că va trebui să lucrăm tot sezonul.

-Da?

- Toate prostiile pe care le-a spus Miller, cum că îl plăceai când eram împreună...
- Ce e cu ele?

Reuşesc cu greu să nu zâmbesc, iar inocenţa din tonul meu merită un Oscar. Sunt regina lumii. Connor e furios, văd asta după felul în care îi scapără ochii. Chiar dacă nu îmi place de Rory, nu pot să neg că ştie exact cum să enerveze oamenii.

- Serios?

îşi încordează maxilarul.

[5]

- Connor, au trecut mulţi ani de atunci, cui îi mai pasă?
- Te gândeşti vreodată la noi?

Jucătorii de hochei sunt al naibii de competitivi.

- Nu, îl mint eu.

Continuă să mă analizeze şi mi se face greaţă. Mă rog să nu afle adevărul.

- Hartley, zice Rory, care apare în faţa noastră.

în clipa aia, mă relaxez.

Mă ia de umăr şi mă trage lângă el. Fără să vreau, îi inspir parfumul proaspăt.

- Hai acasă! O să fac chestia aia care-ţi place, îmi şopteşte el seducător.

Tonul lui îmi face sângele să fiarbă şi simt cum mă încing când îmi imaginez ce vrea să spună prin asta. Asta presupunând că tot ce se întâmplă între noi ar fi

real.

Trebuie să ies odată din barul ăsta, să mă îndepărtez de Rory, ca să gândesc limpede.

- Da. Acasă. Sunt obosită.

Mă ia de mână şi mă trage de pe hol fără să se uite la Connor. După ce ne luăm la revedere de la restul lumii, ieşim din bar.

- Hartley, ai văzut ce faţă a făcut?
- Da. Era furios.
- Stai în West End, nu-i aşa? mă întreabă, în timp ce o ia în direcţia apartamentului meu.

De unde ştie asta?

»

- N-am nevoie de un bodyguard.

Mă priveşte peste umăr, îmi zâmbeşte şi îşi bagă mâinile în buzunare, în timp ce îl prind din urmă.

- într-un meci între tine şi cei mai duri criminali din oraş, aş paria pe tine de absolut fiecare dată. Eşti un dragon mic şi înspăimântător.
- Nu sunt mică.

Am 1,68 metri.

- Aş putea să te ridic şi să te arunc peste umăr.
- Dar n-o s-o faci.

Expresia lui mă provoacă şi îmi vine să râd din nou.

- Poate o s-o fac.

îl fixez cu privirea, dar buzele îmi zvâcnesc.

- Atunci, condu-mă până acasă! Oricum aproape am ajuns.

îi spun asta pe un ton indiferent.

în timp ce mergem, inspiră adânc şi expiră lent. Se uită la cer, la stelele care plutesc pe cerul de cerneală, abia vizibile din cauza tuturor luminilor din oraş.

>

- Ai băut apă toată seara, spun eu, doar ca să umplu tăcerea.

-Da.

- Nu bei alcool?

Trebuie să ştiu lucrurile astea, doar sunt iubita lui falsă.

- Uneori, beau, dar nu foarte des. Şi nu beau mult în timpul sezonului. Alcoolul provoacă inflamaţii.
- Am înţeles.

>

Presupun că are sens.

- Valoarea mea stă în câte poate face corpul meu pentru mine. Pătrăţelele de pe abdomen nu se întreţin singure.

Cuvintele lui mă ard fix în centrul pieptului. Parcă o aud pe mama vorbind despre mâncare.

- O singură bere nu o să-ţi strice corpul perfect, Miller. Şi nu ai chiar aşa multe pătrăţele.

Mă priveşte plin de tachinare şi simt fluturi în stomac.

- Vrei să vezi? Pare că ai vrea. Cum ai zis că este corpul meu? Perfect?

- Să nu te aud! Şi ţine-ţi hainele pe tine! zic eu râzând.

Miller zâmbeşte.

- Dar trebuie să recunosc că îmi place berea. Poate nu la fel de mult ca ţie, dar... Expresia lui devine nostalgică şi vreau să mi-o amintesc pentru totdeauna. Visez la o bere rece, în timpul verii, pe verandă, în timp ce iau cina.

îmi zâmbeşte sincer. Nu e nici urmă de aroganţă, doar pură visare, şi nu ştiu cum să reacţionez.

- Am ajuns, îi spun.

în timp ce îmi caut cheile în geantă, Miller analizează blocul vechi de trei etaje.

- Mulţumesc pentru seara asta!

îmi amintesc de Connor şi cum stătea pe hol.

- L-a enervat gândul că te-am plăcut în liceu. Sezonul ăsta ar fi mai greu dacă nu am face asta, aşa că mulţumesc, Miller! îi zic eu, în timp ce mă uit în jos.

Urmează o clipă de tăcere şi, când ridic privirea, văd că mă analizează cu un zâmbet blând.

- Ştii că poţi să-mi spui Rory.
- Ştiu, dar Miller e în regulă.

Zâmbesc.

- Bine, Hartley.

Zâmbesc din nou şi simt că între noi se întâmplă ceva ciudat. Parcă suntem prieteni.

Rory îşi bagă mâinile în buzunare şi se uită la mine.

- Invită-mă sus!
- Nu, îi răspund, în timp ce râd amuzată.

S-a zis şi cu prietenia noastră.

- Haide! îmi aruncă cel mai seducător zâmbet al lui. Cu toate că expresia mea spune „în nici un caz”, simt anticiparea care îmi pulsează între picioare. Vreau să-ţi văd apartamentul.

Tot schimbul ăsta de înţepături care este tipic nouă ar exista şi în dormitor. îmi imaginez cum Rory m-ar împinge pe pat şi m-ar întoarce, străduindu-se să mă domine.

- Nu. Şi ce e cu zâmbetul ăla? încerci să mă seduci?
- Funcţionează?

-Nu.

„Ba da.”

îmi aruncă un zâmbet mai puţin arogant şi mai puţin amuzat decât de obicei. Privirea îi coboară spre gura mea şi zâmbetul îi dispare. Pe faţă i se citeşte dorinţa şi, pentru o clipă, îmi doresc să mă sărute.

Nu îşi ia privirea de la buzele mele şi inima începe să îmi bată cu putere. Dumnezeule, sunt atât de excitată! Ar trebui să mă sperii când se apropie. Să îl

împing când intră în spaţiul meu, dar nu fac asta.

Se deschide uşa de la intrare şi iese cineva, iar noi ne dăm laoparte. Inspir adânc, ca să mă calmez.

Rory o să stea aproape de mine trei luni şi nu pot să îmi pierd minţile de fiecare dată când se întâmplă asta.

- O să călătorim o săptămână, aşa că nu o să ne vedem.
- Bine. Drum bun!

Apoi mă opresc în uşă.

- Noapte bună!
- Noapte bună, Hartley!

Mai târziu, când stau în pat, mă gândesc la mâinile lui pe talia mea. La gura lui pe gâtul meu. „Invită-mă la tine!” Pufnesc. N-o să fac niciodată asa ceva.

Sunt convinsă că şi în pat ar fi la fel de competitiv şi de determinat cum e pe gheaţă. Mi-ar spune „Hartley” pe tonul ăla seducător, în timp ce şi-ar plimba limba peste pielea mea, atent la reacţiile provocate.

Chestia asta n-o să se întâmple nici într-un milion de ani. Nici măcar o dată. Pentru că sunt convinsă că ar fi atât de bine, iar chestia asta dintre noi e falsă.

CAPITOLUL 10

Rory

Ziua următoare, când suntem în avion, aşteptând să urce toată lumea, analizez poza pe care am postat-o pe contul meu de socializare. E cea cu mine şi Hazel la petrecerea de logodnă a lui Streicher cu Pippa. O ţineam de talie, ea zâmbea, amuzată de ceva ce spusesem, iar eu nu puteam să îmi iau privirea de la ea.

Sentimentele pe care i le port sunt atât de evidente, că nici măcar nu e amuzant.

Apoi mă sună tata. Mă încordez, dar îi răspund. Dacă l-aş ignora, ar continua să sune.

- Bună!

- Rory, am trimis de dimineaţă restul contractelor, spune el, pe un ton formal.

Pe lângă faptul că e unul dintre cei mai buni jucători de hochei din Canada, inclus în Galeria Celebrităţilor, şi un comentator excepţional de sport, tata e şi agentul meu. Mereu a fost. A fost mai simplu aşa, deoarece cunoaşte foarte bine lumea hocheiului.

- Da, le-am văzut.

- Bun. Am vorbit cu dieteticiana ta şi o să facă nişte

>> schimbări la

macronutrienti.

Mă uit pe geam în timp ce ne sunt încărcate bagajele în avion. Tata a stabilit ca dieteticiana să apeleze la un serviciu de livrare a meselor, având în vedere cât de greu îmi este să mănânc destule proteine.

- Am înţeles.

- îti notezi tot ce mănânci?

-Da.

- Fără alcool, carne roşie, zahăr, grăsimi trans.

îmi amintesc cât de fericită părea Hazel în vreme ce îşi bea berea şi mă întreb cum ar fi să mă bucur şi eu asa de mâncare.

» > »

- Nu am uitat.

- Bun. Dacă vrei să fii cel mai bun, trebuie să mănânci ca atare. Mâncarea e combustibil. Dacă bagi prostii, în timp, o să te resimţi, şi trebuie să fii rapid şi în formă. Aseară ai ratat lovitura din a doua jumătate. Ai fi putut să înscrii.

începe să îmi enumere toate ocaziile pe care le-am ratat pe gheaţă, în timp ce îl ascult doar pe jumătate. Chiar şi dacă aş fi cel mai bun din ligă, aş putea fi mai bun. Chiar dacă sunt cel mai rapid, e un puşti în liga minoră care abia aşteaptă să îmi ia locul. Chiar şi dacă mă uit doar la zahăr, inflamaţia o să mă

încetinească.

- Mă gândesc să vin până acolo, poate să stau câteva luni.

Tata locuieşte în Toronto cu iubita lui. Mă încordez când îi »
aud planul. A făcut acelaşi lucru şi anul trecut, când jucam pentru Calgary.

- Câteva luni? Pe iubita ta n-ar deranja-o?

Ştiu că lucrează acolo, dar nu îmi mai amintesc ce face. Am cunoscut-o doar în trecere anul trecut.

- Nu mai suntem împreună.

Evident. Tata are ceva care pune femeile pe fugă. Poate obsesiile lui? Sau spiritul competitiv. Sau faptul că nimic nu e destul de bun pentru el. Nu vreau să analizez treaba asta prea mult, pentru că, orice ar fi, ştiu clar că l-am moştenit.

- îmi pare rău! spun.
- E în regulă.

Urmează altă pauză apăsătoare.

Vrea să stea câteva luni pentru că se simte singur? La naiba! Gândul îmi frânge inima şi sunt cât pe cec să accept, dar anul ăsta trebuie să fac lucrurile altfel.

Ward m-a numit căpitan şi vreau să îl fac mândru, fără să îl am pe tata care să îmi spună întruna ce să fac. Cu tata în oraş, nu o să mai pot ieşi cu băieţii după meciuri.

Şi n-ar fi niciodată de acord să îmi petrec timpul cu Hazel.

- Nu e un moment bun. în perioada asta mă adaptez la echipă.
- Ai nevoie de cineva care să te împingă de la spate, Rory.

A făcut asta toată viaţa mea, dar acum nu mai funcţionează. Nu mai am aceeaşi dorinţă arzătoare de a fi cel mai bun, pentru că, indiferent de ce fac, ţelurile se schimbă mereu. Dar cum să îi spun asta? Sunt convins că nu ar înţelege.

- Acum, că eşti căpitan, tu faci schemele. E ocazia perfectă să dai bine.

Stomacul mi se întoarce pe dos când mă gândesc că aş putea alege scheme care m-ar pune într-o lumină bună. îi spun că ne pregătim pentru decolare şi închid. O secundă mai târziu, Streicher se aşază lângă mine.

- Bună. Eşti pregătit pentru Columbus?

Dintr-odată, mă simt mai bine.

Apărarea lor e de doi bani, dar atacanţii sunt puternici. Streicher o să fie în priză tot meciul.

- Sunt pregătit.

îşi scoate telefonul. Poza de fundal este cu Pippa şi Daisy, câinele lor.

Oare Hazel vrea şi ea un câine? Ea şi Pippa merg cu Daisy la plimbare mereu pe potecile din Vancouver.

McKinnon se urcă în avion şi, când trece pe lângă noi, geanta lui îl loveşte pe Streicher în umăr destul de tare. Un om normal şi-ar fi cerut scuze. însă McKinnon îşi vede de drum.

Streicher se încordează şi se uită la mine.

- Am auzit că o să staţi împreună.[5]

Uneori, antrenorii ne pun să împărţim camerele de hotel când suntem în deplasare.

- L-am întrebat pe Ward dacă pot să stau cu tine, dar a zis că nu. Nu ştiu dacă e un blestem, pentru că

va trebui să îi văd faţa când se trezeşte, sau o binecuvântare, pentru că o să mă joc cu mintea lui.

- A fost furios aseară când te-a văzut cu Hazel.

Zâmbesc când îmi amintesc expresia lui din timpul meciului, când Hartley m-a sărutat prin geam. însă expresia îmi devine serioasă când îmi amintesc cum arăta ea pe hol, încordată şi stresată, în vreme ce stătea faţă în faţă cu McKinnon.

Ce idiot! Mi-am luat ceva special ca să mă joc cu mintea lui, dacă tot o să stăm împreună. Abia aştept.

- Deci, chestia asta cu Hazel, spune Jamie.

Simt cum anxietatea îmi copleşeşte pieptul. în ultimul timp, ne înţelegem bine, dar asta nu schimbă faptul că i-am întors spatele după ce am fost ales într-o echipă sau că m-am purtat oribil cu el ani întregi. Mă gândesc la bătaia noastră de pe gheaţă de anul trecut. La zgomotul puternic care a răsunat în arenă când mi-a dat un pumn şi la sângele care i-a curs din buză.

- Streicher, sper că nu o să-mi ţii discursul despre cum o să mă omori dacă o s-o rănesc.

Ultimii jucători se urcă în avion şi se aşază la locurile lor.

- Ştiu că n-o s-o faci.

îmi apare în faţa ochilor o imagine cu noi patru. Eu, Hazel, Jamie şi Pippa. Suntem la un grătar. Pippa e în braţele lui Jamie, iar Hazel e lângă mine. O iau de umăr şi îmi zâmbeşte.

- Ştii ce faci?
- Te referi la şarada asta?

încuviinţează.

Mă încrunt şi mă uit pe geam, în timp ce un sentiment urât ia naştere în mine. Hazel crede că totul e fals. Dacă nici în ianuarie

nu o să vrea o relaţie cu mine? Doar sunt fiul lui Rick Miller.

Copia lui. Femeile o iau la fugă în clipa în care îl cunosc cu adevărat.

- Evident, îi răspund, în timp ce mă foiesc pe scaun.

Mă concentrez pe ţelul meu, lucru pe care l-am făcut toată viaţa. Nu am minţit când i-am spus lui

Hartley că mereu pariez pe mine.

- Ce s-a întâmplat între ei? De ce s-au despărţit?
- Pippa spune că el a înşelat-o, dar nu ştie detaliile.

Mă uit din nou pe geam, apoi deschid conversaţia cu Hazel din telefon.

Chiar vreau să te învăţ să patinezi.

în nici un caz. Am acceptat atunci doar pentru că a încercat Connor şi eu nu voiam.

Răspuns greşit, pentru că acum îmi doresc şi mai mult să o învăţ să patineze. Apoi văd că am primit un mesaj de la Streicher. îl privesc întrebător, dar deschid linkul trimis.

Ember Yoga. Hrăneşte-ţi pasiunea pentru mişcare!

- Cursurile online de yoga ale lui Hartley?
- Să nu-i spui că ţi-am zis.

Yoga într-un mediu primitor şi încurajator. Primim cu braţele deschise oameni de toate vârstele, etniile, naţionalităţile, religiile, sexele şi orientările sexuale, indiferent de condiţia fizică.

Ştiu exact ce o să fac diseară.

CAPITOLUL 11

Rory

După cină, îmi despachetez valiza în camera de hotel, când McKinnon îşi face apariţia. Scot poza înrămată cu Hartley şi o pun pe noptieră. E o versiune mărită a fotografiei de la petrecerea de logodnă, din care m-am decupat.

- Sper că nu te deranjează, îi spun lui McKinnon.

Se strâmbă când vede poza şi ştiu că se gândeşte la noaptea trecută de la bar, când le-am spus tuturor că Hartley mă plăcea pe când ei erau împreună.

- Nici că-mi pasă.

Se întoarce cu spatele la mine, îşi scoate pudra proteică din geantă şi o pune în mixer.

- Mă bucur.

Mă aşez la birou şi mă foiesc în timp ce îşi pregăteşte băutura.

- Mai ales că, atunci când o s-o dai în bară, o să fiu acolo,

adaugă.

Mă priveşte peste umăr, cu zâmbetul lui arogant, şi asta nu îmi pică bine. Mă cuprinde o senzaţie de posesivitate.

- Asta ce naiba înseamnă?

Se reazemă de bar în timp ce bea.

- Crezi că nu ştiu că mereu ai plăcut-o pe Hartley? Poate se distrează cu tine acum, dar eu am fost înaintea ta. Zâmbetul lui devine crud şi rece. Ridică din umeri, moment în care simt cum clocoteşte furia în mine. Lucrurile nu s-au terminat între mine

> şi Hazel.

5

- McKinnon, e trist ce spui.

îi vorbesc cu superioritate, dar inima îmi bate cu putere. Nu vreau decât să o protejez pe Hazel.

- Mai vedem noi!

Ne fixăm cu privirea, dar suntem întrerupţi de alarma telefonului meu. O opresc şi mă uit la el ca şi cum îmi pare rău, deşi e evident că nu e asa.

> »

- Acum, că ştiu că tânjeşti după iubita mea, toată treaba asta o să fie destul de ciudată.

îmi pornesc laptopul, îmi pun căştile şi mă loghez la apelul Zoom.

O clipă mai târziu, faţa lui Hartley îmi umple ecranul.

- Bună! spune ea, cu un zâmbet fals pe buze, care dispare în clipa în care mă vede. *Tu* eşti Bert Randy? Mi se părea mie că numele ăsta sună fals.

Chicotesc şi mă reazem de scaun, conştient că McKinnon este cu ochii pe noi.

- Şi mie mi-e dor de tine. Mai trimite-mi poze cu tine goală, ca alea de aseară.

- Miller! Lucrez. Pleacă! spune ea oripilată.

- O să fiu aşa de bun cu tine, iubito. îmi mut puţin laptopul, ca să-l vadă pe McKinnon în spatele meu. Şi o să-mi ţin tricoul pe mine, ca să te poţi concentra.

Văd momentul în care înţelege ce se întâmplă.

- Mă aude?

- Nţ, zic şi arăt spre căşti.

- Bun. Atunci, nu-mi mai spune iubito!

Iritarea ei mă amuză. Sunt dependent de ea. îmi place să mă joc cu ea, să o enervez.

- înţeleg că trebuie să ne prefacem de faţă cu el, dar... Stai un pic, ai o poză cu mine pe noptieră?

McKinnon începe să se mişte prin cameră şi să facă zgomot.

- Ştii cât de dor mi se face de tine când sunt în deplasare.

- El a văzut-o? întreabă ea, acoperindu-şi gura ca să îşi ascundă râsul.

-Da.

îi zâmbesc, iar ea pufneşte.

- Ieşi pe hol dacă ai de gând să vorbeşti toată noaptea, îmi zice McKinnon.

Mă uit peste umăr la el şi îi arăt spre căşti.

- Nu te aud. Fac cursul online de yoga al lui Hartley.
- Ba nu, îmi zice Hartley.

O ignor.

- Eşti binevenit să ni te alături. Asta e o minciună, nu e deloc binevenit. Asta dacă vrei să lucrezi la flexibilitate.
- Nu, mersi!

Se încruntă, îşi ia telefonul şi portofelul, apoi iese din cameră. Mă întorc spre Hartley şi îi zâmbesc.

- A fost distractiv.

Buzele i se curbează uşor.

- Hai, recunoaşte!

Zâmbetul i se măreşte.

- Bine. A fost distractiv. Noapte bună!
- O să particip la curs.
- Miller, e vorba despre locul meu de muncă. Ne-am jucat cu Connor, iar acum am un curs de predat.

îmi dă târcoale o senzaţie neplăcută. Nu sunt ca McKinnon. Nu o să îi îngreunez situaţia când încearcă să lucreze.

- Hei, nu vreau decât să îmi lucrez muşchii puţin, bine? Nu vreau să-ţi fac probleme, îi spun eu pe un ton sincer.

Nu pare însă convinsă.

- Provoci probleme fie că încerci, fie că nu.
- Ai dreptate, dar o să mă dau pe mut. Nici n-o să ştii că sunt aici. Pe site scrie că oricine e binevenit. Nu poţi să mă refuzi doar pentru că am un fizic perfect.

Pot să jur că asta o face să roşească.

- Nu o să renunţi la asta, nu-i aşa?
- Nu.

Clar a roşit.

- Poţi să rămâi, dar cu o condiţie. Elevii mei nu sunt atleţi profesionişti, ci oameni de rând. Au corpuri normale. Intenţia mea e să-i fac pe toţi să se simtă bineveniţi, indiferent de cum arată şi de ce abilităţi au. îmi aruncă o privire lungă, fără urmă de iritare sau frustrare. Le predau tuturor, indiferent că sunt mari, mici, tineri, bătrâni, cu dizabilităţi. Tuturor. Toţi merită să se bucure de mişcare şi să se

simtă bine în corpul lor.

Asta mă face să mă simt oribil. Chiar crede că sunt un nemernic atât de mare încât să râd de oameni pentru că nu sunt atleţi profesionişti?

- Dacă faci pe cineva să se simtă incomod, te dau afară, spune ea pe un ton ferm.
- Hartley, n-aş face niciodată aşa ceva.
- Bun.

O analizez. Tocmai am descoperit o latură interesantă de-a ei şi vreau să aflu mai mult. în acelaşi timp, nu îmi place că a simţit nevoia să îmi sublinieze regulile astea. Tratarea oamenilor cu respect ţine de bun-simţ. Nu aş face niciodată ceva care...

îmi amintesc însă de bătaia dintre mine şi Streicher de anul

trecut. De felul în care ripostam pe gheaţă. De felul în care toţi mă compară cu tatăl meu.

Peste o secundă, apar încă şase căsuţe pe ecran.

- Ia te uită, avem prospături! spune o femeie trecută de 60 de ani când mă vede.

Are păr blond scurt, cu ţepi, ochi mari şi stă pe salteaua ei de yoga în sufragerie. Are energia unui copil.

- Bună, sunt Rory! îi zic eu cu un zâmbet larg.
- Eu sunt Elaine, iar el e Archie, îmi spune când o pisică portocalie vine lângă ea.

Apoi se prezintă şi ceilalţi: Clarence, un bărbat trecut de 80 de ani, care îmi spune că tocmai a făcut o operaţie la şold. Laura e o femeie tăcută, mai plinuţă, de vârsta mea. Vatsi pare să fie în ultimele luni de sarcină. Hyung pare să aibă în jur de 20 de ani şi să se afle într-o cameră de cămin.

- Rory, cu ce ocazie te alături cursului? întreabă Clarence.

Mă uit la ecranul lui Hartley şi văd că îşi aranjează salteaua şi celelalte accesorii.

- Sunt iubitul lui Hartley.
- Hazel, nu ne-ai spus că ai un iubit, zice Elaine încântată.
- E copleşită de sentimentele pe care mi le poartă.

A trecut ceva timp de când nu a mai fost aşa îndrăgostită de cineva.

Hartley se întoarce lent spre cameră video şi, dacă privirile ar putea să ucidă, aş fi un om mort. Toată situaţia mă amuză.

- Am o mie de întrebări, spune Elaine.
- Parcă trebuia să te pui pe mut, îmi spune Hartley.

Fac asta şi îi zâmbesc, apoi fac semn că nu o să mai spun nimic.

- Să începem! spune ea.

Schimb setările ca să văd înregistrarea pe tot ecranul.

- Asezati-vă cum vă simţiţi mai confortabil!

Mă aşez pe jos şi înclin ecranul laptopului ca s-o văd. O privesc cum se întinde pe saltea şi îşi încrucişează picioarele.

- Inspiraţi adânc şi lent pe nas. Simţiţi cum vi se măresc plămânii, stomacul şi simţiţi podeaua de sub voi. Dacă vreţi, închideţi ochii.

Respir de câteva ori, fără să îmi mut privirea de la ea.

- Calmaţi-vă respiraţia!

Vocea ei devine liniştitoare. Pulsul mi se calmează în timp ce număr respiraţiile. Număr până la cinci când inspir, apoi din nou când expir. Hartley ţine ochii închişi, are părul prins în coadă şi câteva şuviţe îi încadrează faţa. Poartă un tricou pe care scrie „Nu mă atinge” şi colanţi de yoga bleumarin, cu constelaţii pe ei.

Latura mea excitată îsi aminteşte de momentul când mi-a zis

că nu poartă lenjerie pe sub colanţi.

- Poţi să faci cursul ăsta cum vrei. Tu eşti şeful propriului corp. Fii un şef bun şi ascultă-l cu atenţie!

Tonul ei autoritar, dar blând, mă face să zâmbesc.

Cercetez fundalul camerei lui Hazel. în spatele ei e un minifrigider aflat pe o tejghea, în spatele unui aragaz îngust. Are laptopul pe podea, deci nu văd mare lucru, cu excepţia unui ibric roz de pe masă. în partea stângă a ecranului, văd o măsuţă de cafea mahon, care a fost împinsă lângă canapea. în

dreapta, pare să fie marginea patului ei.

Dumnezeule, locul ăla e micuţ.

- Stabiliti-vă o intenţie! Intenţia mea e să mă simt bine în corpul meu, să-mi liniştesc mintea şi să îmi întind muşchii înainte de culcare.

Hartley ne ghidează apoi prin poziţiile yin şi, când ne aşezăm în poziţia fluturelui, îmi scapă un mormăit. Bine că am microfonul pe mut. Poziţia îmi forţează umerii rigizi şi partea interioară a coapselor. Mă cuprinde o stare leneşă de relaxare, care îmi îngreunează picioarele şi îmi linişteşte gândurile.

- Concentraţi-vă pe respiraţie! Relaxaţi-vă maxilarul! şopteşte ea, în timp ce inspir şi număr până la cinci, apoi expir şi număr până la cinci.

îmi relaxez maxilarul. Hartley e întinsă pe spate şi îi observ respiraţia.

însă, în clipa următoare, îmi apare în minte vocea tatălui meu: „Poţi să te relaxezi când o să mori”. Are o abordare brutală în ceea ce priveşte sportul, care nu seamănă deloc cu ce aud acum.

- E în regulă dacă mintea nu vi se linişteşte complet.

Parcă îmi şopteşte mie direct, iar asta îmi dă fiori.

- Invitaţi-o să se calmeze! încetiniţi-vă respiraţia.

într-un final, ne întindem pe spate, cu palmele spre tavan. Corpul meu este relaxat, iar mintea îmi e liniştită în timp ce îi ascult vocea.

- Iar acum, la finalul sesiunii, vreau să vă gândiţi la ceva care vă face să vă simţiţi valoroşi.

Asta mă face să mă simt foarte confuz. Valoros. Tot repet cuvântul. Valoros pentru ce?

- Eu, de exemplu, ador să-mi petrec timpul cu sora mea. Pippa scoate la suprafaţă cele mai bune părţi ale mele şi mereu mă întorc acasă fericită şi recunoscătoare.

Sunt hipnotizat. E atât de frumoasă. Aş vrea s-o pot înregistra, ca s-o ascult neîncetat.

- îmi place să alerg. Chiar şi când abia respir, transpiraţia îmi curge în ochi şi sunt roşie la faţă, îmi place să mă simt puternică în corpul meu. Ador ce poate să facă corpul meu pentru mine. Şi, ca ultim punct, munca mea mă face să mă simt valoroasă, îmi place să descopăr ce poate face corpul uman. Toţi suntem capabili de lucruri incredibile, oricum ar arăta corpul nostru, îmi place să joc un rol în asta. Acum, e rândul vostru. Unde vă găsiţi scopul? Ce vă face să zâmbiţi? Ce vă face să vă simţiţi iubiţi?

„Valoroasă.” Cuvântul mi se plimbă prin minte. Scopul meu e să fiu cel mai bun jucător de hochei. Orice altceva e considerat un eşec.

„Ce te face să te simţi iubit?”

îmi amintesc când aveam 11 ani. Era vara de dinainte să plece mama şi ne plimbam pe potecile aflate aproape de casa noastră, în North Vancouver. Ne-am oprit la un pârâu şi ea s-a aplecat să arunce cu câteva picături de apă sper mine, zâmbind. Ochii ei de un albastru profund, ca ai mei, străluceau în lumina pădurii. Am râs şi am aruncat cu apă spre ea.

- Te iubesc! Sper că ştii asta.

Un dor plin de durere îmi umple pieptul. N-am mai auzit cuvintele astea de când eram mic. De când ea locuia cu noi.

Eu am fost cel care a ales să nu stea cu ea. Eu l-am ales pe tata, pentru că mereu am căutat validarea lui.

Când se termină sesiunea, oamenii îşi iau bun-

rămas şi apoi se deconectează.

- Miller, spune ea.

Suntem singurii care mai suntem logaţi. Hartley mă analizează şi vocea ei are ceva diferit.

- Eşti bine?

- Ce e, Hartley? Crezi că nu sunt deloc în formă şi puţin stretching m-a dat peste cap?

Nu îmi răspunde imediat şi mă panichez că nu a muşcat momeala.

- Nu cred asta. Cred doar că, pentru cineva din lumea sportivilor macho şi a tracţiunilor, cursul meu poate fi dificil.

- Sportivi macho şi tracţiuni, repet eu şi zâmbesc.

- Am dreptate, spune ea râzând.

- Ai dreptate, îi confirm.

Zâmbetul ei face să îmi dispară nodul din gât.

- Mulţumesc că m-ai lăsat să particip la curs!

- Noapte bună!

- Noapte bună, Hartley!

Se deconectează şi ea, iar eu rămân privind în gol.

Soluţia tatălui meu pentru disconfort e epuizarea. Trebuie să exersezi până nu mai poţi. Să înfrunţi situaţia din plin. Să te forţezi până îţi iese. Nu fugi de ea, ci cucereşte-o! Distruge-o! Fii cel mai puternic şi mai rapid! Dacă nu eşti cel mai bun înseamnă că ai dat greş.

Deschid site-ul lui Hartley şi mă înscriu la toate cele zece şedinţe ale cursului.

Traversăm terminalul ca să ne îmbarcăm în zborul spre casă, când ceva strălucitor dintr-o vitrină îmi atrage privirea.

Mă aplec să analizez dragonul mic din cristal. E bleu, drăguţ şi grăsuţ, ca un personaj din desene animate, dar cu ochi roşii care strălucesc.

Un zâmbet larg îmi apare pe faţă.

- Haide, Miller! mă strigă Owens.

- Vin imediat!

Mă întorc şi intru în magazin.

E momentul perfect să îi iau un cadou lui Hartley.

CAPITOLUL 12

Hazel

Sunt în birou şi fac un plan de recuperare pentru unul dintre jucători, când Rory îmi pune în faţă un dragon mic din cristal.

îmi zâmbeşte, se reazemă de cadrul uşii, iar privirea lui e caldă şi tandră. Simt că îmi apar fluturi în stomac.

- Hartley, spune el, pe post de salut.

Ce bine arată. Azi au avut cel mai greu antrenament al săptămânii, dar Rory e plin de energie şi are ochii luminoşi.

Urăsc cât de atletic e. Urăsc faptul că e unul dintre cei mai buni sportivi ai generaţiei lui. Urăsc asta, dar, în acelaşi timp, mă şi fascinează.

Mă uit apoi la dragonul strălucitor de pe birou.

- Ce e ăsta?

-Tu?

- în nici un caz.

- Ba da. Tu eşti dragonul meu care scuipă foc.

îl fixez cu privirea şi el încuviinţează.

- Exact asa. Cu ochii roşii şi tot tacâmul.

Asta mă face să izbucnesc în râs şi iau cadoul ca să îl analizez.

E simpatic.

- Ce prostie! îi zic, în timp ce căldura îmi cuprinde pieptul.

- Hazel, pot să iau o bandă? mă întreabă Hayden, care apare în cadrul uşii.

- Imediat.

Caut prin birou o bandă în plus pe care s-o folosească la exerciţiile pe care i le-am dat pentru acasă. O găsesc şi i-o arunc.

- Vrei să mai trecem în revistă exerciţiile?

- Nu, le-am învăţat. Hayden observă apoi dragonul

şi zâmbeşte. îţi place? Miller a dat trei mii pe el.

Rămân cu gura căscată şi mă întorc spre Rory.

- Trei mii de dolari?

Ridică din umeri, ca şi cum e o nimica toată.

- Miller, e prea mult.

Hayden chicoteşte.

- Ţi-am spus că te place. Ne vedem mai târziu, porumbeilor!

După ce acesta pleacă, Rory se uită la mine.

- Ştii ce salariu am, nu-i aşa?

Doar Rory ar fi capabil să fie atât de deschis cu faptul că e cel mai bine plătit jucător din ligă.

- Chestia asta costă mai mult decât chiria mea pe o lună, spun, uitându-mă la micul dragon. Nu poţi să cheltui atâţia bani pe mine. Mai ales din moment ce...

- Ce anume?

- Nu sunt iubita ta.

Poza cu noi de la petrecerea de logodnă a Pippei a devenit destul de populară online, iar asta a adăugat un plus de credibilitate ideii că suntem împreună, deoarece a fost făcută înainte să ne anunţăm relaţia. în pozâ, Rory mă priveşte cu tandreţe, ca şi cum nu vrea să îmi dea drumul. „E topit după ea”, a comentat cineva.

- Dar ar fi în regulă dacă ai fi iubita mea?

Poftim? Ochii lui sunt de un albastru profund, hipnotizant. Nu îmi place senzaţia asta, cum că îmi pierd controlul. Sunt la muncă, iar aici ar trebui să fiu stăpână pe mine. Mereu ar trebui să fiu stăpână pe mine.

Dar a participat la cursul meu de yoga, le-a spus tuturor că e iubitul meu şi a părut să îi placă sesiunea. Asta până le-am zis tuturor să împărtăşească ce îi face să se simtă iubiţi, moment în care a părut debusolat şi pierdut.

M-am gândit la asta toată săptămâna.

- Nu cheltui atâţia bani pe mine!

- Asta sună a provocare.

- Nu e, spun eu râzând. N-ai nici o limită, Miller.

Se apleacă peste scaunul meu şi îmi şopteşte la ureche, gest care îmi face pielea de găină.

- Hartley, dacă chiar ai fi iubita mea, nu există

limită la cât aş cheltui pe tine. Deci, dacă vrei să fim credibili, lasă-mă să mă port ca atare. Asta mă lasă fără cuvinte. M-am gândit la tine, adaugă el.

Asta îmi face pulsul să mi-o ia razna.

- Miller, ce faci noaptea târziu în camera de hotel nu mă priveşte.

Ii arunc un zâmbet detaşat şi complet neinteresat, cu toate că m-a emoţionat.

S-a gândit la mine? Cum? într-un mod sexy? îmi place asta?

Cred că da.

- Sau în băile de la McDonald’s.
- N-am fost niciodată într-un McDonald’s.
- Poftim? Nici măcar când erai mic? Nici măcar când eşti

»

beat? îl întreb şocată.

- Hartley,[5] eu nu mă prea îmbăt.

îl privesc confuză.

- Şi groapa cu mingi?

îl pufneşte râsul, iar în ochi îi licăreşte amuzamentul. Simt din nou în stomac senzaţia aia ciudată.

- Pare un loc dezgustător.
- Evident că era, dar asta nu contează când ai şase ani.
- Sau când eşti beat, mă tachinează el.
- Exact.

Mă întreb cum s-ar comporta dacă ar fi beat sau puţin ameţit. Sunt sigură că ar fi glumeţ, dulce şi nu şi-ar lua mâinile de pe mine. Ignor căldura care îmi umple pieptul.

Nu pot să mă gândesc în felul ăsta la el.

îmi muşc buza de jos, iar privirea îi coboară la gura mea.

- Voiai ceva? îl întreb, în timp ce faţa îmi ia foc.
- în seara asta, se organizează o chestie de patinat pentru comunitate în arenă şi Ward o să înveţe mai mulţi copii să patineze.
- Mă bucur pentru el.

Rory zâmbeşte, moment în care stomacul mi se umple de fluturi. Zâmbetul i se măreşte şi e aşa drăguţ. E puternic, cu umerii lăţi şi atât de înalt. Are părul des şi puţin ondulat, într- un fel care mă face să vreau să îmi plimb mâinile prin el. Dar, pe lângă toate astea, e drăguţ.

- Ştiu cât de mult îţi doreşti să arăt ca un căpitan responsabil şi de încredere.

[5] îmi dau seama în ce direcţie o ia conversaţia.

- Nu înţeleg ce are asta de-a face cu mine.
- Hartley, o să te învăţ să patinezi.

CAPITOLUL 13

Rory

- îndoaie-ţi genunchii!

- O să cad.
- Ba nu! O ţin de talie şi o ghidez din spate, în timp ce se leagănă şi înaintează pe patine într-un ritm extrem de lent. Nu o să te las să cazi.

în jurul nostru, oamenii schiază într-un cerc mare, în timp ce muzica răsună în difuzoare. Globul disco împrăştie lumină peste părul lui Hazel.
- Crezi că ne-a văzut? mă întreabă.

Părul ei miroase frumos, a vanilie, a prăjituri sau aşa ceva.
- Cine?
- Ward.

Aşa e, ăsta e şi motivul pentru care am venit aici. Ward se află în celălalt capăt al arenei, într-o zonă împrejmuită, unde învaţă copiii să patineze. Toţi sunt mai rapizi decât Hartley.
- M-a văzut făcând poze cu oamenii când am venit.

Ea încuviinţează, continuând să înainteze pe gheaţă.

Privirea îmi coboară spre fundul ei. Ce bine arată în colanţii ăia de yoga! îmi amintesc că nu poartă lenjerie pe sub hainele de yoga şi mă excit imediat.

Sunt un nemernic, dar mi-am imaginat de o mie de ori cum ar fi să îi provoc orgasm. Aşa ceva mi-ar schimba viaţa pentru totdeauna. Mereu îi place să deţină controlul, aşa că, dacă aş face-o să se arcuiască, să se topească şi să strige de plăcere, aş fi cel mai fericit.
- Miller, te-ai uitat cumva la fundul meu?
- Da. Colanţii sunt de vină.

Asta o amuză.
- Eşti dezgustător.

îi dau drumul la talie şi face ochii mari de frică.
- Nu! Mă ia imediat de mână, iar asta mă umple de mândrie. Nu sunt pregătită!

E aşa drăguţă.
- Hartley, te descurci grozav! O să patinez lângă tine puţin.

îmi dă drumul şi mă mut lângă ea. Suntem cei mai lenţi de pe gheaţă, dar nu pare să observe asta.
- Nu e cazul să fii aşa încântat, îmi spune ea după ce îmi studiază fata.

- Dar nu sunt, zic eu râzând.
- Ba eşti.
- Doar mă simt bine cu tine.

Ăsta e adevărul. Sunt relaxat. Hartley îşi mută privirea, dar observ că zâmbeşte. La următorul pas, îi alunecă un picior, dar reuşeşte să se echilibreze la timp.

- Hai că poţi! o încurajez.

Mă ia de mână şi inima îmi sare în gât. Am emoţii.

- Se presupune că suntem un cuplu şi nu vreau să cad, spune ea, fără să mă privească.
- Ştiu.

Pulsul mi-o ia razna.

F. aşa drăguţă. Are părul lăsat pe umeri. Alaltăieri, când făceam duş, m-am masturbat gândindu-mă la ea. La cum mi-aş plimba nasul de-a lungul gâtului ei şi mâinile peste şoldurile ei, ca să mă conving dacă poartă sau nu ceva sub colanţi.

înghit cu noduri şi îi admir buzele pline. Oare aş putea să o sărut aici? Ward nici măcar nu se uită la noi.

- Ce e? mă întreabă, în timp ce mă priveşte ciudat.

-Ce?

Fac ochii mari.

- Te porţi ciudat.
- Ba nu.
- Ba da.

Mă analizează şi îşi înclină capul, moment în care mă cuprinde un val nou de fiori.

- Nu-mi vine să cred! Ai emoţii când eşti în preajma mea?

Râd şi îmi mut privirea de la ea.

-Nu!

Hartley se dezechilibrează şi o prind de talie.

- Ba da. Ai emoţii.
- Ce pot să zic, eşti înspăimântătoare!

Pufneşte. Ador cum arată când face asta.

- Eşti conştient că nu sunt, de fapt, un dragon, nu?

Tonul ei e blând, mă tachinează şi mă învăluie într-o senzaţie plăcută şi caldă.

Patinăm din nou şi o iau iar de mână.

»

- De ce predai pe Zoom? Credeam că ai un studio.

- Uneori fac asta. Problema cu studiourile e că pun accent pe vechime şi e greu să obţin cursuri. în plus, e şi o chestie de accesibilitate. E mai simplu pentru oameni să se logheze de pe laptop decât să vină la studio. Lui Elaine îi place să călătorească, dar vrea să ţină pasul cu antrenamentele. Clarence stă într-un bloc unde liftul e mereu stricat şi îi e greu să folosească scările, din cauza problemelor pe care le are cu şoldul. Vatsi urmează să nască, deci viaţa ei o să devină foarte aglomerată. Hyung nu vrea să facă naveta de la universitate, doar dus face o oră cu autobuzul. Iar Laura...

Se opreşte. Observ un licăr de furie în ochii ei, care dispare.

- Laura n-a avut experienţe prea plăcute cu studiourile. Aşa că yoga pe Zoom e cea mai bună opţiune pentru mulţi oameni.

înflăcărarea din ochii ei e contagioasă.

- Chiar îţi place ce faci, nu-i aşa?
- Ăsta e scopul meu. într-o zi, vreau să deschid un studio de fitness. Am oferi cursuri de yoga, Pilates, de dans, chiar şi fizioterapie şi masaj. E o ţipă în New York care şi-a deschis un studio ce promovează frumuseţea tuturor tipurilor de corp. Au cursuri în care dansează pe Beyonce. E excepţional să le văd clipurile. Sunt de toate vârstele şi conformaţiile. Asta vreau să creez şi aici.

>

Simt o greutate în piept. Asta ar trebui să simt şi eu în legătură cu hocheiul, dar nu e aşa.

Privirile ni se intersectează.

- Nu ştiu de ce ţi-am spus asta, zice ea.
- Mă bucur că ai facut-o.

Nu îmi place că şi-a ridicat din nou zidurile. Aş sta aici o eternitate, doar ascultând-o cum vorbeşte despre lucrurile pe care le iubeşte.

>

- Presupun că statul în aceeaşi cameră cu Connor a mers bine.
- A fost în regulă. îmi amintesc ce mi-a spus, cum că aşteaptă să greşesc ca să o cucerească din nou. Dacă i-aş zice lui Hartley, s-ar supăra. A încercat să mă enerveze, dar i-am răspuns cu aceeaşi monedă.

»

- Eşti singura persoană care ar putea să-i intre pe sub piele. Doar sunteti la fel.

>

Mă încrunt. Glumeşte şi cu prea.

- Ce vrei să spui cu asta?
- Ştii tu, că sunteţi la fel.
- Ba nu suntem.

Mă priveşte ca şi cum ştie mai bine şi o senzaţie urâtă ia naştere în mine.

»

- Hartley, nu suntem la fel.
- Joci hochei. în privirea ei apare un amestec de sinceritate şi furie. Ai tot. Nu ai de ce să ţii la alţii. Femeile se bat pe tine şi nimeni nu te-a refuzat

vreodată.

- Dar tin la alţii. Tonul meu e mai tăios decât as fi vrut şi

> > » > încerc să îmi forţez un zâmbet pe buze, dar nu pot. Nu suport faptul că ne consideră la fel. Nu sunt ca McKinnon şi nu-mi place să fiu comparat cu el. Nu am înşelat niciodată. Nu sunt genul ăla de om.

- Poate nu ai înşelat, dar te cunosc.

Expresia tristă de pe faţa ei îmi frânge inima. E ca şi cum aşteaptă să pricep ce ştie. Nu suport expresia aia. La fel arăta şi mama când l-a părăsit pe tata.

- Femeile sunt doar ca să te distrezi. Suntem uşor de înlocuit.

- Nu e adevărat. Hazel, de unde ţi-a venit ideea asta?

Mă opresc şi ignor oamenii care trec pe lângă noi, iar Hazel îmi dă drumul la mână.

- Ashley.

Spune asta de parcă ar trebui să ştiu la ce se referă.

- Care Ashley?

Imaginea asta pe care o are despre mine mă frustrează din ce în ce mai mult.

- Ashley Peterson din liceu. Continuă, după ce îmi vede expresia şocată: Ai scos-o în oraş, i-ai dat impresia că e specială şi te plăcea foarte mult.

Nu îmi amintesc de fata asta. Liceul a fost un amestec de antrenamente de la cinci dimineaţa, eforturi ca să ţin pasul cu toate cursurile ca să pot absolvi şi sesiuni nesfârşite la sală cu instructori personali care mă împingeau la limită. Singurul lucru care conta pentru mine era să fiu ales într-o echipă şi mi se amintea acest lucru în mod constant. Meditaţiile cu Hartley erau singurul lucru care îmi lumina ziua.

- Era blondă? o întreb, în timp ce îmi amintesc vag o Ashley. Da, spune ea şocată.

încep să îmi amintesc. Cred că m-am sărutat cu Ashley.

- Hartley, toată treaba asta s-a întâmplat acum un deceniu. Nu-mi amintesc detaliile.

Hartley mă priveşte furioasă şi tristă.

- O să-ţi reamintesc eu. I-ai dat papucii cu o zi înaintea balului.

E adevărat că am ieşit cu fete în timpul liceului, dar a fost mereu fără angajamente. Nu puteam să am o iubită. Abia mă descurcam cu şcoala şi hocheiul.

» >

Şi, oricum, nici o ţipă nu părea la fel de bună ca Hartley.

Nu îmi amintesc să o fi invitat pe Ashley la bal şi o privesc pe Hazel întrebător.

- Aşa, şi?

- Am convins-o eu să vină totuşi la bal şi, când am ajuns, tu te sărutai cu altă ţipă.

îmi amintesc momentul. Are dreptate. Am făcut asta şi nu mi-a păsat de sentimentele lui Ashley. Mă urăsc pentru asta.

Sunt un nemernic, exact ca Rick Miller.

- A plâns în baie. I-ai lăsat impresia că e ceva în neregulă cu ea. Ai facut-o să se simtă mică, insignifiantă şi fără valoare.

Ardoarea din vocea lui Hazel mă taie. Emoţia din vorbele ei mă frapează.

- Ştii cât de oribil e? Ştii cât de traumatizant e să treci prin aşa ceva? întreabă ea, iar în ochi i se citeşte durerea.

Mama a închis uşa în urma ei şi am auzit zgomotul foarte clar. L-am auzit din nou peste câţiva ani când Lauren, următoarea iubită a tatălui meu, l-a părăsit. Nepăsarea cu care îmi zice că el şi următoarea lui iubită s-au despărţit.

Viaţa mea o să fie la fel. Deja e. O să ajung la 55 de ani aşteptând ca actuala iubită să mă părăsească, la fel ca restul. Ruşinea şi frustrarea îmi strâng pieptul.

- Hartley, a trecut un deceniu de atunci, sunt sigur că a uitat.

Furia i se intensifică, văd asta în ochii ei.

- Eşti sigur?

Ridic din umeri. Dumnezeule, putem să trecem peste asta?

- *Sper* că i-a trecut. Cuvintele mi se revarsă din gură, alimentate de senzaţia rece şi devastatoare care mi-a cuprins pieptul. Cât de patetic ar fi să fi

trecut zece ani, iar ea să sufere în continuare din cauza unui tip care nu a dat doi bani pe ea? Mă îndoiesc sincer că se mai gândeşte la mine, dar, dacă o face, înseamnă că nu se întâmplă mare lucru în viaţa ei.

Aud ce spun, dar nu mă pot opri. Sunt copleşit de ruşine. Hazel arată de parcă tocmai a primit o palmă peste faţă. Mă priveşte cu durere şi şoc, apoi râde încet.

- Nu ştiu de ce am acceptat. Exact aşa credeam că eşti.

Mi se face greaţă.

- Nu ştiu de ce am crezut că... Se opreşte şi clatină din cap, ca şi cum îndepărtează gândurile, şi o ia spre ieşirea de pe patinoar. Gata, s-a terminat!

CAPITOLUL 14

Rory

Găsesc un milion de moduri în care ar fi putut încheia propoziţia.

„Nu ştiu de ce am crezut că pot să petrec timp cu tine.”

„Nu ştiu de ce am crezut că înţelegerea asta o să funcţioneze.”

„Nu ştiu de ce am crezut că eşti diferit.”

Atunci conştientizez că reacţia lui Hazel nu a avut de-a face > >
doar cu prietena ei, ci şi cu ce i-a făcut Connor.

Iar eu am spus că nu conta. Că ar fi trebuit să treacă peste până acum. Am numit-o patetică. Cât de nechibzuit am putut să fiu? Nu e de mirare că a terminat-o cu mine.

Tata nu ar face nimic. Rick Miller le lasă mereu să plece. A vrut să se ducă după mama, îmi amintesc foarte clar expresia distrusă pe care o avea când l-a părăsit soţia lui, dar, cu toate astea, n-a facut-o.

- Hartley. O strig în timp ce patinez după ea, dar

mă ignoră. Nu vorbeam serios, îmi pare rău!

Se întinde după margine şi se dezechilibrează, dar sunt acolo să o prind.

- Nu mă atinge, sunt supărată pe tine!
- Ştiu. Ai tot dreptul să fii supărată.

Aştept să se echilibreze, apoi mă retrag.

îşi încordează maxilarul şi în ochii ei văd toate emoţiile pe care nu mi-am dorit să le văd vreodată acolo. îsi încrucişează braţele la piept şi mă fixează cu privirea.

îmi trec mâna prin păr, iar pulsul mi-o ia razna.

- Urăsc faptul că ţi-am rănit prietena. Din cauza asta m-am purtat ca şi cum n-a fost mare lucru, ca să mă simt mai bine. Probabil am crezut că... Gâfâi şi îi analizez faţa, în căutarea unui indiciu. M-am gândit că, dacă o să fac să sune ca şi cum n-a fost mare lucru, atunci nu o să mă mai simt aşa.
- Cum anume?
- Ca un nemernic. Nu vreau să rănesc oamenii. Tata face genul ăsta de lucruri. îmi pare rău că ţi-am rănit prietena! Eram tânăr şi prost, dar asta nu e o scuză.

Se uită la mine şi îi memorez ochii. Sunt încadraţi de gene negre dese, iar irisurile au fire gri în ei. Oamenii ne ocolesc, dar îi ignorăm.

în ochii ei desluşesc înţelegere, tristeţe şi durere. Se încruntă, apoi îşi mută privirea.

- M-a înşelat tot timpul cât am fost împreună, şopteşte, privind gheaţa.

Ştiam asta deja de la Streicher, dar, cu toate astea, tot mă încordez şi simt o furie protectoare. Cum a îndrăznit să o rănească?

- Am tras din greu la şcoală ca să pot merge împreună cu el la universitate. Se uită la mine, apoi îşi coboară privirea din nou. Am aflat la finalul primului an universitar. Toţi ştiau, mai puţin eu.

Furia se înteţeşte. McKinnon e teribil de prost şi îl urăsc şi mai mult, deşi nu credeam că era posibil. îmi încleştez pumnii, ca să nu mă întind spre ea. Nu e de mirare că nu acceptă rahaturi de la nimeni.

Hartley se joacă cu unghiile ei.

- A spus...

Se opreşte brusc. O iau de umeri şi mă aplec spre ea.

- Ce a spus?

Clatină din cap.

- Te rog eu, spune-mi!
- Nu vreau decât să uit.

Scrâşnesc din dinţi şi simt din nou ura de sine care mă » > >
urmăreşte. Hartley încă nu are destulă încredere în mine ca să îmi spună totul. Crede că sunt ca McKinnon.

Poate pe asta trebuie să mă concentrez. Dacă vreau ca relaţia cu Hartley să devină reală, trebuie să îi arăt că nu semăn deloc cu el sau cu tata.

- îl urăsc pentru ce ţi-a făcut. Oare ştie cât de tare îmi bate inima acum? Nu-l urăsc doar pentru că e un nemernic, ci pentru că te-a luat de-a gata. Te-a minţit şi a fost nesăbuit cu tine. Nu vreau să semăn deloc cu el.

în ochii ei văd toate nuanţele de albastru şi gri şi mă las acaparat de culorile hipnotizante. Le las să mă distragă de la conştientizarea faptului că nu am mai făcut chestia asta. E prima oară când îmi cer scuze cu adevărat.

Rick Miller nu îsi cere scuze. Nu a considerat că e necesar să >
mă înveţe nici pe mine să fac asta şi nu îmi amintesc ultima oară când mi-am cerut scuze. Anul trecut, când am simţit impulsul de a îndrepta situaţia cu

Streicher, ne-am bătut pe gheaţă.

- îmi pare rău! repet eu, de data asta doar ca să mă aud şi să ştiu că e real.

Nu sunt ca el.

- Bine.

îşi mută privirea.

- Bine?

Mă aplec ca să o privesc.

- Mă ierţi? E totul în regulă între noi?

încuviinţează uşor. încă nu are încredere deplină în mine, dar i-a dispărut furia din ochi. îmi trec mâna prin păr, mă calmez şi o privesc.

- Hai să patinăm!

îşi muşcă buza de jos. Se pregăteşte să refuze, dar nu pot să las lucrurile asa între noi.

- Nu eşti genul care renunţă. Şi gândeşte-te la cât de tare o să se enerveze când o să afle că te-am învăţat să patinezi.

Asta o face să zâmbească.

- Bine.

începem să patinăm din nou.

- Felicitări, iubito! Tocmai am avut prima noastră ceartă.

O văd că zâmbeşte, parţial amuzată, parţial iritată.

- Nu-mi mai spune „iubito”!

Chiar dacă spune asta, îi văd zâmbetul.

CAPITOLUL 15

Rory

O jumătate de oră mai târziu, ieşim de pe patinoar, iar un tip în echipament de hochei se opreşte în faţa mea.

- Eşti Rory Miller.
- Salut! îi zic eu relaxat.

Mă priveşte derutat şi arată spre gheaţă.

- Ai patinat acolo?
- Am învăţat-o pe iubita mea să patineze.

O iau pe Hazel de umeri. Mi-e din ce în ce mai uşor să spun asta. „Iubita mea.”

- Jucăm meciuri de amatori o dată pe săptămână. Vrei să ni te alături ?

Arată spre patinoar, unde mai mulţi ţipi patinează, vorbesc şi fac încălzirea.

- Mersi mult, dar trebuie s-o conduc acasă.

- înţeleg. Am zis totuşi să te întreb.

Tipul intră pe gheaţă şi se îndepărtează, iar eu o conduc pe Hazel spre o bancă, să îi desfac patinele. Ea se uită la tipii care patinează, apoi la mine.

- Stai un pic! Ar trebui să participi şi tu.
- De ce?
- Pentru că...

Are o licărire dulce în ochi. Cred că e afecţiune.

- în seara asta, te-ai simţit bine patinând cu mine.
- Da, cu tine, nu cu un tip de vârstă mijlocie pe care-l cheamă Steve.

Hazel râde şi memorez momentul.

- Vorbesc serios. Cred că te-ai simţi bine

Cei de pe gheaţă îşi dau pase cu pucul şi glumesc. Unul dintre ei ratează şi altul râde de el, dar nu într-un mod neplăcut. Simt un fior în piept.

- Te-am lăsat să mă înveţi să patinez. îmi eşti dator.
- Serios?

La cum îi strălucesc ochii, cred că încearcă să nu zâmbească.

- Da. Nu totul e o competiţie. Unele lucruri le faci strict pentru că sunt distractive.

Mă gândesc la ce am decis mai devreme, cum că nu vreau să semăn deloc cu McKinnon. Vreau să fiu o persoană de care Hazel să fie mândră, chiar dacă doar ne prefacem că suntem împreună.

Douăzeci de minute mai târziu, mai înscriu o dată. în jur e linişte deplină. Mi se face pielea de găină, deoarece Hazel mă priveşte din tribună. Patinez cu cei din echipa mea înapoi în centrul terenului, pentru următoarea înfruntare.

- Care e scorul? întreabă unul dintre băieţi.
- 12-0.
- Dumnezeule, Miller, ne calci în picioare! bombăne un alt tip.

Glumeşte, dar simt o urmă de iritare în cuvintele lui. Tipii ăştia nu joacă aşa cum sunt eu obişnuit. Nu sunt la fel de competitivi şi de nemiloşi, iar nivelul de energie a scăzut. Simt o apăsare în piept. Ce se întâmplă acum nu e distractiv şi nu ştiu cu ce greşesc. Doar înscriu goluri. Joc aşa cum o fac mereu. Nu ştiu de ce am crezut că de data asta o să fie diferit.

Mă uit spre Hazel, care e cu ochii la mine. La câţiva metri, îl văd pe Ward, care stă cu braţele încrucişate şi analizează gheaţa,

sprijinit de perete, cu o expresie imposibil de citit. Privirile ni se intersectează, apoi pleacă.

La naiba! Sunt un căpitan groaznic.

- Trebuie să plec. Mulţumesc că m-aţi lăsat să joc!

Atmosfera se relaxează imediat şi îsi iau toti la revedere. Las

crosa împrumutată pe bancă, apoi mă duc la Hazel.

- Gata, ai terminat?

-Da.

Ruşinea şi jena pe care le-am simţit mai devreme, când neam certat, se intensifică. Mă aplec şi îi desfac patinele, conştient că mă analizează.

- Rămâne să luăm cina cu echipa vineri? o întreb.

Pare că a uitat.

- A... Da, aşa rămâne.

- Bun.

îi scot şi cealaltă patină. Senzaţia de încordare şi de ruşine dispare pe măsură ce vorbesc cu ea.

- O să te contacteze stilistul.

- Cum adică?

- Ai nevoie de o rochie. E o cină formală.

îi iau piciorul între palme. Se uită, distrasă, la mâinile mele, şi pun presiune pe talpă, moment în care se relaxează.

Zâmbesc, pentru că îi place ce îi fac.

- Am o rochie, spune ea, uitându-se în continuare la mâinile mele, care îi fac masaj.

- Hartley, nu poţi să porţi o rochie veche. îţi aminteşti ce am zis? Dacă ai fi iubita mea cu adevărat, aş cheltui o mulţime de bani pe tine. Asta face Streicher cu Pippa.

încep să îi masez celălalt picior şi scoate un zgomot care e pe jumătate protest, pe jumătate plăcere.

- Uau!

Clipeşte în timp ce intensific masajul.

- Haide, Hartley, acceptă! Lasă-mă să-ţi iau o rochie frumoasă, ca să te simţi bine.

Probabil că punctul pe care îl masez e mai dureros, pentru că, atunci când apăs mai tare, închide ochii.

- Nu o să mă obligi să port nimic transparent, nu-i

aşa?

Asta mă face să râd.

- Nu. Oricum, nu cred că aş putea să te oblig cu nimic.

Mi-o imaginez în ceva subţire şi transparent, arătând sexy şi dureros de seducătoare, în timp ce McKinnon fierbe. Gelozia începe să îmi dea târcoale.

- Hartley, îmi place să mă etalez cu tine, dar nimeni în afară de mine nu o să-ti vadă sânii.

Face ochii mari. Şi oare a roşit?

- Ai vrea tu!

Simt mândrie şi plăcere când o văd aşa emoţionată. Chiar vreau.

- O să aranjez tot. Tu nu trebuie decât să vii. Şi să nu te fereşti când te sărut.

îşi dă ochii peste cap, dar, în acelaşi timp, nuanţa rozalie din obrajii ei se intensifică.

CAPITOLUL 16

Rory

Când ajungem la conacul vechi din Shaughnessy, un cartier din Vancouver unde stau persoanele înstărite, pentru cina cu echipa, observ două lucruri.

Primul e că Hartley arată absolut senzaţional.

Pulsul mi-o ia razna în vreme ce stau în foaier şi o admir în

rochia ei bleumarin. Hazel Hartley e cea mai frumoasă femeie pe care o cunosc. Mi se pun noduri în gât când încerc să înghit.

între dragonul de cristal care i-a plăcut, deşi n-a recunoscut, rochia asta şi plicul pe care îl are, devin dependent de cheltuitul banilor pe ea.

Al doilea lucru pe care îl observ e că idiotul de McKinnon îi tot dă târcoale. Stă la nici un metru de ea, în timp ce ea nu pare interesată. O soarbe din

priviri şi se uită insistent la decolteul ei perfect.

„M-a înşelat pe tot parcursul relaţiei. Toţi ştiau, mai puţin eu.

Simt un fior de gelozie şi posesivitate. Jucătorii mă salută în timp ce mă îndrept spre ea, dar abia de îi observ.

Neînţelegerea noastră de miercuri mi-a arătat exact cât de mult am de pierdut când vine vorba despre ea şi nu o să renunţ.

- Hazel, eşti superbă!

Vocea mea e joasă, iar Hazel face ochii mari, fie pentru că i- am spus pe numele mic, fie pentru că mi-am pus mâna pe spate într-un fel care le arată tuturor că e a mea.

Inima îmi bate cu putere când mă aplec spre ea. Hazel pare să ezite şi, pentru o clipă, mă tem că o să mă dea laoparte, dar se lipeşte de mine şi îmi răspunde la sărut. în clipa asta, totul în interiorul meu e asa cum trebuie.

»

CAPITOLUL 17

Hazel

în momentul în care Rory mă sărută, lumea se întoarce pe dos. Barba lui îmi zgârie pielea şi mă lăsa fără aer. Sărutul ăsta e foarte diferit de cum mi-l imaginasem.

E tandru şi blând. Mă mângâie pe faţă, apoi îşi înfige degetele în părul meu. Mişcările lui sunt lente. Aş spune chiar că e reticent, asta dacă limba lui nu s-ar fi strecurat dincolo de buzele mele.

Sărutul ăsta mă lasă fără aer şi îmi dau seama că îi strâng cămaşa în pumn. îşi încordează degetele pentru o clipă în părul meu şi îmi lipeşte mâna de pieptul lui. Tot ce ţine de el e cald, primitor şi

liniştitor.

Nimic nu are sens în momentul de faţă, dar parfumul lui proaspăt, de lemn de santal, mă învăluie. Senzaţia bărbii lui pe pielea mea e aşa plăcută, că nu mai încerc să găsesc explicaţii pentru ce se întâmplă. Parfumul lui îmi provoacă fiori între coapse.

- Dumnezeule, îmi şopteşte pe buze, după care îmi mângâie limba cu a lui.

Apoi mă trage uşor de păr. Mă sărută ca şi cum s-a gândit foarte mult la momentul ăsta. Senzaţia mâinii lui în părul meu îmi provoacă fiori şi scot un geamăt uşor.

- Ţi-a plăcut deci?

Cuvintele lui se revarsă peste mâna mea, aflată pe pieptul lui. Mă pregătesc să dau o replică isteaţă şi tăioasă, dar gura lui mă acaparează din nou.

Ce se întâmplă acum între noi nu e un simplu sărut. Sunt ameţită de plăcere de la senzaţia buzelor lui peste ale mele, de la gustul şi parfumul lui.

într-un colţ întunecat al minţii, încolţeşte un gând: mă întreb dacă aşa şi-ar folosi limba şi între picioarele mele. Muşchii din zona aia pulsează şi îl muşc de buza de jos. îi simt inima bătând cu putere.

Mă retrag ca să îl privesc şi simt fluturi în stomac când ni se intersectează privirile. Arată sălbatic de chipeş. E nedrept cum fracul negru cu alb îi scoate în evidenţă albastrul ochilor şi faptul că arată atât de puternic şi de masculin, dar şi chipeş în acelaşi timp. Are părul ciufulit, iar stilul ăsta îl prinde perfect. Părţile laterale sunt proaspăt tunse, probabil s-a dus la frizer după-amiază, şi îi mângâi firele scurte, care mă gâdilă.

Aud un zgomot şi revin la realitate.

Pippa şi Jamie ne privesc amuzaţi, iar Connor a dispărut. Faţa îmi ia foc şi îmi plimb degetul peste buze, ca să mă asigur că nu m-am mânjit. Rory, care e lângă mine, gâfâie. Privirile ni se intersectează şi simt un puls cald între coapse când îi văd expresia excitată. Amândoi ne mutăm din nou privirile.

- Arăţi bine! îmi spune, fără să mă privească.

- Mulţumesc! îi răspund, în timp ce analizez un punct din celălalt capăt al camerei.

Ne privim din nou pentru o fracţiune de secundă, apoi ne mutăm iar privirile. Mi se pare că roşeşte.

- Mă duc să iau ceva de băut, spune el.

Se uită din nou la rochia mea, apoi pleacă.

Fracul e croit perfect pentru corpul lui atletic şi suplu. E o privelişte aparte să îl privesc pe Rory Miller cum se îndepărtează, îmbrăcat într-un astfel de costum, cu umerii lui lăţi şi mişcările puternice şi graţioase. Nu sunt pregătită pentru cât de sexy e şi ştiu că mă holbez, dar nu pot să îmi desprind privirea de la el.

- Hmm.

Pippa îmi zâmbeşte şi simt că faţa îmi ia foc.

- Nu vreau să aud.

îmi dau părul pe după umeri şi încerc să îmi revin. Apoi îmi muşc buza, îngrijorată. N-ar fi trebuit să facem asta. Mi-a plăcut prea mult.

Zile la rând m-am gândit iar şi iar la cearta noastră şi la senzaţia devastatoare pe care am simţit-o în piept când mi-a zis,

practic, că sunt stricată şi patetică. Apoi la expresia lui îndurerată când şi-a cerut scuze.

Arăta ca şi cum avea să moară dacă nu îl iertam.

Mi-am amintit cum mi-a legat şireturile la patine. Răbdarea cu care m-a învăţat să patinez. Când eram pe gheaţă, mi-a privit buzele cu intensitate şi am crezut că avea să încerce să mă sărute, dar nu a făcut-o.

Dragonul ăla prostesc şi adorabil e pe dulap şi mă veghează în fiecare noapte când dorm.

Mă uit din nou la Rory şi privirile ni se intersectează, apoi îmi mut privirea. Analizez camera, tablourile de pe pereţi, mobila din piele, mesele cu bibelouri antice. Ward stă aproape de bar, printre jucători, cu o băutură în mână, şi îl ascultă pe Alexei cum spune ceva. Credeam că antrenorii sunt bătrâni, furioşi şi roşii la faţă, dar Ward arată ca James Bond în fracul lui. E chipeş şi încrezător.

Rory se întoarce cu o băutură pentru mine şi sorb din pahar, recunoscătoare că am cu ce să îmi ţin mâinile ocupate.

- Mă bucur că ai venit! îmi şopteşte.

Buzele lui îmi mângâie urechea şi mă sărută pe tâmplă, iar gestul îmi dă fiori.

Devine din ce în ce mai îndrăzneţ în relaţia asta falsă. As vrea să spun că mă enervează, dar aş minţi.

- Credeai că n-o s-o fac? îl întreb şi îi arunc un zâmbet timid.

După ziua trecută... Mă priveşte şi îşi freacă ceafa. Ţi am luat ceva, ca să-mi cer scuze.

- Dar ţi-ai cerut deja scuze.
- Ştiu, dar voiam să-ţi arăt că vorbesc serios.

Apoi scoate un plic din haină.

Are aceeaşi expresia sinceră pe care o avea la patinoar, de parcă are dureri. O şuviţă îi cade pe frunte şi nu pot să îmi iau privirea de la ea.

- Deschide-1!

Scot un e-mail de confirmare pentru un weekend la o destinaţie de vacanţă din apropiere, Harrison Hot Springs. Rezervarea e pentru un apartament de lux

la un hotel foarte frumos şi două zile pline la spa.

- E pentru tine şi Pippa, adaugă el repede. Puteţi să vă duceţi când vreţi. Ai spus că, atunci când petreci timp cu Pippa, te simţi cu adevărat valoroasă.

îmi aruncă un zâmbet încordat şi vulnerabil, care mă emoţionează.

Încet, încet, încep să îmi schimb părerea despre Rory Miller.

- Nu înţeleg! Ar trebui să fii un nemernic.

îmi menţin tonul relaxat şi amuzat în timp ce privesc hârtia, iar el râde.

Când am fost de acord cu relaţia asta falsă, credeam că urma să fie cu un tip nesuferit. Nu cu versiunea asta a lui Rory, adică un tip dulce, sincer, care îşi cere scuze ca şi cum vorbeşte serios.

Poate m-am înşelat. Poate chiar nu îl cunosc pe adevăratul Rory Miller.

- Nu m-am prefăcut, îmi şopteşte Rory, în timp ce mă fixează cu privirea.

Oare se referă la sărut? îi analizez ochii, albaştri ca rochia mea, şi simt că nu am aer.

- în legătură cu rochia. Eşti superbă, îmi spune el şi îmi zâmbeşte cu afecţiune.

Mă cuprinde o senzaţie plăcută de căldură.

- Rochia a costat mai mult decât câştig într-o lună, recunosc eu amuzată.

- De câte ori să-ţi repet? O să tot cheltuiesc bani pe tine, şopteşte el şi îmi zâmbeşte.

îmi admiră părul şi rochia cu zâmbetul lui arogant.

Replica lui mă emoţionează – şi nu e vorba despre bani, ci despre gest. Mereu am fost o femeie independentă şi încăpăţânată, hotărâtă să mă descurc singură, şi îmi place asta.

Rory îmi zâmbeşte ca şi cum sunt importantă pentru el. Mi-a plăcut şi felul în care m-a sărutat, înfometat şi disperat, de parcă nu mai putea să aştepte.

Asta mă îngrijorează. înţelegerea noastră o să se termine pe întâi ianuarie, aşa că nu am de gând să mă obişnuiesc cu genul ăsta de tratament.

- în plus, nu mă referem la rochie, ci la tine,

toată. Eşti superbă! zice Rory, băgându-şi mâinile în buzunar.

- Mulţumesc! Inima îmi bate cu putere. Nimeni nu m-a mai complimentat aşa sincer. Pentru tot. Pentru rochie, pentru cadou. încep să cred că, în secret, eşti chiar de treabă.

îmi zâmbeşte şi mă termină, pentru că simt o senzaţie ciudată şi intensă în zona inimii.

Ward[5] bate în pahar şi aşteaptă să se facă linişte.

- Ai cea mai norocoasă păpuşă gonflabilă din lume, îi şoptesc amuzată lui Rory, iar el izbucneşte în râs.

CAPITOLUL 18

Rory

- Mulţumesc că aţi venit în seara asta! M-am gândit să începem evenimentul cu o doză de competiţie sănătoasă, spune Ward.

Asta atrage atenţia tuturor invitaţilor. McKinnon se află în cealaltă parte a camerei şi se uită la mine.

Mă apropii de Hartley şi o iau de talie. Sărutul ăla m-a topit, în viaţa mea nu am mai experimentat un astfel de sărut.

- Jocul se numeşte „Asasinul”. Fiecare o să primiţi o poză Polaroid cu voi. Dacă un alt participant te scoate din joc înseamnă că ai murit şi trebuie să-i dai poza.

Se simte entuziasmul din încăpere. Noi, jucătorii de hochei, suntem foarte competitivi, chiar şi când vine vorba despre un joc prostesc ca ăsta. Eu şi Hazel facem un schimb de priviri. Pare curioasă.

- Jocul începe în afara acestei camere, spune Ward, care ia în mână un pistol de jucărie din plastic. Toate astea sunt ascunse prin conac. Dacă sunteţi loviţi, aţi murit.

McKinnon se foieşte, îşi încrucişează braţele la piept şi se uită la mine. îmi amintesc ce i-a făcut lui

Hartley. Toate lucrurile pe care i le-a spus, chiar şi cele pe care nu mi le recunoaşte.

- Hartley, trebuie să câştigăm, îi şoptesc.
- Atunci, hai să câştigăm! spune ea hotărâtă.

Cât de sexy! Sunt încântat de privirea ei şi îi zâmbesc.

Ward explică restul regulilor şi angajaţii încep să facă pozele Polaroid.

Simt o presiune în piept şi încep să mă încordez, aşa cum o fac înaintea fiecărei confruntări de pe gheaţă. E ca atunci când arbitrul scoate pucul. Toţi muşchii mei sunt pregătiţi pentru meci.

însă, cumva, ce se întâmplă acum e mai plăcut.

După ce ne primim toţi pozele, ne uităm la Ward.

- Ce, vreţi să fluier? începeţi! spune el zâmbind.

în cameră explodează haosul şi o iau pe Hazel de mână, trăgând-o pe hol.

- Trebuie să găsim un pistol de jucărie, spune ea, în timp ce ne îndepărtăm de ceilalţi.

Auzim un zgomot puternic într-o cameră din spatele nostru, urmat de râsete.

- Hai la etaj! Aşa îi lăsăm să se lupte între ei aici. Poate mai sunt pistoale acolo.

Urcăm scările şi adrenalina îmi curge prin vene. îmi pun mâna pe piept, simţind că inima stă să îmi explodeze, şi îmi dau seama că mă distrez mai bine decât am facut-o de foarte mult timp.

Oare de ce jocul ăsta stupid, în care alergăm ca nişte copii la o petrecere aniversară, e mai distractiv decât hocheiul?

Când joc hochei, nu râd niciodată aşa cum o fac acum. Nu simt niciodată entuziasmul de acum.

O iau pe Hazel de mână în timp ce urcăm scările în grabă. Sunt surprins de forţa şi viteza ei, chiar şi când rămâne în urma mea din cauza tocurilor. în clipa în care ni se intersectează privirile, mă excit imediat. Nu pot să nu mă uit la ochii ei albaştri-gri.

Auzim un zgomot şi, în secunda următoare, vedem o bilă de spumă care trece pe lângă noi şi ricoşează în rama unei poze. McKinnon aleargă pe hol, spre scări.

în clipa aia, o ridic pe Hartley şi o pun pe umăr.

- Miller, lasă-mă jos! O să mi se facă rău, strigă ea.
- O să te împiedici şi o să te răneşti pe tocurile alea. O să le las jos după ce o să ne îndepărtăm de ceilalţi. Oricum eşti uşoară. Probabil aş reuşi să câştig jocul ăsta purtându-te pe umăr.
- Eşti un nemernic arogant!

Mă loveşte din nou peste coapsă şi, când ajungem în capul scărilor, mă pufneşte râsul şi o las jos, apoi intru într-o cameră din apropiere.

- Hartley, nu mă mai lovi, că mă exciţi!

O aud că râde, iar, când se îndreaptă, e roşie la faţă.

- Ce scârbos!

Pe scări se aud paşii lui McKinnon, care trage din nou în noi.

- La naiba! blestemă el.

Suntem într-o bibliotecă cu rafturi până la tavan,

canapele formale şi un şemineu. McKinnon se apropie, aşa că fac primul lucru care îmi trece prin minte: o împing pe Hartley pe canapea şi mă aşez peste ea. Canapeaua e cu spatele la uşă, aşa că nu are cum să ne vadă decât dacă ar sta deasupra noastră.

Feţele noastre sunt la doar câţiva centimetri depărtare, iar Hartley face ochii mari.

-Ce...

îmi pun mâna peste gura ei şi arăt spre uşă. Ne privim în ochi şi îmi simt inima cum bate cu putere. La uşă se aud paşi. Observ că Hazel devine rozalie în obraji.

- Ai roşit cumva? îi şoptesc.

Mâna mea e în continuare peste gura ei şi expresia ei scandalizată mă amuză.

Ne privim în tăcere. Abia respirăm în timp ce aşteptăm. Probabil McKinnon e în uşă acum, dar nu sunt foarte concentrat, pentru că foarte conştient de toate zonele în care corpul meu şi al lui Hartley se ating. Sânii ei sunt lipiţi de pieptul meu şi mă întreb dacă îmi aude bătăile inimii. Partea posesivă a creierului meu e încântată de poziţia asta. îmi place să o simt sub mine şi să o privesc în ochi.

într-un final, McKinnon pleacă şi o ia pe hol. Cu toate că mi- ar plăcea să petrec restul serii stând deasupra lui Hartley, mă dau laoparte. Ea îşi dă jos pantofii, apoi reîncepem jocul.

Zece minute mai târziu, eu şi Hartley am găsit un pistol de jucărie pe un raft şi avem mai multe poze cu jucătorii pe care i- am nimerit.

Auzim un zgomot la capătul holului, după colţ, şi o trag repede pe o uşă din apropiere.

E un dulap slab luminat şi îngust. Mă lipesc de pieptul lui Hazel. Jumătatea de sus a uşii e cu vitralii şi culorile se revarsă pe faţa ei.

Pulsul mi-o ia razna când mă gândesc la sărutul nostru de mai devreme. îi privesc buzele voluptuoase şi catifelate, care au nuanţa perfectă de roz.

Mă întreb dacă şi sânii ei au aceeaşi culoare. Dacă

sunt la fel > >

de catifelaţi şi de dulci. Dacă şi-ar ţine respiraţia sau

ar icni. Sau poate ar geme.

Mă uit la rochia ei, la felul în care materialul se mulează pe sâni şi la decolteu. îmi sprijin o mână pe raftul aflat deasupra capului ei şi inspir adânc. Spaţiul ăsta îngust miroase a ea, a produsele de păr folosite, a parfumul ei, a tot ce ţine de ea, iar asta mă excită.

Dumnezeule, cât de mult o doresc.

- Ce e cu privirea asta?

Mă uit la zâmbetul ei amuzat. înghit cu noduri şi îmi încleştez pumnii, ca să nu îmi înfig degetele din nou în onduleurile ei. Jocul nu are decât să se ducă naibii. Din punctul meu de vedere, am putea sta în dulapul ăsta toată noaptea.

- Mă gândesc la faptul că sunt mult mai înalt decât tine.

Hartley pufneşte şi zâmbeşte pieziş.

T,a naiba cu subtilităţile!

>

- Te gândeşti la ce s-a întâmplat? o întreb.
- La ce te referi?
- La sărutul nostru.
- Nu. Nu m-am gândit deloc la el, îmi răspunde, în timp ce îşi freacă degetele.
- Mincinoaso! îi şoptesc.
- Rory!

îmi spune numele ca şi cum mă avertizează că nu putem face asta, dar privirea ei o caută pe a mea.

Ştiu sigur că şi ea vrea să mă sărute.

- Nu-mi mai spui Miller?

O văd că înghite cu noduri.

- Păi, acum suntem prieteni, nu-i aşa? După discuţia de miercuri.

„Prieteni” e un pas mai aproape de ce îmi doresc de la ea şi nu o să stric lucrurile dintre noi.

- Sigur. Prieteni.

Zâmbeşte uşurată şi nu îmi doresc decât să o sărut din nou.

» » >

O singură dată în seara asta nu a fost de ajuns. Nu ştiu dacă de zece ori ar fi suficient. Nu contează cât de mult o ating, cât timp petrecem împreună, pentru că nu e niciodată de ajuns.

Aud un zgomot puternic, care ne readuce cu picioarele pe pământ.

- leşiţi din ascunzătoare! strigă Owens.

Hartley face ochii mari şi îl auzim cum deschide şi închide uşi. înaintează pe hol şi o să ne găsească.

- Rory, nu mai avem muniţie, şopteşte Hartley.
- La naiba! Atunci, trebuie să fugim.

încuviinţează şi îşi muşcă buza de jos, în timp ce zâmbeşte.

- Te distrezi? o întreb amuzat.

Hartley încuviinţează din nou şi zâmbetul i se măreşte.

- Mă bucur. O iau de mână. Eşti pregătită?

-Da.

CAPITOLUL 19

Rory

Deschid uşa şi o luăm la fugă pe hol, îndepărtându-ne de Owen.

Nu prea cred! strigă el după noi.

Hazel râde, iar sunetul mă umple de fericire şi de bucurie.

Simt că sunt stăpânul lumii când Hazel râde aşa. Mă ţine strâns de mână când o luăm pe după colţ. Parcă am parte de tot ce mi-a lipsit toată viaţa. Pulsul îmi răsună în urechi în timp ce admir faţa lui Hartley, care e roşie de la efort. Gâfâie de la cât am alergat.

- Hartley, uite!

îi arăt un pistol de jucărie încărcat aflat pe o masă.

încuviinţează încântată şi mă simt regele universului. l-l dau, ţinteşte şi Owens apare după colţ. Hartley apasă pe trăgaci şi îl loveşte pe Owen în piept cu bile.

- Chiar era cazul? întreabă el dezamăgit.
- Haide, Owens, plăteşte!

Acesta îşi scoate poza Polaroid din buzunarul hainei şi i-o dă. Apoi îşi pune braţul în jurul gâtului ei, prefacându-se că o sufocă, în timp ce ea râde amuzată.

- Ne vedem jos! ne spune. McKinnon e la etajul trei.

După ce îmi dă pistolul lui, pleacă.

în ochii lui Hartley apare o licărire competitivă şi ne ducem la etajul trei. Ascultăm cu atenţie în timp ce verificăm fiecare cameră.

Din următoarea încăpere se aude sunetul unui telefon şi ne oprim.

- El trebuie să fie, spune Hartley.

îşi muşcă buza de jos. Probabil se gândeşte la acelaşi lucru ca mine: e posibil ca McKinnon să aştepte pregătit pe partea cealaltă.

- Mai e o uşă, îi şoptesc în ureche şi mă amuz când se cutremură.
- E prea riscant. Tot jocul ăsta e stupid, zice ea amuzată.
- Da, dar e şi distractiv.

încuviinţează şi mă priveşte.

- O să-l atrag afară.
- Poftim? Nu! exclamă ea surprinsă.
- Ba da. Vreau ca Hartley să câştige. Tipul ăla n-are decât să se ducă naibii. Vrei să câştigi, nu-i aşa?
- Vreau ca noi să câştigăm. împreună.

Simt că, dacă aş vedea-o pe Hartley câştigând, aş simţi că am câştigat şi eu.

- Suntem o echipă, adaugă ea.

Asta era tot ce voiam să aud.

- Atunci, lasă-mă să-ţi fiu coechipier!

După ce încuviinţează reticentă, ies pe hol, cu mâinile în buzunar, şi fluier o melodie veselă. Trec pe lângă camera în care McKinnon stă întins pe canapea, cu telefonul în mână. Mă vede şi, o clipă mai târziu, simt un o bilă de spumă în spate.

Oftez şi, când mă întorc, îi zâmbesc, iar asta îl scoate din sărite.

- La naiba, McKinnon! M-ai prins.

Hazel apare pe hol în spatele lui, iar ochii îi scapără. E cel mai sexy lucru pe care l-am văzut vreodată.

McKinnon mă priveşte nedumerit.

- Care e problema ta? Tocmai am câştigat.

Se aude un zgomot când Hartley apasă pe trăgaci, iar McKinnon tresare şi se întoarce.

>

- Ce nai...

Hartley zâmbeşte. Şi eu la fel.

- Ai ieşit din joc! îi spune.

Expresia lui când şi-a dat seama că l-am păcălit e minunată.

- La naiba cu jocul ăsta stupid!
- Hai, dă-mi poza ta! îi cere Hazel.

McKinnon şi o rupe de la gât şi i o aruncă. Hazel o prinde şi îl priveşte cu un zâmbet de prădător în timp ce se îndepărtează.

- Niciodată n-a ştiut să piardă, spune ea încet.

Dumnezeule, cât mă bucur că a câştigat!

- Eşti nemiloasă.

>

Hazel îmi zâmbeşte şi as vrea ca momentul ăsta să dureze o

> > >

eternitate.

- Doar sunt un dragon, nu-i aşa?

Tachinarea din ochii ei îmi încinge sângele.

Se uită peste umăr la McKinnon, care se îndepărtează, apoi îşi înfăşoară braţele în jurul gâtului meu şi mă trage spre ea.

Un geamăt îmi scapă când buzele ni se întâlnesc. Gura ei e atât de sexy, de catifelată, de dulce şi de primitoare în timp ce mă afund în ea. îi iau faţa în mâini şi i-o înclin. Când îi sug vârful limbii, scoate un geamăt plin de dorinţă, care îmi trezeşte penisul la viaţă.

Dumnezeule! Nu îmi vine să cred! Hartley mă sărută şi nu e nici un martor în jur.

- Hartley, săruţi ca o campioană, îi şoptesc.

Zâmbetul ei îmi mângâie pielea şi o muşc de buza de jos, în timp ce îi privesc expresia.

- Şi tu.

Cum aud cuvintele astea, îi acaparez buzele din nou.

Le gust iar şi iar, ca şi cum nu o să mai am altă ocazie, iar mâna îmi alunecă peste ea. Ating materialul subţire, o plimb peste gâtul ei, peste claviculă, peste decolteu.

Apoi alunecă mai jos. Peste materialul care îi acoperă decolteul. Tresare când mă opresc la zona dintre sâni. Se arcuieşte spre mine şi mă cuprinde o senzaţie satisfăcută şi arogantă.

- Dumnezeule!

Vorbele ei sunt o şoaptă disperată şi îmi place să mă gândesc că exact asta ar spune cu câteva secunde înainte să îi provoc orgasm. Reacţia pe care i-o stârnesc îmi dă senzaţia de victorie. Se preface că mă urăşte, dar se lipeşte de mine, tânjind după mai mult. Relaţia noastră ar trebui să fie de ochii lumii, doar că ea m-a sărutat.

Dumnezeule, e aşa dulce. Aşa sexy şi plină de dorinţă, iar penisul mi se întăreşte în timp ce o gust.

- E nevoie de tot autocontrolul pe care-l am ca să nu te aplec şi să te fac a mea, îi şoptesc aspru, în timp ce îmi lipesc fruntea de a ei.

Hartley îmi aruncă o privire înceţoşată, care mă întăreşte şi mai mult. îmi plimb degetul peste buza ei de jos. Clipeşte din nou şi simt o dorinţă puternică.

- Dacă nu ne oprim, e posibil să fac întocmai ce am zis.

Se încordează, apoi face un pas în spate. Clipeşte şi dă laoparte dorinţa pe care am văzut-o în ochii ei.

- Chestia asta nu e adevărată. Nu ştiu de ce te-am

sărutat.

5

îmi amintesc ce a spus la sală, când am stabilit condiţiile. Mi- a zis să nu mă implic emoţional.

- Aşa e, încuviinţez eu.
- Scuze!
- N-ai de ce să-ţi ceri scuze. Doar ne-am lăsat duşi de val, după ce ai câştigat.
- Exact. Asta e, încuviinţează ea, în timp ce se uită la pozele adunate în timpul jocului.

îmi bag mâinile în buzunare şi încerc să mă adun, să îmi pun din nou faţada de aroganţă. Dacă o să continui să mă port ca un adolescent stângaci, o să înţeleagă ce efect are asupra mea.

Pentru prima oară, ideea unei relaţii reale cu Hartley mă înspăimântă. M-ar distruge dacă m-ar părăsi.

- E în regulă, Hartley, am efectul ăsta asupra femeilor.

îi zâmbesc şi îi fac cu ochiul, la care ea pufneşte. Şi asta îmi face pulsul să mi-o ia razna. Apoi îmi zâmbeşte relaxată.

- Haide! Cu cât terminăm cina mai repede, cu atât poţi să ajungi acasă mai repede şi să te masturbezi în timp ce te admiri în oglindă.

Şi, cu asta, am revenit la tachinările şi împunsăturile noastre obişnuite.

»

CAPITOLUL 20

Hazel

După cină, ne ducem cu grupul nostru la Filthy Flamingo. Eu mă aşez într-un separeu, între Rory şi Hayden, în faţa lui Jamie, a Pippei şi a lui Alexei. Rory îşi întinde braţul de-a lungul spătarului, peste umerii mei, şi simt căldura pe care o emană.

L-am sărutat. Nici nu cred că ne-a văzut Connor,

dar nu mi-a păsat. Am vrut doar să îl sărut din nou.

Trofeul e în mijlocul mesei. De fiecare dată când Connor s-a uitat la el în timpul cinei, i se citea iritarea pe faţă. Când am terminat cu toţii de mâncat, a plecat, scuzându-se că trebuie să se antreneze dimineaţă devreme. Zâmbesc când îmi amintesc »
asta.

- Hartley, ce e aşa amuzant? îmi şopteşte Rory în ureche.
- Mă gândeam la cum l-am bătut pe Connor.

îmi amintesc râsetul lui Rory când urcam scările în grabă. Zâmbetul lui larg, încântarea copilărească pe care o avea.

Mi-a plăcut şi vreau să îl văd din nou aşa.

îmi ţin apoi respiraţia şi îmi aduc aminte că doar ne prefacem. Tipii ca Rory şi Connor pot să aibă orice şi pe oricine. Nu o să mă ataşez de el.

»

însă cu Rory e altfel, deşi nu ştiu de ce. Poate pentru că îmi oferă toată atenţia lui, în timp ce pentru Connor nu am fost

niciodată o prioritate. îmi amintesc când l-am întrebat mai devreme, în dulap, dacă suntem prieteni.

Degetele lui Rory încep să se joace cu părul meu, iar atingerea îmi provoacă fiori.

- Aţi stabilit o dată? îi întreabă Hayden pe Pippa şi pe Jamie despre nunta lor.

Pippa zâmbeşte, se joacă cu inelul de logodnă şi se uită la Jamie. Acesta zâmbeşte parţial şi mâna îi coboară de pe umăr pe talia ei.

- încă nu. O să fie cândva în primăvară, spune ea, în timp ce îi zâmbeşte lui Jamie.

O durere stranie îmi apare din nou în piept, cea pe care o simt uneori când îi privesc. Apoi gândul îmi zboară la Rory, care stă lângă mine. La cadoul pe care mi l-a luat. La felul în care m-a sărutat în seara asta, când m-a văzut. La pasiunea cu care m-a sărutat la etaj, de parcă nu putea să respire fără mine.

Inima îmi tresaltă din nou.

- O să vii cu cineva? îl întreabă Pippa pe Hayden, care zâmbeşte.

- Nu. Mă gândeam să o seduc pe una dintre prietenele tale muziciene drăguţe.

- Don Juan!

- Nu-i adevărat, protestează Hayden amuzat. Niciodată nu le mint pe fete. Ele ştiu de la început că nu vreau nimic serios. E mai simplu aşa, la ce programe avem şi la cât de nesigur e totul.

Mă încrunt. Mereu l-am pus laolaltă cu restul jucătorilor de hochei care se cuplează cu câte o nouă ţipă în fiecare săptămână doar pentru că pot.

Numai că şi eu spun că „nu caut nimic serios” şi „e mai simplu aşa”, iar acum sunt curioasă care e treaba cu el.

Dacă aş fi bărbat, probabil şi eu aş fi considerată o cuceritoare, având în vedere regula mea de a nu mă cupla cu cineva decât o dată.

- Voiam să vă întrebăm ceva, ne spune Pippa mie şi lui Rory, atrăgându-mi din nou atenţia la conversaţie. Hazel, vrei să fii domnişoara mea de onoare?

Lacrimile îmi înţeapă ochii şi clipesc repede. Pentru prima oară, conştientizez faptul că sora mea mai mică o să se căsătorească. S-a îndrăgostit de un tip grozav, care o iubeşte mai presus de orice. Un bărbat pe care îl plac şi în care am încredere, iar ea e atât de fericită.

Asta e tot ce mi-am dorit vreodată pentru Pippa.

- Sigur că da. Nici nu era cazul să întrebi.

Ridică din umeri şi zâmbeşte, obrajii căpătându-i o nuanţă rozalie.

- Ştiu. Doar că o să fie o zi importantă şi am nevoie de tine.
- Vino aici! îi zic.

Hayden şi Alexei se dau laoparte, ca să ieşim din separeu.

Mă ia în braţe şi aproape se împiedică de rochie, iar eu îi zâmbesc şi o strâng tare.

- Te iubesc! îmi şopteşte în păr.
- Şi eu te iubesc!

Când ne aşezăm la loc, Rory mă mângâie pe umeri. Mă priveşte cu un zâmbet pe buze şi pielea îmi ia foc. Nu sunt obişnuită să îmi arăt latura afectuoasă, aşa că îmi mut privirea, ruşinată.

Pippa se uită la Jamie cu subînţeles, iar acesta tuşeşte şi se întoarce spre Rory.

- Am nevoie de un cavaler de onoare.
- Aşa este, spune Rory, a cărui mână e în continuare pe umărul meu.
- Vrei să fii cavalerul meu de onoare?
- Doar dacă eşti sigur de asta.

Simt o urmă de ezitare în vorbele lui.

Parcă are impresia că nu merită rolul ăsta, iar asta mă doare.

- Sunt sigur. Vreau să fii cavalerul meu, încuviinţează Jamie.

Rory se relaxează şi continuă să mă mângâie.

- Atunci, accept.
- Bun.
- Da. Bun.

Observ zâmbetul lui Rory.

Urmează o pauză, în care nimeni nu spune nimic, după care Pippa îi priveşte exasperată.

- îmbrăţisati-vă odată!

Rory chicoteşte şi Jamie zâmbeşte în timp ce ieşim toţi din separeu. Se ridică şi se îmbrăţişează în stilul tipic masculin, bătându-se pe spate. Când Rory se aşază lângă mine, e rândul meu să îl privesc zâmbind. îmi face cu ochiul, apoi se apropie şi îşi pune mâna pe umărul meu, aproape de gât. După care începe să se joace cu decolteul rochiei, ceea ce îmi provoacă fiori.

Băieţii încep să vorbească despre meciul care urmează, dar îi ascult doar pe jumătate, deoarece mă concentrez pe atingerea lui şi pe senzaţiile pe care mi le provoacă. îmi amintesc cât ne
am distrat mai devreme, când alergam pe scări şi râdeam ca nişte copii. Era aşa diferit de versiunea lui imposibil de impresionat pe care o văd pe gheaţă. Se luminase tot la faţă.

Vreau să îl văd din nou asa.

CAPITOLUL 21

Hazel

Când ieşim din bar, ne lovim de frigul şi de umezeala de afară, de parcă a plouat. Tremur, iar Rory mă ia pe după umeri, trăgându-mă lângă el. E cald şi miroase nedrept de delicios.

- Aici nu mai e cazul să ne prefacem, îi reamintesc, fără să mă dau însă laoparte.
- Ţi-e frig, îmi spune, de parcă asta e o explicaţie.

Mergem în tăcere şi ascultăm sunetele oraşului. Muzica se revarsă din baruri şi restaurante. Se aude un claxon de maşină.

Două fete bete se împleticesc ţinându-se una de cealaltă, râzând isteric. Rory zâmbeşte şi mă ghidează pe lângă ele. Câţiva băieţi trec pe lângă noi

şi fac ochii mari când îl văd pe Rory. „Ăla e Rory Miller”, spune unul dintre ei.

- A fost o seară distractivă. McKinnon a fost asa iritat când ai

>

tras în el, îmi spune, pe un ton admirativ.

- Ştiam că o să urască asta. Mereu a fost asa. Mereu voia să fie cel mai bun, mai presus de restul lumii. Un gând urât mi se strecoară în minte. Ştiai? Când eram în liceu, ştiai ce făcea Connor?

- Nu. Hazel, nu am ştiut, îmi zice, privindu-mă în ochi.

Mai devreme, i-am spus Rory. Mi-a scăpat, dar a fost aşa firesc. Acum, el îmi spune Hazel şi ador felul în care îmi sună numele rostit de el, cu toate că nu vreau să îl plac.

Clatină din cap, fără să îşi mute privirea de la mine, şi îmi spune, pe un ton ferm:

- Dacă l-aş fi auzit vorbind despre asta, ai fi fost prima care ar fi aflat. Dacă aş fi simţit că sunt probleme în paradis, mi-aş fi încercat norocul.

Simt fluturi în stomac. Nu ştiu de ce, dar îl cred, iar asta e foarte rău.

într-un final, ajungem la apartamentul meu. Ne oprim sub arţarul din faţă şi îmi caut cheile în geantă.

- Mulţumesc că m-ai condus!

>

Rory îşi bagă mâinile în buzunare şi analizează clădirea veche.

- Invită-mă la tine!

Simt un amestec de încântare şi emoţii.

> >

- Iar începi cu asta?

- Hartley, unde-ţi sunt manierele? Ţi-am spus că o să te duc acasă în siguranţă şi îmi iau treaba foarte în serios. în plus, vreau să văd unde locuieşti.

>

- Ai un plan.

- Eu? Niciodată! spune el, ofensat.

Clatin din cap în timp ce deschid uşa. De ce îl las să vină? Ar trebui să se ducă acasă la el.

- Ba da, îi zic.

în seara asta a zâmbit. Chiar mult. Şi a râs, a părut fericit. Am râs împreună. Nu ştiu de ce, dar îi ţin uşa deschisă ca să intre.

Pe măsură ce urcăm scările, inspiră adânc şi se strâmbă.

- Miroase ciudat.
- Cineva de la etajul doi tot face sarmale.

Continuăm să urcăm scările şi Rory analizează covorul, care e pătat şi cu margini zdrenţuite.

- Clădirea asta e foarte veche.
- E ieftină şi administratorul nu e un ciudat. îi arunc un

zâmbet crispat în timp ce îl conduc spre uşa mea. Aici stau. Mersi! Noapte bună!

- Haide, arată-mi apartamentul tău!

Dintr-odată, am emoţii. Rory provine dintr-o familie înstărită şi deja crede că stau într-o clădire dezgustătoare şi ciudată.

- Haide, Rory, du-te acasă!
- Urăsc casa mea. Vreau s-o văd pe a ta.
- Sunt convinsă că e ta e de o sută de ori mai drăguţă şi mai mare decât a mea. Şi sunt convinsă că miroase de o sută de ori

mai frumos. Uşa scârţâie când o deschid şi îi fac semn spre studio. Uite!

Rory intră şi se uită în jur, în timp ce mă descalţ. Deşi sunt destul de organizată, mobila mea e ponosită, bucătăria mică şi covorul e de un maro urât.

- Nu rămâi, îi spun, când dă şi el să se descalţe.

îşi dă jos haina.

- Unde e restul apartamentului? mă întreabă zâmbind, prefacându-se confuz.
- Foarte amuzant.

Se uită la masa din bucătărie cu două scaune, la canapea şi la patul meu, apoi îşi întinde braţele şi se uită la pereţi.

- Aproape pot să ating ambii pereţi în acelaşi timp.
- Nu-i adevărat. Ba e foarte adevărat. Mă înroşesc de jenă. Ai tu braţele lungi. Probabil ai penisul imens. Gata, mi-ai văzut locul. E timpul să pleci.

Se uită la mine de parcă mi-a crescut încă un cap, dar în ochi i se citeşte încântarea.

- Ce ai spus despre penisul meu?

Dumnezeule, m-am emoţionat. De ce spun chestii aşa ciudate când sunt în preajma lui?

I se face milă de mine şi se întoarce cu spatele, concentrându- se pe o poză de pe raft cu mine şi cu Pippa, făcută acum câţiva ani.

- Echipa nu te plăteşte destul?
- Ba da, dar nu îmi place să risipesc banii pe chirie.

Am salariul peste nivelul pieţei, motiv pentru care am de gând să ţin de postul ăsta cât de mult pot.

- Eşti zgârcită? mă întreabă, în timp ce citeşte titlurile de pe raft.
- Nu, dar economisesc bani ca să îmi deschid propriul studio.

Pare că mă înţelege şi se uită din nou în jur, oprindu-se apoi la şifonier.

- Te înţeleg.

împinge dragonul de cristal de pe şifonier şi îmi zâmbeşte peste umăr. Apoi ridică o sticlă de parfum, îi dă capacul jos şi o miroase, în timp ce se uită la o poză înrămată.

- Aia e mama ta, nu-i aşa?

E o poză cu ea de când era balerină, dinainte să se căsătorească. în poză, stă pe poante. Are picioarele puternice şi graţioase şi un zâmbet liniştit şi mândru pe faţă. Machiaj puternic, de scenă, şi un coc strâns.

Voia să arunce poza, pentru că îi reaminteşte de

cât de mult i s-a schimbat corpul, dar am furat-o, pentru că este foarte frumoasă în ea. Şi asta nu pentru că e mai slabă, ci pentru că e mai fericită şi mai încrezătoare.

Poza mă ajută şi pe mine să îmi amintesc ce contează. De fiecare dată când am un gând critic despre corpul sau faţa mea, când mă îngrijorez că încep să fac riduri sau mă întreb dacă sânii mei au mărimea potrivită ori dacă am fundul prea mare, îmi amintesc de poza asta. Nu e frumoasă din cauza înfăţişării ei, ci datorită persoanei care e. Aş crede asta indiferent de cum ar arăta.

Poza îmi aminteşte să mă iubesc aşa cum sunt, chiar dacă faţa şi corpul meu nu sunt perfecte. Nu o să îmi dau voie să îmi urăsc corpul, aşa cum face mama cu al ei.

- Seamănă cu tine.

Zâmbesc în sinea mea. Toată lumea spune asta şi sunt mândră de asemănare. Pippa a moştenit pielea mai deschisă la culoare a lui tata, dar eu ador faptul că arăt ca mama.

Rory mă priveşte de parcă încearcă să mă citească şi în clipa aia mă panichez. Rory e aici, în apartamentul meu. Vede toate lucrurile mele, vede cine sunt.

- Dar, te rog, nu te sfii, trage cu ochiul! îi spun eu sec în timp ce aşez poza cu faţa în jos.

Deschid apoi al doilea sertar, ca să îmi iau tricoul cu care îmi place să dorm.

Aud un scârţâit în spate.

- *Rory!*

S-a întins pe pat, cu mâinile sub cap, şi expresia lui e oripilată.

- Hartley, Dumnezeule, parcă ai pietre în pat! Dar, în acelaşi timp, e şi prea moale. De unde l-ai luat, de la ghenă?

Se foieste şi încearcă să se aşeze confortabil.

îmi dau capul pe spate, dar râd. într-adevăr, e o saltea veche şi, da, e foarte jenant.

- Până şi podeaua ar fi mai confortabilă.

îşi mişcă şoldurile şi patul scârţâie.

- Cum faci sex pe chestia asta?

- Nu chem ţipi aici.
- Bun, îmi spune el serios.
- Pentru că, odată ce ajung, nu mai *pleacă,* îi spun, punându- mi o mână în sold.

Zâmbeşte[5] şi expiră, relaxându-se. Are picioarele încrucişate la glezne şi pe şosete are mai mulţi Bigfoot pe bicicletă. Ciudat.

Iar acum a închis ochii.

- Rory?

-Da?

- Vreau să mă culc.

încă stau acolo, în rochia mea.

- Atunci, culcă-te!

Arată foarte relaxat, de parcă vine în vizită tot timpul. De parcă asta e a doua lui casă.

Mi se pune un nod în stomac. Iubitul meu fals adoarme pe patul meu şi nu ştiu ce să fac.

- Noapte bună, iubito! şopteşte, cu ochii închişi.
- N-o să rămâi aici. Şi nu-mi mai spune aşa!
- Vulcanico.

Râd, deşi nu vreau.

- Când o să ies din baie, ai face bine să te încalţi.

Ştiu însă că nu o să facă asta.

- S-a făcut.

Tricoul abia îmi acoperă fundul şi o voce alarmată îmi şopteşte să îmi trag nişte pantaloni scurţi pe mine, dar nu suport să dorm în altceva decât în tricou şi lenjerie. Nu îmi place să mă simt limitată şi mă încălzesc prea mult.

La naiba cu asta! Dacă Rory vrea să doarmă aici, nu are decât să accepte situaţia.

Bineînţeles că, atunci când ies din baie, doarme buştean sau măcar se preface. îi ridic braţul şi îl las să cadă. Am auzit odată că aşa verifică doctorii dacă pacienţii lor au leşinat cu adevărat sau se prefac.

Braţul îl loveşte în fată, dar nu se trezeşte. Doarme dus.

CAPITOLUL 22

Hazel

în dimineaţa următoare, mi-e delicios de cald. Totul e perfect şi mă simt aşa confortabil. Ploaia cade pe acoperiş. Eu stau pe o parte, cu perna în poziţie perfectă ca să îmi susţină capul şi umărul şi sunt în zona aia delicioasă dintre somn şi trezire.

> »

Oftez şi mă ghemuiesc în pieptul cald din spatele meu. Apoi deschid ochii brusc.

Rory mă ţine în braţe. Pieptul lui cald şi tare e lipit de mine şi îi simt respiraţia pe ceafă.

Penisul lui tare şi gros mă împunge în fund.

Degetele lui se odihnesc pe talia chiloţilor mei.

Sunt udă şi înfierbântată între picioare şi simt fiorul familiar în vintre. Sunt *foarte* excitată.

Tot corpul mi se încordează şi fac ochii mari în timp ce îi ascult respiraţia liniştită. Sunt convinsă că doarme.

Se foieste şi îsi freacă erecţia de mine, moment în care iau foc. Degetele îi coboară puţin. Dacă e să mă iau după respiraţia lui, încă doarme.

îmi întorc capul lent. Şi-a dat cămaşa jos, precum şi şosetele şi pantalonii. Nu poartă decât nişte boxeri negri mulaţi.

Tricoul meu e ridicat până la talie şi chiloţii mei roz se văd complet. Nu că ar conta, când mâna lui Rory e pe jumătate în ei.

Simt un fior între picioare. Dumnezeule, mâna lui e aşa mare. Degetele lui tatonează zona, oprindu-se deasupra celei mai sensibile. Sunt din ce în ce mai excitată.

Ştiu foarte bine că sexul cu el ar fi fierbinte. Ceva din mine se

> trezeşte, cerându-mi atenţia.

O dată nu ar strica, atâta timp cât se întâmplă doar o dată.

îmi lipesc şoldurile de penisul lui Rory şi el îşi ţine respiraţia. E atât de tare. E imens. Abia o să pot să merg câteva zile.

Sunt tot mai încordată. Mă *încântă* ideea.

îmi aduc aminte când Jamie l-a rugat aseară pe Rory să fie cavalerul lui de onoare şi toate gândurile mi se opresc în loc. Vor fi unul în viaţa celuilalt mult timp de acum încolo. Iar Jamie e foarte îndrăgostit de Pippa, nu o să renunţe niciodată la ea.

îmi imaginez nunta lor, unde eu şi Rory o să stăm unul lângă celălalt. Mi-i imaginez găzduind cine şi pe mine şi Rory purtând conversaţii stângace. Noi la petrecerile aniversare ale copiilor. De Crăciun. De Anul Nou. în vacanţele de grup.

în clipa aia, revin cu picioarele pe pământ. Rory o să facă mereu parte din viaţa mea şi eu stau în

braţele lui. Pretinsa noastră relaţie are o dată de expirare şi, cu toate astea, încep să mă simt prea confortabil.

îmi amintesc cuvintele oribile pe care mi le-a spus Connor acum câţiva ani şi mă ridic imediat din pat.

- Bună dimineaţa!

>

Are vocea aspră de la somn în timp ce se uită la mine.

- Neata!

>

Mă întorc şi caut haine în şifonier.

> >

- Hartley, în ciudat saltelei oribile, am dormit buştean.

Se întinde şi mă uit la braţele lui sculptate, la muşchii perfecţi ai pectoralilor şi ai abdomenului şi...

îmi încordez coapsele. Erecţia lui întinde materialul boxerilor.

Ni se întâlnesc privirile şi îmi face cu ochiul. Ştie exact la ce mă uitam şi nu îl deranjează câtuşi de puţin.

Clitorisul îmi pulsează.

Trebuie să plec de aici înainte să fac ceva stupid, cum ar fi să îmi dau lenjeria jos şi să mă aşez pe el.

- Mă duc să fac un duş, îi zic, în timp ce mă îndrept spre baie.

îmi aruncă un zâmbet seducător, iar apoi privirea îi coboară spre picioarele mele goale şi probabil spre fundul meu, care se vede pe sub tivul cămăşii de noapte. Simt din nou o fierbinţeală între coapse.

- Ai nevoie de companie?

El, aşa înalt, în duşul meu mic?

- Nu am încăpea.
- Ne-am descurca, spune el cu un zâmbet arogant.

Pielea îmi ia foc şi mintea îmi şopteşte „doar o dată” când mă uit din nou la erecţia lui.

Ar fi asa bine. Sunt convinsă de asta.

>

Doar că nu mă culc cu ţipi pe care îi cunosc. Mă cuplez o singură dată cu un bărbat, după care îşi vede fiecare de drumul lui. Dar clar nu mă cuplez cu ţipi cu care am relaţii false sau cu care mă văd în mod constant ori cu unul care va fi cavaler de onoare la nunta surorii mele.

închid uşa şi mă reazem de ea, încercând să îmi revin.

Sângele îmi clocoteşte în timp ce mă îndrept spre apartamentul meu, încercând să îmi revin după tura de alergat. De obicei, când fac mişcare, reuşesc să îmi limpezesc mintea, dar azi lucrurile nu stau asa.

Chestia asta cu Rory[5] începe să mă depăşească. Putem fi prieteni, dar nimic mai mult. Nu contează cum reacţionează corpul meu la el sau cum mă simt când se luminează la faţă, ca şi cum se distrează pentru prima oară în viaţa lui.

Nu trebuie să pierd din vedere faptul că, pentru el, toată treaba asta e o simplă vânătoare. Vrea ce nu poate să aibă şi, în clipa în care o să aibă parte de asta, o să fiu de domeniul trecutului.

- Hazel Hartley?

Doi ţipi aşteaptă în faţa clădirii mele, iar pe stradă e parcată o dubă pentru livrări.

- Eu sunt.
- Avem o livrare pentru dumneavoastră. Semnaţi aici, îmi zice unul, în timp ce îmi întinde tableta.
- Dar nu am comandat nimic.
- Rory Miller a plătit totul.

Bineînţeles. Semnez şi, în timp ce tipii descarcă o saltea nouă şi cadrul de pat, îmi scot telefonul şi îl sun.

Răspunde imediat, în timp ce le ţin uşa deschisă curierilor.

- Serios? îl întreb.
- Cu mare plăcere!

Nu ştiu dacă să urlu sau să râd în vreme ce urc scările după cei doi. Rory nu pare să se comporte ciudat cu privire la dimineaţa de azi, ceea ce e un plus. Dacă el poate să se prefacă, atunci şi eu pot s-o fac.

- îţi aud zâmbetul idiot prin telefon.
- Nu o să mai dorm pe salteaua aia veche cu gâlme.

Replica lui mă ia prin surprindere.

- Să ştii că nu o să dormi nici pe aia nouă.

Cu atât mai puţin după dimineaţa asta.

- Hartley, trebuie să închid. Avionul o să decoleze

în curând.

- Şi eu ce o să...
- Băieţii vor lua patul vechi.

Pe fundal se aude un anunţ din aeroport.

- O să te sun când aterizăm.

Mă uit la telefon. Idiotul tocmai mi-a închis.

CAPITOLUL 23

Rory

- Ce faci?

Sunt în camera de hotel şi mă întorc spre McKinnon, aruncându-i un zâmbet inocent.

- îi cumpăr cadouri iubitei mele. Sper că nu te deranjează, nu-i asa?

Se strâmbă şi se uită la site-ul de lenjerie deschis pe laptopul meu.

- Nu a trebuit să-i cumpăr niciodată chestiile alea.
- Eu am auzit altceva.

Zâmbetul îi dispare imediat şi ştiu că am atins un punct sensibil. Reacţia lui îmi stârneşte curiozitatea, dar mă întorc din nou spre laptop şi adaug lenjerie în cărucior.

Mi se face rău când mi-l imaginez pe McKinnon atingând-o pe Hartley. îmi vine să lovesc ceva când mă gândesc la el trezindu-se cu ea înfăşurată în jurul lui.

De dimineaţă, Hazel a vrut mai mult, dar ceva a oprit-o.

îmi trec mâna peste faţă şi ridic dragonul mic de cristal pe care îl iau cu mine pe drum. E exact ca al ei, doar că acela e albastru şi al meu e verde. Dacă ar şti că am aşa ceva, ar spune că arunc cu banii pe fereastră, dar mă trezesc că îl ţin tot timpul în mână şi mă gândesc la ea. îmi place că avem fiecare câte

unul. Sunt ca nişte brăţări ale prieteniei sau ca un set de walkie- talkie.

Este încă ceva de pe lista lungă de lucruri pe care nu pot să i le spun.

înainte să îmi dau seama, o sun pe FaceTime şi dau dragonul de cristal laoparte.

- Nu o să-l păstrez, îmi spune ea, în loc de salut.

Zâmbesc şi mai adaug lenjerie în coş.

- Ba da.

Niciodată nu am cumpărat lenjerie unei femei, dar, când mi- o imaginez pe Hartley în bucăţile astea de dantelă, simt că imaginaţia mi-o ia razna. Nu ar purta niciodată aşa ceva, dar asta nu o să mă împiedice să îi cumpăr.

Aud un foşnet din partea ea şi zâmbetul mi să măreşte.

- Hartley, porneşte camera video!
- Nu prea cred.

Nuanţa de vinovăţie din vocea ei mă amuză teribil.

- Haide, porneşte camera!

Mă ascultă şi izbucnesc în râs.

- Ştiam eu.

Stă întinsă pe perne şi zâmbeşte, iar eu îi răspund la fel, în timp ce mă cuprinde o senzaţie de căldură.

- Bine, recunosc, îmi place. Simt că stau întinsă pe un nor din rai. Eşti fericit?

- Foarte.

Ochii îi licăresc.

- Mulţumesc! şopteşte ea.

încuviinţez din cap, mă învârt cu scaunul şi îi zâmbesc. Părul şaten i se revarsă peste pernă şi mă duce cu gândul la dimineaţa asta, când m-am trezit cu ea lipită de pieptul meu.

Dumnezeule, cât de plăcut a fost! Corpul ei era cald şi catifelat.

- Cu plăcere!
- Simt că nu aduc nimic în aranjamentul ăsta, la cât de des îţi mulţumesc.
- îmi place să fac lucruri de genul ăsta pentru tine.

Urmează o pauză lungă, în care doar ne privim, şi pulsul mi- o ia razna. Nu vreau să vadă ce simt cu adevărat. îi analizez fata. Buzele îi sunt curbate într-un zâmbet, ochii îi licăresc în lumina difuză.

Oare şi ea simte la fel?

- Ce o să facem în seara asta ca să-l enervăm? întreabă ea.

îmi amintesc de seara trecută şi de râsetul ei când fugeam de Owens, iar asta îmi dă o idee.

- Hartley, nu putem. Nu stau singur în cameră, o cert eu şi mă uit la McKinnon, care stă întins în pat.
- Rory!

Dumnezeule, cât îmi place când îmi spune pe numele mic.

- Ce faci?

îi arunc o privire prin care îi dau de înţeles să îmi facă jocul, la care ea oftează, dar zâmbeşte în continuare.

- Uită-te la filmuleţul sexy pe care l-am făcut! Va trebui să-ţi fie de ajuns până o să mă întorc acasă.
- Dumnezeule, nu-mi vine să cred! zice Hartley clătinând din cap şi roşind.
- Bine, nu pot să te refuz.

Iau laptopul şi mă duc la baie, dar mă opresc în dreptul uşii.

- McKinnon, ar fi bine să pleci din cameră. Eu şi Hartley avem nevoie de puţin timp doar pentru noi.

El îmi aruncă o privire tăioasă.

- Miller, ce facem, mai exact? mă întreabă Hartley

în cască, închid uşa băii în urma mea şi o privesc cu subînţeles.

- Sex pe FaceTime, îi şoptesc.
- Spune-mi că glumeşti!

îi fac semn că îmi deconectez căştile, iar Hartley încearcă să nu râdă.

- Dă-ţi tricoul jos! spun tare, în timp ce mă priveşte şi încearcă să nu zâmbească. Pulsul mi-o ia razna, apoi oftez. Dumnezeule, ce dor mi-e de sânii tăi!

Pufneşte, ca şi cum nu mă crede, dar îi fac semn că e rândul ei.

- Mmm, geme ea, cu o expresie dezgustată. Aşa!

îşi acoperă gura cu mâna şi râde încet, în timp ce o sorb din priviri.

- Ce a fost asta? o întreb încet.

Mă priveşte nedumerită şi cu ochii luminoşi.

- Nu ştiu, îmi şopteşte.

- Dezbracă-te de tot! Vocea mea e joasă şi catifelată, dar destul de tare cât să mă audă McKinnon. Aşa, totul. Vreau să te văd.

- Aşa? întreabă ea pe un ton senzual, pe care nu l-am mai auzit până acum.

Se înroşeşte de jenă.

Penisul îmi zvâcneşte, trezindu-se la viaţă.

- Da. Exact asa.

>

- Şi asta? Vocea ei are o nuanţă de tachinare. E încrezătoare.

> »

Ca şi cum ştie exact ce efect are asupra mea. îţi place când fac asta?

Dumnezeule!

-Da.

Oare ce îşi imaginează în momentul ăsta?

- îmi place. Mult. Fă-o din nou! Ar trebui să te atingi când faci asta.

îmi ling buza de jos, iar privirea îi ia foc. Mă bucur că pe cameră mă văd doar de la talie în sus, pentru că sunt foarte excitat.

- Te atingi pentru mine, iubito?

-Da.

Se joacă cu şuviţele de păr, dar ochii ei sunt

înceţoşaţi şi asta mă face să cred că se gândeşte exact la ce mă gândesc şi eu.

- îţi imaginezi că sunt eu?

-Da.

- Bun.

Zâmbesc mulţumit.

>

Observ că începe să roşească. Interesant. înseamnă că i-a plăcut ce s-a întâmplat.

- De ce ai nevoie acum? o întreb.

- Vreau mai tare. Mereu mă faci să mă simt asa bine. Ştii exact cum să-mi provoci orgasm, şopteşte ea, provocându-mi fiori.

Ceva din tonul şi din aprobarea ei mă excită aşa mult, că nu mai sunt în stare să gândesc limpede.

- La naiba, cât de sexy eşti!

înghit cu noduri şi o privesc pe Hartley, care s-a înroşit în timp ce gâfâie.

Dacă ne-am face de cap pe FaceTime de-adevăratelea, mâna ei ar fi în chiloţii roz pe care îi purta de dimineaţă şi s-ar juca cu clitorisul. Ar fi udă, ştiu asta sigur.

- Provoacă-ţi orgasm şi prefa-te că eu am făcut asta! Atinge- te aşa cum te ating eu!

Privirea mi-e lipită de ecran şi gâfâi.

Hartley încuviinţează şi geme.

Dumnezeule! îmi trec mâna prin păr şi mă întreb dacă ar asculta indicaţiile mele aşa şi în viaţa reală. Oare s-ar lăsa pe mâna mea sau s-ar împotrivi la fiecare pas?

Adevărul e că nu ştiu ce variantă prefer.

- Vreau să te văd şi pe tine mângâindu-te!

Penisul îmi pulsează şi simt cum mă cuprinde o dorinţă copleşitoare, care îmi încinge sângele.

- Nu o să rezist prea mult dacă o să continui să scoţi zgomotele alea, Hazel. Eşti prea sexy. O să-mi pierd controlul.

Sunt dependent de dorinţa din ochii ei şi nu mai ştiu ce e real şi ce nu e. Sunt atât de tare, că mă doare, iar, în secunda în care o să se încheie conversaţia asta, o să îmi reamintesc toate zgomotele pe care le-a scos, în vreme ce o să mă masturbez.

- Mmm, şopteşte ea, în timp ce îşi muşcă buza.
- Eşti aproape?
-Da.
Simt că mă umezesc.
- Nu te opri! Mai repede!
Trebuie să aud cum face Hazel când are orgasm.

CAPITOLUL 24

Hazel

- Ce bine e! gem eu.

Cine sunt? Dragonul de cristal de pe şifonier mă judecă. însă nu s-a schimbat nimic de dimineaţă, încă ne prefacem.

Cel puţin asta cred.

- La ce te gândeşti? mă întreabă, în timp ce mă priveşte cu atentie.

>

Dumnezeule, Rory se preface foarte bine că e excitat. Tonul lui şoptit îmi alunecă direct între coapse. Are privirea întunecată şi mă fixează cu ea. Oare se gândeşte la cum ar fi să facem toate lucrurile astea de-adevăratelea?

Pentru că eu clar asta fac.

îmi amintesc când l-am simţit lipit de mine de dimineaţă, tare şi lung, şi îmi imaginez cum ar fi să îl simt pe mine, în mine, pătrunzându-mă.

Sunt udă toată.

- La tine. în mine. Eşti aşa mare. Cel mai mare pe care l-am avut vreodată.

Are cel mai leneş şi mai arogant zâmbet pe care l-am văzut vreodată.

- Cum de ştii exact ce să-mi faci, Rory?

Dorinţa din priviri i se înteţeşte. îi place când spun lucruri de genul ăsta sau cel puţin se preface că îi place. Deja nu mai ştiu care e adevărul.

- Spune-mi cât de bine e! mă îndeamnă, cu o expresie hotărâtă, în timp ce gâfâie.

- Când eşti în mine, atingi locuri la care nici eu nu pot să ajung.

- Cred că eşti asa udă acum.

> >

Expresia lui îndurerată îmi provoacă fiori între coapse. Dumnezeule, tocmai am scâncit. Sunt un dezastru, dar nu îmi pasă. E cel mai sexy lucru pe care l-am făcut vreodată şi nici măcar nu e real. Nici măcar nu mă ating. Sunt din ce în ce mai excitată şi îmi lipesc coapsele, disperată după puţină fricţiune. Mă cuprinde un val de plăcere. Trebuie să terminăm conversaţia asta înainte să am orgasm de-adevăratelea.

- Mai am puţin.

Se apleacă şi priveşte concentrat ecranul.

- Aşa, iubito! Nu te opri! Trebuie să te văd când ai orgasm.

- Termină şi tu!

»

- Sunt aproape. Acum, iubito.

Scot un scâncet de plăcere, gâfâi şi strâng pătura de pe pat, de parcă ceea ce întâmplă e real. Rory scoate un geamăt intens.

- Uau! exclam eu.

Mi-l imaginez făcând expresia asta când termină în mine.

- Fir-ar!

Clipeşte şi gâfâie, încercând să îşi revină.

Ne uităm unul la altul. Ce s-a întâmplat?

Prin uşa de la baie, îl auzim pe Connor plecând.

- A plecat. Bine lucrat, spune el, cu un zâmbet viclean.

- Şi tu.

>

încă sunt udă şi plină de dorinţă. Va trebui să mă ocup de asta. Nu pot să vorbesc cu Rory când sunt atât de excitată.

- Trebuie să închid.

- Şi eu. Noapte bună, Hartley!

- Noapte bună! spun eu pe un ton ciudat, înainte să închid telefonul.

îl dau laoparte şi îmi strecor mâna în colanţi. în clipa în care îmi ating clitorisul, mă arcuiesc pe pat.

- La naiba!

Orgasmul se înteţeşte şi mă umple, cuprinzând mâinile şi picioarele, radiind plăcere din centru, în timp ce gâfâi. îmi imaginez expresia intensă şi concentrată a lui Rory. Mă încordez în gol, deşi ar fi trebuit s-o fac în jurul penisului lui Rory. Continui să scot gemete, în timp ce mă mângâi.

E atât de bine, dar nu e îndeajuns.

Când sunt, în sfârşit, epuizată şi pulsul îmi răsună în urechi, expir îndelung, mă întorc pe spate şi mă uit la tavan.

A fost cel mai intens orgasm pe care l-am avut vreodată.

Toată situaţia asta e problematică.

CAPITOLUL 25

Rory

- Bravo, Hartley, le dai lecţii copiilor, spun eu, în timp ce Hazel patinează spre mine.

Râde şi eu zâmbesc, în vreme ce patinez cu spatele. Suntem din nou la patinoarul comunitar, globul disco se roteşte şi în difuzoare răsună muzică de la începutul anilor 2000. După conversaţia de pe FaceTime, am avut un orgasm atât de puternic, că mi s-a înceţoşat privirea. Tar acum, că Hazel e în faţa mea, nu vreau decât să o ating.

Ward se uită la noi şi profit de ocazie ca să o iau de mână pe Hazel. Aceasta se uită în jos, la mâinile noastre, zâmbeşte, apoi priveşte la el.

- A mai spus ceva despre poziţia de căpitan?
- Ward e ca o fortăreaţă. Habar n-am dacă mă ridic la nivelul
>
aşteptărilor.

Mă cuprinde o senzaţie pe care îmi e imposibil să o definesc. Nu suport să eşuez. Provocarea mă motivează, dar, când vine vorba despre Ward, nu ştiu ce vrea de la mine. Nu simt nici măcar că aranjamentul meu cu Hartley e de ajuns ca să-l fac pe Ward mândru.

Hazel se încruntă.

- Oare de asta te-a pus să stai în aceeaşi cameră cu Connor?

- Nu ştiu dacă a fost cea mai bună idee. Hartley, a fost atât de prost dispus după conversaţia noastră.

Hazel râde, apoi roşeşte, de parcă i s-a făcut ruşine.

- Ai fost în regulă cu tot ce am făcut?

- Da, îmi răspunde, în timp ce înghite cu noduri, fără să mă privească.

- Hartley, dacă o să întrec vreodată măsura, nu

trebuie decât să-mi spui şi o să mă opresc.

- A fost în regulă. A fost distractiv, spune ea, în timp ce continuă să roşească.

Un zâmbet încântat şi complice îi apare pe faţă, însă expresia îi devine inocentă după ce ni se întâlnesc privirile.

Simt cum se trezeşte în mine o doză de posesivitate şi acum sunt curios ce a făcut Hartley după ce am încheiat apelul.

- Distractiv, repet eu.

Mi-o imaginez întinsă pe patul mare pe care i l-am cumpărat, scoţând sunetele la care m-am gândit întruna în ultimele zile.

Tuşeşte şi se uită din nou la Ward, care încurajează un copil să patineze spre el.

- Eşti un profesor bun. Cred că asta cântăreşte destul de mult în ochii lui Ward.

- Serios? Ţi se pare că sunt un profesor bun?

- Nu te mai umfla în pene!

Zâmbeşte. Am revenit pe teritoriul familiar nouă.

- Evident că mă umflu, că McKinnon nu a reuşit să te aducă pe gheaţă.

Mă înfoi şi Hartley îşi dă ochii peste cap.

Ward se uită la noi şi eu o iau pe Hartley de umeri.

- îmi place să patinez cu tine, recunosc eu, apoi o sărut pe tâmplă.

Parfumul ei îmi umple nările şi mă cuprinde. Privirile ni se întâlnesc şi un zâmbet reţinut îi apare pe faţă.

- Şi mie îmi place să patinez cu tine.

x-

Când terminăm de patinat, fac poze cu copiii şi părinţii din grupul lui Ward, apoi mă duc la Hazel, care stă pe margine şi zâmbeşte.

- Bună, Miller!

E Ed, unul dintre băieţii din meciul de amatori de săptămâna trecută. Se îndreaptă spre gheaţă, unde ceilalţi fac încălzirea.

- Salut! îi răspund eu încordat.

Mă salută şi ceilalţi jucători şi simt cum îmi dă târcoale o senzaţie enervantă.

Hazel se uită cu subînţeles spre gheaţă. Primul

meu instinct e să joc din nou, dar acesta se luptă cu ruşinea pe care o simt pentru felul în care am jucat data trecută.

Dar nu pot să renunţ. Nu sunt genul care face aşa ceva. Trebuie să găsesc o sluţie.

- Te deranjează dacă mai stăm un pic? o întreb, în timp ce mă uit la băieţii care fac încălzirea.

- Joacă cât vrei, îmi spune ea, cu un zâmbet larg şi o expresie încurajatoare.

Mă duc la Ed.

- Mai aveţi loc pentru un om în seara asta?

Sunt pregătit să mă refuze, după cum a mers săptămâna trecută, dar el încuviinţează şi îmi zâmbeşte.

- Sigur că da. Vezi că sunt crose în plus pe bancă.

După o încălzire de zece minute, ne-am împărţit în echipe şi începe meciul. Nu mă apropii de puc, joc mai puţin agresiv şi mă împotrivesc tuturor instinctelor create de tata. Cu toate astea, tot simt că nu fac ce ar trebui. Tipul pe care îl acopăr se îndreaptă spre puc, dar eu îl trimit spre unul dintre coechipierii mei.

Nu mă simt bine. Nu sunt vedeta meciului şi nici nu mă distrez. Am senzaţia că mă ascund. Nu are nici un rost să stau

aici, dacă o să stau pe margine.

însă îmi amintesc când eram la cina cu echipa şi Hazel a ieşit pe hol şi a tras în McKinnon, câştigând jocul. îmi amintesc victoria din ochii ei. Sentimentul intens de mândrie din pieptul meu.

A fost incredibil să o văd câştigând. Pucul e la cealaltă echipă, dar reuşesc să-l iau şi i-l pasez lui Ed, care e liber. Apoi patinez spre poartă.

- Sunt liber, îi zic şi mi-l pasează.

Jucătorii se înghesuie între mine şi poartă, blocându-mă.

în mod normal, ăsta ar fi momentul când aş înscrie. Pentru asta sunt plătit şi pentru asta mă antrenez. Dar Ward nu e aici şi tata nu priveşte meciul la televizor. Nu am nici un reporter în jur. Hazel e singura care se uită şi pe ea nu o interesează dacă înscriu sau nu.

Aşa că îi pasez pucul lui Ed. Acesta mă priveşte surprins, după care trimite pucul spre poartă. Portarul încearcă să îl oprească, însă fără succes.

Echipa noastră celebrează, iar Ed îmi aruncă un zâmbet triumfător. Ceva îmi înfloreşte în piept. E un amestec de mândrie şi încântare. Fericire. E acelaşi pe care l-am simţit când urcam scările cu Hazel. E acelaşi gen de bucurie pe care l-am simţit în timpul convorbirii pe FaceTime, când şi-a acoperit gura ca să îşi mascheze râsetul.

Hazel mă priveşte din tribună, cu un zâmbet încântat, şi cred că tocmai mi-am dat seama care e secretul.

CAPITOLUL 26

Hazel

Când mă întorc acasă de la patinatul cu Rory, găsesc un pachet în faţa uşii.

Intru în cameră, îmi las geanta jos, mă descalţ şi apoi deschid cutia, doar ca să dau peste alta, de data asta rozalie cu o fundă albă. Sunt confuză. Ziua mea e abia peste câteva luni, iar Pippa mă anunţă de obicei dacă îmi trimite ceva.

>

Funda e catifelată sub degetele mele şi, după ce o desfac, rămân cu gura căscată.

în cutie sunt trei sutiene şi trei perechi de chiloţi. Seturile sunt bej, albastru-deschis şi o nuanţă ştearsă de lavandă. Sunt superbe, de calitate şi făcute cu grijă. Cupele sunt acoperite cu material transparent şi bretelele sunt din satin.

Sunt foarte entuziasmată. Niciodată nu îmi cumpăr lucruri de calitate, pentru că mă simt vinovată, dar astea sunt aşa frumoase şi feminine, că abia aştept să le port.

Dar cine mi le-a trimis? Găsesc un bilet în cutie, pe care scrie: „Cu dragoste, Rory”.

îl sun, fără să mă gândesc prea mult la asta.

- Deja ţi s-a făcut dor de mine? Bine, o să vin, oftează el.
- Rory, ce naiba? Mi-ai trimis lenjerie?

Oare s-a gândit la mine purtând-o când a cumpărat-o? Faţa îmi ia foc.

- Am cumpărat-o când eram în camera de hotel, de faţă cu McKinnon. L-am scos din sărite, Hartley.

Sutienele sunt aproape transparente. Simt cum mă încing, pentru că îmi imaginez cum m-ar privi Rory dacă m-ar vedea purtându-le.

Ce distractiv ar fi să îl tachinez până mă imploră!

Stai un pic, de ce mă gândesc la asta? Dau toate gândurile astea laoparte.

- Recunosc, a fost o mişcare genială. Dar nu trebuia chiai' să le cumperi.

în timpul ăsta, pipăi materialul. Ar fi minunat să îl simt pe piele.

- Hartley, de câte ori trebuie să-ţi repet? îmi place să-ţi cumpăr lucruri.

Mă uit la dragonul din cristal de pe şifonier.

- Nu o să le port.

Ar fi ciudat dacă aş face-o. Chiar dacă Rory nu ar afla niciodată, tot ar fi ciudat.

- De ce, nu-ţi plac?
- Nu contează dacă îmi plac sau nu.
- Deci îţi plac.

îi simt zâmbetul şi mă cuprinde un nou val de căldură.

- Să încep să-ţi trimit cadourile la birou?
- Nu, îi răspund eu, izbucnind în râs.
- Bine, atunci, o să continui să le trimit la tine acasă.
- O să mai fie?
- Da. Multe.

Nu ştiu ce să îi spun.

- Am senzaţia că o să începi să ripostezi, aşa că o să-ţi urez noapte bună, Hartley.

- Noapte bună!

- încearcă să nu te gândeşti la mine când o să le probezi! închide şi mă trezesc râzând din nou. Mă uit când la telefon,

când la lenjeria din cutie.

Nu o să o port, deşi îmi doresc să o fac.

CAPITOLUL 27

Rory

Fanii echipei Vancouver îşi ţin respiraţia în vreme ce echipa adversă încearcă să înscrie în poarta apărată de Streicher. Acesta blochează pucul şi Volkov îl preia şi mi-l pasează şi mă îndrept spre celălalt capăt al gheţii.

Aud uralele fanilor şi energia din arenă se intensifică pe măsură ce mă apropii de poartă.

Pot să înscriu. Asta ar trebui să fac, doar că Owens e liber. Privirile ni se intersectează, aşa că îi pasez. Expresia lui e la fel de surprinsă ca a lui Ed, dar profită de moment şi înscrie.

Arena se umple de urale şi sunt extaziat când

sirenele răsună în difuzoare, luminile strălucesc şi fanii sar de bucurie.

- Bravo! exclamă Owens când ne strângem în jurul lui.

Entuziasmul lui mă amuză.

Ward, care stă pe bancă, mă priveşte şi încuviinţează, apoi mă uit la Hartley, care stă lângă Pippa şi mă priveşte surprinsă, de parcă tocmai a văzut o latură nouă de-a mea.

Cred că şi eu am descoperit ceva nou la mine, ceva care îmi place.

CAPITOLUL 28

Hazel

Observ ceva diferit la Rory când intră în Filthy Flamingo după meci.

E mai relaxat şi zâmbetul lui e mai natural când se îndreaptă spre mine.

- Bună!

Mă uit la şapca lui neagră de baseball, pe care şi-a pus-o invers şi care contrastează cu părul lui blond-cenuşiu şi ochii albaştri. Efectul e ameţitor.

- Frumos meci!

- Mulţumesc! Acum, fii o iubită falsă bună, Hartley, şi lasă- mă să te sărut!

Buzele lui sunt catifelate, moi şi dulci. Mă relaxez imediat când îl simt. Totul din jur dispare şi nu simt decât atingerea bărbii lui sub degetele mele şi respiraţia lui pe obraz. îmi pun cealaltă mână pe pieptul lui. Hanoracul lui e aşa de moale. Oare cum ar fi să îl port? Parfumul lui îmi inundă corpul. E un amestec de rufe proaspete şi săpun.

Uit că suntem într-un bar. Uit că relaţia noastră e falsă.

Când Rory Miller mă sărută, uit că am suferit din dragoste.

îmi muşcă buza de jos şi mă retrag, înainte ca el să adâncească sărutul şi să fiu copleşită de moment. Sunt roşie la faţă. Când îşi pune mâna pe gâtul meu şi îmi simte pulsul, mă priveşte cu interes.

îl plac, iar asta nu e deloc bine.

Şi, colac peste pupăză, port lenjeria pe care mi-a trimis-o, deşi am spus că nu o să o fac.

Ce se întâmplă acum e foarte, foarte rău.

- Hartley, până şi călugăriţele sărută mai pasional.

Mă tachinează şi tactica funcţionează. îmi înfig mâna în hanoracul lui şi îl trag spre mine.

De data asta, nu mă mai ţin în frâu. îl sărut ca şi cum conversaţia de pe FaceTime ar fi reală. Se reazemă cu un braţ de stâlpul din spatele meu în timp ce îl gust. Când îi sug vârful limbii, scoate un geamăt disperat. O dorinţă insistentă şi urgentă îmi încinge sângele când îşi înfige mâna liberă în părul de la ceafa. îmi înclină capul, ca să aibă mai mult

acces la mine. Simt din ce în ce mai multă presiune între picioare.

Nu mă aşteptam să îmi placă aşa mult să mă tragă de păr.

- E mai bine aşa? îi şoptesc, privindu-l în ochi.

-Da.

Gâfâie şi are pupilele dilatate. Se uită în spatele meu şi expresia îi devine înfumurată.

- McKinnon.

îngheţ pe loc. Uitasem că era acolo.

- Ar trebui să-ţi iei altceva de băut, ce ai acum nu pare să-ţi placă.

Expresia lui Connor e încrâncenată, dar Rory mă trage deja la masa unde sunt ceilalţi. Pippa şi Jamie stau la o masă mai mare decât de obicei, cu prietenii lor, Hayden, Kit şi Darcy. Kit Driedger joacă pentru echipa Calgary, echipa cu care a jucat Vancouver în seara asta, iar Darcy e iubita lui din perioada universităţii, când s-au cunoscut toţi trei.

- Hei, doar jucătorii de la Vancouver au voie aici, îi spune Rory lui Kit cu un zâmbet jucăuş.

Au jucat împreună sezonul trecut.

Toţi de la masă îşi dau ochii peste cap.

- De parcă asta te-a oprit vreodată, îi zic.

Rory râde şi dă mâna cu Kit.

- Ai jucat bine în seara asta, Driedger!
- Şi tu, spune Kit.
- Miller, potoleşte-te, oricum e greu să-l aducem aici şi fără intervenţiile tale! Darcy a trebuit să-l tragă forţat aici, spune Hayden.
- Kit are obiceiuri de bătrân, îi place să se culce devreme, îl tachinează Darcy.

Rory o îmbrăţişează, apoi ea vine la mine. Părul ei de un blond platinat străluceşte în lumina barului.

- Nu ştiam că eşti în oraş, îi spun în vreme ce ne îmbrăţişăm. Ne-am întâlnit de câteva ori după meciuri, dar niciodată nu am avut conversaţii prea lungi. Ai fi putut să stai cu mine şi cu Pippa în timpul meciului.
- Da, Darce, atunci ai fi putut să îmi vezi golul de aproape, ca Driedger, zice Hayden şi îi dă un cot lui Kit, iar acesta râde încet.
- Data viitoare, spune Darcy, cu un zâmbet timid.

Am auzit de voi doi, dar nu mi-a venit să cred, zice ea, uitându-se când la mine, când la Rory.

Mâna lui Rory e pe spatele meu şi, când mă priveşte, zâmbetul lui e atât de blând şi de frumos. Nu s-a mai bărbierit

>

de câteva zile şi are maxilarul puternic acoperit de o barbă ţepoasă de un blond întunecat.

- Ei bine, e adevărat.

Mă uit la şapca de baseball pe care Rory şi-a pus-o invers. Are privirea luminoasă şi încă mai e puţin roşu în obraji de la meci. Când poartă şapca aşa, nu am nici o şansă în faţa lui.

Cei de la masă ne fac loc şi mă duc să mă aşez, dar Rory mă trage în poala lui. Jordan vine cu apă minerală pentru Rory şi o băutură pentru mine. în timp ce Rory îi mulţumeşte barmaniţei, Pippa mă priveşte cu subînţeles în timp ce bea.

„Nu vreau să te aud”, îi transmit din priviri.

„Oricum n-aveam de gând să spun nimic”, îmi răspunde ea tot din priviri.

încerc să mă retrag din poala lui, dar mă ţine strâns de talie.

- Nu. Stai aici, vulcanico!

Mă cuprinde un alt val de căldură şi mă străduiesc să fiu atentă la conversaţia de la masă.

- Am citit un interviu cu un actor de filme pentru adulţi şi zicea că, atunci când are probleme cu erecţia, îi miroase ceafa actriţei cu care e. E ceva legat de feromoni sau ceva de genul ăsta.

- Nu cred. Nu are cum să fie adevărat, pufneşte Rory.

- Ba e, insistă Hayden.

Expresia lui sinceră mă amuză.

Rory îmi dă laoparte părul de la ceafa. Zâmbetul îmi piere când şi îşi lipeşte buzele de pielea mea, inspirând adânc, zgâriindu-mă uşor cu barba.

Gestul îmi dă fiori şi simt o presiune între coapse.

Rory se îndreaptă şi îmi lasă părul să cadă la loc.

- Ei bine? întreabă Hayden, în timp ce toţi sunt cu ochii pe noi.

- Nu ştiu ce să zic, amice, spune Rory indiferent.

Expresia lui Hayden se schimbă.

- Le-am zis tuturor asta.

Darcy izbucneşte în râs şi Hayden se uită la ea cu drag.

- Treci aici, Darce, hai să testăm teoria!

Se întinde spre ea, iar Darcy râde şi mai tare, dându-l laoparte. Kit clatină din cap, zâmbind.

Hayden o priveşte îndelung, ca şi cum e cea mai minunată fiinţă pe care a văzut-o vreodată.

Sunt doar prieteni. Cei mai buni prieteni – cel puţin asta le spune Hayden tuturor. Iar ea e într-o relaţie cu Kit.

însă Hayden nu o priveşte doar ca pe o prietenă.

Darcy se duce lângă Kit şi îi spune ceva Pippei. Hayden se uită la braţul lui Kit, care e în jurul ei, iar expresia îi devine

crispată, aşa că îşi mută privirea.

Gândurile îmi sunt însă întrerupte de Rory, care se încordează sub mine. Mă întorc spre el, dar mă strânge şi mai tare, cu maxilarul încordat.

- Ce se întâmplă?
- Poţi să stai locului o clipă?

Tonul lui e tensionat.

- Ce se...

Ah! îi simt erecţia în spate. Mintea mi se înceţoşează şi simt din nou un fior între coapse. Rory e tare. Foarte tare. Şi îl simt lipit de mine.

- Ah! exclam, privind direct în faţă.

Tot corpul mi s-a trezit la viaţă, conştientă de penisul lui.

- Exact, spune el pe un ton aspru.

Mă ud în timp ce îmi imaginez o mie de lucruri murdare. Cum ar fi să fac sex cu Rory. Să îl călăresc. Dumnezeule! închid ochii o clipă şi îmi imaginez totul – cum stă deasupra mea, cu mâinile ridicate deasupra capului, şi mă pătrunde lent, în timp ce mă priveşte în ochi şi zâmbeşte pe măsură ce mă destram în jurul lui.

îmi mişc şoldurile, corpul meu căutând instinctiv fricţiune. Rory îşi ţine respiraţia, în timp ce mă strânge de talie.

- Hartley, *nu* face asta! Nu mă ajuţi deloc.

Pielea mi-e încinsă, dar, cu toate astea, simt că îmi vine să râd.

îl simt cum gâfâie în spatele meu şi încearcă să îşi recapete controlul.

- De ce mirosi asa bine?

întreabă asta ca şi cum îl enervează şi simt o fierbinţeală în sus pe gât.

- Miros normal.
- Hartley, clar nu miroşi normal.

Tonul lui frustrat are un efect ciudat asupra corpului meu. Simt fiori şi sunt excitată.

Ne prefacem că ascultăm conversaţia de la masă, în timp ce stau foarte nemişcată. Jordan trece pe la masă şi îmi comand de mâncare, deşi sunt în continuare profund conştientă de erecţia lui Rory.

într-un final, aceasta dispare şi pot să gândesc din nou limpede.

- Vrei şi tu? îl întreb când îmi vin cartofii prăjiţi.
- Nu, mulţumesc! spune, deşi se uită cu jind la ei.
- Nu bei, nu mănânci cartofi prăjiţi.

E ca mama, mereu la dietă.

- Corpul meu e cariera mea şi genul ăsta de mâncare nu o să mă ajute cu nimic.

Sarea îmi explodează în gură când mestec unul.

- Şi totuşi, e vorba despre un singur cartof prăjit. Chiar o să- ti strice tot sezonul? Mai ales când sunt asa buni.

> >

Spun asta încercând să îi fac poftă, ca şi cum e cel mai bun cartof prăjit pe care l-am gustat vreodată.

- Fă asta din nou! zice Rory, iar privirea i se întunecă.

Aşa că, la următorul cartof pe care îl mănânc, menţin contactul vizual.

îşi mută privirea când îmi ling buza de jos.

- La naiba, eşti aşa sexy!
- Ştii ce merge bine cu cartofii prăjiţi? Berea.
- N-am mai băut una de foarte mult timp.
- Ai jucat foarte bine în seara asta. Sunt mândră de tine! Ar trebui să sărbătoreşti.

>

Sunt mândră de el? Chiar sunt. Pentru prima oară după mult timp, părea fericit pe gheaţă şi ştiu că asta are legătură cu meciul cu amatorii de ieri.

Doar că nu pot să spun genul ăsta de lucruri.

- Nu că ar conta, adaug eu repede.
- Dar contează. Chiar contează, spune el pe un ton serios.

Inima îmi tresaltă când îl aud.

Se uită la cartofii prăjiţi şi în ochi îi licăreşte o urmă de tachinare.

- Ce faci, Hartley, încerci să ai o influenţă nefastă asupra mea?
- Funcţionează? întreb eu zâmbind.

>

- Da. Haide, dă-mi!

Zâmbetul mi se lărgeşte şi îi dau berea, apoi îi fac semn lui Jordan să îmi mai aducă una. Când Rory ia o gură, închide ochii şi geme, ca şi cum tocmai a descoperit apă în mijlocul desertului.

>

- La naiba!
- E bună? întreb eu, fascinată de expresia lui.

încuviinţează, mai ia o gură şi oftează. O senzaţie

caldă şi plăcută îmi cuprinde pieptul.

CAPITOLUL 29
Hazel

O oră mai târziu, Rory a băut două beri. Zâmbetul îi e mai larg, râsetul mai puternic şi mă mângâie mai relaxat pe spate şi mă strânge de coapse.

îşi lipeşte nasul de tâmpla mea şi inspiră adânc.

- Dumnezeule! şopteşte el.

Ceva din tonul lui îmi dă hormonii peste cap şi cere chestii dezmăţate.

îmi vine în minte imaginea cu el în boxeri, întins în patul meu.

- Eşti beat? îi şoptesc, zâmbindu-i.
- Nu, doar ameţit.

- Nu ţii la băutură. Ai toleranţa la alcool a unui pomeranian.

- Hartley, nu râde de mine, pentru că asta mă excită şi mai tare!

Mă muşcă de lobul urechii şi buzele mi se despart.

Râd, amuzată, dar mă şi înroşesc. Mă strânge de talie şi o mână îi alunecă pe şoldul meu. Apoi mai jos, oprindu-se în zona unde şoldul se întâlneşte cu coapsa. Mă mângâie cu degetul mare şi mă lasă fără aer.

E atât de sexy.

- Eşti beat.

Sunt atât de excitată, că abia reuşesc vorbesc.

- Nu e adevărat. Doar te consider foarte, foarte drăguţă, spune el, sărutându-mă pe tâmplă.

Mă întorc, zâmbind şi roşind.

- Şi isteaţă. îi simt barba pe obraz când mă sărută din nou. Şi îmi place forma buzelor tale. Mă sărută pe gât. Şi sânii.

Tresar când geme lipit de gâtul meu.

- Mereu ai avut sânii perfecţi, îmi şopteşte la ureche.

Sunt extrem de excitată.

- Nu te mai preface că eşti beat, altfel o să profit de tine!

- Promiti?

- O să-ţi pun întrebări personale şi o să-ţi aflu toate secretele, zic eu amuzată.

Rory mă priveşte cu zâmbetul ăla pe care îmi vine să îl sărut.

- Când ti-am ascuns eu ceva?

Clipesc, gândindu-mă. Are dreptate, mi-a răspuns mereu la întrebări.

- De câte ori te-ai masturbat gândindu-te la mine? îl întreb, cu un zâmbet provocator.

Nu o să...

- De prea multe ori ca să mai număr. în ochi i se citeşte pasiunea şi ridică dintr-o sprânceană. După convorbirea de pe FaceTime.

Ne privim o clipă, apoi mă întorc, emoţionată toată. Braţul lui e greoi peste umerii mei, oferind o apăsare caldă şi liniştitoare.

- Nu m-am putut abţine, Hartley. Zâmbeşte când îşi aminteşte ceva. Zgomotele pe care le-ai scos au...

- Burger şi inele de ceapă, spune Jordan şi îi pune o farfurie în fată.

Mă retrag şi inspir adânc, ca să îmi limpezesc mintea.

- Mulţumesc, Jordan! îi zice Rory. Ia o gură mare din burger, închide ochii şi geme de plăcere. Dumnezeule!

Oare aşa ar arăta dacă aş îngenunchea în faţa lui şi mi-aş plimba limba peste penisul lui?

Alung din minte acea imagine, în timp ce sunt forţată să stau acolo şi să îl ascult pe Rory cum scoate sunete de plăcere în timp ce îşi mănâncă burgerul.

- Cum sunt inelele astea de ceapă! zice el fericit, după ce gustă unul.

- Sunt bune, nu-i aşa? îl întreb, în timp ce iau unul şi îl înmoi în ketchup.

-Da.

Apoi se uită la farfuria lui şi se opreşte.

- Nu ar trebui să mănânc asa ceva. Produce inflamatii.

Mă gândesc la mama, care nu îşi dă niciodată voie

să mănânce desert. îi plac dulciurile, dar îi e aşa teamă că o să se îngraşe, că nu îşi dă voie să mănânce nici măcar jumătate de felie de tort.

- E în regulă să-ţi placă mâncarea. îmi pun cotul pe masă şi îmi sprijin faţa în mână, privindu-1. Iar un burger nu o să-ţi termine cariera, Rory.

Se uită la burger de parcă nu mă crede, de parcă are impresia că din cauza lui o să fie dat afară din echipă. Sunt curioasă cine i-a băgat ideea asta în cap. Simt un val de tristeţe şi nu vreau decât să îl protejez.

Mai ia un inel de ceapă şi geme din nou, iar faţa îmi ia foc.

- Crezi că poţi să scoţi nişte sunete mai puţin *sexuale?* bombăn eu, iar asta îl face să râdă.

- Ce ai face dacă n-ai fi jucător de hochei?

Ne plimbăm pe stradă şi Rory îşi ţine braţul în jurul meu. Darcy şi Hayden au încercat să îi convingă pe toţi din grup să iasă la dans, dar, în clipa în care am ieşit din bar, Rory m-a tras în direcţia opusă, spre apartamentul meu. Nu mai e ameţit, dar afară e rece, iar el e cald, aşa că îl las să mă ţină aproape.

Mergem puţin, apoi îmi răspunde:

- Nu ştiu. De când mă ştiu am vrut să devin jucător de hochei.

Trecem pe sub arţarul mare din faţa apartamentului meu.

Mă gândesc la pasele lui din seara asta şi la zâmbetul exuberant.

- Ai fost incredibil în seara asta!

- Ai crede asta şi dacă nu aş avea cel mai mare punctaj din liga?

Observ în ochii lui ceva care îmi frânge inima.

- Nu te plac datorită statisticilor.

- Deci mă placi. Zâmbeşte şi vulnerabilitatea din privire îi dispare, apoi îmi dă părul după ureche. Invită-mă la tine!

între noi sar scântei. Dacă o să vină sus, ceva clar o să se întâmple.

Dar nu îmi pasă. Dacă trec dincolo de toate traumele şi rănile provocate de Connor, îmi doresc ca Rory să vină la mine.

îl plac. Nu vreau asta, dar aşa stau lucrurile. Gândul mă panichează, dar îl alung.

- Bine, îi spun.

CAPITOLUL 30

Hazel

Rory se descalţă şi se duce direct spre noul meu pat. Când se întinde, scoate un geamăt satisfăcut,

care îmi provoacă gânduri murdare.

- E mult mai bine, spune el.

îmi vine să râd când văd cât de confortabil se simte la mine acasă.

- Rory, când oamenii vin în vizită, se aşază, de obicei, pe canapea.
- De obicei, oamenii nu au dormitorul în sufragerie.

Replica lui mă lasă cu gura căscată, dar continui să zâmbesc. Ba chiar mă doare fata de la atâta zâmbit.

>

- Doar te tachinez, Hartley. Ştiu că faci economii. O să ai studioul tău în curând.

Simt un fior de fericire şi mă bucur că i-am împărtăşit planul meu.

- Mulţumesc din nou pentru pat! îi spun şi mă aşez pe saltea lângă el.
- Cu plăcere! Dormi bine fără arcuri care să îţi intre în spate?
- Du-te naibii! Dar da, îi răspund eu râzând.

încă zâmbeşte şi se uită la mine. Lumina caldă delicată din

> >

apartamentul meu are un efect aparte asupra ochilor şi pielii lui.

- îmi place să-ţi cumpăr lucruri. Ar trebui să mă laşi să fac asta mai des. Se sprijină într-un cot şi mă priveşte gânditor. De ce nu mai porţi tricoul cu numele meu la meciuri?
- Nu ştiu. Oamenii oricum cred că suntem împreună.
- L-am cumpărat special ca să-l porţi.

Tonul lui teritorial mă dă peste cap. După relaţia cu Connor, nu am suportat ideea de a purta tricoul altui tip.

Dar acum e vorba despre Rory. Toată lumea poartă tricoul cu numele lui la meciuri, dar am senzaţia că pentru el chiar e important să îl port eu. îmi amintesc expresia lui vulnerabilă din timpul sesiunii de yoga, când i-am rugat pe participanţi să se gândească la ceva ce îi face să simtă că sunt valoroşi.

Ţin la Rory şi cred că ştie asta.

Ba cred chiar că şi el tine la mine. Ar trebui să-i zic să se ducă

> >

acasă.

„O singură dată”, şopteşte diavolul de pe umărul meu. Asta e regula mea, în definitiv. O singură dată şi gata.

îşi pune mâna pe coapsa mea şi degetele i se plimbă până la talia colantilor.

- Şi vreau să-l porţi. Te rog!

îmi susţine privirea. Felul în care m-a rugat mă termină. Şi poate şi atingerea lui pe piciorul meu.

- Bine.

Sunt profund conştientă de locul în care mă atinge şi de felul în care îmi analizează faţa. Inima îmi tresaltă, lucru pe care nu pot să îl controlez în preajma lui.

- Poţi să fii asa dulce când vrei.

> »

- Şi tu.

>

Trebuie să îmi reamintesc să respir în timp ce ne privim, iar inima îmi sare în gât. îi analizez trăsăturile elegante, nasul puternic, sprâncenele, curba buzelor. E atât de chipeş cu barba aia şi simt nevoia să îmi trec degetele prin ea.

- în plus, asta o să-l enerveze pe McKinnon. Al naibii, în seara asta se tot uita la tine.
- Nu vrea decât să se joace cu jucăriile tale. Mereu a fost competitiv când a fost vorba despre tine.
- încă te place şi nu-mi convine asta. Ştie că suntem împreună. Nu ar trebui să te privească aşa.

Mă impresionează felul în care spune asta, de parcă e real. Dar, pe de altă parte, nu asta e ideea relaţiei noastre false, să îl enervăm pe Connor?

- Pari gelos.

îşi încordează maxilarul şi privirile ni se întâlnesc din nou.

- Chiar sunt.

Nu ar trebui să îmi placă faptul că e aşa posesiv, dar mă trezesc că mă dau jos din pat şi mă îndrept spre şifonier.

Simt fluturi în stomac în vreme ce iau tricoul de pe umeraş şi îl trag pe mine.

- E mai bine aşa? îl întreb, întorcându-mă spre el.

Felul în care îi licăresc ochii îmi dă fiori. îşi plimbă privirea peste silueta mea.

- Vino aici!

Tensiunea din aer e palpabilă. O să fie o greşeală să mă apropii de pat.

Şi totuşi o fac.

> »

- Presupun că ăsta e un da, spun când mă ridică şi mă aşază deasupra lui.

îşi dă şapca jos şi o pune pe noptieră. Nu ştiu de ce gestul ăsta e atât de sexy. E ciufulit şi îmi plimb degetele prin părul lui. E asa moale.

>

îmi dau seama că Rory are o mie de zâmbete diferite. Câte unul pentru fiecare emoţie, pentru fiecare situaţie posibilă, iar cel de acum e un amestec de confort şi excitare. îşi pune mâinile pe coapsele mele şi mă mângâie.

- Bună!

Şoptesc, căci simt că am trecut la un alt nivel al relaţiei noastre şi nu ştiu ce altceva să spun.

- Bună, Hazel!

îmi aruncă zâmbetul lui de „Hazel e drăguţă”. Mâna îi urcă puţin mai sus, atingând zona dintre şold şi coapsă. Expir cu forţă, iar el observă asta.

Mă trage spre el să mă sărute, revendicându-mi gura cu disperare. Clitorisul îmi pulsează în timp ce limba lui îmi pătrunde printre buze.

- Mă gândesc întruna la gustul tău, şopteşte el între săruturi.

îşi pune o mână pe sânul meu şi îmi mângâie sfârcul prin material.

Ochii îi scapără şi ceva din mine tresaltă de la anticipare. O să vadă că port lenjeria pe care mi-a trimis-o.

- Şi sunetele pe care le scoţi când ai orgasm, continuă el, în timp ce îmi muşcă buza de jos. M-am gândit la asta ani la rând.

îl încalec şi simt cum se umezesc chiloţii pe care mi i-a cumpărat.

Poate toată situaţia asta o să fie mai simplă după ce Rory o să obţină tot ce vrea.

»

Inima îmi bate cu putere.

- înainte să facem asta...

Mă foiesc, ca să mai scap de presiune, dar îi simt penisul tare şi asta mă umple de dorinţă şi mă face să îmi uit gândurile.

îmi dă jos tricoul, rămânând neclintit. Inima îmi bate nebuneşte în vreme ce el se uită la sutienul bleu. Clipeşte o dată, de două ori, apoi privirea i se întunecă şi îi urcă spre ochii mei.

- Hartley, zice el, şi buzele i se curbează, ăsta e...
- Da, spun dintr-o suflare.

Felul în care mă tachinează cu privirea începe să mă facă să mă simt jenată, ca şi cum am întrecut măsura. Poate par patetică fiindcă port ceva ce mi-a cumpărat în glumă.

- De ce?

îmi susţine privirea, în timp ce îmi mângâie coapsele.

- Pentru că... încerc să formez un gând coerent, care să nu aibă legătură cu cât de umedă şi de excitată sunt. Pentru că e drăguţ şi voiam să mă simt sexy.
- Şi a funcţionat?

> >

Privirea lui mă sfredeleşte şi încuviinţez.

» » >

E adevărat. Lenjeria asta frumoasă şi delicată mă face să mă simt sexy.

îi simt erecţia cum pulsează sub mine şi îl aud cum expiră greoi.

- Asta e foarte sexy, Hartley.

Palmele lui calde se strecoară dincolo de cupa sutienului, ca să se joace cu sfârcurile mele. Când mă trage uşor de ele, senzaţia mi se duce direct între coapse.

- Dumnezeule, şoptesc şi mă aplec ca să îl sărut din nou.

îmi devorează gura, limba i se plimbă peste a mea şi mă ia ameţeala.

- Ce spuneai, Hartley?

Exact, voiam să zic ceva.

- Asta o să fie prima şi ultima oară când facem asta.
- Poftim? întreabă el, retrăgându-se ca să mă privească în ochi.
- Aşa prefer să fac. Mă culc cu tipii o singură dată. E mai simplu.
- Şi după? întreabă el încruntat.
- După, mergem amândoi mai departe.

De obicei, când le spun asta bărbaţilor, par uşuraţi, dar Rory se încruntă şi mai tare şi îşi ia mâinile de pe mine. Apoi îmi caută privirea.

- Ar trebui să ne oprim, spune el.

Toată excitarea dispare, de parcă am făcut un duş rece.

- Asta ar complica lucrurile, adaugă el.

Respingerea mă doare. Chiar el a spus că s-a gândit la asta de ani întregi. A dormit în patul meu. L-am sărutat la petrecerea echipei şi mi-a răspuns la sărut. A spus că e sexy că port lenjeria pe care mi-a trimis-o.

M-a invitat în oraş la începutul sezonului, înainte să facem înţelegerea.

S-a ţinut după mine ani întregi, iar acum nu mă vrea.

Stomacul mi se întoarce pe dos. Niciodată nu a mai văzut aşa mult din corpul meu. Niciodată nu m-a mai atins aşa, nu mi-a mai simţit sânii, abdomenul, coapsele şi fundul.

Mă simt ruşinată când mă dau de pe el, îmi iau bluza şi mă îmbrac.

Nu sunt supărată. Toată treaba asta e prefăcătorie. E doar o înţelegere, nu o relaţie. Deşi sexul ar fi

incredibil. Şi aş avea un orgasm puternic şi i-aş provoca şi lui un orgasm la fel de puternic.

- Ai dreptate. Devin din nou femeia care i-a spus lui Connor că iese cu Rory, femeia care pare relaxată şi calmă. Nu ştiu unde mi-a fost mintea. Probabil sunt doar excitată.

- Hazel.

- Ar trebui să pleci. îmi încrucişez braţele la piept. E târziu.

în ochi îi apare ceva asemănător cu regretul şi, când ni se intersectează privirile, pare că vrea să spună ceva, dar eu mai fac un pas în spate.

Se ridică afişând o expresie îndurerată, de parcă l-am distrus.

- Hazel.

- Rory, e în regulă.

Deşi nu e. îmi e aşa de ruşine. Niciodată nu am fost respinsă într-un mod atât de direct, dar Rory a avut relaţii cu diverse modele şi actriţe. îmi amintesc momentul când, acum câţiva ani, Connor m-a întrebat dacă nu aş vrea să îmi pun implanturi mamare, iar stomacul mi se întoarce pe dos.

- Hai să ne prefacem că toată treaba asta nu s-a întâmplat niciodată!

CAPITOLUL 31

Rory

Hazel pare că vrea să o înghită pământul în timp ce se îndreaptă spre uşă, iar eu stau pe patul ei, tare ca piatra, şi nu ştiu ce să fac.

»

Am spus că „o să complice lucrurile”, dar ce am vrut să zic, de fapt, a fost că „o singură dată nu ar fi de ajuns”.

în clipa în care o să facem sex, Hartley o să încheie povestea cu mine.

Doar că între noi e ceva real, ştiu asta. îmi aduc aminte cum mi-a spus că e mândră de mine după meci şi de râsetul ei la petrecerea echipei.

Iar acum poartă lenjeria pe care i-am trimis-o şi arată ca o zeiţă care încearcă să mă seducă. După ce a recunoscut că darul pe care i l-am făcut o face să se simtă sexy, mi-a fost aproape imposibil să mă opresc. îmbrăcată în dantela bleu pe care i-am cumpărat-o, părea să fie a mea.

Mă simt posesiv când vine vorba despre ea. Nu vreau să o ia fiecare pe drumul lui.

Aşa că am minţit, iar asta a rănit-o. Simt o apăsare în piept care sporeşte cu fiecare secundă. încerc să spun ceva, dar Hazel oftează frustrată.

- Rory, te rog!

Expresia ei e vulnerabilă, ca în ziua când s-a întâlnit cu Connor în sală şi m-a rugat să îi ofer spaţiu.

- Nu vreau să vorbesc despre asta. Nu mă face să mă simt şi mai rău! Ştiu că ieşi cu femei care arată altfel...

>>

- Poftim? Despre ce vorbeşti?

Mă ridic imediat şi mă îndrept spre ea.

Hazel roşeşte şi refuză să mă privească.

- Ştiu că arăt altfel în comparaţie cu femeile cu care ies, de obicei, jucătorii de hochei. Am un corp normal. Sunt în regulă cu asta şi îmi iubesc corpul, dar nu e nevoie să pui sare pe rană.

- Hazel.

Face ochii mari când o lipesc de uşă şi îmi pun o mână deasupra capului ei, blocând-o. Sângele îmi pulsează în urechi.

Cum e posibil să creadă aşa ceva? Cum poate crede că nu e perfectă? Cum de am permis ca ea să creadă aşa ceva? De când am întâlnit-o, anul trecut, nu am mai atins altă femeie. în comparaţie cu ea, nici una nu e la fel de amuzantă, sexy, interesantă sau distractivă.

îi iau mâna şi i-o duc pe erecţia mea, moment în care pasiunea îi apare în ochi.

- Ţi se pare că nu aş fi interesat? o întreb.

Mâna îi tresare pe penisul meu, iar asta intensifică

atracţia pe care o simt.

- Ţi se pare că nu mă gândesc la corpul tău de o sută de ori pe zi?

Vrea să spună ceva, dar îi acaparez buzele. îmi răspunde la sărut şi simt un val de uşurare, apoi de dorinţă intensă.

O să-i arăt lui Hazel cât de mult se însală. O să venerez fiecare [5] parte din ea.

Doar că o singură dată nu o să fie de ajuns.

Deci poate nu o să mergem până la capăt. Poate o să o iau lent şi nu o să-i dau niciodată de ajuns. Astfel, când o să facem, în sfârşit, sex, nu o să îi mai pese de regula ei.

Poate o să aştept până o să se îndrăgostească de mine.

- Sunt supărat pe tine, îi zic, întrerupând sărutul.

Mă priveşte confuză şi scandalizată.

- Poftim? De ce?

- Pentru că, în ultimele luni, te-am tot sărutat cu pasiune şi tu ai în continuare impresia că nu sunt interesat. îmi lipesc şoldurile de ale ei. Poate trebuie să fiu mai clar, Hartley.

- La ce te gândeşti, mai exact? întreabă ea interesată.
- Spune-mi mai multe despre regula aia a ta!

O mângâi pe piept, peste sutien, peste sfârcurile întărite, şi îşi ţine respiraţia.

Fac cercuri peste sânii ei şi asta o face să respire sacadat.

Clipeşte, ca şi cum îi e greu să se concentreze, şi îmi afund şi mai mult erecţia între picioarele ei. Buzele i se despart şi eu simt cum zâmbesc.

- Sex până la capăt? Eu în tine? Asta e regula?

încuviinţează şi privirea îi e înceţoşată în timp ce îşi muşcă buza de jos.

- Deci nu s-ar pune dacă ar fi să îţi fac sex oral, nu-i aşa?

Mormăie ceva.

- Ce ai spus?

Mă aplec şi zâmbesc.

- Am spus că nimeni nu a mai făcut asta de mult timp.

Mă simt posesiv în ceea ce o priveşte. Ştiu că e greşit, dar îmi place. îmi place că eu o să fiu cel care să o facă să se simtă bine.

- Nu cred că e o idee bună, spune ea.

însă ceva din expresia ei îmi dă de înţeles că i se pare o idee foarte bună. Vrea să facem asta, doar că nu ştie cum se încadrează în regula ei stupidă.

- De ce?
- Tipii ca tine nu fac genul ăsta de lucruri. Se uită în jur, apoi la mine, iar în ochi i se citesc reticenţa şi curiozitatea. Ar fi o pierdere de timp.
- Serios?
- Şi oricum nu ai şti cum să îmi provoci orgasm.

Sunt deja hotărât, dar îmi vine o idee.

- Crezi? Eşti convinsă?

Ridică dintr-o sprânceană[5]. încă nu pare convinsă, dar se ţine tare de faţada ei detaşată, pe care o poartă ca pe o armură.

- Nimeni nu mi-a mai provocat orgasm făcând asta.

E aşa simpatică. Când o să terminăm, o să îmi urle numele.

- Ce zici de un pariu ca între prieteni, Hartley?

CAPITOLUL 32
Hazel

Nu mă aşteptam ca discuţia să o ia în direcţia asta, iar acum nu mai ştiu cum să ies din situaţia în care mă aflu. Pe fata lui
>>>
Rory se citeşte spiritul competitiv. Tocmai i am oferit o provocare celui mai hotărât tip din lumea hocheiului profesionist, care nu suportă să piardă.

De ce am făcut asta?

- Ce propui? întreb eu încet.

Pulsul îmi bubuie în urechi.

- Pun pariu că pot să-ţi provoc orgasm, spune el zâmbind.

Din experienţa mea, tipii sexy nu sunt prea buni în pat. Sunt egoişti, pentru că nu trebuie să îşi dea interesul aşa mult ca să obţină femei. Iar Rory e cel mai chipeş bărbat pe care l-am întâlnit vreodată.

Nu are cum să câştige.

- Crezi?

Şi cu toate astea, intru în jocul ăsta cu el. Ce slabă eşti, Hazel! Foarte slabă

- Sunt *convins.*

îmi imaginez cum ar fi să îi simt limba fierbinte făcând cercuri ude pe clitorisul meu, excitându-mă şi mai tare. Ştiu cât de moale este părul lui şi abia aştept să îl trag de el când e între picioarele mele.

îmi susţine privirea. îşi ţine o mână rezemată de uşă, deasupra capului, iar pe cealaltă şi-o strecoară în colanţii mei şi mă mângâie. Mă arcuiesc în timp ce mă cuprind fiori de plăcere.

- Asta e lenjeria pe care am cumpărat-o?

încuviinţez.
>

îşi plimbă limba peste buza de jos, în timp ce degetele lui desenează cercuri pe pielea mea. îmi încordez muşchii pe măsură ce simt din ce în ce mai multă presiune.

- Eşti asa de udă.
>>

Are un zâmbet arogant, de parcă a câştigat deja. Aprobarea din vocea lui mă face să mă încordez şi îmi îndrept şoldurile spre el, tânjind după mai multă fricţiune. Centrul meu îşi doreşte mai mult şi as vrea să îl simt în mine.

»Nici măcar nu[5] sunt[3] în stare să respir până la capăt.

- Şi ce primeşti dacă câştigi?

- Orice vreau, spune el, mângâindu-mi din nou clitorisul.

Mă încordez şi îmi muşc buza de jos. De ce e atât de sexy ideea ca Rory să primească orice vrea?

- Şi dacă eu sunt cea care câştigă? încerc să nu scot nici un geamăt în timp ce continuă să mă mângâie în zona sensibilă. Dacă nu o să reuşeşti?

întrebarea mea[11] îl amuză, de parcă asta nu e o opţiune.

- Atunci, poţi să primeşti tu orice vrei.

Atingerile lui sunt ameţitoare şi simt cum mi se învârteşte capul.

- Doar tu ai spus că ar trebui să mănânc orice vreau.

Se pare că îmi place să mă joc cu focul. Cred că am uitat cum e să mă ard. Rory nu şi-a luat mâinile de pe mine toată seara şi sunt atât de excitată, că nu mai gândesc limpede.

E o versiune de-a mea de acum câteva luni, care îl ura pe Rory şi care acum ţipă la mine să tac din gură, doar că o ignor.

Poate să stea deoparte cât fac nişte alegeri greşite.

- Haide, Hazel, acceptă! Dă-mi voie să fac ceva la care mă gândesc din ziua când te-am întâlnit! îmi şopteşte el la ureche.

încuviinţez. La naiba cu consecinţele! în ciuda a ce spune Rory, chestia asta o să se întâmple o singură dată.

în plus, sunt foarte curioasă dacă o să câştige.

Se uită la sânii mei şi privirea i se întunecă.

- Hazel, dacă ai avut vreodată impresia că nu sunt atras de tine, te înşeli amarnic.

Dă o cupă laoparte şi cuprinde vârful cu buzele. Mă arcuiesc când un fior de plăcere mi se strecoară între picioare.

în timp ce gura lui e pe un sfârc, mâinile lui se mişcă repede şi îmi dau colanţii jos, apoi el se lasă în genunchi şi îmi aruncă un zâmbet periculos.

- Aici? îl întreb, când mă sărută pe interiorul coapsei.

Dintr-odată, sunt foarte conştientă că stau în faţa lui purtând doar două bucăţi de dantelă, în timp ce el e complet îmbrăcat şi îngenuncheat în faţa mea. însă expresia lui e de dorinţă pură, de extaz, în timp ce mă mângâie pe coapse şi pe talie.

- Exact aşa. Depune săruturi în sus pe coapsa mea, spre şold. Vreau să te văd în ce ţi-am cumpărat.

Mâna îi alunecă pe sub partea din faţă a lenjeriei şi îşi trece degetul mare peste clitoris. Privirea i se plimbă între expresia mea şi mâna lui şi îmi scapă un geamăt. Mă cuprinde o plăcere intensă în timp ce mă atinge şi zgârii uşa cu unghiile, căutând ceva de care să mă tin.

- înfige-ţi mâinile în părul meu! îmi şopteşte.

Când o fac, scoate un sunet de plăcere. Degetul lui se mişcă neîncetat şi ferm, intensificând plăcerea.

Felul în care îmi atinge clitorisul e mai mult decât incredibil. Presiunea şi viteza sunt perfecte, iar faptul că jucătorul ăsta uriaş de hochei e îngenuncheat în faţa mea şi îmi venerează corpul îmi hrăneşte egoul rănit şi încrederea în mine. Privirile ni se întâlnesc şi zâmbeşte.

> »

- *Rory!*

Numele lui e o rugăminte disperată, căci, fir-ar, Rory Miller e al naibii de sexy, iar eu sunt atât de udă.

- Cât de mult îmi place! Hazel, îmi place când îmi spui numele aşa, zice el, împrăştiindu-mi umezeala şi ridicându-mă pe culmile plăcerii.

Degetele lui alunecă lent în mine şi îmi dau ochii peste cap, în timp ce mă cuprinde o senzaţie intensă.

- La naiba!

Sunt atât de plină, şi asta doar de la degetele lui. Cum o să fie când o să îl simt cu totul în mine? O să mă destrame.

- Hazel, spune-mi că e bine!

- E în regulă, în cel mai bun caz, reuşesc să spun eu pe un ton sugrumat.

Vreau să-l tachinez, dar Rory râde şi atinge un punct în mine care îmi întunecă vederea.

Pe cine încerc să păcălesc? Aş spune orice doar ca să mă asigur că o să continue.

- E bine. E atât de bine! Rory, mâna ta e incredibilă.

Scoate din nou un sunet de aprobare şi îmi încordez muşchii în jurul degetelor lui.

- Asta îmi place să aud.

Mă înfăşoară cu un braţ, îmi dă chiloţii laoparte, mă trage spre el şi mă linge, moment în care sunt asaltată de un val de plăcere. Ar trebui să îmi fie jenă de sunetele disperate pe care le scot, dar nu. Nu îmi pasă!

- Ştiam că o să-mi placă, mormăie şi mă încordez din nou.

Degetele lui sunt imense şi muşchii mi se încordează în jurul lor în cel mai minunat mod posibil, în timp ce el mă pătrunde lent.

îmi încercuieşte clitorisul cu limba şi sunt complet pierdută. Totul se încordează, se tensionează, iar plăcerea e aproape imposibil de suportat. Rory îmi sărută clitorisul şi privirile ni se intersectează. Scoate acelaşi mormăit pe care l-a scos mai devreme, când mânca. Sunetul ăla satisfăcut, care mă înfioară.

Senzaţiile sunt copleşitoare: buzele lui fierbinţi pe clitorisul meu, degetele lui în mine şi şuviţele catifelate de păr prinse între degetele mele. Totul mă apropie cu paşi repezi de orgasm.

Zgomotele pe care le scoate Rory mă excită şi mai tare. Bărbatul ăsta m-a dus la un nou nivel.

Niciodată nu am trăit asa ceva. Niciodată. Nimeni nu m-a »

mai atins aşa vreodată, nu s-a bucurat să mă atingă şi să mă facă să mă simt astfel.

Mă străbate un fior de teamă, pentru că ce se întâmplă acum o să schimbe lucrurile între noi. înainte era mult mai simplu să- 1 pun pe Rory în aceeaşi oală cu restul tipilor de care nu-mi păsa.

Pare că îmi simte îngrijorarea şi îmi trage chiloţii jos, ca să nu îi mai dea laoparte. Lenjeria cade la picioarele mele şi el mă ia de o mână. Degetele ni se întrepătrund şi buzele mi se despart. Mâna lui o cuprinde pe a mea, dar contactul palmelor noastre în vreme ce e îngenuncheat pe podea, în faţa mea, îmi gustă clitorisul şi mă priveşte de parcă plăcerea mea e şi plăcerea lui îmi alungă toate gândurile.

Mă cufund în senzaţiile disperate şi ameţitoare din sângele meu.

Suge cu ritmicitate zona sensibilă şi îl strâng de mână. îmi îndrept şoldurile spre gura lui, disperată pentru mai multă fricţiune şi presiune.

Simt primii fluturi, dar latura mea încăpăţânată refuză să se lase dusă de val. Nu ştiu ce o să se întâmple dacă Rory chiar o să îmi provoace orgasm şi nu vreau să îi dau satisfacţia de a câştiga.

- Hartley, nu te mai ţine atâta în frâu!

Limba lui se mişcă aşa repede, e fierbinte şi alunecoasă. Privirea lui plină de extaz îmi provoacă fiori de plăcere. E roşu la faţă, iar asta mi se pare sexy. Expresia lui îmi dă de înţeles că sunt cel mai bun lucru pe care l-a gustat vreodată şi că o să moară dacă nu o să continue să facă asta. îşi îndoaie degetele în mine, găsindu-mi punctul G.

Orgasmul se apropie cu paşi repezi.

- O să termin, îl anunţ pe un ton sugrumat. Mă mişc peste gura lui şi mă ţine de mână în timp

fierbinţeala mă acaparează în valuri peste valuri intense. *Rory!*

Mormăitul lui vibrează în mine cât continui să am orgasm. Mă străbate, facându-mă să mă zvârcolesc pe gura lui. Cred că ţin ochii închişi sau poate îi am deschişi şi sunt aşa copleşită de orgasmul ăsta, că nu îmi mai dau seama de diferenţă. El stă încruntat, cu ochii închişi şi eu simt cum ating o nouă culme, scâncind în timp ce mă strânge de mână.

Valurile de plăcere se liniştesc şi mintea mi se limpezeşte. Clipesc cam de o sută de ori. De obicei, nu am orgasm în timpul aventurilor.

- La naiba, Hazel! şopteşte el peste clitorisul meu.

îmi rosteşte numele ca pe un blestem, ca şi cum ar fi supărat, dar se ridică şi mă lipeşte de uşă. Amândoi gâfâim. Are ochii înceţoşaţi, pe jumătate închişi şi întunecaţi, iar penisul erect îi iese în evidenţă. îşi ridică degetele la buze şi suge excitarea mea de pe ele, fără să întrerupă contactul vizual.

în momentul ăla, mă străbate un fior.

- Spune-mi că a fost bine! îmi şopteşte.
- Nu ştiam că poate fi aşa.

Ar trebui să spun ceva isteţ şi tăios, dar nu îmi vine nimic în minte. Pielea mi s-a înfiorat toată.

Un zâmbet leneş şi arogant îi apare pe buze şi mă sărută apăsat. Niciodată nu am crezut că să mă gust de pe buzele unui bărbat ar putea avea efectul ăsta asupra mea, dar, pe de altă parte, n-am crezut nici că Rory Miller o să îngenuncheze în faţa mea şi o să îmi provoace două orgasme.

în timp ce mă sărută, îi mângâi penisul erect. Dacă asta o să fie singura noastră experienţă de genul ăsta împreună, vreau să aud cum face când are orgasm.

Mă prinde însă de încheietură şi clatină din cap. Obrajii lui au o nuanţă rozalie, ca după meci.

- Data viitoare.

Mă pregătesc să îi spun că nu o să existe o data viitoare. însă îmi imaginez cum ar fi să îmi încalc regula şi să îl las pe Rory să îşi facă de cap cu mine cum a zis că ar vrea să o facă după meciul cu Assassin şi mi se face pielea de găină.

Niciodată nu mi-am dorit câtuşi de puţin să îmi încalc regula, dar nu pot să îmi scot imaginea asta din minte, ceea ce e îngrijorător.

- Hai la culcare! şopteşte el şi mă conduce spre pat, în timp ce mă sărută tandru pe gât.

Tot ce s-a întâmplat între noi a fost atât de intim. Simt nevoia să fac o glumă, ceva de genul „Presupun că acum vrei să dormi aici” sau „Ar fi nepoliticos să te rog să pleci?”, dar nimic nu sună amuzant, ci doar răutăcios, iar, în momentul ăsta, nu vreau să fiu acea versiune a mea.

Şi îmi doresc să rămână peste noapte. Nu ştiu de ce şi nici nu vreau să mă gândesc prea mult la asta.

- Mă duc să mă spăl pe dinţi. Mă îndepărtez de el şi mă întind după tricoul în care dorm. Simt privirea lui Rory aţintită asupra mea când mă îmbrac şi mă îndrept spre baie. Mă opresc în uşă. Am în plus. Periuţă de dinţi. Pentru tine. Dacă o vrei. Dentistul îmi dă câte una de fiecare dată când mă duc pentru o detartraj, dar mie îmi place un alt tip de periuţă, aşa că am mai multe.

Dumnezeule, Hazel, adună-te odată!

Fără să spună nimic, Rory mă urmează la baie, de parcă a observat că sunt la un pas de a face o criză. îi simt privirea îndreptată asupra mea în timp ce ne spălăm pe dinţi. Când se apleacă să se clătească, îşi pune mâna instinctiv pe spatele meu, iar eu mă las în atingerea lui.

„Să nu îndrăzneşti să te obişnuieşti cu asta!” mă avertizez.

Când ne întoarcem în pat, Rory se duce pe partea lui şi îmi aruncă un zâmbet îngâmfat.

- Ţi-am spus că o să-ţi provoc orgasm.

Mă lipeşte de el şi mă ia în braţe. Nu am mai făcut niciodată nici partea asta cu îmbrăţişatul.

Ar trebui să plece. Ar trebui să îi spun să plece. Doar că, în loc să fac asta, mă întind spre lampă să o sting.

- Nu e cazul să ţi se urce la cap, Rory!

Râsetul lui răsună în întuneric, iar eu mă întreb ce mama naibii tocmai s-a întâmplat.

CAPITOLUL 33

Rory

Soarele dimineţii se revarsă în apartamentul mic al lui Hazel. Când e trează, Hartley e încrezătoare şi cu garda sus, dar, când doarme, e vulnerabilă. Stă într-o parte, cu un genunchi îndoit şi cu o mână sub fată.

»

Nu cred că am văzut vreodată o fată atât de drăguţă ca Hazel Hartley.

„Nu ştiam că poate fi aşa”, a spus aseară, moment în care mi s-a făcut pielea de găină. Cumva, când Hazel îmi spune că fac o treabă bună, vorbele ei mă marchează.

Telefonul începe să îmi sune pe noptieră, iar când văd cine mă caută, mi se strânge stomacul.

- Bună, spun eu încet, ca să n-o trezesc pe Hazel.
- Rory, hai să vorbim despre meci! zice tata pe tonul lui direct şi tăios.

Pentru o fracţiune de secundă, mă gândesc că o să îmi spună că e mândru de mine. Când fac treabă bună, încuviinţează ferm. Atât. Dar tot e ceva, o recunoaştere a faptului că nu sunt o pierdere de timp şi de energie pentru el.

- Nu ştiu ce naiba ai făcut, dar trebuie să te concentrezi. Nu te-au luat în echipă ca să pasezi pucul.

Nu ştiu de ce am crezut că o să fie mulţumit.

- Vedetele înscriu goluri, adaugă el.

Dar, cu toate astea, aseară a fost distractiv să joc hochei. A fost distractiv să le pasez pucul coechipierilor mei şi să îi văd cum înscriu. Am putut să mă bucur de uralele mulţimii, în loc să le detest.

Observ că Hazel s-a trezit. Se uită la mine şi ascultă cu atenţie, dar o evit. Nu vreau să îi văd expresia.

Tata analizează meciul şi descrie fiecare oportunitate ratată şi fiecare pasă de parcă era pe gheaţă cu mine. Are o pagină plină cu notiţe în faţa lui şi mi le spune una câte una, aşa cum a făcut mereu.

- Nu ştiu ce are Ward impresia că face, dar, dacă o s-o ţină tot aşa, echipa voastră nu o să ajungă în play-offuri.
- Ward ştie ce face.

Trece o secundă de linişte.

- De ce eşti aşa tăcut? Ai o fată în pat?

Mă uit la Hazel. E ciufulită şi aşa frumoasă, întinsă în pat, cu expresia ei somnoroasă. Inima îmi sare în gât şi simt cum îngrijorarea îmi aduce cute pe frunte. Simt instinctul de a o proteja. Nu vreau ca tata să se apropie în vreun fel de Hazel. Dacă ar face

chiar şi cel mai mic comentariu cum că îmi pierd timpul cu ea, aş face ceva stupid.

- Aşa e, te vezi cu fata aia, fizioterapeuta.

Inima începe să îmi bată mai tare şi cu mâna liberă strâng cearceaful. Reţelele de socializare sunt pline cu poze cu noi, pentru că asta am vrut, iar Rick Miller e mereu cu ochii pe cariera mea.

- în ciuda antrenorului de doi bani, cei de la Storm au o echipă de PR bună. Găseşte-ţi o fată de treabă cu care să apari la braţ şi să pari un căpitan bun, iar, la sfârşitul sezonului, mergi mai departe.
- Nu e nimic de genul ăsta.

Sângele îmi pulsează în urechi. Dacă şi Hazel crede asta şi eu mă las prins într-o fantezie? Dacă o să renunţe la mine de parcă nu am însemnat nimic? Mi se face greaţă doar când mă gândesc la asta.

Hazel nu are încredere în bărbaţi şi are impresia că eu şi fostul ei suntem la fel.

Tata pufneşte.

- Să nu uiţi că prioritatea noastră e hocheiul!
- Nu mereu.

Tonul meu e tăios. Tata descrie cel mai mare coşmar al meu, care se întâmplă să fie şi realitatea mea. Implor universul să nu fie asa.

»

- Nu o lăsa să ţi se strecoare în minte! Ultimul lucru pe care-l vrei e o ţipă care să te încurce.

Urăsc când face asta, când vorbeşte de parcă nu e cazul să facem loc pentru nimic altceva decât hochei, fiindcă altfel am deveni slabi. Doar că eu o vreau pe Hazel în mintea mea. îmi place să o am acolo şi să mă privească cu zâmbetul ei aprobator. Din clipa în care Hazel a păşit în mintea mea, au început să mi se întâmple lucruri bune.

- Serios?

Mă cuprinde furia, apoi ceva mai apăsător. Suferinţă, pentru că tata a fost o parte din motivul pentru care a plecat mama. Frustrare, fiindcă îi observ tiparul şi nu vreau să fiu ca el.

- Rory, oamenii divorţează. Relaţiile nu sunt menite să dureze o eternitate. Maturizează-te şi nu mai trăi într-un basm!

5

Simt de parcă mi-a dat un pumn în stomac.

- Vrei să-mi spui că tu eşti fericit acum?
- Ce tot spui?

Nu ştiu de ce i-am zis asta, cuvintele au ieşit pur şi simplu. Scrâşnesc din dinţi şi inspir adânc. încerc să mă controlez, înainte să îmi pierd cumpătul în faţa lui Hazel.

- Trebuie să închid, îi spun.
- Bine. Are un ton ciudat, de parcă nici el nu înţelege ce s-a întâmplat. Pa!

-Pa!

închid şi inspir adânc, revenind în prezent. Sunt în apartamentul lui Hazel, cu dragonul ei, poza cu balerina şi şifonierul plin cu haine de yoga în culori aprinse.

- Era tatăl tău?

Privesc în ochii ei, analizându-i expresia.

- L-ai auzit?
- Nu, dar asta mi-a spus intuiţia, răspunde, privindu-mă la rândul ei.

încuviinţez şi mă uit în fată, la şifonierul ei şi la sticla de parfum de pe el, însă în urechi îmi răsună doar vorbele tatălui meu.

- Cum te simţi cu privire la meciul de ieri?

Dezaprobarea tatălui meu continuă să mă ardă.

- Bine.

Ieri, eram regele lumii, dar azi am fost readus la realitate.

Hazel încuviinţează şi continuă să mă analizeze. Lumina dimineţii îi face ochii să strălucească.

Mă uit la tricoul ei şi mă încrunt. E prea mare. Oare e al unui tip? L-a purtat şi data trecută când am stat aici. Mă cuprinde din nou o senzaţie de posesivitate.

- Al cui e tricoul ăla?
- Al meu.
- Dar al cui a fost înainte?
- Poftim?
- îl ai de la un Lip?

Hazel izbucneşte în râs.

- Ce? Nu.
- A fost al lui McKinnon.

Acum e de-a dreptul şocată.

- Nu. Chiar crezi că aş dormi în tricoul lui, după tot ce a făcut şi după atâţia ani? După tot ce ţi-am spus seară? Serios?

- Scuze! Ştiu că nu îi duci dorul.

Senzaţia de posesivitate începe să dispară.

- Cineva e gelos, mă tachinează ea, zâmbind.

- Puţin, recunosc eu, dându-mi părul după ureche.

înghit cu noduri şi mă uit în jur, la apartamentul ei. îmi imaginez alt tip care a fost aici, în locul meu, şi mi se face greaţă.

- Uneori, am impresia că eşti singurul lucru bun din viaţa mea şi nu vreau să te împart cu alt tip.

Am spus prea mult. îi studiez faţa în timp ce îi aştept reacţia.

Tata ar spune că sunt slab.

- La cât ai antrenament azi?

- Nu am, dar trebuie să fiu la sală la unşpe. Trebuie să mergi la muncă?

- Abia la zece.

Pare că vrea să spună ceva.

- Pot să te scot la micul-dejun? o întreb.

Clatină uşor din cap, dar începe să zâmbească.

- Mă gândeam la altceva.

CAPITOLUL 34

Rory

O jumătate de oră mai târziu, o urmez pe faleza din Vancouver, ferindu-mă de cei care fac jogging. Cerul e presărat cu nori gri, dar nu plouă, iar ăsta e un mare plus pentru luna noiembrie în oraşul ăsta. Ne îndreptăm spre parcul Stanley, marea pădure de smarald aflată la periferia centrului. Mă uit la ceas ca să îmi verific pulsul.

- Hai să grăbim pasul! Vreau să-mi menţin pulsul ridicat.

- Dă-mi-1! spune ea. Dă-mi ceasul! Gâfâie, e roşie la faţă şi arată superb în lumina dimineţii. Te tot uiţi la ceasul ăla.
- Ce altceva ar trebui să fac?

Arată în jur, la ocean, la turnurile uriaşe, la copaci.

- Să admiri. Toate astea.

Câţiva oameni stau pe buşteni pe plaja English Bay şi privesc vasele ce plutesc pe suprafaţa apei.

- Dumnezeule, Hazel, uite ce impresionantă e natura! îi zic şi arăt spre un pescăruş care mănâncă pizza din gunoi.

Mă bate pe umăr, dar râde.

- Miller, taci din gură!

îi zâmbesc, apoi mă uit la o clădire pe lângă care trecem.

- Tocmai am văzut un şobolan. Hai să ne uităm mai atent!

- Eşti incredibil. Ştii de ce îmi place să alerg, să fac yoga şi să înot? Pentru că restul problemelor din viaţa mea dispar. Mă concentrez doar pe a respira şi a nu leşina, nimic altceva nu mai contează. Nici situaţia cu familia, nici hocheiul, nici McKinnon.

Nu există decât asta. Doar copacii şi apa. Şi pescăruşul care mănâncă pizza.

Intrăm în parcul Stanley şi zgomotul oraşului dispare când ne plimbăm printre brazi. Aerul pare mai proaspăt aici şi temperatura e perfectă pentru alergat.

- Bine, vulcanico! O să facem ca tine.
- Dacă îmi mai spui aşa, o să mă iau de tine.
- Ştii ce se întâmplă când faci asta.

Un zâmbet larg îi apare pe faţă şi râde, iar pe mine mă cuprinde aceeaşi senzaţie pe care am avut-o la cina cu echipa, când urcam scările în grabă. E senzaţia pe care speram s-o simt când am încercat să joc hochei amator. Şi aseară, când i-am pasat pucul lui Owens şi l-am privit cum înscrie.

Alergăm prin parc, fără să îmi pese de ritm sau de puls. Doar alerg cu Hazel. Totul din jur dispare. Nu mai existăm decât noi doi în momentul ăsta.

- Haide! o îndemn mai târziu, când zăresc intrarea în parc.

A rămas puţin în urmă, dar e prea mândră ca să mă roage să încetinesc.

- Asta e tot ce poţi, Hartley? Credeam că eşti puternică.
- Chiar sunt puternică, îmi răspunde, grăbind pasul.

Mă mulez pe ritmul ei şi, când ajungem la intrare, sprintăm. Are dreptate, chiar e puternică. E mult mai rapidă decât aş fi bănuit, doar că eu sunt mult mai înalt.

îmi amintesc când am fost cu mama în pădure, acum 15 ani, iar inima îmi tresare. Hazel spune că aceste momente sunt valoroase.

Trec primul pe lângă semnul de intrare şi mă întorc spre ea cu un zâmbet victorios.

- Am câştigat. Ce zici să alergi mai mult, în loc să dormi pe salteluţa ta de yoga?
- Nemernicule! spune ea amuzată.
- Cineva nu ştie să piardă!

O iau de umeri şi o trag aproape. Suntem amândoi transpiraţi, dar nu pare să ne pese în timp ce ne tragem sufletul.

- E în regulă, am picioarele mai lungi.

- Nu-mi vorbi de sus! zice ea, în timp ce îmi dă un cot în coaste.
- Dar e adevărat. Dacă ai fi avut înălţimea mea, probabil ai fi câştigat.
- Data viitoare când o să dormi la mine, o să testez cât poţi să-ţi ţii respiraţia când ai o pernă pe faţă.

Replica ei mă amuză teribil.
- Data viitoare?
- Hai să trecem peste!

Hazel îşi dă ochii peste cap, dar încă râde.
- De ce nu mergem niciodată la tine? Ţi-e ruşine de locul tău? Sper că nu ai o păpuşă gonflabilă de-adevăratelea!
- Nu, Hartley, nu am. Mă gândesc la apartamentul meu, care e atât de rece, gol şi lipsit de suflet în comparaţie cu cutia de chibrituri în care stă Hartley. Locul meu e oribil.
- Mai rău decât al meu?
- Fii serioasă, iubito, nici un loc nu e mai rău decât al tău! îi zic şi o iau de gât.

Mă loveşte din nou în coaste şi râd. însă nu mi-a zis să nu-i mai spun „iubito”.

- Uneori, îmi reaminteşti de mama, îi spun mai târziu, când ne îndreptăm spre casă, cu cafele în mână şi braţul meu în jurul umerilor ei.

Cred că e obosită de la atâta alergat, pentru că nu m-a dat laoparte.

Se opreşte şi mă priveşte întrebătoare. Mă uit la locul în care braţul ei îmi atinge talia şi e exact ca în ziua aia în pădure, când eram mic, mama m-a luat în braţe şi mi-a spus că mă iubeşte.

Când am avut ultima oară un semn de la ea? Cred că de Crăciun. Mi-a trimis un e-mail, dar nu i-am răspuns, pentru că nu am ştiut ce să îi scriu.

Dumnezeule, ce dor mi-e de ea!
- îi plăcea să facă chestii de genul ăsta. Să alerge, să meargă în drumeţii, chiar şi yoga. Ar fi foarte încântată de ceea ce faci, Hartley.

Mă întreb ce părere ar avea mama despre faptul că joc meciuri cu amatori. Oare se uită vreodată la

meciurile mele?
- O vezi des?
- Nu chiar.
- De ce?

Nu ştiu ce să îi spun.

- Ne-a părăsit. în ochii lui Hazel apare un amestec de furie şi compasiune, aşa că adaug repede: M-a întrebat dacă vreau să merg cu ea. Mi se pune un nod în gât, în timp ce mă lupt să rămân prezent alături de Hazel şi să nu mă întorc în casa aia ca să aud cum se închide usa în urma ei. Iar eu am refuzat. Nu-i

plăcea cât de tare mă împingea tata cu hocheiul. A spus că era obsedat şi mă făcea şi pe mine obsedat. Cum voiam să-l fac mândru, i-am zis mamei că nu vreau să merg cu ea. Au încercat să stabilească o custodie comună, dar a fost greu, dat fiind programul meu de hochei. Şi nici eu n-am uşurat lucrurile. Când eram cu ea, o ignoram sau mă duceam să joc hochei până când trebuia să mă bag la culcare. într-un final, i-am zis că nu mai vreau să merg la ea. Mi se face greaţă. Am fost atât de rănit că nu a mai vrut să stea cu mine şi cu tata, încât am înrăutăţit situaţia. Lucrurile sunt diferite între noi acum.

Din cauza mea, lucru pentru care mă urăsc.

- Câţi ani aveai?
- Doisprezece.
- Erai doar un copil.

Emoţia tandră din vocea ei îmi străpunge inima, aşa că mă forţez să râd şi îi arunc un zâmbet, ca să nu îi spun tot ce am pe suflet.

- Sunt bine, Hartley. Oare aşa e? Uneori, am impresia că totul în jur se destramă. Sunt unul dintre cei mai buni atleţi din lume. Sunt incredibil de bogat şi foarte, foarte chipeş.

îi fac cu ochiul, dar nu zâmbeşte.

- Te gândeşti vreodată la cum ar fi viaţa ta dacă te-ai fi dus cu ea?
- încerc să n-o fac. Nu vreau să am regrete.

Aşa că mă forţez să nu mă gândesc la momentul când poate ar fi trebuit să merg cu ea.

Hazel nu spune nimic, doar bea din cafea în timp ce o conduc spre apartament.

- De ce m-ai scos la alergat? o întreb.
- Pentru că acum suntem prieteni. Privirile ni se intersectează şi pare că îşi alege cuvintele cu grijă. Şi pentru că eşti un om bun, îmi spune, cu cea mai sinceră expresie pe care am văzut-o vreodată.

Asta e Hazel în esenţa ei, sub toate replicile tăioase. Pun pariu că nu o lasă decât pe Pippa să îi vadă latura asta. E prea valoroasă şi preţioasă ca să aibă acces la ea cineva ca mine.

- Şi meriţi să ţi se întâmple lucruri bune, Rory.

CAPITOLUL 35

Hazel

Peste câteva zile, intru în sală în timp ce Rory face exerciţii pentru pectorali şi antrenorul îl ajută. Privirile ni se intersectează.

- 1001, spune el când trec pe lângă. 1002.

Izbucnesc în râs. Rory aşază bara la locul ei, se ridică în fund şi îmi aruncă un zâmbet larg.

Dumnezeule, am probleme mari. Atunci când nu mă gândesc la el îngenuncheat, gustându-mă, mă gândesc la cum am alergat împreună prin parcul Stanley. Sau la expresia înduioşătoare pe care o avea când vorbea despre mama lui, ca şi cum îi e dor de ea. Ca şi cum e pierdut fără ea. Mă doare sufletul.

Sau îmi amintesc expresia lui dură când l-a sunat tatăl lui.

Mă cuprinde o furie protectoare. Cât mi-ar plăcea să îl întâlnesc pe tatăl lui şi să îl fac bucăţi! Ce contează că e o legendă a hocheiului canadian? Am senzaţia că din cauza lui a început Rory să spună lucruri precum „mâncarea e combustibil”, „berea provoacă inflamaţie” şi „valorez doar ce poate face corpul meu pentru mine”.

Rory merită mai mult decât îi oferă Rick Miller.

- Putem să luăm o pauză? îl întreabă Rory pe antrenor, care încuviinţează.

Vine la mine, în timp ce mă pregătesc pentru sesiunea cu Connor, şi se aşază pe cutia de lemn pe care tocmai am pus-o jos. Sunt atât de entuziasmată! De când ne-am făcut de cap, am aşteptat să aducă vorba despre asta.

- Ce faci diseară? Hai să ieşim la cină!

înainte, aroganţa lui mă enerva, dar acum mi se pare sexy. Şi de ce port tot din lenjeria pe care mi-a comandat-o?

- Am planuri.

Se uită la Connor, care tocmai a intrat în sală pentru sesiunea noastră, şi se ridică, apropiindu-se de mine.

- Sărută-mă! îmi spune.

Simt privirile îndreptate asupra noastră. Tocmai ăsta era şi scopul relaţiei noastre false, dar acum

sunt foarte emoţionată la gândul că o să-l ating.

Când degetele lui îmi trasează conturul maxilarului, sunt topită. Mă aplec spre el.

Mă sărută cu tandreţe, lipindu-mă de pieptul lui. Parfumul lui îmi inundă nările, mă învăluie şi mă relaxează. E prea înalt şi capul îmi stă mult pe spate, dar nu-mi pasă.

îmi zâmbeşte, mă mai sărută o dată şi mă priveşte cu afecţiune, ca şi cum sunt cel mai bun lucru pe care l-am văzut vreodată.

- Lasă-mă să te scot la cină! spune el din nou.

îmi imaginez toate lucrurile pe care am putea să le facem după cină. Ca noaptea trecută, când capul lui era între picioarele mele. Poate o să mă lase să îl ating şi o să aflu ce sunete scoate Rory Miller când are orgasm.

Poate o să sărim peste cină.

„Nu”, mă cert eu. Chestia aia s-a întâmplat o singură dată. Nu contează cât m-am gândit la asta.

- Nu pot. încerc să îmi limpezesc mintea şi să mă concentrez. Mi se face pielea de găină, iar Connor e cu ochii pe noi şi aşteaptă să înceapă sesiunea. Serios, chiar nu pot în seara asta. Părinţii mei sunt în oraş.

Mă priveşte insistent.

-Cee?

- Invită-mă cu voi!
- Rory, vor fi doar părinţii mei.

Şi Pippa, Jamie şi Donna, mama lui Jamie.

- Ştiu. I-am cunoscut.

Aşa e. La Revelionul de anul trecut, când împreună cu alţi jucători au dormit pe podeaua din sufrageria părinţilor mei.

Pe de altă parte, părinţii mei chiar cred că suntem împreună, iar, dacă Rory se apropie de familia mea, totul o să pară real. Asta în condiţiile în care nici eu nu ştiu ce se întâmplă între noi.

- Pot să le spun că eşti ocupat.
- Nu. Chiar vreau să-i văd. îl plac pe tatăl tău şi nu am apucat să vorbesc prea mult cu mama ta. Mi-ar plăcea să o cunosc mai bine. Asta e dorinţa mea.
- Poftim?

- Doar am câştigat.

Ochii îi scapără, ca şi cum îşi reaminteşte cum a fost când i- am călărit fata.

- Am stabilit că, dacă o să câştig, pot să primesc orice vreau.

- Şi asta vrei?

Dintre toate lucrurile pe care ar putea să le ceară?

- Da, asta vreau.

Are zâmbetul lui dulce şi sunt uimită de cât de mult îmi place. Cât o să-i duc dorul când o să terminăm toată chestia asta!

„La naiba!”

Uneori, nu îl înţeleg deloc pe Rory, iar asta mă face să râd.

- Bine, Rory. Vrei să ni te alături la cină?

Un zâmbet larg apare pe faţa lui chipeşă şi am senzaţia că am câştigat ceva, pentru că ador expresia lui.

CAPITOLUL 36

Hazel

- Care e echipa de hochei de vis? îl întreabă tata pe Rory la cină.

Acesta îl priveşte cu o expresie serioasă, iar eu zâmbesc.

- Pot să aleg pe oricine?

- Oricine. Viu, mort sau fictiv.

Rory enumeră câţiva jucători de hochei şi tata încuviinţează.

- Tate Ward, adaugă Rory.

- Nu mă aşteptam la asta, zice tata surprins.

- Are cea mai rapidă lovitură din istorie.

- Ţin minte. Păcat că a jucat pentru Vancouver doar jumătate de sezon.

- Ştiu.

Rory observă paharul meu de apă gol şi îl umple la loc, în timp ce îi ascultă pe tata şi pe Jamie vorbind despre echipele lor de vis. După o clipă, îşi pune mâna caldă şi greoaie pe coapsa mea.

Rory poartă un pulover bleumarin tricotat care se întinde pe umerii lui lăţi şi pantaloni de costum care i se mulează pe coapse şi fund. Cu excepţia cinelor cu echipa, se îmbracă în haine sport, dar, în seara asta, s-a aranjat. îmi dau seama că a făcut un efort, ceea ce mă emoţionează. Şi-a aranjat părul. Miroase frumos, proaspăt. E atât de frustrant de chipeş şi încearcă să îmi impresioneze familia.

Pippa mă priveşte cu un zâmbet subtil, iar eu îmi mut privirea de la ea. Nu o să mai scap de ea dacă o să afle cum s-au schimbat lucrurile între mine şi Rory şi o să fie şi mai greu să o conving că toată treaba asta e doar o şaradă.

- Ai jucat diferit, spune tata, şi Rory îşi încordează mâna pe piciorul meu.

-Da.

- Nu este ceva rău. Acum, eşti căpitan. E normal să ţi se schimbe stilul.

- Crezi? întreabă Rory, iar tonul lui îmi frânge inima.

Din punctul meu de vedere, Rick Miller poate să ardă în iad. însă zâmbetul încurajator pe care i-l aruncă tata dă laoparte furia mea protectoare şi mă simt recunoscătoare.

îmi pun mâna peste a lui Rory şi îi zâmbesc când se uită la mine.

Băieţii continuă să vorbească şi mama îmi face semn, spunându-mi:

- Rory e foarte drăguţ.

- Asa e.

Donna, mama lui Jamie, se apleacă spre mine cu un zâmbet cu subînţeles.

- Hazel, mereu am ştiut că o să fiţi împreună. în liceu, Rory vorbea mereu despre meditatoarea lui.

Simt cum mă încing şi îmi ascund zâmbetul. Am senzaţia că aici e locul lui, printre noi, şi îmi place

asta prea mult.
- E o partidă bună. Dar şi tu eşti, şopteşte mama.
- Mulţumesc, mamă! îţi stă bine părul. Te-ai tuns?
îşi duce o mână la păr şi ridică din umeri.
- Am zis să încerc ceva nou.
- îţi stă foarte bine!
încerc să îi întăresc încrederea în sine.
Dintr-odată, îmi aud numele.
- I-ai văzut apartamentul? îl întreabă Rory pe tata.
- Maghernița aia? Da, am văzut-o, pufneşte tata.
îi arunc o privire tăioasă şi încerc să nu zâmbesc.
- Am cutii de pantofi mai mari decât apartamentul ei, adaugă mama.
- Ce să zic, foarte amuzant! exclam.
- Nu-mi vine să cred că o lăsaţi să stea acolo, le spune Rory părinţilor mei.
- Nimeni nu îi spune lui Hazel ce să facă, pufneşte tata.
- De mică erai încăpăţânată, zice mama.
- Mă scuzaţi, prefer să mă gândesc la mine ca fiind hotărâtă.
- Eşti încăpăţânată, subliniază Rory.
- Focalizată, ripostez eu.
Mă ia de umeri şi îmi zâmbeşte.

- Toate astea sunt lucruri pe care le apreciez la tine, Hartley.
- Ce drăguţ! exclamă Pippa, zâmbindu-ne.

Şi-a scos telefonul şi l-a îndreptat spre noi.

- Ne-ai pozat? o întreb, în timp ce Rory continuă să mă ţină de umeri.

- Da. Acum, sărutaţi-vă!
- Pippa!

Chiar dacă zâmbesc, privirea pe care i-o arunc e tăioasă. însă asta nu face decât să îi mărească zâmbetul.

- Haide, sărutaţi-vă! spune Donna.

Rory îşi plimbă mâna prin părul meu.

- Haide, Hartley, nu fi timidă!

Simt că obrajii îmi iau foc când toate privirile sunt îndreptate spre noi. Oamenii de la mesele vecine se uită şi ei la noi, deoarece două dintre cele mai mari vedete de hochei din oraş şi

>

» o muziciană sunt aici. Am emoţii când mă uit la Rory.

- Haide, Hartley!

Mă mângâie pe faţă şi îmi întoarce capul spre el. Mă priveşte cu o afecţiune atât de intensă, că inima mea riscă să explodeze.

- Prefa-te că mă placi!

Râd încet, apoi mă sărută. E un gest dulce, tandru şi atent, ca şi cum mă consideră preţioasă.

Când deschid ochii, îmi zâmbeşte şi simt o emoţie dulce care îmi spune că sunt terminată.

- Perfect, zice Pippa încet, uitându-se zâmbitoare la telefon. De asta mă şi temeam.

5

CAPITOLUL 37

Hazel

Când chelnerul începe să strângă masa, mă uit la

farfuria mamei. Abia s-a atins de mâncare. Mi se pune un nod în gât şi nu reuşesc să trec peste, deşi conversaţia curge.

- Rory, ce o să faci de Crăciun? întreabă Donna.

E începutul lui decembrie şi prin oraş au început să apară decoratiunile de sărbători.

Inima îmi tresaltă. încă nu am vorbit despre asta cu Rory, dar eu, Pippa şi Jamie o să mergem în Silver Falls pentru câteva zile. Jamie va trebui să se întoarcă pentru meciul League Classic din ultima zi a anului. Şi eu, de altfel, pentru că i-am promis lui Rory că o să merg cu el.

- încă nu ştiu sigur, spune el.

Nu vorbeşte cu mama lui şi bănuiesc că Rick Miller cel » »
morocănos nu e genul de om căruia să îi placă să se îmbrace în Mos Crăciun.

Mama mă priveşte cu subînţeles, ca să îl invit.

Aici? De fată cu toată lumea? Pulsul mi-o ia razna. Nu ar refuza, ba chiar ar profita de ocazie.

Inima îmi tresaltă când mi-l imaginez pe Rory petrecând timp cu familia mea, uitându-ne împreună la filme vechi şi bând cidru de mere în timp ce punem ornamente cumpărate de părinţii mei înainte să ne naştem.

Doar că n-am adus niciodată un tip acasă. Ar fi o premieră pentru mine. Dacă Rory ar veni acasă la mine de Crăciun, ar însemna ceva. Ne-am face amintiri împreună şi ar reprezenta o altă legătură cu el, un alt lucru dificil la care ar trebui să renunţ când o să se încheie aranjamentul nostru.

- Cum ţi se pare înapoi în Vancouver? întreabă mama.

Sunt recunoscătoare că trecem la alt subiect.

- îmi place la nebunie. Eu şi Hazel am fost să alergăm în parcul Stanley, spune el şi mă strânge de mână.

Mama oftează.

- Trebuie să mă reapuc de alergat. Iarna e greu să ţin kilogramele departe, spune ea, ducându-şi mâinile la talie.

Mă încordez şi apare din nou durerea aia familiară pe care o simt de fiecare dată când o aud pe mama vorbind urât despre ea însăşi. Kilogramele astea pe care spune că le-a pus pe ea nu sunt vizibile, dar ştiu că se cântăreşte în fiecare dimineaţă şi tine un jurnal.

- Atunci, nu le ţine la distanţă! spun eu în glumă. De ce te forţezi să te încadrezi în ideea altcuiva despre cum ar trebui să arăţi?

Aşa cum se întâmplă mereu, cuvintele mele se lovesc de zidurile ei, ridicate de anii întregi în care cultura i-a alimentat convingerea despre cum ar trebui să arate o femeie.

- Cum o să ajungem acasă în Silver Falls, o să fac o detoxifiere.

Scrâşnesc din dinţi. Simt privirea lui Rory aţintită asupra mea, dar continui să mă uit la masă. Sunt copleşită de emoţii: frustrare că mama nu are încredere în ea, că nu e mulţumită de ea şi jenă că Rory vede această fărâmă din viaţa mea personală, încerc să ascund toate chestiile astea de el, dar nu reuşesc.

- Lămâie, apă, miere şi puţin piper. Trei zile cu astea şi kilogramele se vor topi.

Urăsc să o aud vorbind aşa. Mă uit la Pippa, care vorbeşte cu Donna.

- Mamă, nu e sănătos să faci asta! Ai nevoie de proteine, legume şi carbohidraţi. Ai nevoie de mâncare adevărată.
- Oamenii cavernelor puteau să stea zile întregi fără să mănânce. Ne prinde bine. îmi resetează metabolismul, pufneşte ea.
- Metabolismul tău nu are nici o problemă, insist eu. în plus, după ce o să reîncepi să mănânci mâncare reală, o să pui kilogramele la loc.

Tonul meu e tăios şi sunt conştientă că Rory stă lângă mine şi ne priveşte.

Chelnerul apare din nou la masa noastră.

- Vreţi meniul cu desert?
- Nu, spune mama.
- Da, zic eu în acelaşi timp, uitându-mă la ea. Au tiramisu.

-Nu.

Face un semn cu mâinile ca şi cum nu mai poate lua nici o gură.

în mintea mea, comand tiramisu. Comand toate porţiile de tiramisu şi, când e adus, o oblig să îl mănânce şi să îl savureze. Iar după spune: „Ai dreptate, Hazel. îmi iubesc corpul aşa cum e şi merit să mănânc lucruri care mă fac fericită!”

- Bine. Atunci, ar fi bine să plecăm. Mâine trebuie să fiu la muncă devreme.

Mi-e jenă că Rory a fost martor la treaba asta. M-a văzut pierzându-mi cumpătul. Ştie că pasiunea mea e să îi ajut pe oameni să se simtă bine în corpul lor, dar, cu toate astea, nu reuşesc să-mi conving propria mamă să facă asta.

Cum o să am propriul studio dacă nu reuşesc să o ajut tocmai pe persoana pe care o iubesc cel mai mult pe lume?

Rory se ridică de la masă şi, când se întoarce chelneriţa, o rog să aducă nota de plată.

- A fost achitată, îmi spune.

Rory trece pe lângă ea, ia loc şi bunătatea lui face să dispară o parte din anxietatea pe care o simţeam.

- Rory!
- Hazel.
- Nu trebuia să plăteşti cina.
- A fost plăcerea mea. Apoi se întoarce spre părinţii mei şi le zâmbeşte. Mi-ar plăcea ca, data viitoare când treceţi prin oraş, să veniti la un meci.
- Sigur că da.

Jamie îl invită mereu pe tata la meciuri, dar oferta lui Rory pare că i-a făcut lui tata anul mai bun. îşi scoate telefonul şi arată spre masa noastră.

- Haideţi să facem toţi o poză!
- O fac eu, zice mama repede.
- Putem s-o rugăm pe chelneriţă.
- Nu, oricum nu vrea nimeni să-mi vadă ridurile pe lângă voi doi, zice ea, luând telefonul din mâna lui tata.

Replica ei mă lasă fără aer şi fie o să urlu cât mă ţin plămânii chiar aici, în mijlocul restaurantului, fie o să explodez într-un milion de particule de praf din

cauza frustrării şi a furiei pe care le simt. Nimic din ce i-am spus nu a avut vreodată vreun efect asupra ei.

Facem poza, iar zâmbetul meu e forţat, în ciuda îmbrăţişării calde a lui Rory. Simt un nod în gât când plecăm. Afară, toţi îşi iau rămas-bun şi se îmbrăţişează. Le urăm părinţilor mei drum bun, apoi o ia fiecare spre casă.

îmi amintesc toată conversaţia cu mama şi simt cum îmi pulsează furia şi mă înţeapă ochii.

La naiba! O să plâng.

- Nu mă simt prea bine, ne vedem mâine! spun eu cu glas strident şi încordat.

Nu mă[5] uit la Rory, pentru că, dacă o s-o fac, o să vadă că sunt pe punctul de plânge şi nu vreau asta. Nu plâng în faţa tipilor. Nu îi las să vină la cină cu părinţii mei. Nu îi las să doarmă peste noapte la mine şi nici să mă vadă vulnerabilă.

Nu fac nimic din toate astea cu bărbaţii.

- Noapte bună! îi spun fără să îl privesc şi plec.

O lacrimă mi se prelinge pe obraz şi o şterg.

- Hazel.

Nu reuşesc să respir bine şi lacrimile stupide se revarsă din ochi când mă gândesc la mama şi la cât de frustrată sunt din cauza ei. A mea. Nu am reuşit să o ajut şi, prin urmare, se urăşte. îşi urăşte corpul. Crede că nu e îndeajuns.

Iar eu arăt exact ca ea, deci ce spune asta despre mine? Că sunt frumoasă acum, dar n-o să mai fiu când o să am vârsta ei?

- *Ha zel.*

Se aşază în faţa mea şi mă prinde de braţe.

Numele meu răsună în aer şi mă întreb dacă folosirea

numelui de familie a fost[5] modul lui de a fi jucăuş şi de a menţine un zid între noi, deoarece, în momentul de faţă, când am ochii roşii şi umflaţi şi îmi curge nasul, mă simt foarte expusă.

- Uită-te la mine!

-Nu.

închid ochii.

- Ba da.

Spune asta cu atâta tandreţe şi îmi ridică bărbia.

Deschid ochii şi niciodată nu m-a privit aşa cum o face acum, atât de îngrijorat şi de atent, ca şi cum ar exista riscul să mă sparg. Ca şi cum e disperat să mă facă să mă simt mai bine.

Ca şi cum îi pasă.

Poate de asta îi spun şi eu pe numele de familie. Nu vreau să tin la el.

»

- Sunt bine.
- Spune-mi tot!

Tonul lui e blând, dar vorbele îmi zguduie determinarea, încerc să ţin zidul ridicat, dar el îl dărâmă cu sinceritatea lui şi cu felul dulce de a fi.

Mă priveşte intens, apoi îşi pune mâna pe obrazul meu.

- Ce s-a întâmplat?
- E vorba despre mama. Spune nişte lucruri oribile despre ea. Nu stă prea bine la capitolul încredere în sine.
- Cred că e dificil să vezi asta.

Ochii mi se înceţoşează, dar clipesc, ca să dispară lacrimile.

- Urăsc faptul că societatea noastră a facut-o să se simtă aşa de oribil cu privire la propriul corp. Urăsc faptul că nu poate să trăiască pur şi simplu împăcată cu corpul şi cu faţa pe care le are, fără să aibă impresia că trebuie să schimbe totul. Ce spune despre mine faptul că nu o pot ajuta?

Expresia lui Rory e îndureratã, atât de îngrijorată, că mi se strânge inima. îmi şterge lacrimile.

- Vino aici! spune el încet şi mă trage la pieptul lui. Mă mângâie pe păr, gest care mă calmează, în timp ce îi ascult

bătăile inimii. Nu e corect, adaugă el.

- Chiar nu e.

Mai curge o lacrimă, care e absorbită de tricoul lui. Mirosul lui e atât de liniştitor şi bubuielile puternice din capul meu încep să se domolească.

- Aş vrea să mă pot întoarce în timp, ca să fiu prietena ei în adolescenţă. Ar deveni cea mai tare ţipă din lume.

- Sunt convins de asta, spune el, odihnindu-şi bărbia pe creştetul capului meu.

Dacă aş fi cunoscut-o atunci, aş fi convins-o că e îndeajuns.

- De asta spui toate chestiile alea când faci yoga? De asta vrei să creezi un spaţiu în care toată lumea să se simtă în largul ei?

încuviinţez la pieptul lui.

- îi place yoga, dar spune că nu e destul de slabă sau de tânără să facă asta. Susţine că nimeni nu vrea s-o vadă în haine

>

de yoga.

Vocea îmi tremură când mă străbate un alt fior de durere.

Nu vreau decât ca mama să se iubească la fel de mult cât o iubesc eu.

- Arăt exact ca ea, şoptesc, deşi n-ar trebui.

Astfel de gânduri nu au de-a face cu chestia asta dintre mine şi Rory.

Din exterior, par foarte încrezătoare. Faptul că am văzut cât de mult îşi urăşte mama corpul nu a făcut decât să îmi întărească zidul, dar îndoielile tot se strecoară printre fisuri, într-o zi, o să arăt ca mama. Oare o să mă iubesc atunci la fel cum o fac acum? Oare o persoană precum Rory o să mă mai considere frumoasă?

Connor n-a făcut-o, în condiţiile în care aveam 19 ani. Ce o să se întâmple când o să împlinesc 60 de ani?

Rory mă priveşte şi nu am mai văzut o asemenea grijă în ochii cuiva.

- Eşti aşa de frumoasă, că mă doare pieptul!

Inima îmi bate cu putere.

- Şi chiar şi când o să avem 100 de ani, o să flirtez

cu tine ca să îţi atrag atenţia.

E amuzant cum ştie exact ce să spună. Chiar dacă sunt doar cuvinte, reuşesc să îmi vindece rănile din inimă. Stăm mult timp pe trotuar, îmbrăţişaţi.

- Eşti incredibilă la ce faci, îmi şopteşte, iar cuvintele mi se imprimă în inimă, ajungându-mi în sânge. Mai încearcă cu ea, e posibil să te surprindă!

înghit cu noduri şi stau lipită de pieptul lui, ascultându-i bătăile inimii.

îmi doresc asa de mult să îl cred.

CAPITOLUL 38

Hazel

- Mulţumesc că m-ai condus acasă! îi spun, în timp ce ne apropiem de apartament.

E o seară senină şi se văd stelele.

Aştept să îmi spună să îl invit la mine. Nu ştiu ce o să zic de data asta.

- Hai să alergăm puţin! Are mâinile pe umerii mei şi se apleacă spre mine. Nu mult, doar două străzi.

Pufnesc.

- Sau trei metri. Putem să alergăm până la colţ şi înapoi dacă vrei. Haide, Hartley! Se uită spre fereastra apartamentului meu. Mai ai geanta cu haine de sală pe care am lăsat-o alaltăieri? Nu ai ars-o?

- încă n-am apucat, spun eu, dar nu râde, aşa cum aş fi vrut.

îmi aruncă din nou privirea aia pe care a avut-o când ne-am certat pe patinoar şi a venit după mine şi pe care a avut-o mai devreme în seara asta. De parcă are nevoie să fiu bine şi ar face orice ca să îmi vindece suferinţa.

- De ce faci asta? îl întreb.
- Pentru că şi tu ai facut-o pentru mine. Hai să

trecem împreună peste asta!

Mă sărută tandru şi mă emoţionez. Este atât de atent, atât de protector.

Simt înţepături în ochi, dar nu din aceleaşi motive ca înainte.

- Ce zici? şopteşte.
- Bine.
- Asa te vreau!

Zece minute mai târziu, ieşim să alergăm. Afară e răcoare, iar oraşul se linişteşte. Alergăm pe străzi lăturalnice, până ajungem

la faleză. Cât alergăm, îmi amintesc ce a spus mama şi ce am zis eu.

- Hartley, hai să facem un pariu! zice el după zece minute de tăcere. Alergăm pe trotuarul cu vedere spre golful englez, iar felinarele aruncă umbre pe faţa lui. O *întrecere* prietenească, adaugă el, chestie care mă face să zâmbesc.
- Am mai auzit asta.
- Ştiu. Şi ai pierdut. Chiar nasol.
- Mai taci!

Zâmbesc şi uit de drama de la cină. Uit că am plâns în faţa lui.

- Asta e ocazia ta să egalezi scorul.

Latura mea încăpăţânată îmi spune să nu muşc momeala, dar latura mea competitivă vrea mai mult.

- Hai să ne întrecem până la semnul ăla!

în mod normal, e mai rapid decât mine, doar că azi e obosit de la antrenamente. Am şanse să îl înving.

- Şi dacă o să câştig?

Zâmbetul lui e arogant, dar privirea îi e sexy.

- O să-ţi trimit mesaj cu ceva sexy.

Replica lui mă activează, dar menţin aparenta detaşare.

- Serios?
- Da. Ceva care să îţi ţină de cald cât sunt plecat.

Echipa va fi în deplasări săptămânile următoare. Mii de imagini îmi apar în minte şi zona dintre picioare îmi pulsează.

- Şi dacă o să câştigi?

Urmează o clipă de tăcere şi simt că nu am destul aer când îl privesc.

- O să te las să alegi orice vrei tu.

Inima îmi bate mai tare. Practic, se oferă să îmi trimită poze nud, aşa că ar fi corect să îi trimit şi eu. Ideea îmi provoacă fluturi în stomac.

- I-ai trimis vreodată lui McKinnon asa ceva? întreabă el

încet.

- Mi-a cerut, dar am refuzat.

îmi dau seama că nu aveam încredere în el. în adâncul sufletului, ştiam că ceva nu era în regulă. Poate nu ştiam că se vedea cu alte fete cât încă era cu mine, dar ştiam că nu eram o prioritate.

- Interesant, spune el, fixându-mă cu privirea.

-Da.

înghit cu noduri, cutremurându-mă de emoţie.

Ce aş putea să îi trimit? Mă gândesc la lenjeria care tot apare la uşa apartamentului meu şi pe care o tot port. Lui Rory îi plac culorile mai şterse, pentru că tot ce îmi trimite e pastelat. Nuanţe şterse de roz, albastru, lavandă, verde mentă, crem. Ieri am primit un body din dantelă roz şi am stat în faţa oglinzii îmbrăcată în el şi mângâind materialul.

Arătam foarte sexy. Asta aş purta.

Ideea îmi provoacă un fior de agitaţie. Când îl privesc, văd că se uită în continuare la mine cu o expresie curioasă, de parcă m-ar provoca, şi simt fluturi în stomac.

Dacă o să facem asta, unul din noi o să primească o poză. O să păşim dincolo de teritoriul unei false relaţii. Asta am simţit că am făcut în seara asta.

- Hartley, facem asta doar dacă vrei şi tu.

Mă străbate o senzaţie încăpăţânată, competitivă şi jucăuşă. Vreau să câştig, dar, mai important de atât, vreau să văd ce o să îmi trimită.

Nu e o opţiune să pierd.

- Bine, pregăteşte-te să pierzi.

îmi muşc buza de jos şi Rory mă fixează cu privirea. Un zâmbet îi apare pe faţă şi îl imit, deşi o voce din mintea mea îmi spune că sunt naivă dacă am impresia că o să câştig.

- Eşti pregătită?

îşi îndoaie picioarele, pregătit să îşi ia avânt, iar eu îi imit postura.

-Da.

- Start!

începem să alergăm şi, cu toate că vreau să câştig, simt şi bucurie, şi amuzament. înaintăm repede. Cineva se dă din calea noastră ca să ne facă loc.

- Scuze! strig eu peste umăr.
- Da, scuze! adaugă Rory amuzat.

Mai avem 30 de metri până la semn. Rory e puţin înaintea mea, aşa că îmi iau avânt. Picioarele îmi ard şi plămânii cer mai mult oxigen. Nu cred că sângele mi-a curs vreodată aşa repede. Niciodată nu am alergat atât de rapid. Am senzaţia că zbor. Mă simt

plină de culoare şi lumină, iar, când Rory mă priveşte peste umăr cu zâmbetul lui perfect, ştiu că şi el are senzaţia că zboară.

Suntem aproape de semn. La naiba! O să câştige, iar eu nu îmi permit să pierd. Nu având în vedere miza. Mă panichez. Observ nisipul de lângă noi şi, cu toată energia pe care o mai am, îl împing.

Nu e un moment de care să fiu mândră, dar măcar o să aterizeze pe ceva moale şi nu o să se rănească.

Mormăie surprins şi se împleticeşte, dar nu cade, însă profit de moment ca să îl întrec. Alerg mai repede şi ating semnul.

Când mă întorc, îl văd aşezându-se pe nisip, gâfâind şi râzând.

- Trişoareo! strigă el, dând nisipul laoparte.

Ce aproape a fost! De ce am fost de acord cu asta?

Pentru că Rory trezeşte în mine ceva care mă face să vreau să mă joc cu el. Ştie exact pe ce butoane să apese.

îi zâmbesc şi întind mâna spre el, dar mă trage pe nisip. Sunt foarte recunoscătoare, pentru că asta chiar m-a făcut să mă simt mai bine. Sau poate faptul că sunt cu Rory are efectul ăsta.

Amândoi gâfâim şi suntem transpiraţi, dar îi zâmbesc.

- Mulţumesc!
- Nu-mi mulţumi încă, n-ai văzut poza.

Râd şi simt un fior de anticipare. în timp ce ne îndreptăm spre casă, mă gândesc la cină, când mama l-a întrebat pe Rory ce o să facă de sărbători.

- Deci, legat de mai devreme.
- Care parte?
- Partea cu Crăciunul.

Mă priveşte întrebător şi zâmbeşte.

- Ştiu că probabil ai planuri, îi zic, în timp ce mă joc cu degetele.
- Nu am.

Mă priveşte cu interes şi răbdare, de parcă sunt o pasăre temătoare şi aşteaptă să îmi fac curaj să aterizez pe mâna lui întinsă.

- Am înţeles.

Dumnezeule, de ce mi-e aşa greu? Poate deoarece

Connor mi-a lăsat impresia că eram sufocantă când încercam să îmi fac planuri cu el. Haide, Hazel, zi odată!

- Ştiu că e din scurt şi poate nu mai sunt zboruri disponibile – nu ştiu de ce gândul ăsta mă întristează aşa de mult – şi patul din camera de oaspeţi a părinţilor mei e mai rău decât patul meu vechi – ar putea să doarmă în patul dublu din camera mea, dar ar fi înghesuit, deşi asta ar putea să fie sexy şi ne-am face de cap – şi probabil te-ai plictisi într-un orăşel...
- Haide, Hartley, spune-o odată!
- Vrei să petreci Crăciunul în Silver Falls?

Inima îmi bate cu putere.

- Cu tine?
- Da, Rory, cu mine.
- Duci chestia cu relaţia la următorul nivel, nu crezi?

Simt un gol în stomac. Cred că asta fac. Bineînţeles că m-am lăsat dusă de val. Mai devreme, când m-a consolat, am crezut că... Nu ştiu ce am crezut.

- Ar părea ciudat dacă nu ai veni cu mine.

„Laşo”, îmi şopteşte o voce.

Pulsul mi-o ia razna sub privirea lui.

- Ai dreptate, ar trebui să menţinem aparenţele.

Mă ia de umeri şi mă lipeşte de el, moment în care mă relaxez.

- Poţi să refuzi.
- Nu vreau. Acum, o să am ocazia să te văd deschizând cadourile pe care ţi le-am luat.
- Cadouri? Mai multe?

I-am cumpărat deja câteva lucruri, dar nu eram sigură cum să deschid subiectul.

- Da. N-o să fie ciudat să îţi dau lenjerie în faţa părinţilor tăi, nu-i asa?

Izbucnesc în râs, disipând toată tensiunea de mai devreme.

- Nu, sunt sigură că ar fi în regulă şi deloc ciudat.
- Minunat! Abia aştept!

Inima îmi bate cu putere. Ştiu că glumeşte cu privire la lenjerie, dar ideea că Rory o să stea în casa părinţilor mei şi o să petreacă timp cu familia mea mă încântă.

CAPITOLUL 39

Rory

Mai târziu în aceeaşi săptămână, stau întins în patul meu din hotel şi citesc schimbul de mesaje

avut cu Hartley. Am jucat în New Jersey în seara asta şi, când jucătorul de pe partea dreaptă a înscris după ce i-am pasat pucul, am simţit un alt fior de victorie.

Ar trebui să dorm sau să revizuiesc meciul pentru jocul de mâine, dar nu pot să mă gândesc decât la Hazel.

Se tot foia când m-a invitat să petrec Crăciunul cu ea. Avea emoţii.

»

Degeaba încearcă să păstreze aparenţele, când e clar că mă place. încă nu e pregătită să recunoască asta, dar nu e nimic, sunt răbdător.

Citesc mesajele. Nu mi-a răspuns la linkul pe care i l-am trimis cu un studio de închiriat.

Ai văzut studioul pe care ţi l-am trimis?

Tot scrie şi şterge.

Da, mulţumesc!

Şi?

îmi trimite un emoji care ridică din umeri şi mă încrunt.

E prea scump?

E scump, dar nu scandalos de scump.

E prea mare? Prea mic?

în descriere scrie că are două încăperi.

Nu, dimensiunea e bună.

Sunt confuz.

Hai să mergem să-l vedem când mă întorc acasă!

Nu cred că sunt pregătită.

îmi amintesc ce a spus după cina cu familia ei, când plângea, despre faptul că, dacă nu a putut să îşi ajute mama, cum ar putea să ajute alţi oameni. Simt o durere în piept. Vreau să rezolv situaţia asta

pentru Hazel.

Ba eşti pregătită, Hazel. Pippa ce părere are?

Nu prea vorbesc cu ea despre chestiile astea. E ocupată cu propria carieră.

Cred că ar trebui să vorbeşti cu ea despre asta şi mai cred şi că eşti pregătită.

Faptul că Hazel mi-a împărtăşit lucrurile astea trebuie să însemne ceva. Chestia asta dintre noi e posibil să însemne mai mult decât lasă să se înţeleagă.

îmi apare din nou că scrie şi şterge, apoi scrie din nou, până când, într-un final, îmi trimite un mesaj.

Dacă nu mă înşel, am câştigat un pariu.

Mă pufneşte râsul. M-am gândit la asta toată săptămâna, iar pozele sunt pregătite, dar...

Voiam ca ea să le ceară. Voiam să văd o urmă de dorinţă din

>

partea ei. încă mă excit când îmi amintesc că a spus „Nu ştiam că poate fi aşa”, după ce am gustat-o de parcă viaţa mea depindea de asta.

Acum însă Hazel cere pozele. îmi privesc telefonul zâmbind.

Ai trişat.

Acum, cine nu ştie să piardă?

îmbracă-te cu tricoul meu!

Dumnezeule, ador schimbul de replici dintre noi.

O să mă excite.

Ce ego ai, Miller.

Mă pufneşte râsul. Aş vrea să fiu în patul ei şi să o văd cum încearcă să nu zâmbească. Am avut meci miercuri, aşa că nu am putut să particip la cursul ei de yoga online. Am senzaţia că nu am mai văzut-o de

o eternitate.

îmi apare poza cu ea. Stă cu spatele la oglinda din baie şi se uită peste umăr, zâmbind. Se văd foarte clar literele mari de pe tricou. MILLER.

Mă cuprinde o satisfacţie posesivă.

Mişto rău.
»

Te referi la mine sau la tricou?

Zâmbetul mi se lărgeşte şi o senzaţie de căldură îmi cuprinde pieptul.

De ce nu ambele?

Simt un amestec de entuziasm şi emoţii în timp ce mă uit prin galeria cu poze. Deschid poza cu mine la bustul gol pe care mi-am facut-o ieri în faţa oglinzii. I-o trimit şi îmi răspunde:

Uau!

Hartley, parcă ţin minte că ai zis că nu am opt pătrăţele.

Parcă o aud pufnind.

Nu-mi amintesc să fi spus aşa ceva.

Aştept, zâmbind. Clar îşi aminteşte.

N-ai pic de ruşine.

Zâmbetul mi se măreşte.
5

Spune-o!

Urmează cea mai lungă pauză din lume şi îmi trec nerăbdător mâna peste faţă.

Ai un corp incredibil. Eşti fericit?

Zâmbesc larg şi inspir adânc.

în după-amiaza următoare, sunt în avion cu restul echipei. în timp ce aşteptăm decolarea, mă întreb

dacă să îi trimit lui Hazel poza cu mine la bustul gol pe care mi-am facut-o de dimineaţă.

Ward mă bate pe umăr când trece pe lângă mine şi îmi pun telefonul deoparte.

- Ai făcut o treabă bună în seara asta, Miller, spune el zâmbind şi mă îndrept.

Streicher, care stă cu telefonul în mână lângă mine, trage cu urechea.

- Mulţumesc, domnule antrenor!

- Nu ştiu ce faci, dar ţine-o tot aşa!

Ridică din sprâncene, apoi pleacă şi îl urmăresc cu privirea.

Cu fiecare meci, vocea tatălui meu pare din ce în ce mai îndepărtată. A fost înlocuită de zâmbetul mândru al lui Hazel. în timpul meciurilor, mă uit la Ward, care stă pe bancă. Când pasez pucul şi îi ajut pe alţii să înscrie, are mereu aceeaşi expresie stoică şi privirea îi licăreşte, ca şi cum ar fi mulţumit.

- Nu ai venit la sală de dimineaţă, subliniază Streicher.

- Da. Am ieşit să alerg pe faleză.

Se încruntă, pentru că e ciudat să ratez un antrenament.

- De ce?

îmi trec mâna prin păr. De dimineaţă m-am trezit cu un apel de la tata, dar am lăsat mesageria vocală să îl preia. încă nu l-am ascultat.

- Uneori, Hazel mă ia să alergăm împreună şi e plăcut. îmi prinde bine să nu mă gândesc la hochei chiar tot timpul şi doar să vorbim despre diverse.

- Ti-e dor de ea.

»

Mă gândesc la ultimele zile, la cât de des mi-a apărut în minte şi la cât de des îmi vine să îi scriu. Abia aştept să o văd.

- Da, îmi e.

Streicher se întoarce din nou spre telefonul lui, iar eu citesc conversaţia cu Hazel. înainte să mă gândesc prea mult la asta, îi trimit poza făcută de dimineaţă, când stăteam întins în pat.

Nu mă mai tachina, îmi răspunde imediat şi izbucnesc în râs.

Jucătorii se uită la mine şi tuşesc, încercând să îmi controlez râsul.

E rândul tău, îi răspund, zâmbind ca un fraier.

îmi trimite o poză. E în apartamentul ei, pe salteaua de yoga, cu picioarele apropiate, face stretching şi zâmbeşte. Poartă o bluză largă şi colanţi, părul e prins într-o coadă şi nu e machiată.

Inima îmi tresaltă. E superbă.

Nu la asta mă gândeam, dar eşti adorabilă.

Analizez poza, disperat să observ tot ce ţine de Hazel. Dragonul pe care i l-am luat e pe noptieră. Asta înseamnă că şi ei îi e dor de mine? Patul ei pare imens şi confortabil şi abia aştept să mă întind în el.

Apoi mă uit din nou la Hazel. Bluza i-a alunecat de pe un umăr, dezvăluind o bretea de un mov şters.

E de la unul dintre sutienele pe care i le-am luat, ceea ce îmi oferă o satisfacţie tipic masculină.

Hartley, porţi cumva unul dintre sutienele de dantelă pe care ti le-am luat?

Da, îmi răspunde ea imediat.

CAPITOLUL 40

Hazel

Mă joc cu focul.

Voiam să fiu sigură că îmi vine bine, îl mint.

închid ochii şi îmi lipesc fruntea de pat.

Mai întâi a fost poza cu el din faţa oglinzii, în care arăta arogant, sculptat şi apetisant. M-am gândit la ea toată ziua. M- am gândit la ea când m-am trezit de dimineaţă, simţind o presiune între picioare, la muncă, în vreme ce încercam să mă concentrez, şi în seara asta, în timpul meciului.

Nu mă pricep deloc la chestia asta cu relaţia falsă şi nu îmi respect regula.

De fapt, nu o încalc, doar o fac mai maleabilă. O poză cu el la bustul gol nu înseamnă sex. Lenjeria frumoasă nu înseamnă sex. Deci e în regulă.

Deschid poza pe care tocmai mi-a trimis-o. Probabil a facut- o de dimineaţă, pentru că e întins în patul de hotel, are părul ciufulit şi pare somnoros. Lumina dimineţii îi face ochii să licărească şi zâmbeşte, ca şi cum ştie că m-am gândit la el. Cearşafurile sunt mototolite şi practic îl aud cum a mormăit când s-a întins pe ele.

Genul ăsta de poze, în care arată foarte sexy, sunt periculoase. Nu pot să mă uit la ele, dar nici nu pot să îmi iau ochii de la ele. Simt, în adâncul meu, că se trezeşte la viaţă o nouă versiune a mea.

Şi îti vine bine?
»>

Da.

Vreau dovezi.

Fac ochii mari şi simt fiori. Vrea încă o poză?

în nici un caz.

De ce îl porţi?

Ţi-am spus. în plus, e drăguţ şi mă face să mă simt sexy.

însă nu e vorba doar despre asta. Mi-e dor de el. Mă simt mai aproape de Rory când port chestiile pe care mi le-a cumpărat.

Nu ştiu ce să fac în privinţa asta şi nici cum se potriveşte asta cu relaţia noastră falsă şi cu regula mea.

Te rog, Hartley! Trimite-mi o poză! Te implor! Arată-mi!

îmi ţin respiraţia, apoi gâfâi şi simt cum mi se încing pieptul şi gâtul. încep să pierd controlul asupra situaţiei, dar disperarea din mesajele lui îmi topeşte determinarea.

O poză nu înseamnă nimic. Deţin în continuare

controlul. Doar ne jucăm.

Râd amuzată. Nu îmi vine să cred că o să fac asta. îmi dau bluza jos şi mă întind în pat, apoi mă pregătesc să îmi fac o poză.

Nu mi se vede faţa în ea, doar umărul, partea de sus a decolteului şi părul întins pe pernă. Chiar şi aşa, e cea mai sexy poză pe care mi-am facut-o vreodată. Simt o doză de ezitare, dar îmi imaginez expresia lui Rory când o să vadă poza – pupilele dilatate, maxilarul încordat – şi i-o trimit.

îmi răspunde imediat.

Dumnezeule, Hartley!

Zâmbesc şi simt că fata îmi ia foc.

Seara următoare, primesc o altă poză.

E la bustul gol, în oglindă, purtând doar o pereche de boxeri negri. Mă uit la muşchii lui în formă de V din zona şoldurilor, la părul care dispare în boxeri şi la braţele lui puternice. Zâmbeşte, pentru că e conştient de cât de sexy e.

Simt că mă excit şi mă duc la şifonier, ca să scot un alt set de lenjerie: un sutien bleumarin cu chilot tanga asortat din dantelă şi portjartier.

îmi tot repet că e doar o poză. îmi pozez spatele, cu părul care îmi cade pe un umăr şi lăsând breteaua la vedere. Doar ne jucăm. Mereu le spun elevilor mei că merită să se simtă bine,

aşa că de ce să n-o fac şi eu? Faptul că îi trimit poze sexy lui Rory şi că îl văd admirându-mi corpul mă face să mă simt sexy. Asta e tot.

Nu o să scap situaţia de sub control. Ştiu ce fac.

Pulsul mi-o ia razna când primesc răspunsul lui, care mă umple de plăcere.

La naiba, Hartley!

CAPITOLUL 41

Rory

Ai jucat bine în seara asta, îmi scrie Hazel o săptămâna mai târziu, când sunt la bar cu băieţii şi celebrăm victoria.

Ea şi Pippa sunt plecate la Harrison Hot Springs pentru tot weekendul.

Am câştigat meciul din seara asta cu patru la zero şi nici unul dintre goluri nu a fost al meu. Zâmbesc când mă uit la telefon, în faţa mea e o halbă de bere pe jumătate goală, pe care mi-a adus-o Owens.

O bere nu o să îmi distrugă cariera, şi e aşa de bună. Aşa de bună.

Te-ai uitat la meci?

Tot apare că îmi scrie şi şterge şi scrie din nou. Sper că se fâstâceşte.

Aveam televizorul pornit pe fundal.

Zâmbetul mi se măreşte.

Deci te-ai uitat la meci.

*

Dumnezeule, ce dor mi-e de ea! Penisul mi se

întăreşte când mă gândesc la pozele pe care ni le-am tot trimis. Hazel cea mereu cu garda sus îmi trimite instantanee cu ea îmbrăcată în lenjeria pe care i-am cumpărat-o. De fiecare dată când telefonul mă anunţă că am primit un mesaj de la ea, mă excit.

Nu m-am mai masturbat asa mult din adolescentă.

Caut în » >

mesaje poza pe care mi-a trimis-o de dimineaţă, cu cbiloţii crem din dantelă întinşi pe şoldul ei, şi îmi trec mâna peste faţă.

Hazel Hartley mă are la degetul mic şi ador senzaţia asta.

Ceva de pe ecranul televizorului aflat în spatele barului îmi atrage atenţie. E tata. E în studio, a fost invitat drept comentator. Apar imagini din timpul meciului nostru şi simt o apăsare familiară. Arată imaginile cu mine pasând unui coechipier, care înscrie.

Schema aia a inclus tot ce ador la hochei: viteză, talent şi noroc. Şi muncă în echipă. A fost un gol plăcut.

„Ce risipă!”

Ăsta e titlul de pe ecran, în timp ce tata analizează schema.

Mă străbate un fior de durere. Sper că Hazel nu se uită la emisiune.

- Ştiu că e fiul meu, dar Rory Miller e o armă a echipei, iar Ward îl foloseşte ca să ajute alţi jucători. Ward l-a numit pe Miller căpitan, dar îl pune să le dea pase celorlalţi jucători de parcă sunt la tabăra de vară.
- Nu face asta! spune Streicher lângă mine, în timp ce se uită la telefonul lui şi probabil îi scrie Pippei.
- Ce anume?

Arată spre televizor, apoi ni se intersectează privirile şi are expresia lui serioasă.

- Nu te uita la prostia aia! Nu contează ce spun ceilalţi. Nu sunt pe gheaţă cu noi.
- Dar are dreptate. Am fost adus în echipă ca să înscriu şi să câştig meciuri.

Streicher mă priveşte îndelung şi se încruntă.

- De ce nu-l laşi pe Ward să decidă asta?

- Nu vreau decât să fiu un căpitan bun. Tu ce ai face dacă ai fi în locul meu?

Jamie ridică din umeri.

- As face orice crede Ward că e cel mai bine. Am încredere în el.
- Şi eu, dar nu îl înţeleg.

Dorinţa de a-l face pe Ward mândru se loveşte cap în cap cu nevoia mea de a obţine aprobarea tatălui meu.

Streicher pufneşte.

- Nici eu, dar cred că are un plan.

îmi amintesc cum a fost în seara asta în timpul meciului, după pasa mea. Mi s-a intersectat privirea cu a lui Ward, care a încuviinţat.

- Cum merg lucrurile cu Hazel? întreabă Streicher.
- Bine.

Foarte bine chiar. Mă gândesc la întrecerea noastră spre semnul de pe plajă, la cum m-a împins şi cum pe mine m-a pufnit râsul. Mă gândesc la cum e să adorm lângă ea. La faptul că îmi trimite cele mai sexy poze pe care le-am văzut în viaţa mea.

Merge chiar prea bine. Mai bine decât mi-am imaginat vreodată. Nu e vorba doar despre pozele pe care ni le trimitem sau despre faptul că mă masturbez zilnic gândindu-mă la ea. E vorba despre faptul că mă gândesc la ea neîncetat şi abia aştept să mă întorc acasă, la ea.

Atunci, am o revelaţie. Sentimentele mele pentru Hazel devin din ce în ce mai intense şi nu am simtit niciodată asta. însă totul

poate să se termine într-o fracţiune de secundă. Doar pentru că încerc să nu fiu ca Rick Miller nu înseamnă că o să-mi şi iasă.

- încă vă prefaceţi? mă întreabă Streicher, uitându-se la telefonul meu.

Mă uit la o poză cu Hazel făcută de dimineaţă. Poartă o căciulă şi are obrajii şi nasul rozalii de la frig. O căldură copleşitoare îmi cuprinde pieptul.

Revelaţia pe care o tot evit începe să îmi atragă atenţia. Nu ştiu ce înseamnă toată treaba asta cu Hazel. Chestia asta dintre

noi are în continuare un termen-limită.

- Nu ştiu.

Simt o apăsare în piept.

Streicher încuviinţează, de parcă nu e surprins, şi îmi vine să îl iau de cămaşă şi să îl zgâlţâi.

- De ce nu m-ai avertizat? îl întreb încet, ca să nu ne audă băieţii.

- în legătură cu ce?

Mă gândesc la Hazel plângând în mijlocul străzii, după cina cu familia ei, şi la durerea insuportabilă pe care am simţit-o când i-am văzut suferinţa şi dezamăgirea. Mă gândesc la dorinţa de a repara lucrurile, de a face totul mai bine. Clatin din cap, pentru că nu îmi găsesc cuvintele.

- Că o să fie aşa. Expir frustrat şi mă uit la el. Cu ea e altfel.

- Foarte bine. I-ai zis asta şi lui Hazel?

-Nu.

- O s-o faci?

- Nu ştiu. Dacă ea nu simte la fel, o să stric tot ce am construit. Pentru ea, e doar prefăcătorie.

Ne uităm la televizor pentru o clipă.

- Măcar oferă-i opţiunea să te refuze, în loc să o faci tu singur.

Se aude un fluier lung şi, când ridic privirea, îl văd pe McKinnon stând lângă noi şi uitându-se la televizor.

- Păcat, spune el, când pe ecran apar golurile înscrise sezonul ăsta, comparate cu cele din de anii trecuţi. Poate, dacă te-ai antrena mai mult în loc să plângi şi să te masturbezi la poze cu Hazel, nu ai mai cădea din top.

Dacă Hazel mi-ar spune aşa ceva, aş râde, dar, cum e vorba despre fostul ei, care e un idiot, doar îl fixez cu privirea şi simt cum clocoteşte în mine o furie teritorială.

- McKinnon, ai nevoie de ceva?

Streicher îi aruncă o privire rece, dar McKinnon îl ignoră, aşezându-se pe scaunul din faţa noastră.

- Nu. Dar înţeleg tentaţia.

Vorbeşte ca şi cum ar fi beat. Slavă cerului că lui Ward i s-a

făcut milă de mine şi mi-a dat propria cameră de data asta.

- Ce vrei să spui?

Tonul lui Streicher e neutru şi neimpresionat, dar Connor nu face decât să rânjească.

- Miller o să afle în curând. Adu-mi încă o bere, bine? îi spune unei chelneriţe.

îmi strâng iritat pumnul, apoi îi arunc chelneriţei o privire prin care îmi cer scuze.

- Mulţumesc! îi zic. McKinnon, fii şi tu mai manierat! Nu face echipa să dea prost.

McKinnon pufneşte, se sprijină de spătar şi se holbează la fundul chelneriţei.

- E în regulă. Mă place. Dacă le dai prea multă atenţie, devin disperate. Apoi râgâie în pumn. Dar, dacă le laşi să-şi dorească mai mult, atunci fac eforturi ca să-ţi atragă atenţia. Se uită la mine, plin de ură. A funcţionat cu Hazel.

Deşi mă simt străbătut de o furie protectoare, îmi menţin expresia relaxată şi amuzată.

- A mers mai departe şi ar trebui s-o faci şi tu. Devine cam tristă treaba asta.

Ce idiot!

McKinnon scânceşte şi scoate un zgomot exagerat de durere.

- Ce mă doare zona inghinală după meci! Voi avea nevoie să se ocupe Hazel de ea toată săptămâna.

Furia care îmi clocoteşte în vene dă pe dinafară şi scrâşnesc aşa de tare, că mă dor dinţii.

- Ai grijă, McKinnon!

Zâmbetul lui larg se măreşte şi sângele îmi clocoteşte. Ce bine că Hazel nu e pe aici ca să îl audă.

Mă aplec, astfel încât să mă audă doar el şi Streicher.

- Dacă o s-o faci să se simt incomod, o să te distrug.

Scrâşnesc din dinţi. Niciodată nu am urât pe cineva aşa cum îl urăsc pe tipul ăsta.

McKinnon face ochii mari, prefacându-se speriat.

- Cineva a muşcat din momeală. Râde, iar sunetul îmi provoacă greaţă. Mereu ai plăcut-o pe iubita

mea, nu-i aşa?

Lovitura lui mă nimereşte direct în piept şi furia mă copleşeşte.

- Nu e iubita ta, şoptesc pe un ton tăios, ridicându-mă, cu pumnii încleştaţi. Hazel e a mea.
- După cum am mai spus, o să vezi tu, zice el cu superioritate.

Sunt la un pas de a-mi pierde controlul, aşa că inspir adânc şi mă uit în jur. Fac contact vizual cu Ward, care stă în cealaltă parte a barului, împreună cu ceilalţi antrenori. Antrenorul portarilor vorbeşte, dar Ward ne priveşte cu interes.

Sunt căpitanul echipei şi, dacă Hazel ar fi aici, m-ar încuraja să fiu bărbatul care crede Ward că pot să fiu.

- McKinnon, du-te să bei nişte apă!

îi spun noapte bună lui Streicher şi acesta mă salută.

Când ajung la lift, inspir adânc, ca să mă liniştesc. îl urăsc pe tipul ăla, dar chestia pe care am spus-o despre Hazel, cum că e a mea, a fost adevărată.

Recitesc mesajele şi mă uit la toate pozele incredibile pe care mi le-a trimis în ultima săptămână. Corpul lui Hartley e de vis, cu forme voluptoase, decolteu, şolduri curbate. Până şi clavicula ei e superbă. Are un pistrui fix deasupra sânului stâng, pe care vreau să îl ling de fiecare dată când primesc o poză în care e vizibil.

însă ce mă excită e faptul că se simte sexy şi dorită în timp ce face pozele astea. îi mai trimit o poză, iar gândurile legate de McKinnon şi tata dispar.

Răspunsul ei e imediat.

E o poză cu ea din faţă. Părul i se revarsă peste sâni şi ea stă lungită pe burtă. I se vede curba fundului şi mă simt cuprins de o dorinţă care mă întăreşte.

> »

Asta e tot ce poţi, Miller? (§) Chiar şi cu toţi muşchii tăi drăguţi, încep să mă plictisesc.

Zâmbetul mi se măreşte. Nu ştiu dacă e de la cele două beri

> >

pe care le-am băut sau de la senzaţia de posesivitate care m-a cuprins în seara asta, dar simt dorinţa să duc lucrurile cu Har- tley la următorul nivel.

Chiar dacă nu ştie încă, Hazel Hartley e a mea şi o să îi arăt asta.

CAPITOLUL 42

Hazel

Pozele au devenit mai indecente şi am pierdut cu totul controlul asupra situaţiei. Am devenit dependentă de cele trimise de Rory şi de răspunsurile lui la pozele mele.

Hartley, m-am gândit la poza aia toată ziua.

Dumnezeule, cât de sexy eşti.

Am terminat în duş gândindu-mă la asta, a zis despre o poză în care port un sutien de culoarea prunei şi în care îmi etalez decolteul, după care mi-a trimis la rândul lui o poză cu el la bustul gol, în care zâmbeşte în timp ce erecţia îi întinde materialul boxerilor.

Stau întinsă în patul de hotel, lângă Pippa, şi trec de poza cu el ieşind de la duş, ud, cu prosopul legat în jurul taliei şi conturul erecţiei vizibil. Trec şi de poza pe care i-am trimis-o, cu mine întinsă în pat,

purtând lenjerie crem din dantelă.

Primesc o notificare că am o poză nouă. E gol, ţine un prosop în faţa lui şi îi sunt etalaţi toţi muşchii de la şolduri şi coapse. Pieptul îi e presărat cu picături de apă şi simt un fior între coapse. Răspunsul e o poză cu mine întinsă pe burtă. Nu mi se vede faţa, doar decolteul şi fundul, într-un chilot tanga care are nuanţa ochilor lui.

Sunt entuziasmată când mă uit la poza aia şi încerc să îmi opresc un zâmbet. Mă copleşeşte o senzaţie de căldură.

îmi dau seama că ce se întâmplă e distractiv, palpitant şi jucăuş. Niciodată nu am simţit asta cu privire la sex.

Pippa schimbă canalul pe conferinţa de presă de după meciul echipei Storm.

Fii băiat ascultător şi scapă de prosop, îi scriu, apoi mă uit din nou la poza cu el proaspăt ieşit de la duş.

Iar acum îi cer mai mult. Incredibil.

„Eşti într-o relaţie cu Hazel Hartley, fizioterapeută a echipei Storm”, îi spune un reporter lui Rory.

Are părul încă ud de la duş, obrajii roşii după meci şi zâmbeşte.

- Jamie Streicher o să fie în curând cumnatul ei. E posibil ca în viitorul acestei familii să aibă loc o altă nuntă?

Pippa mă ia de mână, iar eu îngheţ.

- Da, e posibil.

Inima îmi sare în gât. Rory spune asta presei doar ca să pară un căpitan de încredere. Nu e real. Şi dacă ar fi real, nimeni nu ar putea spune asta despre o fată cu care iese de numai câteva luni.

„Rory ar face-o”, şopteşte o voce din mintea mea.

E intens, impulsiv şi mereu obţine ce doreşte. E mereu cu inima pe tavă.

Chiar dacă nu e real, zâmbesc când îi mai trimit o poză.

- Ai adus un încărcător? mă întreabă Pippa. L-am uitat pe al meu şi mi se termină bateria.

- Am în geantă.

Se dă jos din pat şi eu recitesc mesajele mele cu Rory. Vorbim zilnic, uneori ne trimitem poze. Ale lui sunt din deplasare şi ale mele de la muncă, cu Pippa sau din apartament.

Avionul băieţilor o să aterizeze luni noaptea târziu, deci o să îl văd abia marţi. Mă umezesc când mă gândesc că o să îl revăd în sfârşit, după două săptămâni în care ne-am torturat.

- Hazel.

Pippa stă lângă geanta mea, cu o expresie acuzatoare şi un zâmbet larg. Se întinde şi scoate un pumn de lenjerie din geantă.

Scâncesc vinovată.

- *Hazel!*

Mă pufneşte râsul.

- Pleacă de acolo!

E surprinsă, dar în privire i se citeşte amuzamentul.

- De ce ţi-ai luat o geantă întreagă de lenjerie pentru un weekend petrecut cu mine?
- N-am nici un motiv anume, spun eu, mutându-mi privirea de la ea.
- Şi toate sunt chestii de calitate, subliniază ea după ce începe să se uite printre ele.

Mă duc şi îi iau lenjeria din mână, apoi o bag în geantă, în timp ce ea se aşază zâmbitoare pe pat.

- Rory ţi-a cumpărat-o, nu-i aşa?

Simt că fata îmi ia foc şi ridic din umeri.

- Da, şi?
- Interesant.

Mă fixează cu privirea.

-Ce e?

- Interesant.

Simt că mă pufneşte râsul şi încă sunt roşie în obraji.

- Pippa!
- E foarte, foarte interesant.

îmi încrucişez braţele la piept. Cred că zâmbesc.

- Haide, spune ce vrei să spui!
- Ai zis că e o relaţie falsă.

Simt un nod în gât şi clipesc foarte repede.

- Chiar e.
- Atunci de ce îţi cumpără lenjerie scumpă, pe care nu o s-o vadă nimeni altcineva?

Nu am nici o explicaţie plauzibilă, aşa că tac.

- Hazel! Vă faceţi cumva de cap?
- Nu ştiu. Oarecum. Nu chiar. Mai doarme la mine. Ne-am făcut de cap, dar nu m-a lăsat să-l ating, şi ne trimitem poze.

Nu sună prea bine când spun asta cu voce tare.

Pippa se uită la mine de parcă tocmai i-am zis că există unicorni.

- Ce fel de poze?
- Sexy, recunosc eu, cu glas sugrumat.

Pipa izbucneşte în râs.

- Ştiam eu că îl placi.
- Nu ştiu.

Inima îmi bate cu putere şi mă forţez să ridic din umeri.

- îl placi, recunoaşte!
- Bine, îl plac.

Gata, am spus-o. Mi se pun noduri în gât. Trebuie să preiau din nou controlul asupra acestei situaţii, care oricum are o dată de expirare.

- îl plac, repet, muşcându-mi buza de jos.
- De ce o spui de parcă e ceva rău?

Am un milion de răspunsuri pe care nu pot să le spun cu voce tare. Pentru că poate să aibă pe oricine, aşa că de ce m-ar alege pe mine? Pentru că aştept să treacă noutatea relaţiei şi să se plictisească.

Pentru că sunt o ţipă obişnuită, iar tipii ca Rory Miller sunt extraordinari.

- L-am invitat acasă de Crăciun. însă nu pot să folosesc asta ca scuză pentru cadourile pe care i le-am luat, deoarece am făcut asta înainte să îl întreb dacă o să vină. De obicei, nu fac genul ăsta de lucruri, adaug.

Privirea Pippei e tandră şi atentă. O iubesc atât de mult pentru că nu mă judecă deloc, dar, în acelaşi timp, simt că poate să vadă adânc în mine.

- Dar dacă ai face? Nu vrei mai mult?

M-am gândit la ce a spus Rory la conferinţa de presă de după meci şi că nu părea să mintă. Dacă e să nu mă mai iau în consideraţie ce s-a întâmplat cu McKinnon, când sunt cu Rory Lotul se leagă firesc.

Ba nu, e chiar mai mult de atât. E incredibil.

Nu îi răspund Pippei, dar îmi vede expresia.

- S-a potrivit perfect cu noi la cină, îi zic. Mă gândesc la conversaţiile dintre el şi tata şi la cât de în largul lui se simţea. Familia lui nu e ca a noastră.

Pippa îmi zâmbeşte, ca şi cum ştie ceva ce eu nu ştiu.

- M-am întristat după şi am început să plâng pe stradă, în fata lui.

- De ce? întreabă ea surprinsă.

Simt un nod de ruşine şi de îngrijorare în gât.

- Din cauza mamei şi a chestiilor pe care le spunea.

Pippa încuviinţează.

Mă gândesc la ce a spus Rory, că ar trebui să vorbesc cu Pippa despre asta, şi îmi ridic genunchii la piept, jucându-mă cu telefonul.

- Asta e de presupus că e chemarea mea, să-i ajut pe oameni să se simtă bine în pielea lor.

Pippa oftează.

- Convingerile astea au fost adevărul ei toată viaţa. E nevoie de timp pentru schimbare şi nu ştim ce se întâmplă în mintea ei. Mă strânge de genunchi/ Continuă să fii locul sigur la care poate să vină! O să te anunţe când o să fie pregătită.

încuviinţez şi îmi mut privirea, în timp ce lacrimile îmi înţeapă ochii.

- Când ai devenit atât de înţeleaptă?

Pippa râde, iar eu îi zâmbesc.

- Te iubesc!
- Şi eu te iubesc!

Apoi ne rezemăm de tăblie şi ne uităm la *Domnişoare de onoare.* Pe la jumătatea filmului, mi se aprinde ecranul.

E un mesaj de la Rory. Fac ochii mari, pentru că e un filmuleţ. Chestia asta dintre noi a escaladat la clipuri video. în prima imagine apare în camera lui de hotel, la bustul gol. Mă cuprinde adrenalina şi sunt foarte curioasă să văd ce mi-a trimis.

- Ce ai acolo? mă întreabă Pippa la ureche şi tresar, încercând să ascund telefonul.

însă zâmbetul ei îmi spune că ştie exact ce e.

- Nimic, îi răspund eu pe un ton sugrumat.

Sunt convinsă că arăt vinovată.

Pippa ridică din sprâncene.

- Deci acum îţi trimite filmulete?

- Nu. De fapt, nu ştiu. Da.
- O să te uiţi?

Dumnezeule, cât îmi doresc să o fac!

- E ciudat, îi zic, arătând spre ea.
- O să ies la o plimbare.
- Nu, Pippa! spun eu amuzată. Nu pot. Toate celulele din corp mă imploră să mă uit la clip. Dacă o

să mă uit, e posibil să- mi placă prea mult.

Privirea i se luminează şi încuviinţează, râzând de mine.

- Şi e posibil să-i trimiti şi tu unul?
- Nu.

Ba da. Exact asta e posibil să fac.

La naiba, chestia asta dintre noi a întrecut orice limită. Nu mai are nimic fals, lucru care mă face să intru în panică şi să arunc telefonul spre Pippa.

- Ia-1!
- Nu o să mă uit eu la filmare!
- Nu asta vreau, dar ţine-mi tu telefonul. Măcar până ajungem mâine acasă. Mă gândesc prea mult la el. Recitesc convorbirile în fiecare zi. Mă uit la toate pozele pe care mi le-a trimis şi mă gândesc la ele tot restul zilei. Vreau să-mi limpezesc mintea şi să reuşesc să controlez situaţia asta din nou. Te rog eu, ia-mi telefonul!

Pulsul mi-o ia razna şi mă gândesc la cum am alergat cu Rory prin parcul Stanley, râzând. Ar fi cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată, după care s-ar plictisi de mine şi aş rămâne doar cu amintiri frumoase şi cu un dulap plin cu lenjerie.

- Te rog eu, Pippa!

îmi pune telefonul pe modul avion, după care îl ascunde, şi petrecem restul serii uitându-ne la film şi mâncând gustări din minibar.

Apoi stau trează până dimineaţă şi mă gândesc la ce e în filmuletul ăla.

CAPITOLUL 43

Rory

în seara următoare, sunt la aeroport şi mă uit încruntat şi agitat la telefon.

- Miller!

Ward priveşte când la faţa mea, când la telefon.

- Hei, domnule antrenor.
- Aseară a fost totul în regulă?
- Da, zic eu, deşi simt un junghi în stomac.

Se referă la situaţia de la bar cu McKinnon, nu la faptul că i- am trimis lui Hazel un filmulet cu mine masturbându-mă şi

> > gemându-i numele, la care ea nu mi-a răspuns nici acum.

La naiba!

Ward continuă să mă privească, de parcă ar vrea să îmi citească gândurile.

- Uşa mea ţi-e mereu deschisă, spune într-un final, apoi se duce la locul lui.

Mă uit din nou la telefon şi la conversaţia cu Hazel. Am făcut un gest stupid. Am mers prea departe. îmi imaginez expresia oripilată şi dezgustată a lui Hazel şi mormăi, apoi mă întorc spre fereastră şi mă uit în gol.

O să petrecem Crăciunul împreună. Lucrurile mergeau aşa de bine, dar am stricat totul pentru că m-am simţit posesiv şi excitat.

- Uite unde era mica mea rază de soare! Owens se asază lângă mine, cu un roman mare de fantezie în mână. Tresare însă când îmi vede expresia. Cineva e morocănos. După ce aterizăm, o să te duci direct la Hazel, ca să te facă să te simţi mai bine?

Ăsta era planul, dar tăcerea ei îmi trimite un mesaj foarte clar: „Miller, n-ai decât să te duci naibii”.

Mâine o să îmi cer scuze şi o să continuăm să ne prefacem, dar, pentru moment, o să îi ofer spaţiu.

- Nu, nu merg la ea.

îmi pun telefonul pe modul avion şi îl arunc în geantă, în timp ce simt o apăsare în piept.

CAPITOLUL 44

Hazel

Când ajung acasă după weekendul petrecut cu Pippa, singurul meu gând e să mă uit la clipul cu Rory, în timp ce mă mângâi. Urc repede scările până la etajul trei, cu cheile în mână, dar, când ajung pe palierul meu, văd un colet pe jos, sprijinit de usa mea.

Simt fluturi în stomac şi zâmbesc. Altul? Probabil şi el e la fel de dependent de pozele astea ca mine.

După ce intru în apartament, deschid coletul entuziasmată, dar, când văd ce e înăuntru, sunt dezgustată.

O ridic şi pufnesc. Până acum, Rory a ales lenjerie delicată, transparentă şi din dantelă. Totul a fost de calitate şi atent croit dintr-un material moale, care e incredibil pe piele.

Prostia pe care o ţin în mână pare că o să se destrame în orice clipă.

E neagră, cu bretele şi mă derutează. Nu ştiu pe unde vine capul şi pe unde ar trebui să bag picioarele.

- Ce naiba?

E aşa urâtă. Arată ca o pânză de păianjen. Cum ar trebui s-o port? Izbucnesc în râs, apoi îi fac o poză.

Miller, nu ştiu ce să zic de asta. Ar trebui să vină cu un manual de instrucţiuni.

>

CAPITOLUL 45

Rory

- încotro? întreabă şoferul când mă urc în taxi, în aeroportul din Vancouver.

îi spun adresa mea şi mergem în tăcere, în timp ce mă uit pe geam.

Evenimentul caritabil de patinaj e mâine. Oare o să mai vină şi Hazel, după clipul pe care i l-am trimis? Deşi nu ar recunoaşte niciodată, ştiu că e mândră de faptul că a învăţat să patineze. Dezamăgirea pe care o simt se intensifică.

Telefonul mă anunţă că am primit un mesaj de la ea. Pulsul mi-o ia razna când îl scot din buzunar, pentru că mă aştept la ce e mai rău. Mă aştept să îmi spună că s-a terminat între noi sau că nu mai vrea să vorbească cu mine.

Doar că dau de o încâlceală de fâşii negre întinse pe pătura ei. Sau poate sunt şireturi. Privesc poza confuz.

„Miller, nu ştiu ce să zic de asta. Ar trebui să vină cu manual de instrucţiuni.”

-Ce?

Măresc poza ca să citesc eticheta, iar stomacul mi se întoarce pe dos.

Nu sunt şireturi, e lenjerie, dar nu cumpărată de mine.

„O să vezi tu”, a zis McKinnon ieri.

Simt cum mă cuprinde gelozia. Idiotul ăla i-a trimis lenjerie. Acum, regret că nu i-am dat una aseară.

O să îl omor.

Dar, mai întâi, o să mă asigur că Hazel ştie exact cine i-a trimis-o.

- Schimbare de plan. O să mergem acasă la iubita mea, îi spun şoferului.

îi dau adresa lui Hazel şi îmi încrucişez braţele la piept, cuprins de gelozie şi de o izbucnire de posesivitate.

Hazel e *a mea.*

CAPITOLUL 46

Hazel

„Clipul ăsta e pentru iubita mea, Hazel Hartley, la care m-am gândit foarte mult în ultimele săptămâni”, spune Rory pe un ton care îmi dă fiori.

Mă sprijin de tăblie şi rămân fără aer când îi văd penisul erect. în clipa aia, înţeleg de ce Rory e aşa arogant.

Are un penis perfect, lung şi gros, cu un cap umflat, în jurul căruia îmi imaginez cum ar fi să îmi înfăşor buzele. îmi lipesc strâns coapsele. Bărbatul ăsta e definiţia virilităţii, cu abdomenul lui sculptat, braţele lucrate şi mâna mare cu care se ţine de baza penisului.

Rory Miller ştie cum să mă excite.

E doar o chestiune de timp până o să facem sex şi simt fiori când mă gândesc la cum o să fie când o să mă pătrundă. La cum o să fie să îl simt pe mine, la intrarea în mine, înainte să alunece înăuntru şi să mă întindă în cel mai ameţitor mod posibil, cu penisul lui gros. încă sunt îmbrăcată, dar simt că hainele sunt mult prea strâmte în vreme ce îl urmăresc în camera de hotel slab luminată.

„Şi de care mi-e foarte, foarte dor”, continuă el cu un zâmbet subtil, în timp ce se mângâie.

îmi imaginez cum mi-aş plimba limba peste penisul

lui, în timp ce el ar privi fascinat. Simt cum zona dintre coapse mi se încălzeşte şi sfârcurile mi se întăresc.

„Şi cu care abia aştept să fac sex.”

Se mişcă atât de lent. Oare face asta ca să mă scoată din »
minţi? Sau poate pentru că aşa l-aş mângâia şi eu, ţinându-l la limita plăcerii, până când n-ar mai suporta?

Simt că mă ud şi îmi plimb mâna peste coapse. în clipa în care Rory o să ajungă acasă, o să sar pe el.

„Stai un pic, cât îmi pun o poză cu mine la care să mă uit”, zice el, în timp ce se uită la ceva din spatele telefonului.

Izbucnesc în râs şi mă acaparează nişte senzaţii drăguţe când face cu ochiul. Sunt singură în apartamentul meu şi zâmbesc la ecranul telefonului ca o fraieră.

Aş vrea să fie aici, pe patul meu, ca să vadă cât de mult îmi place ce mi-a trimis. îmi plimb mâna peste dantela moale a chiloţilor. Sunt încinsă şi udă, ca să nu mai zic de fiorul care mă străbate când pun presiune pe clitoris. îmi opresc un geamăt, în timp ce Rory se mângâie într-un ritm care mă scoate din minţi.

îşi dă capul pe spate, închide ochii şi continuă să se mângâie.

„Mă gândesc în fiecare moment la gustul tău.”

Şi eu.

Mă străbate un fior şi fac un cerc delicat peste materialul umed, tresărind. O să am un orgasm aşa puternic.

Se mângâie mai repede, moment în care mâinile şi picioarele îmi sunt cuprinse de căldură şi îmi mişc degetele mai repede, ţinând pasul cu el.

„O să mai facem chestia asta. O să am un orgasm aşa puternic, Hazel.”

îmi scapă un geamăt şi îmi arcuiesc şoldurile, în timp ce mă mângâi peste dantelă. îmi doresc ca în locul mâinii mele să fie a lui şi eu să fiu cea care îi mângâie penisul.

Dacă mi-a trimis clipul ăsta ca să mă împingă

dincolo de limită şi să mă forţeze să recunosc că vreau să mă culc cu el, a funcţionat.

îl aud cum geme şi are o expresie delicios de serioasă, în timp ce toti muşchii i se încordează şi îsi înteteste mişcările.

„O să termin”, şopteşte şi îşi dă capul pe spate.

Toate senzaţiile din corpul meu se intensifică şi simt plăcere când îi văd expresia încordată.

Rory masturbându-se e cel mai sexy lucru pe care l-am văzut vreodată. Simt cum o senzaţie insistentă de plăcere se strânge între coapsele mele. Sunt atât de aproape.

Deschide ochii şi se uită direct în camera video, apoi îmi aruncă un zâmbet arogant şi împinge telefonul cu mâna liberă.

„La naiba, iubito!” şuieră el.

îl ascult în timp ce se atinge.

îl ascult doar, nu îl văd. Nu îmi vine să cred. Chiar a...

Ce nemernic! A făcut asta dinadins, ca să mă tachineze, să mă excite şi să îl doresc şi mai mult. Aproape urlu de frustrare. Sunt prea excitată, disperată şi udă.

Trebuie să ajung la orgasm. Şi tot nu l-am văzut pe Rory terminând, chestie care mă iritä.

închid ochii şi îmi imaginez ce voiam să văd în filmuleţ. îmi imaginez penisul lui pulsând, abdomenul încordându-se şi sperma revărsându-i-se peste abdomen. îmi imaginez cum încearcă să îşi revină şi îmi aruncă o privire satisfăcută şi înceţoşată, cam ca atunci când i-am călărit faţa.

Presiunea se intensifică şi sunt la un pas să termin....

Aud o bătaie la uşă şi mă opresc.

- Hazel, strigă Rory de pe partea cealaltă. Deschide uşa!

CAPITOLUL 47

Hazel

Mă uit pe vizor şi îl văd cu braţele încrucişate şi cu o expresie criminală.

Inima începe să îmi bată cu putere, dar deschid uşa.

- Salut! Mi se face pielea de găină când îşi plimbă privirea peste corpul meu. Pare furios. Nu mi-a plăcut ultima chestie pe care mi-ai trimis-o şi nu am de gând să o port.
- Foarte bine. Are o expresie furtunoasă, iar în ochi îi străluceşte o furie posesivă. Pentru că nu eu ţi-am trimis prostia aia.
- Poftim?

Simt fluturi în stomac când ni se intersectează privirile şi văd furia care îi străluceşte în ochi.

- Atunci, cine a cumpărat-o?
- McKinnon.
- *Poftim?*

Stomacul mi se întoarce pe dos şi îmi vine să vomit.

- Eşti bine? Mă prinde de braţe şi mă priveşte îngrijorat. Ce pot să fac ca să te simţi mai bine?

Sunt scârbită de ce a făcut Connor, dar corpul meu încă tânjeşte după Rory.

- Sunt bine. Faptul că eşti aici mă ajută.

Rory închide ochii şi expiră greoi.

- Hartley, sunt foarte gelos şi simt că fac ceva stupid.

O plăcere perversă mă străbate şi îmi muşc buza de jos.

- Cum ar fi?
- Cum ar fi să-ţi trimit un clip cu mine masturbându-mă. îmi pare rău!

îşi mută privirea de la mine. Are aceeaşi remuşcare pe care o avea şi când mi-a făcut cadou

weekendul cu Pippa.

- Am mers prea departe.

îl privesc confuză, după care îmi dau seama că nu i-am răspuns. El mi-a trimis filmuleţul, iar eu am dispărut.

- Nu ţi-am răspuns. La naiba!

Dumnezeule, Hazel! Evident că are impresia că a mers prea departe.

- Dacă vrei, putem să revenim la cum erau lucrurile înainte.

Sinceritatea cu care mă priveşte mă termină. Nu pot să cred că l-am considerat vreodată pe Rory Miller un nemernic, pentru că nu e.

- Abia acum m-am uitat la clip, spun eu, în timp ce îmi lipesc coapsele.

încă sunt udă.

Mă fixează cu privirea şi mă strânge de umeri.

- Serios. Nu ai mers prea departe.

Nu reuşesc să respir până la capăt în timp ce ne privim.

- Doi ani te-am văzut cu idiotul ăla. Urăsc faptul că încă are impresia că eşti a lui.

- Dar nu sunt.

Deja nu mai ştiu ce se întâmplă între noi, dar vreau să îi demonstrez că McKinnon nu mai înseamnă nimic pentru mine.

Când mă gândesc la prietenia stranie care s-a legat între noi şi flirtatul care face totul mai distractiv, îmi dau seama că lucrurile cu Rory sunt foarte diferite de ce am avut cu Connor.

Mi se face pielea de găină. Ultimele două săptămâni, care au fost presărate cu poze şi mesaje senzuale, m-au împins la limita excitării, iar acum am de gând să fac ceva în privinţa asta.

Trebuie să fac ceva în privinţa asta.

Mă ridic pe vârfuri şi îl sărut. îmi pun mâna pe pieptul lui şi îl mângâi uşor în dreptul inimii, în timp ce îl ghidez spre pat.

- Ia loc şi închide ochii! îi spun, când ajungem la pat.

Arată ca şi cum abia reuşeşte să se tină în frâu, dar îmi aruncă un zâmbet amuzat şi în ochi îi revine licărirea jucăuşă.

- De ce?

- Fă ce ţi-am spus! O să fii fericit că ai facut-o.

Inspiră adânc şi zâmbeşte, apoi se aşază pe marginea patului şi închide ochii, rezemându-se în coate. Iau din şifonier setul preferat cumpărat de el, unul din dantelă roz, transparent, delicat şi moale, cu bretele subţiri.

Mă dezbrac şi îmi pun body-ul. Mă simt ireal în el. Are mărimea perfectă, ca şi cum a fost făcut special pentru mine.

- Nu trage cu ochiul!

Mă întorc şi îşi odihneşte bărbia în palmă, privirea lui fiind arzătoare şi intensă.

- Nu o fac, spune el, în timp ce îmi admiră corpul.

Simt că mi se face pielea de găină. Pe măsură ce mă apropii, mă trage între picioarele lui. îşi plimbă mâinile peste şoldurile mele, apoi le lasă să alunece în body şi pe fund, iar eu îmi înfig degetele în părul lui.

Nu ştiu de ce e aşa de important pentru mine să îi ofer alinare şi încerc să nu mă gândesc la asta prea mult. Nu mă mai gândesc la regula mea şi la semnificaţia momentului. Nu o încalc. Nu am de gând să mă ataşez emoţional. Doai‘ îmi dau voie să mă bucur de clipa asta cu un tip cu care ştiu că o să mă distrez.

- Mi-a fost dor de tine, îmi şopteşte în timp ce îşi lipeşte fruntea de abdomenul meu. Ţie ţi-a fost dor de mine, Hazel?

- Da.

Deşi n-ar fi trebuit.

Mă sărută pe abdomen şi îşi ridică privirea spre mine.

- Bun.

Apoi mă trage în poala lui. Cu o mână mă ţine de coapsă, iar cu cealaltă îmi mângâie spatele, spre fund, spre fâşiile de satin. Mă prind de el şi îi observ expresia plină de admiraţie pasională pe care o are în timp ce mă mângâie.

Faptul că o vedetă de hochei mă priveşte aşa are un efect incredibil asupra încrederii în mine.

- Setul ăsta a fost o idee bună, spune el încet, în timp ce se joacă cu breteaua şi mă mângâie pe decolteu.

Sfârcurile întărite se lipesc de materialul subţire. îl sărut pe gât şi începutul lui de barbă mă înţeapă.

- Ai gusturi bune.

Mă priveşte cu subînţeles, de parcă are un secret.

- Ştiu.

îl trag spre mine, ca să mă sărute, şi scot un geamăt când mă explorează şi îmi revendică gura.

- E mai bine acum? şoptesc între săruturi.

- Nu chiar.

Mă lipeşte şi mai tare de el şi îi simt erecţia lungă şi tare.

Rămân fără aer şi simt o fierbinţeală în vintre. îi iau mâna şi

i-o pun pe un sân, îndemnându-l să continue. Mă încordez când atinge vârful întărit şi se joacă cu el, înnebunindu-mă.

- Sânii tăi sunt superbi, spune el privind admirativ.

Râd, deşi mă zvârcolesc de dorinţă.

- Dar acum? îl întreb din nou, înăbuşindu-mi un scâncet în timp ce el îmi tachinează sfârcurile. Eşti mai bine?

-Nu.

- Atunci, spune-mi, Rory, ce te-ar face să te simţi mai bine?

Nu ştiu de ce mă port aşa şi încerc să aflu ce l-ar satisface.

Mâna îi alunecă între picioarele mele şi scot un geamăt când degetele lui îmi freacă uşor clitorisul peste dantelă.

- Hartley, eşti aşa de udă.

CAPITOLUL 48

Hazel

încerc să îmi opresc un geamăt în timp ce mă mângâie exact cum am nevoie. Faţa mea e îngropată în gâtul lui. îi inspir parfumul, în timp ce îmi provoacă valuri peste valuri de plăcere.

- Mai eşti gelos?

Vocea mea e doar o şoaptă când degetele îi alunecă sub material şi gemetele ni se amestecă în vreme ce îmi mângâie clitorisul.

- Dumnezeule!

Plăcerea se intensifică sub atingerea lui şi mă apropii cu paşi repezi de orgasm.

Scoate un geamăt jos, în timp ce continuă să deseneze cercuri ferme în jurul zonei mele sensibile, exact cum îmi place şi mie să mă ating. Nu ştiu de unde ştie asta.

- Chestia asta mă ajută, spune el.
- Mă bucur. Atunci, continuă! îi spun, în timp ce îl sărut pe maxilar.

îşi dă tricoul jos, îmi zâmbeşte, apoi continuă să mă mângâie.

- Să ai ceva frumos cu care să-ţi desfeţi privirea în timp ce-ţi provoc orgasm.

E aşa sigur pe el, dar asta doar mă excită şi mai mult. Presiunea e din ce în ce mai mare.

- Dar un singur lucru o să ajute cu adevărat, şopteşte el.

Degetele îi alunecă în mine şi corpul mi se aprinde. Nu sunt în stare să gândesc, să vorbesc. Nu pot decât să îl privesc în ochi în timp ce mă pătrunde cu degetele, fără să îi dea corpului meu timp să se acomodeze.

Scot un geamăt, în timp ce trupul mi-e străbătut de fiori.

Nu e tandru şi îmi place asta. îmi priveşte reacţia şi ştiu că s- ar opri la orice semn de durere sau disconfort, dar ăsta e ultimul lucru pe care îl vreau.

îmi doresc să continue. îi ador expresia, de parcă a simţit pentru prima oară cum e să deţină controlul şi vrea mai mult.

- E bine?
- Da. Faptul că Rory mă ţine pe genunchi şi îmi face ce vrea mă umple de plăcere. Fă ce vrei, Rory!

Mormăie şi mă fixează cu privirea.

- Exact asta vreau. Vreau să te tin aici.

Privirea îi coboară spre locul în care degetele lui mă pătrund, atingând o parte din mine la care nu am putut niciodată să ajung.

- Ador când eşti o fată bună pentru mine.

Plăcerea se dezlănţuie în mine şi scrâsnesc din dinţi. Cred că ăsta e fetişul meu: să îl privesc pe Rory cum face ce

vrea cu mine.
- Eşti aproape.
- Ba nu. Sunt, dar cât de departe pot să îl împing? Ultima oară doar ai avut noroc.

îşi înfige mâna în părul meu, moment în care iau foc. Nu mă doare deloc, dar, având în vedere forţa lui, mărimea şi privirea concentrată, mesajul e clar.
- Nu o să pleci nicăieri, spune, în timp ce îşi plimbă privirea peste mine de parcă începe să piardă din control. O să stai în poala mea şi o să termini pe degetele mele, aşa cum mi-am tot imaginat în ultimele săptămâni.

Expresia lui Rory e fascinată şi curioasă, de parcă s-a surprins singur. Are pupilele dilatate şi buzele curbate într-un zâmbet reticent, care îmi dă de înţeles că îi place foarte mult ce se întâmplă.

Zâmbetul i se măreşte când mă încordez în jurul lui.
- Aşa mă gândeam şi eu.

Sunt obişnuită să deţin mereu controlul. Mereu. Dar îmi
place ce se întâmplă acum, cum mă ţine în poală şi mă pătrunde cu degetele, în timp ce urc pe culmile plăcerii. Mă trage din nou de păr, expunându-mi gâtul, şi zâmbetul i se măreşte.
- O, nu, sper că nu o să ai orgasm, nu? mă întreabă el pe un ton plin de tachinare.

Abia reuşesc să clatin din cap, în timp ce îl privesc în ochi.
- Pentru că nu faci asta când eşti cu un tip, nu-i aşa?

Asa e.

Dau să închid ochii, dar mă strânge mai tare de păr.
- Deschide ochii şi uită-te la mine!

Penisul lui de oţel mă împunge în şold.
- Mă înnebuneşti, Hartley.

îşi îndoaie degetele şi găseşte punctul din mine care mă face să îmi pierd minţile. îmi înfig unghiile în pectoralii lui în timp ce mă străbat valuri de plăcere.
- îmi place cum încerci să te împotriveşti, îmi

spune la ureche, muşcând zona sensibilă dintre gât şi umăr. Habar n-ai de câte ori m-am gândit la asta când mă meditai.

îmi opresc un geamăt şi îmi imaginez cum ar fi fost să facem asta în bibliotecă, eu încercând să fiu tăcută, în timp ce degetele lui mă pătrund şi mă întind. Presiunea se intensifică şi încep să tremur, lipită de el.

- Nu te opri! îi şoptesc în umăr, în timp ce îmi mângâie punctul G.

Orgasmul se apropie cu paşi repezi.

- Dumnezeule, Hartley, aveam atâta nevoie de asta.

Mă încordez în jurul degetelor lui. Mă trage mai tare de păr, cât să îl privesc în ochi, în timp ce afişează zâmbetul ăla obraznic şi atotştiutor, şi începe să îmi mângâie clitorisul.

Nu mai pot să mă ţin în frâu.

Orgasmul mă loveşte cu putere, înceţoşându-mi vederea şi cuprinzându-mi tot corpul. Şoptesc cuvinte precum „te rog”, „da”, „Rory” şi „Dumnezeule”, în timp ce priveşte cum mă destram pe genunchiul lui, tremurând şi scâncind de plăcere. Continuă să îmi mângâie punctul G în timp ce îmi îngrop faţa în umărul lui. Aud cât de udă sunt în vreme ce mă pătrunde iar şi iar.

[5]

Când mă las moale pe el, gâfâind, mă sărută pe tâmplă, pe ureche, pe gât şi pe obraz. îmi îndrept faţa spre el. Mă simt ameţită şi epuizată, în cel mai bun mod posibil, şi îmi zâmbeşte.

- Bravo mie! spune el, la care râd.
- Ce arogant eşti!
- Exact.

îşi ridică mâna şi îşi suge degetele, mormăind de plăcere, moment în care mă străbate un alt val de pasiune. Simt cum îi pulsează penisul lipit de şoldul meu.

Dumnezeule, n-ar trebui să fie atât de sexy, dar ador să văd cât de mult îi place gustul meu.

- Care e poziţia ta preferată, Rory? îi şoptesc, plimbându-mi buzele peste gâtul lui.

Dorinţa mea cea mai mare e să îl văd pierzându-şi controlul, îmi pun mâna pe penisul lui şi îl aud cum geme când îl mângâi peste pantaloni.

- Cea care te face să ai cel mai puternic orgasm.
- Bun răspuns.

începe distracţia. Mă aşez mai bine în poala lui, călărindu-l, şi îi arunc un zâmbet reţinut, în timp ce îl împing în pat. Penisul lui mă atinge între picioare. îmi place expresia lui torturată.

- Dar nu o să facem asta în seara asta, adaugă.

Inspiră adânc, apoi se uită la decolteul meu şi la materialul umed dintre picioare.

Mă aplec şi îl sărut pe piept, în timp ce îi susţin privirea.

- Dar vreau.

Mă frec de erecţia lui şi simt cum mă excit din nou.

>>

Ceva din privirea lui îmi dă de înţeles că îmi ascunde ceva. E ceva vulnerabil.

- Unde e graba?

Mă opresc. E a doua oară când îi ofer ocazia să facem sex şi el mă refuză. M-aş simţi respinsă dacă nu i-aş vedea expresia. Arată ca şi cum o să îşi piardă controlul în câteva secunde. în plus, erecţia lui spune altă poveste.

îsi doreşte asta. Atunci, de ce se tine în frâu? Nu ştiu cum se încadrează asta în povestea pe care mi-am tot spus-o despre Rory, cum că ar fi interesat doar de vânătoare.

Tipii nu reacţionează aşa. Ce se întâmplă nu are sens.

îşi pune mâinile pe şoldurile mele, îmi zâmbeşte şi, în clipa aia, am o revelaţie.

Trage de timp pentru că i-am spus că nu mă culc cu ţipi decât o singură dată.

Nu ştiu ce înseamnă asta în mintea lui. Nu pot să mă gândesc la ce vrea, pentru că o să îmi vină idei.

Poate e mai bine să nu facem sex. Rory are mai multe de oferit decât credeam şi, dacă o să fac sex cu el, e posibil să mă îndrăgostesc şi nu îmi permit aşa ceva. Oricum, asta a început deja să se întâmple, pentru că am dorinţa de a fi persoana iubitoare şi încurajatoare de care are nevoie în viaţa lui.

Ar fi foarte rău dacă m-aş îndrăgosti de Rory Miller. M-ar distruge.

însă merită lucruri bune şi îmi doresc să îi fac pe plac, aşa că îmi plimb degetele peste pieptul şi abdomenul lui, peste muşchii în formă de V, din ce în ce mai aproape de talia pantalonilor.

- Atunci, ce vrei? De ce ai nevoie? îl întreb, în timp ce îl sărut pe gât.

Gâfâie şi înghite în sec.

- Ce fantezii ai avut câl ai fost plecat?

închide ochii şi, când îi deschide din nou, privirea lui mă sfredeleşte.

- Cu > tine stând întinsă pe marginea patului, în timp ce te pătrund până în gât.

Sunetul pe care îl scot e de dorinţă pură.

- Atunci, îndeplineşte-ţi dorinţa, Rory!

CAPITOLUL 49

Rory

- în sfârşit, spune Hazel când îmi dau jos pantalonii şi boxerii şi îmi eliberez penisul, care e tare şi umed.

Tot corpul îmi e încordat de la anticipare. Hazel mi-a spus să îmi îndeplinesc dorinţa şi impulsul de a face sex cu ea m-a întărit aşa tare, că mă doare. Mă chinuiesc să găsesc un motiv pentru care să nu facem amândoi ce ne dorim.

însă toate gândurile se opresc în clipa când îşi înfăşoară mâna în jurul penisului meu.

- E superb, şopteşte, îngenunchind pe pat şi mângâindu-mă.

-Da?

îmi înfig mâinile în părul ei. Faptul că tocmai Hazel, care are mereu replicile tăioase la ea, îmi complimentează penisul îmi dă fiori.

-Da.

Zâmbeşte în timp ce îl mângâie, apoi se apleacă să lingă umezeala de pe vârf, moment în care mă străbate un fior de dorinţă.

- La naiba, Hazel!

Nici nu am cuvinte să îi spun că abia pot să mă controlez, dar, cumva, ştie. îmi zâmbeşte cu subînţeles şi se aşază pe spate, iar capul îi atârnă dincolo de marginea patului.

Nu o să supravieţuiesc.

- Ei bine? Ce aştepţi...

Geme când îmi împing penisul între buzele ei roz.

- O, da!

La naiba! Chiar dacă a trecut mult timp de când am fost cu o femeie, ştiu că, de obicei, nu e aşa bine. Buzele i se întind când o penetrez adânc, lent şi cu atenţie, apoi mă retrag. Limba ei atinge toate zonele sensibile şi mă înfior.

E aşa bine. Gura ei e raiul pentru mine. Nu sunt în stare să leg două gânduri.

Mă sprijin de pat, lângă ea, pentru echilibru. Fiecare penetrare mă duce mai aproape de orgasm.

Hazel, care nici nu se uita la mine, nici nu mă plăcea, acum geme în jurul penisului meu.

- Ce fată bună, mă laşi să-ţi penetrez gura.

Duc mâna liberă între coapsele ei şi simt cât de udă e. îşi ridică şoldurile, în căutare de fricţiune, şi zâmbesc. O pătrund cu degetele şi geme în jurul penisului meu, iar eu îmi încordez abdomenul.

- Da, de asta am nevoie, Hazel, îi şoptesc, în timp ce o pătrund cu degetele în acelaşi ritm în care îi penetrez gura.

Geme în jurul meu şi scot un sunet adânc şi gutural de agonie şi plăcere. Mă simt animalic. Toate instinctele mele primare şi posesive apar la suprafaţă. îşi pune mâna pe baza penisului şi mă mângâie, iar eu mă concentrez pe felul în care i se întind buzele în jurul meu. Sunt prea mare pentru gura ei şi conştientizarea acestui lucru declanşează un alt val de căldură.

>>

Dumnezeule, sunt atât de aproape deja.

încerc să încetinesc, dar nevoia disperată de a termina mă face să înteţesc ritmul. Hazel simte că mă ţin în frâu şi suge cu putere. Scot un geamăt disperat şi mă aplec peste ea. Găsesc punctul sensibil din ea şi mă concentrez pe el, ceea ce o face să se încordeze.

Presiunea de la baza spatelui se extinde şi tremur de la nevoia de a termina. Penetrările devin sacadate.

- Pot să termin pe sânii tăi? Te rog?
- Da, geme ea, iar mintea îmi explodează.

în timp ce o privesc cum stă întinsă sub mine, ca o zeiţă, mă retrag din gura ei şi mă mângâi. Valuri de plăcere mă copleşesc, îmi inundă sângele şi termin pe sânii perfecţi ai lui Hazel. Sunt tot încordat în timp ce pulsez şi dorinţa radiază prin mine. Văd stele care explodează în faţa ochilor. E cel mai puternic orgasm pe care l-am avut vreodată.

Creierul meu primar adoră cum arată ea acoperită

cu sperma mea. Simt o satisfacţie aparte. Hazel e a mea. Doar a mea. Poartă lenjeria pe care i-am cumpărat-o eu.

Mă aşez peste ea şi îi revendic gura. Limba i se împleteşte cu a mea. îmi vine o idee perversă, depravată, şi nu reuşesc să o ţin doar pentru mine.

- Iei anticoncepţionale? o întreb.
- Am sterilet.

îmi pun mâna pe pieptul ei şi îmi trec degetele prin propria mea eliberare, apoi, în timp ce îi susţin privirea, o pătrund cu ele.

închide ochii şi un sunet disperat îi evadează de pe buze.

- Acum, e mai bine, îi şoptesc.

O senzaţie fierbinte şi disperată mă cuprinde şi îmi îndoi degetele, atingându-i punctul G. îi admir faţa marcată de excitare.

- La naiba! gâfâie ea, încordându-se.

Sunt controlat de nevoia de a o face a mea. Geme încă o dată în timp ce o penetrez cu degetele. îşi înfige unghiile în bicepşii mei, iar eu zâmbesc satisfăcut.

Face ochii mari şi simt cum pulsează în jurul degetelor mele.

- Nu mi s-a mai întâmplat, spune ea, în timp ce mă strânge mai tare de braţ.

O să termine din nou. Anticiparea îmi face pielea de găină.

- încă unul?

încuviinţează, se încordează şi toate instinctele mi se ascut. Schimb poziţia mâinii, astfel încât clitorisul ei să se frece de palmă. Asta era. îşi dă capul pe spate şi buzele i se despart. O penetrez repede şi se încordează. Tot spune „Da, Rory", „Dumnezeule, e aşa de bine" şi „Aşa, iubitule". Simt că am luat foc.

Sunt dependent de a-i oferi plăcere lui Hazel.

îmi călăreşte palma şi privirea îi devine disperată.

- Sărută-mă! mă imploră, iar buzele ni se ciocnesc.

îmi geme pe limbă, îmi udă mâna şi încetinesc mişcările când simt că începe să se liniştească.

- Ce a fost asta, Rory? A fost atât de....

Nu termină propoziţia.

- Ştiu.

înghit cu noduri şi capul îmi pulsează. Simt deja cum somnolenţa de după orgasm îmi acaparează corpul.

După ce ne curăţăm, Hazel se ghemuieşte la pieptul meu în pat. Capul ei e pe pieptul meu, părul ei pe pielea mea şi parfumul ei în nările mele.

- Noapte bună! şopteşte.

- Noapte bună! îi răspund, sărutând-o pe creştet.

Vrea să spun mai mult. Nu ştiam că pot simţi aşa ceva. Nu pare o simplă distracţie. Pare o...

Nu sunt pregătit să mă gândesc la asta. Nu când există riscul ca ea să nu simtă la fel.

Aşa că stau întins în pat şi sper că şi ea simte ce simt şi eu.

CAPITOLUL 50

Hazel

în ziua următoare, ajung la arenă mai devreme, pentru evenimentul caritabil de la patinoar. Mă aşez aproape de intrare, unde o să mă întâlnesc cu Rory după ce o să termine antrenamentul.

Simt fluturi în stomac pentru că urmează să îl văd. Rory, cu care nu trebuia să îmi fac de cap pentru că toată treaba asta e de dragul aparenţelor, e bărbatul la care am ajuns să mă gândesc întruna.

îmi sună telefonul în buzunarul gecii şi mă readuce în prezent.

E un mesaj de la una dintre elevele mele, Laura. Mi-a trimis un link către un studio de închiriat, pentru că i-am împărtăşit visul meu.

„Proprietarul e un prieten de familie care locuieşte în Iran. O să se întoarcă de sărbători şi vrea să închirieze locul cât mai

>

repede”, mi-a scris.

Deschid linkul. E un studio cu două camere de mărime decentă, o intrare spaţioasă şi trei încăperi mai mici, dintre care două pot fi folosite pentru fizioterapie sau masaj. Chiria e mare, dar locaţia e minunată, aproape de Skytrain. E o clădire nouă, deci probabil oferă acces excelentă.

Interesant! Un loc ca ăsta o să se dea repede.

Dar sunt pregătită? Simt o urmă de reticenţă.

îmi sună telefonul şi inima îmi tresaltă când văd numele de

5

pe ecran.

- Bună, mamă!
- Bună, draga mea! E un moment prost? mă întreabă ea pe un ton cald.
- Niciodată nu e. Mă pregătesc pentru un eveniment caritabil de patinat cu echipa, dar mai e până atunci.
- Patinat?

Mă uit la gheaţă, pe care angajaţii tocmai o pregătesc, şi zâmbesc.

- Da. Rory m-a învăţat să patinez.

Iar mâine după-amiază, în ajunul Crăciunului, o să mergem să petrecem sărbătorile cu familia mea. Sunt topită după el.

Mama încuviinţează.

- Pozele cu voi doi de la cină sunt aşa de drăguţe.

Se referă la cina de familie. Stomacul mi se întoarce pe dos când îmi amintesc ce au spus Rory şi Pippa. Ştiu că trebuie să deschid subiectul şi nu pot să îl tot evit.

„Continuă să fii spaţiul ei sigur unde poate să se întoarcă”, a zis Pippa.

- Mi-ar fi plăcut să fac o poză cu tine, mărturisesc eu.

Mama pufneşte.

- Facem data viitoare, după ce o să scap de kilogramele de sărbători.

Nu ar trebui să fiu surprinsă, dar, de fiecare dată când spune astfel de lucruri, simt cum inima mi se frânge. Cuvintele mi se blochează în gât, dar le forţez să iasă.

- Nu-mi place când faci comentarii despre diete şi slăbit.

- Draga mea, spui asta pentru că eşti slabă.

încerc să îmi păstrez calmul.

- Ba nu. Eşti frumoasă şi mi-e greu să aud cum te insulţi.

- Ce mare lucru că vreau să ies mai mult la alergat? Mă simt mai bine când sunt slabă.

- La asta mă şi refeream. Vreau să te simţi incredibil, indiferent de cum arăţi. Mamă, ai atâtea calităţi! Eşti amuzantă, deşteaptă şi o mamă incredibilă. Nici unul dintre lucrurile astea nu are de-a face cu greutatea ta. E în regulă că vrei să fii slabă, dar, şi dacă nu eşti, asta nu schimbă faptul că eşti în continuare frumoasă şi minunată. Nu spune nimic şi încerc să trec de reticenţa pe care o simt şi să mă conectez la cele mai vulnerabile laturi ale mele. Te iubesc! Şi vreau să te iubeşti la fel de mult cât

te iubim. Vreau să mergi la cursuri de dans şi să simţi aceeaşi bucurie pe care o simţeai...

- Cursuri de dans?

Tonul ei încordat îmi întoarce stomacul pe dos.

- E un studio de dans în Evergreen. în fiecare seară de joi au cursuri pentru adulţi.

Mama pufneşte, ceea ce mă termină.

- Ca să port colanţi şi toată lumea să se holbeze la mine?
- Oamenii poartă haine normale de sport. Fac exerciţii de balet pe muzică pop.

Vocea mea devine din ce în ce mai slabă, pentru că ştiu că ce fac nu are rezultatul scontat.

- Mereu vorbeşti despre cum suntem şefii propriului nostru corp, zice ea cu glas tăios. Aşa că lasă-mă să spun ce vreau despre mine!

închid gura şi între noi se lasă tăcerea.

- Ar trebui să plec, spune ea.
- Bine. Pa! Te iubesc!
- Şi eu. Pa!

Convorbirea se termină şi eu rămân privind în gol. Am dat greş. Din nou.

- Hei!

Tresar când îl văd pe Rory lângă mine, în tricoul lui Storm şi cu patine. Mă relaxez.

- Salutare!

Arată spre telefonul din mâna mea.

- E totul în regulă?

Cum nu îi răspund imediat, se aşază lângă mine şi mă ia de umeri. Mă topesc în atingerea lui.

- Am vorbit cu mama.

-Da?

Mă priveşte îngrijorat.

- Ne-am certat din nou.
- îmi pare rău, Hartley!

Expiră greoi, cu o expresie îndureratã, ca şi cum durerea mea e durerea lui. Deşi sunt supărată după conversaţia cu mama şi nu ştiu care e situaţia cu Rory, privirea lui îmi face inima să tresalte.

Mă sărută plin de afecţiune şi toate grijile legate de mama dispar. Sunt învăluită de parfumul lui proaspăt şi zâmbesc.

- Mereu mă faci să mă simt mai bine, îi şoptesc.
- Mă bucur.

Zâmbeşte, moment în care mă îndrăgostesc şi mai mult de el. îmi amintesc de mesajul primit mai devreme.

- O elevă mi-a trimis asta.

Deschid linkul şi îi dau telefonul.

- E mai drăguţ decât studioul pe care îl văzusem eu.
- Şi mai scump.
- Iar locaţia e mai bună. E mai aproape de apartamentul tău şi de al meu.

Simt fiori. Nu ar trebui să conteze faptul că apartamentul lui Rory e aproape de spaţiul ăsta – nici măcar n-am văzut locul – dar, în adâncul sufletului, contează. îmi place că se gândeşte la detaliile astea, chiar dacă eu nu sunt hotărâtă.

- Nu ştiu ce să zic.
- Am înţeles. Nu ştiu cât contează, dar eu cred că

ar trebui să vizitezi locul. Nu îţi iei nici un angajament dacă te duci doar să vezi spaţiul. Putem să mergem împreună, îmi zice, cu zâmbetul pe buze.

îmi imaginez cum mergem să vedem apartamentul împreună, iar imaginea asta face totul mai puţin terifiant.

- O să mă gândesc.
- Bine, îmi zice, facându-mi cu ochiul. Se uită spre locul pe unde copiii, părinţii şi jucătorii intră pe gheaţă. Eşti pregătită să le arăţi ce ai învăţat, Hartley?
- Ştii bine că da.

Apoi îi observ zâmbetul, care îmi dă de înţeles că a făcut ceva rău.

- Ce e cu privirea asta?
- Am atârnat lenjeria aia ca pânza de păianjen pe dulapul lui McKinnon din vestiar.

Izbucnesc în râs atât de tare, că oamenii se întorc spre noi, apoi îmi duc mâna la gură.

- Mă mir că ai reuşit să faci asta.

O cam făcuse bucăţi.

Ochii îi licăresc în timp ce leagă şireturile patinelor. Când se ridică şi îmi întinde mâna, îl urmez fără ezitare.

CAPITOLUL 51

Hazel

O jumătate de oră mai târziu, patinez. De fiecare mână mă ţine câte un copil, în timp ce Rory patinează cu spatele în faţa noastră. în cealaltă parte a gheţii, Jamie îi învaţă pe copii cum să păzească poarta folosind o minge de plastic, în timp ce Pippa face poze. Muzica răsună în difuzoare şi toată lumea pare să se distreze de minune.

- încercaţi să-mi furaţi iubita? îi întreabă Rory pe

băieţii care mă ţin de mână, iar aceştia chicotesc.

Are zâmbetul lui de „Hazel e drăguţă”, care mă face foarte fericită.

Copiii vor să patineze cu Rory, aşa că mă duc spre margine şi îl privesc cum îi pune să ţină crosa de hochei în timp ce îi trage pe gheaţă. E incredibil de simpatic cum râde şi îi tachinează.

Ar fi un tată bun, complet diferit de propriul lui tată. Ideea de a avea copii care seamănă cu Rory îmi dă fiori. Ar fi mereu puşi pe şotii, ar avea ochii albaştri şi inimi de aur. Mi-l imaginez alergându-i prin casa noastră, jucându-se cu ei, iar asta mă umple de afecţiune.

Casa *noastră?* Dumnezeule! Oare mă gândesc la copiii noştri?

Niciodată nu m-am gândit că aş vrea copii. Tdeea părea aşa de îndepărtată şi, având în vedere tipii cu care ieşeam, părea imposibil de îndeplinit.

Simt din nou o emoţie în piept. Nu ar trebui să mă gândesc la Rory în postura de tată, e un drum periculos.

Cineva îmi atrage privirea şi încerc să nu mă strâmb. Connor e pe gheaţă şi face poze cu părinţii, în timp ce femeia cu care a venit se uită la el. Are păr blond cârlionţat, un zâmbet luminos şi poartă tricou cu numele lui. Când un copil îi pune o întrebare, se apleacă să îi răspundă şi are zâmbetul blând.

Pare drăguţă. Oare ştie cât de naşpa e Connor?

încep să se audă clopoţei şi copiii se înghesuie spre intrare, unde apare Alexei îmbrăcat în costum de Moş Crăciun. Hayden e îmbrăcat în elf şi apare în spatele lui. Copiii îşi pierd cumpătul când Hayden scoate cadouri din sacul mare şi roşu al lui Alexei.

Darcy patinează cu un zâmbet timid şi mă bucur când se aşază lângă mine şi mă îmbrăţişează.

- Mă bucur să te văd! Nu ştiam că eşti în oraş. A venit şi Kit

>>»> cu tine?

Uneori, mai vin şi jucători de la alte echipe la astfel de evenimente.

- E acolo.

Mi-l arată. E îmbrăcat în ren şi îi ajută pe Hayden şi pe Alexei.

- Are ruj pe vârful nasului?

Ea râde.

- A trebuit să improvizăm pe ultima sută de metri. Hayden nu ne anunţă niciodată din timp când are idei de astea.

- O să stai aici de Crăciun?

îmi amintesc că Hayden a pomenit că Darcy e din Vancouver, ca el.

- Da. Au jucat cu Seattle aseară, deci Kit o să stea în seara asta aici, ca să ne vedem cu familia mea, apoi o să plece în Ontario de Crăciun. Seattle e la două ore de mers cu maşina de

Vancouver. Eu şi Hayden probabil o să petrecem[5] cea mai mare parte din pauză jucând Legend of Zelda, cum făceam pe vremuri. Atunci jucam cu orele. Kit ne ascundea controlerele, ca să mai şi învăţăm. Abia aştept să petrec timp cu el. Nu apucăm să-l vedem destul în timpul sezonului.

Mă gândesc din nou la faptul că Rory o să vină acasă la mine de Crăciun. Mă bucur că l-am invitat. în nici un caz nu aveam de gând să îl las să stea aici singur.

- Tu şi Kit sunteţi împreună din studenţie, nu-i aşa?

- Din prima săptămână de şcoală. Parcă a trecut o eternitate. Dar alteori am impresia că abia ieri ne-am întâlnit.

în timp ce vorbeşte, se uită la Kit şi la Hayden, care patinează. Hayden îi zâmbeşte, iar ea îi face cu mâna.

O analizez pentru o clipă. Niciodată nu am văzut-o fără Hayden şi Kit în apropiere, dar cred că e timidă. Felul prietenos de a fi al lui Hayden îi face însă pe oameni să se simtă în largul lor şi cred că, atunci când e în preajma lui, iese din carapace.

- Ai ieşit vreodată cu Hayden? o întreb, pentru că sunt băgăcioasă de fel.

Darcy face ochii mari.

- Nu, *nu,* în nici un caz. Lui îi plac supermodelele înalte, brunete, iar eu sunt fata care are o diplomă în

matematică. Râde din nou, îşi dă ochii peste cap, apoi face o pauză mică şi se încruntă.

- Credeam că o să mă invite la întâlnire în prima săptămână de şcoală, dar... Mă rog, după cum am spus, nu sunt genul lui. Tipii precum Kit sunt de mine.

Ridic dintr-o sprânceană, pentru că nu asta am întrebat-o. Acum sunt însă foarte curioasă, dar se opreşte.

- Şi îl iubesc pe Kit. Da, sigur, e greu ca întreaga mea viaţă să se învârtă în jurul lui. Da, uneori pare că suntem colegi de apartament, dar ne cunoaştem atât de bine şi nu îmi imaginez viata fără el.

Răspunsul ei mi se pare ciudat, de parcă evită să spună ce vrea de fapt.

- Cred că asta se întâmplă când eşti cu cineva de şapte ani. E în regulă. Hai că am bătut câmpii. Poţi să spui şi tu ceva acum, ca să nu devină ciudată atmosfera?

Mă pufneşte râsul, pentru că Darcy e adorabilă, deşi ce a spus m-a îngrijorat puţin.

- Despre ce vrei să vorbim?

- Despre tine şi Rory. Vreau să aflu toate detaliile. Serios. Vreau să ştiu tot. Hazel, viaţa mea este plictisitoare. Trăiesc prin tine.

îmi amintesc cum am călărit mâna lui Rory seara trecută. Clar nu pot să îi povestesc asta, deşi sunt sigură că ar aprecia.

- E foarte distractiv. E diferit de cum credeam că e.

- Se uită la tine de parcă eşti desertul pe care se pregăteşte să- 1 devoreze.

Fata îmi ia foc.

- Bucură-te de ce aveţi! Asta e partea distractivă, când nu vă mai săturati unul de celălalt.

Mă gândesc la faptul că etapa asta ar putea să se termine şi mă doare când mi-l imaginez pe Rory privindu-mă dezinteresat. înainte, tachinările lui mă iritau, dar acum le-aş duce dorul.

Un amestec de roşu şi verde se opreşte brusc în faţa noastră, aruncând cu gheaţă în panouri.

- Vai, vino aici!

Darcy se întinde şi îşi plimbă mâna peste maxilarul lui Hayden. Abia îi ajunge la umăr.

- Ai sclipici peste tot. De unde?

Hayden se lasă în atingerea ei.

- Pippa mi l-a dat. Nu-i aşa că sunt cel mai simpatic elf pe care l-ai văzut vreodată? o întreabă el, aruncându-i un zâmbet plin de tachinare.

Darcy roşeşte.

- Clar eşti cel mai mare elf. Ai îngreuna sania.

Hayden îşi umflă pieptul.

- O să iau asta ca pe un compliment.

îşi zâmbesc, dar observ ceva în privirea lui Hayden când se uită la Darcy. Are aceeaşi dorinţă caldă şi afectuoasă pe care o are Rory când se uită la mine.

Kit se opreşte lângă Darcy.

- Arătaţi de parcă puneţi ceva la cale.

O ia de talie şi Hayden îşi coboară privirea spre mâna lui Kit, apoi se uită în altă parte.

- Nimic special. Văd că vă distraţi pe gheaţă, îi zice Darcy lui Kit.

- Da. Abia aştept, îi zice Kit, zâmbindu-i.

- Să înveţi copiii cum să patineze? îl întreabă Darcy.

- Nu. Să avem copii. Mai mulţi. Să patinez cu ei şi tot tacâmul.

Lui Darcy îi dispare imediat zâmbetul de pe faţă, de parcă e ultimul lucru pe care se aştepta să îl audă.

Hayden râde, dar pare un râset forţat.

- Nu crezi că te grăbeşti puţin, amice?
- Da. Mai e până atunci, adaugă Darcy.
- Nu chiar asa mult.

Expresia ei se încordează, iar în ochi i se citesc îngrijorarea şi teama. Hayden se uită, la rândul lui, la ei de parcă ar fi văzut o fantomă.

- Mai întâi ne-am căsători, adaugă Kit.

Darcy clipeşte, de parcă nu ştie ce să spună, şi pare uşurată când Connor şi prietena lui vin la noi.

Connor îi salută pe toţi, apoi se uită la mine.

- Hazel. îmi priveşte dezgustat tricoul. Ai întâlnit-o pe iubita mea, Sam?

Probabil că Darcy, Hayden şi Kit simt atmosfera ciudată dintre noi, pentru că inventează o scuză cum că trebuie să îl ajute pe Ward şi pleacă. Mă pufneşte râsul, dar mă abţin. Sam îmi zâmbeşte într-un fel care îmi dă de înţeles că e un om >> minunat şi bun şi nu vreau să fiu nepoliticoasă.

„Am văzut asta şi m-am gândit că ţi-ar sta bine în ea.” Asta scria pe bilet. Mi-a trimis lenjeria aia dezgustătoare când cel mai probabil avea iubită.

Oribil, absolut oribil. Dar nu e vina ei.

- Bună, Sam! Eu sunt Hazel. încântată de cunoştinţă!

îi zâmbesc şi dau mâna cu ea.

- Asemenea.

E foarte luminoasă şi nu înţeleg ce caută cu McKinnon. Nu vede cum e de fapt?

Nici eu n-am văzut iniţial, deci nu pot s-o învinovăţesc.

- Locuieşti în Vancouver? o întreb.

Observ că McKinnon se întunecă la fată.

Nu îi place că sunt prietenoasă cu iubita lui, dar îl ignor. Pe măsură ce vorbim, Connor tuşeşte şi o ia de umeri, dar eu continui să le zâmbesc.

Idiotul ăsta încearcă să mă facă geloasă, dar mie

îmi vine să râd.

După câteva minute de conversaţie prietenoasă, în timpul cărora Connor ne fixează cu privirea nemulţumit, acesta îi aruncă un zâmbet crispat.

- Mai vrei să patinezi, iubito?

Ea încuviinţează şi, fără să se mai uite la mine, el o trage spre centrul patinoarului. Sam îmi face cu mâna.

îi răspund la gest, sătulă de jocul ăsta pe care îl jucăm. Când mă gândesc la ce a făcut Connor, nu mai simt furie. Nu vreau decât să merg mai departe.

Rory vine lângă mine, uitându-se la Connor şi la Sam.

- Ce naiba s-a întâmplat?
- A venit cu o fată, care e chiar de treabă. îl iau de mână şi el se uită la mine. Nu-mi pasă de ei, îi spun, zâmbindu-i.

îmi amintesc ce s-a întâmplat aseară între noi. Cum am stat în poala lui, în timp ce degetele lui erau în mine şi el mă ţintuia cu privirea. îi arunc un zâmbet seducător.

Ridică insinuant dintr-o sprânceană.

- Ce faci diseară? îl întreb.
- Pe tine.

îmi face cu ochiul şi izbucnesc în râs.

- Bun asa.

în sfârsit.

Mai mulţi copii vin peste noi, întrerupându-ne.

- Poţi să mă înveţi să patinez cu spatele? îl întreabă unul dintre ei pe Rory.
- Sigur că da. Apoi se uită la fata care stătea lângă băieţel. Vrei să înveţi şi tu?
- Da, dar vreau să mâ înveţe ea, zice cea mică, arătând cu degetul spre mine.
- Nu se pricepe prea bine, spune Rory.

în clipa aia, izbucnesc în râs.

- Asta doar pentru că nu am avut un profesor bun.

Rory zâmbeşte.

- Mereu încearcă să mă ţină de mână, le spun copiilor, în timp ce mă strâmb.
- Ce scârbos! exclamă băieţelul, iar fetiţa chicoteşte.

Eu şi Rory ne zâmbim, iar în ochi i se citeşte afecţiunea.

- Ia zi, Miller, îţi surâde o întrecere prietenească?

Cinci minute mai târziu, conurile portocalii sunt aranjate pe gheaţă şi jucătorii şi părinţii stau în spatele nostru, aşteptându- şi rândul să participe la cursa cu obstacole. Rory şi coechipierul lui, un băiat cu ochelari şi strungăreaţă, termină în aplauzele publicului.

îi zâmbesc fetitei care mă tine de mână.

- Eşti pregătită?

încuviinţează şi pornim. Patinăm cât de repede poate ea, în timp ce toată lumea ne susţine. Mă uit la Rory şi scot limba, iar copiii râd. Ocolim conurile şi fetiţa nu e foarte stabilă, aşa că patinez cu spatele şi o ţin de mâini, aşa cum a făcut şi Rory cu mine prima oară.

- Ce mişcări ai, Hartley! Cred că ai avut un profesor incredibil, strigă Rory.

Râd, dar imediat simt cum ceva îmi rămâne blocat sub patină. E unul dintre conuri. îmi ţin respiraţia, mă împiedic şi îi dau drumul la mână fetei când alunec din nou.

Cad pe gheaţă, mă lovesc şi rămân fără aer când o durere copleşitoare îmi săgetează glezna.

CAPITOLUL 52

Rory

Oamenii se strâng în jurul lui Hazel.

- Daţi-vă laoparte! le zic disperat, în timp ce mă îndrept iute spre ea.

Oamenii mă ascultă, dar nu destul de repede.

- Daţi-vă naibii laoparte!
- Omule, sunt şi copii aici! îmi spune Owens.

Nu îmi pasă. Pulsul îmi bubuie în urechi când mă aplec peste Hazel şi o cercetez.

Nu văd sânge. Glezna îi e încă dreaptă. Nu pare să îşi fi rupt ceva.

- Rory, sunt bine, spune ea, dar scânceşte.

Hazel are dureri, scânceşte şi totul e din vina mea.

Am spus că nu o să o las să cadă. Dintr-odată, mă cuprinde frica şi îmi provoacă dureri în piept.

- Are nevoie de o targă.

Vocea mea e diferită. Tensionată, tăioasă şi puternică.

Hazel îşi pune mâna pe umărul meu şi simt că privirea mea e sălbatică. încearcă să mă liniştească.

- Rory, nu am nevoie de targă. Sunt bine. Doar am alunecat.

îi iau mâna cu care şi-a atenuat căderea şi o analizez. Are

podul palmei roşu. îi controlez oasele delicate ale

încheieturii, dar totul pare în regulă. E inflamată, dar nu are nimic rupt.

- Ia zi, ce te doare? întreabă doctorul, ghemuindu-se lângă noi.
- Sunt bine, zice ea.
- Glezna şi încheietura, răspund eu. Şi probabil noada. Trebuie să mergem la spital.

S-a lovit atât de tare de gheaţă, că i-am auzit dinţii cum s-au lovit unii de alţii. îmi aduc aminte cum a făcut ochii mari când a căzut şi felul în care i s-au despărţit buzele de îngrijorare. Simt din nou o apăsare pe piept.

- E posibil să aibă o contuzie, adaug.

Observ schimbul de priviri dintre ea şi doctor.

- Nu am nici o contuzie şi clar nu trebuie să merg la spital.
- Ba da, trebuie. E posibil să ai o fractură.

Mi se pune un nod în gât.

Hazel e rănită din cauza mea.

Aud cât de nebunesc sună ce spun şi cât de supărat sunt, dar, în momentul ăsta, nu îmi pasă decât să o fac pe Hazel să se simtă mai bine. Vreau să mă asigur că e bine. Instinctele mele protectoare preiau conducerea.

La naiba!

în spatele nostru sunt copiii, părinţii şi jucătorii, care mă privesc cum îmi pierd minţile. Ward se uită la mine şi ridică dintr-o sprânceană.

Mă uit la Volkov, care aşteaptă în apropiere.

- Sun-o pe doctoriţa Greene!

Volkov se strâmbă. Georgia Greene e unul dintre doctorii echipei, iar Volkov nu o suportă, dar nu-mi pasă.

- Sun-o acum!

Se încruntă, dar îşi scoate telefonul.

- Poţi să te ridici? o întreabă doctorul pe Hazel.
- Nu, nu poate.

Deja o ridic în braţe şi o ţin strâns lipită de mine, în timp ce patinez spre bancă. Sunt condus de instincte. Nu vreau decât să o fac să se simtă mai bine, să fie în siguranţă, să o încălzesc şi să o ajut se simtă confortabil. Să îi iau durerea.

- Rory!

îşi pune mâna nerănită pe pieptul meu şi mă mângâie.

Hazel e întreaga mea lume şi am lăsat-o să cadă. Scrâşnesc din dinţi.

- O să mergem la doctoriţa Greene. îi văd expresia exasperată şi o fixez cu privirea. Nu vreau să aud comentarii.

Oftează când ies de pe gheaţă şi ne îndreptăm spre cabinetul medical.

CAPITOLUL 53

Hazel

în seara asta, Rory intră cu mine în braţe în Filthy Flamingo, în uralele tuturor.

- Aţi ajuns!

Pippa ne priveşte zâmbitoare şi Streicher ridică dintr-o sprânceană când Rory mă aşază uşor pe scaunul de lângă sora mea. Kit, Darcy, Hayden şi Alexei ne salută.

E ultima oară când o să fim toţi împreună înainte de pauza de sărbători şi majoritatea jucătorilor şi a partenerelor lor sunt aici, vorbind şi râzând. Jordan a pus luminiţe de Crăciun pe un brad mic din colţul din spate al barului şi betează pe ramele pozelor.

- O să stăm doar o oră, după care o s-o duc acasă, să se odihnească, spune Rory, apoi se apleacă să îmi inspecteze glezna.

îl privesc cum verifică bandajul. A făcut asta şi când m-a consultat Georgia şi a rugat-o să ceară o a doua părere, ca să se asigure că nu e o entorsă. în ultimele două ore, Rory a avut o expresie îngrijorată. Deşi e adorabil, mă doare inima, deoarece ştiu că se consideră vinovat.

» îmi pun mâna pe umărul lui şi îl strâng uşor.

- Ia loc lângă mine!

Mă priveşte cu ezitare şi îmi opresc un zâmbet,

căci, pentru o clipă, pare că Rory ar prefera să stea pe jos, lângă glezna mea, ca să o protejeze, dar, într-un final, se ridică şi, după ce ia o pungă cu gheaţă de la Jordan şi o pune peste gleznă, se aşază lângă mine.

Simt fluturi în stomac când mă ia de talie şi mă trage aproape.

- De ce te porţi aşa? îl întreb încet, în timp ce îi admir şuviţa care i-a căzut în ochi.
- Am spus că nu o să te las să cazi, zice el îngrijorat.

Dumnezeule!

- Nu e vina ta. Nu te învinovăţesc. A fost un simplu accident.
- Nu-mi place să te ştiu rănită.

Se încruntă când se uită la încheietura mea, care e şi ea bandajată. Mă doare, dar e o nimica toată în comparaţie cu efectul pe care îl are expresia lui îndurerată asupra mea.

- Te asigur că sunt bine, zic şi mişc din degete ca pentru a-i demonstra. Te-ai simtit bine azi?

>

- Lăsând laoparte faptul că am îmbătrânit un an?

Râd şi, într-un final, zâmbeşte şi el, iar asta îmi provoacă fiori.

- Da, m-am distrat.

îmi face cu ochiul, deşi i se mai citeşte o urmă de reticenţă pe fată.

>

- Mulţumesc că ai venit!

>

îl privesc cu căldură. îl văd pe Connor la altă masă, cu câţiva jucători, dar fără Sam, fata cu care a apărut azi. Privirile ni se intersectează şi văd că are ochii roşii şi privirea pierdută cât bea restul de bere.

Stomacul mi se întoarce pe dos. E beat. Unii oameni sunt simpatici şi glumeţi când sunt beţi, dar nu şi Connor. Dacă îmi amintesc bine, devine infantil şi insistent.

Dau însă laoparte gândurile despre el, deoarece Connor nu mai înseamnă nimic pentru mine.

- Mi-a plăcut să te văd cu copiii, îi spun lui Rory. Ştii cum să te porţi cu ei.

- Dacă nu aş fi devenit jucător de hochei, cred că aş fi fost profesor de sport. E distractiv să-i înveţi pe copii să patineze şi să te joci cu ei. Mă priveşte cu tachinare, dar observ şi ceva vulnerabil şi sincer în privirea lui. Ţi-ar mai plăcea de mine dacă aş fi profesor de sport?

Simt un junghi în piept.

- Bineînţeles. Ai arăta aşa bine în pantaloni scurţi.
- Adevărul e că am picioare frumoase, nu-i aşa?

Ne zâmbim, iar ochii îi licăresc sub luminiţele de Crăciun din bar. în sfârşit începe să se relaxeze şi să îşi revină.

- Dar chiar te-aş plăcea, să ştii, şi dacă ai fi profesor de sport.

Expresia îi devine tandră şi mă priveşte în ochi.

- Eşti un bărbat special şi ai fi şi dacă nu ai juca hochei.

Rory Miller e mult mai mult decât un jucător de hochei, dar nu ştiu cum să îi spun asta fără să îi dezvălui tot ce simt.

Inspiră adânc, de parcă ar vrea să spună ceva, dar alege doar să îmi zâmbească. Nu ştiu cum să descriu acest zâmbet: e dulce, plin de afecţiune şi visător. E superb când îmi zâmbeşte aşa.

Rory mă muşcă uşor de lobul urechii şi mă lasă fără aer.

- Ador când îmi gâdili egoul aşa, Hartley.
- De parcă ai nevoie de asta.

Mă sărută pe tâmplă şi zâmbeşte.

- De la tine mereu am nevoie.

Vocea lui joasă îmi dă fiori.

- Poate mai târziu în seara asta o să-mi arăţi la ce altceva te mai pricepi în afară de hochei.

în ochi i se citeşte pasiunea, dar, cu toate astea, clatină din cap.

- Nu facem asta diseară.
- De ce nu?
- Trebuie să te odihneşti.

îi susţin privirea şi îi zâmbesc.

- Mai vedem noi! Apoi îi şoptesc la ureche: Mai am câteva piese pe care mi le-ai trimis şi în care nu m-ai văzut încă.

Privirea îi coboară spre buzele mele şi i se întunecă, dar apoi el se retrage şi inspiră profund, ca şi cum încearcă să blocheze toate amintirile despre seara trecută.

- Hartley, te rog eu, nu îmi provoca o erecţie în public!

Doar chicotesc şi îmi îndrept atenţia din nou spre conversaţia de la masa noastră.

- O să plecăm mâine-seară, îi spune Pippa lui Hayden, în timp ce arată spre Jamie, Rory şi mine. Deşi nu cred că ar mai trebui să vii, spune ea, în timp ce mă priveşte.
- Poftim? Nu o să ratez Crăciunul.
- Pippa are dreptate. O să ningă în Silver Falls şi nu vreau să aluneci, spune Rory pe un ton ferm, în care se aude îngrijorarea.

Sunt dezamăgită. Nu am ratat nici un Crăciun cu familia mea şi toate imaginile la care am visat şi care îl includeau şi pe Rory acum nu vor mai putea deveni realitate.

Mă tine strâns de talie.

- O să stau cu tine şi o să te îngrijesc.

Inima îmi tresaltă. îmi ridic privirea spre el, dar nu ştiu ce să spun.

- Haide, Hartley, nu fi încăpăţânată!

- Bine, mi-ar plăcea asta.

A zis că o să stea cu mine. Nu doar că o să doarmă în patul meu. Toată treaba asta devine din ce în ce mai reală pe zi ce trece.

Rory zâmbeşte din nou, de data asta mai tandru, şi mă sărută.

- Bun. O să te oblig să te odihneşti, chiar dacă va trebui să te leg de pat.

îl privesc cu subînţeles şi îi zâmbesc. La cum râde, sunt convinsă că îi place ideea la fel de mult ca mie.

După ce l-am convins pe Rory că nu am nevoie să mă ducă în braţe la şi de la toaletă, îmi fac loc prin mulţime spre masa noastră.

Mă lovesc de cineva şi simt cum un miros de bere caldă mă izbeşte în fată.

- Hei!

Mă dau în spate când văd privirea înceţoşată a lui Connor. Se leagănă pe picioare şi e încruntat.

- Salut!

Totul, de la tonul meu la expresia pe care o am şi la limbajul corpului, îi spune să plece.

- Ai primit cadoul meu? Nu mi-ai mulţumit.

Mi se face greaţă.

- Să nu-mi mai trimiti asa ceva!

Rory ne priveşte de la masă, în alertă.

- Nu e în regulă. Chiar dacă nu aş fi cu Rory, tot nu ar fi în regulă. Lucrăm împreună. Poartă-te profesionist. Sau ai uitat ce mi-ai zis?

încerc să îl ocolesc, dar oftează şi îşi pune un braţ în faţa mea, blocându-mă.

- Am văzut cum te uitai la mine azi, bălmăjeşte el.

Greaţa se intensifică. Respiraţia lui cu miros de bere îmi întoarce stomacul pe dos şi mă uit la Rory, care se ridică. Connor se leagănă şi îmi zâmbeşte, iar eu fac un pas în spate cu cârjele, dar mă lovesc de tejghea. Am un scaun în spate, care mă blochează.

Mă panichez şi simt că nu mai am aer. Rory vine spre mine, încearcă să ocolească oamenii, dar barul e aglomerat şi foarte zgomotos.

- Nu mă uitam la...
- Erai geloasă, lasă că ştiu eu. Connor continuă de parcă nu m-a auzit şi îmi zâmbeşte ciudat. Este în regulă. Ăsta e micul nostru joc.
- Nu eram geloasă. Nu îmi pasă că ai iubită. Tonul meu e tăios şi strâng cârjele mai tare decât ar fi cazul. Dă-te laoparte!

Nu mă ascultă şi se apropie, doar că eu nu am unde să mă retrag. Sunt lipită de tejghea. Pulsul mi-o ia razna şi îmi răsună în urechi. Mă uit după Rory, dar Connor îmi blochează vederea. Se apropie de mine şi mă sărută...

Scot un sunet oripilat şi mă încordez. Barul e invadat de agitaţie, zgomot, mişcare şi energie. Ridic instinctiv o cârjă şi îl lovesc în gleznă. Nimeresc osul şi simt impactul.

- Să nu îndrăzneşti să mă atingi! şuier eu, tocmai când Rory îl trage pe Connor de pe mine.

Dacă e să mă iau după expresia lui, e la un pas să îl omoare.

- La naiba! strigă Connor, în timp ce Jamie şi Hayden îl trag înapoi. M-a lovit!
- Luaţi-l de lângă ea! strigă Rory, privindu-mă îngrijorat. Eşti bine, iubito?

îşi pune mâna pe maxilarul meu şi încuviinţez.

- M-a sărutat, spun eu, mai mult pentru mine.

îmi simt buzele curbându-se de dezgust când îmi amintesc mirosul de bere şi senzaţia buzelor lui peste ale mele. înghit cu noduri şi pulsul mi-e în continuare haotic. în spatele lui Rory Connor încearcă să îl dea pe Hayden laoparte, dar acesta îl ţine bine. E prima oară când Hayden nu zâmbeşte. Are aceeaşi expresie furioasă ca Jamie.

- Ştiu. Vocea lui Rory e tăioasă ca un cuţit, dar nu îşi ia privirea de la mine. O să îl omor!

CAPITOLUL 54

Rory

Mă copleşeşte o furie protectoare.

Nu ar fi trebuit să venim aici. Ar fi trebuit să mergem direct acasă la Hazel, ca să o bag în pat şi să o ştiu în siguranţă.

Observ roşeaţa din obrajii ei, provocată de furie, şi felul în care respiră. Nu vreau decât să îndrept situaţia.

Ar trebui să previn genul ăsta de lucruri, ăsta era scopul înţelegerii noastre.

- Sunt bine. Furioasă, dar bine.

Toţi din bar se uită fie la noi, cât o ajut să ia loc, fie la McKinnon, care încă încearcă să îi dea pe Owens şi pe Streicher
laoparte. Aceştia sunt aproape la fel de furioşi ca mine. Dincolo de furia geloasă, mă simt recunoscător. Ştiu că, şi dacă nu aş fi fost aici, ei tot i-ar fi luat apărarea lui Hazel. Ştiu ce înseamnă pentru mine, deşi nu le-am zis niciodată explicit, şi ţin la ea.

După ce Hazel ia loc, o sărut pe creştetul capului.

- Eşti în regulă să stai aici o clipă?

încuviinţează şi o mai sărut o dată, apoi o iau spre McKinnon.

- McKinnon, ai făcut mişcarea greşită, îi zic, în timp ce clatin din cap şi simt că nu mai am nici urmă de control.

A rănit-o pe Hazel a mea. Hazel *a mea.* Credea că are acces la ea după bunul lui plac. I-a trimis *lenjerie.*

Toată treaba asta o să se termine acum.

Connor clatină din cap şi are un zâmbet stupid, care mă face să vreau să îi rup toate oasele.

- Te are sub papuc.
- Taci din gură! Hazel e fizioterapeuta ta şi el e

căpitanul tău, mormăie Streicher.

McKinnon râgâie. E beat mangă.

- Cum zici tu.

îl iau de cămaşă şi îl ridic, ca să îl privesc în ochi. în bar s-a făcut linişte. Toţi se uită la noi, în timp ce pe fundal se aude muzică de Crăciun.

- Nu o s-o mai atingi, îi zic pe un ton calm şi letal. Nu o să te mai apropii de ea. Nu o să te uiţi la ea. Nu însemni nimic pentru noi. Nu o să mai vii la adunările astea. Dacă ai de gând să continui aşa, nu mai faci parte din echipă.

Respiră greoi şi are o expresie plină de ură.

- Nu pot să te dau afară din echipă, dar pot să mă asigur că nu o s-o mai deranjezi niciodată pe Hartley. Să ceri un fizioterapeut nou, altfel o s-o fac eu pentru tine. între noi se lasă tăcerea şi observ ceva în privirea lui McKinnon. Cred că e înfrângere. Ai înţeles?

îl zgudui puţin şi se leagănă.

- Du-te naibii!

Toate instinctele primare şi masculine din mine mă îndeamnă să îi dau una.

Dar e beat şi nu ar fi o bătaie corectă. Streicher m-a numit »
căpitanul echipei. încerc să fiu omul pe care îl vrea Ward şi nu pot să lovesc un tip care nici măcar nu e în stare să stea drept. Hazel ne priveşte cu o expresie îngrijorată, iar asta mă ajută să iau o decizie.

- Du-te acasă! îi zic, pe acelaşi ton calm.

Streicher şi Owens îl conduc afară din bar, iar eu mă duc lângă Hazel.

- Rory, ce faci?

O iau pe sus, atent să nu îi lovesc glezna.

Cu un braţ o ţin pe Hartley, iar Volkov îmi dă cârja ei în mâna liberă.

- O să te duc acasă, iar tu nu o să comentezi, îi zic.

Trebuie să o scot din locul ăsta. Sângele îmi bubuie. Trebuie să o duc pe Hazel acasă, în siguranţă, şi să o am doar pentru mine.

Hazel nu spune nimic, iar Pippa face ochii mari în timp ce ne priveşte ieşind din bar. Până şi Jordan

pare surprinsă.
- Vacanţă plăcută şi aţi făcut treabă bună azi! strig eu în barul tăcut, în timp ce ies cu Hazel pe uşă. Şi Crăciun fericit!

CAPITOLUL 55

Hazel

Mă trezesc în dimineaţa ajunului Crăciunului şi îl văd pe Rory punându-mi o pernă sub gleznă, pentru ca piciorul să îmi stea fix. Deschid un ochi şi îl văd că se duce în bucătărie. îi
>
analizez spatele musculos şi umerii lăţi, în timp ce caută prin dulapuri şi scoate cafeaua. Fundul îi arată aşa bine în boxerii ăia strâmti.
>
îmi place să îl urmăresc mişcându-se prin bucătăria mea ca la el acasă. M-am trezit în miezul nopţii şi m-am întins după el, iar el era chiar acolo. Mă ţinea în braţe, cald, solid şi ferm.

Se uită la mine.
- Neaţa, Hartley!

Vine spre mine, timp în care îi admir corpul sculptat.

Simt o zvâcnire între picioare când îi amintesc ce am făcut acum două nopţi şi ce orgasm puternic am avut. Când mă uit însă la faţa lui, văd că e îngrijorat.

Se aşază pe pat şi îmi verifică încheietura.
- Cum te simţi azi?
>
- Mai bine.

îmi testez glezna, o flexez şi o întind cât de mult pot. Simt o durere ascuţită când ajung la limita mişcării, iar Rory face ochii mari când îmi ţin respiraţia.
- Este în regulă, nu o să o pun jos azi. Poţi să mă serveşti dacă vrei.

Rory bombăne, iar eu râd.

- Nu e deloc amuzant, Hartley! Crezi că o să mai vrei să patinezi vreodată?
- Evident. După tot timpul pe care l-ai investit ca să mă înveţi? în plus, e chestia noastră.
- Chestia noastră? întreabă el zâmbind. Inima îi tresaltă şi

»

încuviinţez, zâmbindu-i. Şi a fost adorabil să te văd panicat din cauza mea. Cred că le-ai zis la vreo şase copii să se ducă naibii.

Rory râde şi se cutremură.

- Chiar am făcut asta, nu-i aşa?

-Da.

Dumnezeule, e aşa simpatic fără bluză şi cu părul ciufulit.

- Ai grijă, Miller, e posibil ca oamenii să creadă că mă placi cu adevărat!

Se uită la mine şi zâmbeşte, ca şi cum ar avea un secret.

- Chiar te plac.

îi susţin privirea.

- Şi cred că şi tu mă placi, îmi zice, în timp ce zâmbetul i se lărgeşte şi mă priveşte de parcă nu mai există nimic altceva pe lumea asta.

îmi place când se uită la mine aşa.

- Poate asa şi e.

>>

încuviinţează, încă zâmbind, apoi îi apare o expresie tăioasă.

- Legat de McKinnon....

Mă strâmb şi îmi scapă un sunet dezgustat.

Rory inspiră adânc şi văd o frântură din versiunea lui furioasă şi protectoare pe care am văzut-o ieri. Mă strânge de coapsă.

- Eşti bine?

>

Am senzaţia că, dacă aş spune că nu sunt, ar face orice ca să schimbe asta. Felul în care şi-a pierdut cumpătul ieri a fost...

Nu ştiu cum să îl descriu. Nu ar trebui să îmi placă aşa mult, dar îmi place. Ador să îl văd pe Rory Miller pierzându-şi controlul din cauza mea.

- Sunt bine. Connor nu contează. E scârbos şi mă bucur că i-

»

ai zis să îşi găsească alt fizioterapeut. Şi, pentru a nu
ştiu câta

oară, mă întreb ce naibii am văzut la el.

Rory îşi încordează maxilarul. E amuzant că, deşi ne prefacem, e un iubit mai bun decât a fost Connor vreodată. Cu toate că, în momentul ăsta, nu prea mai pare că ne prefacem.

- Dar sunt bine. Serios.
- Bun.

Se apleacă în faţă, atent să nu îşi lase greutatea pe glezna sau încheietura mea, şi mă sărută.

Când se ridică, se încruntă.

- De ce e aşa frig aici? Tot modific temperatura la termostat, dar e rece. Se duce la calorifer, îl verifică şi mă priveşte oripilat. Nu funcţionează.

Arăt spre dulapul de pe holul din faţă.

- E un radiator acolo.
- Hazel, spune el scandalizat.

-Ce e?

Se ridică, îşi pune mâinile în şold şi privirea mea rămâne aţintită asupra muşchilor în formă de V care dispar în talia boxerilor. Simt cum se strânge căldură între coapse şi mi le lipesc.

Apropierea de Rory mă excită cu fiecare secundă care trece. E vorba despre mirosul lui, vocea lui de dimineaţă, felul protector în care m-a ţinut în braţe toată noaptea.

Până şi părul lui ciufulit e sexy.

- Uau!

îşi încrucişează braţele la piept, amuzat.

- Serios?

-Ce?

- Te holbezi la mine.

îmi înăbuş un râset, în timp ce corpul mi-e acaparat de fiori.

- Nu pari prea deranjat de asta.
- Bineînţeles că nu sunt.

îmi aruncă zâmbetul lui leneş, care îmi face pulsul să se înteţească, după care zâmbetul îi dispare.

- Bun, dar totuşi e foarte frig aici. Se uită pe geam. Azi e de aşteptat să fie sub zero grade.

Mă uit din nou spre dulap, dar mă întrerupe.

- Nu o să folosim un radiator.

Are o expresie serioasă, aşa că îmi opresc un

zâmbet.
- îmi place când eşti autoritar.

îmi ia telefonul de pe noptieră şi mi-l întinde.
- Sună-ti administratorul!
- E plecat în Grecia o lună.
- Atunci, sună persoana care se ocupă de lucrurile astea cât el e plecat.

După expresia mea, Rory pricepe că nu e nimeni care să se ocupe de lucrurile astea în lipsa administratorului.
- *Hazel.*
- De ce crezi că e asa ieftin locul ăsta?

îşi dă capul pe spate şi mormăie, de parcă sunt cea mai frustrantă persoană din lume. Eu doar îi zâmbesc.
- Ochii tăi sunt asa frumoşi în lumina dimineţii!

Mă priveşte îndelung şi oftează, dar începe să zâmbească.
- Nu-mi distrage atenţia!
- Funcţionează?

îşi dă ochii peste cap şi cred că îi place noua noastră dinamică.
- Cred că ăsta e un da.

îşi trece degetele prin păr şi se uită în jur.
- Unde e geanta ta de petrecut noaptea undeva?
- De ce?

O găseşte în şifonier, o scoate şi o pune pe pat.
- Pentru că mergem la mine.

CAPITOLUL 56

Hazel

-Uau!

Rămân cu gura căscată când păşesc în holul apartamentului lui Rory. Fac câţiva paşi în faţă, cu ajutorul cârjelor, ca să mă uit în jur.

- Miller, ai ascuns superbitatea asta de mine!

Rory stă în spatele meu, cu geanta mea, şi mă priveşte nesigur.

- Asa crezi?

încuviinţez şi privirea mi se plimbă de la podeaua de lemn la canapeaua imensă în formă de L şi la ferestrele imposibil de înalte prin care se revarsă soarele. Afară începe să ningă. Pe un
perete e un televizor imens, aşezat între două corpuri de bibliotecă ce ajung până la tavan, doar că nu e nimic pe ele.

Mă încrunt, apoi mă uit la sufrageria cu două lămpi, canapeaua mare şi măsuţa de cafea, apoi la bucătăria mare, cu o insulă imensă şi electrocasnice impecabile.

- Ştii că ar fi de dorit să pui chestii pe rafturile alea?
- Cum ar fi?
- Poze, cărţi, nimicuri.

Nici pe pereţi nu are nimic. Nici poze, nici tablouri. Pe canapea nu sunt pături. înaintez pe holul lung. Uşa din capăt duce la ceea ce pare să fie dormitorul principal. Aud paşii lui Rory în urma mea.

Mă opresc în uşă şi admir patul matrimonial acoperit cu o cuvertură verde. Simt un fior de căldură, pentru că, în seara asta, o să dorm aici şi o să fie cel mai bun somn din viaţa mea. Ferestrele au vedere spre oraş, iar pe balcon e o cadă.

Nu are nici aici poze, plante, mobilă pentru terasă. Doar o lampă, o noptieră şi geanta lui de hochei.

în faţa patului e un şemineu pe care o să îl aprind mai încolo, dar locul ăsta pare atât de anost. Tăcut. Gol. Rory Miller are o personalitate imensă, însă apartamentul său nu reflectă acest lucru.

Observ ceva strălucitor pe noptieră.

-Ce....

Se opreşte când vede spre ce mă aplec şi pe faţă îi apare o expresie vinovată.

Ridic dragonul de cristal, care e identic cu al meu, doar că e verde, nu albastru. Inima îmi tresaltă şi zâmbesc.

- Ce e ăsta?

- Un dragon, zice el, cu un zâmbet reticent pe buze.
- Asta văd şi eu, Rory. încă zâmbesc ca o fraieră, dar îl fixez cu privirea. Eşti cumva dependent de cumpărături?
- Nu, zice el amuzat, aşezându-se pe pat.

întorc dragonul şi admir felul în care acesta aruncă lumină pe perete.

- Atunci, de ce îl ai?

Cred că ştiu răspunsul, dar vreau să îl aud pe Rory spunând asta.

Mă fixează cu privirea. Ridică din umeri şi are cea mai dulce şi mai inocentă expresie.

- îl iau cu mine când sunt în deplasare pentru că îţi duc dorul.

Inima îmi tresaltă. Omul ăsta e prea mult şi nu ştiu ce să fac cu senzaţia asta încântătoare din piept. încerc să îmi controlez zâmbetul care ameninţă să îmi apară pe faţă.

- Deci vrei să spui că dragonul ăsta a văzut nişte lucruri teribile şi depravate?
- O, da. Dragonul ăsta îmi ştie toate fetişurile, spune el amuzat.

Simt cum mă străbate un val de căldură. Şi eu as vrea să îi

>>
ştiu toate fetişurile. îmi amintesc cum m-a lins între picioare de parcă eram cel mai bun lucru pe care l-a gustat vreodată şi mă străbate un alt fior.

Pun dragonul jos şi caut în geantă ceva ce am împachetat în şosete când Rory nu era atent. Apoi îl pun lângă al lui.

- L-ai adus pe al tău?

Ridic din umeri, ca şi cum nu e ceva important. Adevărul e însă că ador dragonul ăsta exagerat de scump. Ochii roşii mă amuză şi, de fiecare dată când îl văd înainte de culcare, mă gândesc la Rory.

- Nu e mare lucru, zic eu.
- îţi ştie fetişurile? mă întreabă el insinuant.

>>>
Faţa mi se înroşeşte când mă gândesc la toate dăţile când mi- am folosit jucăriile sau m-am atins gândindu-mă la Rory şi zâmbesc.

- O, da!

- Poate dragonii noştri o să facă schimb de informaţii, spune el, în timp ce îşi linge buza de jos.
- Poate.

îi zâmbesc detaşată, iar interesul din ochii lui se intensifică.

în clipa aia, am o revelaţie. Noi flirtăm acum. Când îi arunc zâmbetul meu detaşat, flirtez cu el.

Fac asta de ani de zile, de când eram adolescenţi şi studiam în bibliotecă.

- Eşti bine, Hartley?

Vocea lui e ca un tors şi are un zâmbet atotştiutor.

Dumnezeule, îl doresc. Inima îmi bate cu putere.

- Vrei să tragem un pui de somn? îl întreb, în timp ce îmi trec mâinile prin părul lui.

E aşa moale şi des, iar şuviţele sunt raiul pe pământ când le simt între degete. Tresare şi îşi dă seama din tonul vocii că, dacă o să ne băgăm în pat, ultimul lucru pe care o să îl facem o să fie să dormim.

Se lasă în atingerea mea şi cred că o să accepte, dar apoi mormăie.

- Crede-mă, vreau.

Apoi se uită la glezna mea şi oftează frustrat, lucru care mă face şi mai mult să vreau să mă joc cu el.

Să îl împing la limită.

- Dar tu trebuie să...
- Da, ştiu. Trebuie să mă odihnesc.

însă ăsta e ultimul lucru pe care doresc să îl fac. Ar fi aşa sexy să îl văd pe Rory Miller pierzându-şi controlul.

Se duce spre şifonier şi eu iau dragonii, ţinând câte unul în fiecare mână.

- Te rog eu, fa sex cu mine! îl pun să zică pe dragonul meu, pe o voce feminină.

Apoi îl ridic pe al lui şi folosesc o voce masculină.

Rory se întoarce spre mine cu un hanorac în mână.

- Nu, pentru că eşti o femeiuşcă mică şi fragilă şi nu vreau să te rănesc cu imensul meu...
- Gata cu distracţia! zice Rory amuzat, în timp ce îmi ia dragonii, iar eu râd. Treci aici!

îmi face semn să îmi ridic braţele şi, când trage hanoracul pe mine, îi inspir adânc parfumul.

- Acum, încerci să mă şi îmbraci? îl întreb.

E imens şi moale.

- Nu am[5] vrut să ţi se facă frig.

Simt cum mă acaparează dorinţa. De ce e aşa sexy faptul că bărbatul ăsta are grijă de mine? Ceva din atitudinea lui dulce şi atentă mă face să vreau să îl fac al meu şi să facem sex până uită de el.

Mă întind în pat şi se aşază lângă mine, sprijinit într-un cot, privindu-mă cu intensitate.

- Te excită faptul că sunt în patul tău?

-Da.

- Bun. Şi ce o să faci în privinţa asta?

Privirea îi coboară spre buzele mele şi scoate un sunet torturat.

- Ai spus că o să ai grijă de mine.
- Asta am spus, nu-i aşa? oftează el.

-Da.

îmi pun mâna pe penisul lui, care e deja tare, şi îl mângâi. Mormăie, şoldurile îi zvâcnesc la atingere

şi privirea îi arde.

- La naiba! Nu pot să te refuz.
- Atunci, n-o face!

Simt cum se strânge presiunea între coapse.

- Vino aici!

Mă aşază pe o parte şi vine în spatele meu. Mă ia în braţe, învăluindu-mă cu umerii lui lăţi şi cu pieptul ferm. Mă afund în căldura lui şi trage pătura peste noi.

E atât de confortabil, că scot un geamăt, dar apoi îmi ţin respiraţia când îşi pune un braţ sub mine şi îşi strecoară mâna pe sub bluza mea. Buzele lui sunt pe gâtul meu, respiraţia lui îmi gâdilă pielea în vreme ce el îmi trage de sutien, ajungând la sfârc.

- E mai bine asa? mă întreabă.
- Oarecum.

Simt un val de căldură şi mă frec de erecţia lui, ceea ce îl face să geamă. Simt că mă umezesc deja de la felul în care se joacă acum cu sânul meu.

îşi strecoară cealaltă mână în colanţi şi mă mângâie. Simt fiori şi mă arcuiesc în el.

- Dar acum?

Tonul e atât de arogant şi de îngâmfat.

îl prind de braţ şi îmi ţin respiraţia când îmi mângâie sfârcul. Parcă trecem la un alt nivel. Mă simt incredibil de confortabil şi plină de dorinţă, inspirând parfumul lui masculin şi proaspăt.

- Ştii bine că îmi place. Vreau mai mult.

Mâna lui e în continuare între picioarele mele şi degetele i se odihnesc pe clitorisul meu. Doar mă atinge uşor. Mă lipesc de el, în căutare de fricţiune, dar se retrage, abia atingându-mă.

- Rory! mă plâng eu.
- O să te porţi frumos zilele următoare?

Mormăi şi îi simt zâmbetul pe obraz.

- O să îţi fereşti glezna şi o să mă laşi să am grijă de tine?
- Rory, jur pe ce am mai sfânt că...

îmi atinge clitorisul şi scrâşnesc din dinţi când simt dorinţa care mă străbate.

- Da, bine, o să mă port frumos.

Nu e corect că joaca asta cu el e cel mai bun şi cel mai distractiv sex pe care l-am făcut vreodată.

- Eşti sigură? întreabă el, după care mă muşcă de gât.

- *Rory!*

Râde şi începe să îşi mişte degetele. Mă lipesc de el, în timp ce mă cuprinde căldura şi muşchii mi se încordează.

- Cum e?

- Tare bine.

Pulsul mi-a luat-o razna, iar mâna lui Rory se mişcă mai repede, atingându-mă exact cum îmi place, nici prea repede, nici prea apăsat.

- O să termini pentru mine?

- Evident.

Deja simt orgasmul cum se apropie cu paşi repezi.

- Bun, spune el satisfăcut.

Simt cum se strânge presiunea între picioare şi îmi afund faţa în pernă. Când inspir adânc, parfumul lui Rory mi se duce direct la creier şi mă încordez. Mormăie de plăcere în urechea mea în timp ce continuă să mă atingă, iar senzaţia fierbinte dintre picioare se revarsă, mă acaparează şi radiază din mine. în tot timpul ăsta, Rory mă ţine lipită de el şi îmi şopteşte la ureche cât de încântat e că sunt aici, ce drăguţă sunt şi cât îi place să mă vadă având orgasm.

- Dumnezeule, eşti aşa bun la asta!

Rory zâmbeşte, dar, când mă întorc şi mă întind spre erecţia lui, se dă imediat jos din pat.

îl privesc întrebătoare. Deja mi s-a făcut frig fără el aproape.

- Treci înapoi aici!

-Nu.

Se apleacă să mă sărute, dar se îndepărtează când mă întind din nou după el.

- Am nişte lucruri de rezolvat, iar tu o să te odihneşti, aşa cum ai promis.

Oftez frustrată şi arăt spre erecţia lui.

- Dar eşti tare!

- O să supravieţuiesc, Hartley. De ani întregi ai

efectul ăsta asupra mea şi încă n-am murit din cauza asta.

Răspunsul lui mă amuză şi simt, deodată, că îmi lasă gura apă când mă gândesc că aş putea să îl simt din nou între buze.

- Am avut o înţelegere. Are o expresie serioasă, dar zâmbeşte când mă sărută din nou. Aşa că fii o iubită înţelegătoare şi protejează-ţi glezna, ca să nu-mi fac griji pentru tine.

A spus „iubită”, nu „iubită falsă”.

- Am fost constrânsă să fac promisiunea aia, strig după el. îmi face cu ochiul şi iese din cameră.

Ar trebui să mă gândesc la faptul că relaţia noastră are termen de expirare şi încă nu am discutat despre situaţia noastră. Ar trebui să mă panichez pentru felul perfect în care Rory se potriveşte în viaţa mea şi pentru faptul că, dacă lucrurile vor merge prost, o să lase un gol imposibil de umplut. Aş putea să îmi fac tot felul de scenarii şi să îmi spun că nu a vrut să spună asta, că a fost o simplă scăpare.

Dar, în loc să fac toate astea, zâmbesc şi mă uit pe geam, apoi aud cum închide uşa de la intrare. Abia aştept să se întoarcă!

CAPITOLUL 57

Rory

în magazinul alimentar se aud colinde, iar eu umplu căruciorul.

Vreau să mă asigur că Hazel e hrănită şi fericită şi stă la căldură. Mă las ghidat de latura mea protectoare şi îmi place. Mi se pare firesc şi potrivit să am grijă de ea.

în mod normal, petrec Crăciunul la sală sau profit de patinoarul gol, dar ideea de a sta pe canapea cu Hazel în braţe le întrece pe toate. în trecut, nu îmi

plăcea apartamentul meu gol şi singuratic, cu vedere spre oraş, dar acum, că ştiu cine mă aşteaptă acasă, abia aştept să mă întorc.

încarc alimentele în maşină, cu ninsoarea căzând în jurul meu, când primesc un apel. Mă aştept să fie ceva legat de cina pe care am comandat-o pentru noi de la un restaurant local, dar stomacul mi se întoarce pe dos când văd numele de pe ecran.

E tata.

Nu am mai vorbit de câteva săptămâni şi am uitat de senzaţia asta care mă acaparează de fiecare dată când interacţionăm.

- Rory, ţi-am revizuit ultimele meciuri.

închid ochii. Mereu vorbim doar despre hochei.

- O să vin la un antrenament. Vreau să văd ce îţi bagă Ward în cap.

- Nu, zic eu, cuprins de anxietate. Nu primeşte pe nimeni la antrenamente, nu-i plac spectatorii. Spune că ne distrag atenţia.

Nu ştiu dacă e adevărat, dar n-am văzut niciodată pe nimeni din afară să vină la antrenamente. în plus, clar nu îl vreau pe tata acolo, luându-şi notiţe.

- Atunci, o să vin la meciul League Classic de săptămâna următoare.

Abia aştept meciul din ajunul Anului Nou. Am rezervat un apartament foarte drăguţ, pentru că, da, chiar şi acum încerc să o impresionez pe Hazel. Meciul e termenul-limită pentru înţelegerea pe care am făcut-o, dar lucrurile dintre noi au escaladat în mod neaşteptat.

Ştiu că are sentimente pentru mine. Weekendul cu meciul League Classic o să fie special, aşa că nu-l vreau pe tata acolo, doar ca să-mi enumere toate motivele pentru care nu sunt destul de bun.

- Nu e o idee bună, îi zic.

Urmează o pauză lungă.

- Ce se întâmplă cu tine în ultimul timp?

Hazel, asta se întâmplă cu mine. A devenit toată viaţa mea, dar tata nu ar înţelege niciodată asta.

- Sezonul ăsta te porţi diferit, spune el frustrat. Joci diferit, te porţi diferit, nici nu mai ştiu cine eşti. Unde e comportamentul tău de vedetă, Rory?

A dispărut, iar asta mă face fericit.

- Nu ştiu ce să-ţi spun.
- E din cauza fetei ăleia.
- Hazel. O cheamă Hazel, spun eu.
- îţi distrage atenţia.
- Nu e adevărat.

Oare sunt distras dacă simt că tot ce mi-am dorit vreodată se asază la locul lui? Conversaţia asta nu are nici un rost.

>>

- Trebuie să închid.
- De ce? Ai planuri mari diseară?

Ceva din vocea lui mă face să mă încrunt. Simt resentiment sau singurătate în ea.

- Da. Vorbim mai târziu!

Ne spunem la revedere şi termin de pus cumpărăturile în maşină. Mintea îmi zboară la fata care mă aşteaptă acasă, iar anxietatea dispare.

Tata are dreptate, chiar sunt diferit, iar asta doar datorită ei. Cu Hazel alături, nu semăn deloc cu el. Poate niciodată nu am semănat, iar ea doar mi-a arătat asta.

Aud paşi pe zăpadă şi două femei trec pe lângă

mine, cu un brad.

- Crăciun fericit! spune una din ele, cu un zâmbet larg.

- Crăciun fericit! îi răspund, uitându-mă la brad.

în celălalt capăt al parcării, zăpada se aşază pe brazii care au mai rămas, iar asta îmi dă o idee.

Hazel ratează Crăciunul cu familia ei, aşa că o să mă asigur să aibă unul memorabil.

CAPITOLUL 58

Hazel

Cât Rory e plecat, mă plimb prin apartamentul lui şi trag cu ochiul prin debara şi baie, apoi cumpăr lucruri pentru el folosind cartea de credit pe care mi-a lăsat-o în bucătărie. Am aprins şemineul, iar apartamentul e cald şi confortabil acum, dar tot simt o durere în piept pentru că nu e şi el aici.

Mă întorc în patul lui şi mă uit pe geam, în timp ce îi inspir parfumul. Afară, zăpada învăluie oraşul în alb.

Mai târziu, când mă trezesc, afară s-a întunecat. Focul din şemineu umple camera cu o lumină caldă şi aud zgomote în camera vecină. Mi-e cald şi bine, sunt somnoroasă şi parfumul lui Rory de pe hanoracul lui îmi invadează nările. Mă uit la telefon. E abia trecut de cinci după-amiaza. Sunt învelită cu o pătură şi pe noptieră e un pahar cu apă.

- Rory?

Mă îndrept spre sufragerie, dar mă opresc, şocată.

- Cum naiba funcţionează asta? îl aud bombănind pe Rory, care stă cu spatele la mine.

Nici nu ştiu unde să mă uit mai întâi. La pătura de lână de pe canapea sau la ghirlanda de luminiţe întinse pe poliţa şemineului.

Mai multe lumânări aprinse în pahare colorate se

află pe măsuţa de cafea şi prin bucătărie, iar Rory poartă un pulover oribil cu verde şi roşu, în care reuşeşte să arate sexy. Peste tot sunt crăciuniţe. Tot apartamentul miroase a cidru de mere, pe care familia mea îl face în fiecare an, şi văd ace de brad peste tot.

între bibliotecă şi geam e un brad imens, care ajunge până la tavan.

Când se întoarce, Rory are din nou o expresie îngrijorată, care îmi face inima să bată mai repede.

- Ai cumpărat zece crăciuniţe şi porţi un pulover urât de Crăciun.

Zâmbeşte şi arată spre o sacoşă de lângă piciorul meu.

- Ti-am luat şi tie.

Se apropie de mine şi, într-adevăr, arată foarte sexy în puloverul ăla stupid.

- Doar nu credeai că o să port numai eu unul, nu-i aşa, Hartley? Trebuie să ne asortăm.
- Ai cumpărat şi un brad. Parcă a vomitat Crăciunul peste apartamentul tău.
- Asta e de bine?

Oftez şi admir totul. Mă uit spre bucătărie şi inspir mirosul familiar şi dulce de scorţişoară care umple apartamentul.

- E aceeaşi reţetă pe care o folosim acasă, nu-i aşa?
- Da. I-am sunat pe părinţii tăi mai devreme.

Versiunea mea de acum câteva luni, care îl ura pe Rory Miller, clatină din cap şi pleacă, pentru că îl plac prea mult ca să mai pot fi ajutată.

A luat ornamente de Crăciun. Pe toate chiar, dacă e să mă iau după cutiile din colţ. Inima îmi explodează într-un milion de bucăţi.

- De ce? îl întreb, în timp ce încerc să nu plâng.

Rory vine în spatele meu, mă ia cu un braţ de talie şi mă sărută pe ceafa.

- Pentru că tu ai vrut asta, Hartley.

Dacă inima mea e o casă, atunci Rory locuieşte în ea.

CAPITOLUL 59

Rory

Sunt îndrăgostit de ea.

Hazel priveşte sufrageria cu ochii mari şi luminoşi şi zâmbeşte, ceea ce mă umple de fericire.

Sunt îndrăgostit de ea şi aş face orice ca să fie fericită. Iar expresia pe care o are în timp ce îmi zâmbeşte e tot ce mi-am dorit vreodată.

- Mulţumesc! E incredibil, Rory, spune ea, în timp ce îşi lipeşte palmele de pieptul meu. Faci...

Privirile ni se întâlnesc şi pe buze îi apare un zâmbet. Cred că mereu am iubit-o, pentru că ce simt acum nu e ceva nou. Doar că acum ştiu cum se numeşte.

- Faci totul mai frumos, şopteşte ea.

Vorbele ei mă emoţionează şi mă întreb dacă i-a zis cineva

> »

vreodată asta şi lui Rick Miller. Dacă mama a simtit asta

> > vreodată pentru el.

O mângâi pe păr şi o sărut cu tandreţe.

- Şi tu, Hartley.

Când se retrage, o privesc cu atenţie, căutând semne că şi ea simte ce simt eu. în spatele afecţiunii, observ îngrijorare.

Foarte bine. E îngrijorată pentru că ce simte e real şi nu a mai trăit asta cu un bărbat. Simt un alt fior, de ceva ascuţit şi dulce, şi îi dau o şuviţă pe după ureche.

Ştie ce simt. Sigur ştie până acum, iar, când o să fie pregătită să audă cuvintele, o să i le spun.

- Spune-mi, vrei să decorăm bradul împreună? o întreb, iar ea încuviinţează.

- Nu sunt prea grea? întreabă Hazel în seara aia, când o car în spate pe faleză.

în jurul nostru ninge, zăpada acoperă totul, iar traficul e aproape inexistent. Suntem doar noi şi câţiva oameni care au ieşit la plimbare. Ne bucurăm de privelişte, fiind înconjuraţi de apă şi de pădurea înzăpezită.

Toată după-amiaza, Hazel a oscilat între a mă implora să ieşim şi a mă ameninţa că o să poarte doar lenjerie în următoarele două zile, ca să îmi testeze limitele autocontrolului. Iar acum o car în spate, pentru că nu am de gând să o las să se folosească de cârje pe zăpadă. E destul de alunecos peste tot.

Pufnesc şi o privesc peste umăr.

- Hartley, nu mă insulta! Eşti uşoară ca o pană.

Hartley chicoteşte. Ghetele scârţâie pe zăpadă şi inspir aerul rece care vine dinspre apa.

- M-a sunat tata azi, îi zic.
- Cum a mers conversaţia?

»

- Nu prea bine. A spus că sezonul ăsta sunt diferit.
- Asa şi e.

>>

- Da, dar eu n-am nici o problemă cu asta. Mi se pare că joc mai bine. Băieţii din echipă sunt ca fraţii mei. înseamnă mult pentru mine.

Mă gândesc la clipele de dinainte să dau o pasă şi la fericirea de pe feţele coechipierilor mei.

Continuăm să mergem în tăcere, timp în care mă gândesc la echipa mea şi la nevoia mea de a fi cel mai bun căpitan.

- Lasă-mă jos puţin! îmi cere Hazel.

O ascult şi o las uşor jos, apoi Hazel mă întoarce cu faţa spre ea. Are nasul roz de la frig şi, în timp ce îmi zâmbeşte, pe căciulă, păr şi gene i se aşază fulgi de nea.

- Sunt asa mândră de tine!

5

Memorez momentul, ca să îl reţin pentru totdeauna. Ador liniştea asta pe care o simt cu Hazel şi pe care n-am crezut că o să o trăiesc vreodată.

- Parcă suntem într-un glob de zăpadă, şoptesc.

Hazel îmi zâmbeşte şi mă aplec să o sărut.

- Hayden o să vină într-o oră să îmi ia cheile, spune Hazel, când suntem aproape de casă.

Acasă. Nu locuieşte acolo, dar poate într-o zi. Inima îmi tresaltă când îmi imaginez viitorul – dragonii noştri de cristal, stând unul lângă altul, produsele ei pentru păr în baie, hainele ei în şifonier. Parfumul ei pe pat.

Mă gândesc la vorbele ei şi o privesc peste umăr.

- De ce? Dacă ai nevoie de ceva din apartamentul tău, o să mă duc eu să-ţi aduc. Serios, Hartley. Spune-mi! Orice ar fi, o să-ti aduc.

>

încerc să îmi menţin tonul relaxat, ca să nu creadă că sunt un nemernic teritorial.

- Nu poţi, pentru că vreau să ia cadourile tale de Crăciun.
- Cadouri de Crăciun? Pentru mine? o întreb eu zâmbind.

Hazel râde.

- Da, iubitule. Pentru tine.

Mi-a spus „iubitule”. Zâmbetul mi se măreşte şi simt un fior de căldură în piept.

- Ce mi-ai luat?
- N-o să-ţi spun. Trebuie să ai răbdare până mâine.
- Hmm.

Sunt foarte curios.

Mă pregătesc să încep să ghicesc, când o femeie mai în vârstă, cu păr blond lung, iese dintr-un magazin şi aproape că se izbeşte de noi.

- Mă scuzaţi, spune ea, dar apoi ni se intersectează privirile. Stomacul mi se prăbuşeşte şi mă încordez.
- Mamă!

CAPITOLUL 60

Rory

Inima îmi bate cu putere, în timp ce eu şi mama ne uităm unul la altul.

- Rory! şopteşte ea, de parcă nu îi vine să creadă că sunt în fata ei.

Are ceva mai multe riduri în jurul ochilor şi e mai trasă la faţă, dar părul ei e neschimbat. E lung şi ondulat. Iar irisurile ei au aceeaşi nuanţă de bleumarin ca ale mei.

Simt un junghi în inimă.

- Eu sunt I lazel, spune I lartley din spatele meu.

Mama îşi ridică privirea şi clipeşte, ca şi cum tocmai a observat-o pe femeia care se ţinea de

spatele meu. Zâmbeşte când o aşez pe Hazel jos.

- Eu sunt Nicole.

Cele două dau mâna şi mi se blochează mintea. Hazel mă ia de talie şi mă ţine strâns. Mama observă asta şi ceva din privirea ei se îmblânzeşte.

- încântată de cunoştinţă, Hazel! Apoi se uită la piciorul ei. Ce ai păţit?

- Rory m-a pus la pământ.

Mă pufneşte râsul şi Hazel îmi zâmbeşte.

- Nu am făcut asta. Eram la un eveniment cu echipa, pe patinoar, şi a căzut. Şi-a luxat glezna. îi arunc o privire serioasă lui Hazel, dar ea continuă să îmi zâmbească. încerc să am grijă de ea, dar n-are stare să stea locului şi să se odihnească, aşa cum ar trebui.

Hazel îşi dă ochii peste cap.

- Rory, afară ninge. Nu te poţi aştepta să stau în casă, în condiţiile în care aici ninge de două ori pe an.

Glumeşte, dar privirea ei are ceva protector. încearcă să destindă atmosfera şi să ne facă să ne simţim confortabil.

Nu ştiam că e posibil, dar o iubesc şi mai mult.

Mama ne priveşte amuzată, surprinsă, dar şi sfâşiată.

- De acord. Dacă ninge, trebuie să mergi afară. îţi plăcea să te bucuri de perioada asta a anului. Făceai câte un om de zăpadă în fiecare an.

Simt un fior de durere şi un nod în gât. Ea a renunţat la toate astea când a plecat şi eu am distrus orice speranţă a unei posibile relaţii cu mama.

Am un milion de întrebări despre viaţa ei. Vreau să îi povestesc tot despre Hazel şi hochei şi să îi mărturisesc că sunt de părere că relaţia noastră s-a stricat din cauza mea, dar cuvintele mi se blochează în gât şi mă răsucesc spre Hazel.

- Ar trebui să ne întoarcem acasă.

Mama clipeşte şi se îndreaptă.

- O să dau o petrecere de Crăciun. Vorbele ei au o

nuanţă disperată, frenetică, de parcă nici ea nu vrea ca întâlnirea asta să se termine. Mâine după-amiază, doar câţiva prieteni. Nu trebuie să aduceţi nimic, doar să veniţi. Pare a se pregăti pentru un refuz şi inspiră adânc. Mi-ar plăcea să vii, îmi spune. Şi tu, Hazel, aş vrea să veniţi amândoi. Dacă vreţi, adaugă, privindu- mă în ochi.

Hazel mă priveşte cu îngrijorare şi înflăcărare, ca şi cum e pregătită să lovească dacă am nevoie să facă asta.

„Vrei?” mă întreabă din priviri.

Nu ar trebui, pentru că am stricat destul relaţia cu mama, dar simt din nou o durere în piept.

însă poate lucrurile nu trebuie să fie aşa. Poate pot să îi arăt că nu sunt ca tata.

Când încuviinţez uşor, Hazel se luminează la faţă.

- Ne-ar face mare plăcere să venim, îi spune mamei.

Mama expiră uşurată şi ne zice ora şi adresa.

- îmi amintesc, îi spun eu.
- Bineînţeles.

Mai inspiră o dată adânc şi se uită la mine. Pare că vrea să adauge ceva.

- Ei bine...

Fără să mă gândesc, mă duc şi o îmbrăţişez. Pentru o clipă, se încordează, apoi se relaxează, mă strânge în braţe şi parfumul ei

dureros de familiar mă face să simt un junghi în piept. Mă retrag înainte să fac ceva stupid, cum ar fi să îi spun că îmi e dor de ea.

- Ne vedem mâine!

- Ne vedem mâine! şopteşte ea, când mă aplec să o iau pe Hazel din nou în spate.

Apoi o luăm spre apartamentul meu. Inima îmi bate cu putere şi, înainte să trecem de colţ, mă uit peste umăr şi o văd pe mama stând locului şi privindu-ne.

CAPITOLUL 61

Hazel

în dimineaţa de Crăciun, mă trezesc cu Rory aducându-mi micul-dejun pe tavă în dormitor.

- Bună dimineaţa! spune el, zâmbindu-mi.

E la bustul gol, poartă pantaloni negri eleganţi şi papion negru. Izbucnesc în râs.

- Ce porţi? îl întreb, când pune tava pe masă.

- Ce e, nu-ţi place?

îşi încordează pectoralii şi zâmbetul mi se măreşte. Are părul ciufulit şi privirea somnoroasă, dar plină de afecţiune.

Cum de nu am observat până acum acest bărbat bun, amuzant şi blând? Viaţa mea cu Rory e aşa plină şi coloratră.

- Arăţi ca un stripper.

- Am nevoie de o opţiune de rezervă, în caz că n-o să-mi iasă treaba cu hocheiul.

îşi încordează bicepşii, îmi zâmbeşte şi beau fericită din cafea. Latte cu lapte de migdale, preferatul meu. Aşa e să fii într- o relaţie? Pare prea frumos ca să fie adevărat.

- Mulţumesc pentru cafea! Stai un pic! Tu nu ai aparat de făcut espresso.

Mă uit apoi la croasantul cu ciocolată de pe tavă.

Rory ridică din umeri şi îl aşază pe pat, pe partea lui.

- Am găsit un local din apropiere deschis azi.

- Nu era nevoie să faci asta. De cât timp eşti treaz?

- De câteva ore.

Se uită pe geam şi în ochi i se citeşte îngrijorarea.

îmi amintesc de întâlnirea de ieri cu mama lui şi de felul în

care se priveau, ca şi cum aveau atâtea să îşi împărtăşească. Rory părea aşa pierdut.

Instinctele mele protectoare s-au activat când am văzut-o pe femeia care ar fi trebuit să îl iubească cu toată fiinţa, dar care l-a părăsit. însă expresia ei era plină de regret şi de dor.

Le este dor unul de celălalt şi vor să aibă o relaţie mai bună, dar nu ştiu cum să facă asta. Sunt sigură că Rory îşi face griji pentru reuniunea de după-amiază.

Pun cafeaua deoparte. Nevoia de a-i oferi confort şi de a-i distrage atenţia mă împinge mai aproape de el şi îl mângâi pe păr.

- Ai părul ciufulit.

- Şi tu.

- îmi place.

- Şi mie, spune el, privindu-mă cu tandreţe.

Căldura pulsează în mine şi mă inundă dorinţa de a avea grijă de Rory, aşa cum are şi el grijă de mine. Să îi distrag atenţia de la grijile lui şi să îi umplu sărbătorile cu amintiri frumoase.

îl mângâi pe gât, ating papionul şi îl fac să zâmbească. îl mângâi apoi pe piept, pe abdomen şi ajung la talia boxerilor. Apoi îmi plimb degetele peste erecţia lui.

îşi încordează abdomenul şi îşi ţine respiraţia, uitându-se la încheietura mea.

- E în regulă, îl asigur.

Desfac nasturele de sus al pantalonilor lui şi îmi strecor mâna în boxerii lui, mângâindu-i erecţia.

- La naiba! şuieră el, lipindu-se de mâna mea.

Ador felul în care i se despart buzele şi privirea

fascinată cu care mă fixează.
- La ce te gândeşti? îl întreb în timp ce îl mângâi.
- La cum ar fi să ţi-o trag.
- Amândoi ştim că nu ai rezista nici măcar un minut în
>
mine.

Râde şi îi simt penisul cum îmi pulsează în mână.
- La naiba! Bineînţeles că nu aş rezista. Pot să te ating?
- Nu.

Scoate un sunet frustrat şi zâmbesc. Mă cuprinde căldura, care se strânge între picioarele mele, dar e aşa distractiv să mă joc cu Rory.

- Dă-ţi pantalonii jos!

Mă ascultă şi îi dă jos, precum şi boxerii, apoi îi văd penisul, al cărui vârf e deja umed. Privirea îi licăreşte în timp ce îşi scoate papionul.

Când mă urc pe el, zâmbetul îi dispare.

- Glezna ta...

- Rory. îmi înfig mâna în părul lui şi îl forţez să se uite la mine, nu la piciorul meu. Taci! îi spun cu tandreţe.

- Bine.

îi zâmbesc din nou. E distractiv.

- Ador când faci ce spun, îi zic, în timp ce îmi dau tricoul jos.

Ador felul în care i se întunecă privirea când se uită la pieptul meu. Sfârcurile mi se întăresc sub privirea lui. îşi încordează maxilarul când îi iau mâinile şi i le pun pe sânii mei.

- Ai cei mai frumoşi sâni, şopteşte el, în timp ce mă mângâie şi se joacă cu sfârcurile.

- Ştiu.

>

îşi ţine respiraţia când îi ating penisul din nou, mângâindu-l cu mişcări lente şi ferme. îl sărut pe gât, iar pielea lui e încinsă, pulsul rapid şi respiraţia sacadată. Mă sărută înfometat. Ca şi cum s-ar îneca fără mine. Zgomotele disperate pe care le scoate mă excită.

Dar îmi place prea mult să mă joc cu el, aşa că înteţesc ritmul.

- Mai lent!

-Nu.

- Te rog! mă imploră, în timp ce mă ciupeşte de sfârcuri şi îmi trimite fiori în vintre.

-Nu.

- Hazel! mă imploră el. încă nu vreau să termin.

O senzaţie de putere îmi umple sângele şi îi zâmbesc.

- Atunci, nu termina!

îşi lasă capul pe spate şi mormăie. Zâmbetul mi se măreşte şi mă mişc mai repede.

- Eşti aşa sexy, îi şoptesc. Eşti superb, Rory, îi spun, în timp ce îi admir obrajii înroşiţi şi maxilarul încleştat.

- Nici măcar nu ştii cât de frumoasă eşti. Din clipa în care te- am văzut anul trecut, nu am mai fost interesat de nici o altă femeie de pe planetă.

Mă cuprinde o senzaţie de încântare. Nu mă pot abţine, ador să aud asta.

- Bun.

Apoi îmi apare un gând. Nu ştiu dacă vreau să aflu răspunsul, dar, cu toate astea, îl întreb:

- Când ai făcut sex ultima oară?

Gâfâie în timp ce ni se intersectează privirile şi pe faţă i se citeşte ezitarea.

- Când? îl întreb, strângându-l de penis.
- Vara trecută.

Se apleacă şi îşi lipeşte buzele de gâtul meu, inspirându-mi mirosul.

- Acum un an şi jumătate?

încuviinţează şi mă muşcă de zona sensibilă dintre gât şi umăr, moment în care mă cuprinde o emoţie intensă. Cred că e speranţă sau poate afecţiune. Posesivitate. Ideea că Rory e numai al meu e aşa dulce şi necesară, că mi-e teamă şi doar să mă gândesc la asta.

Mă dau în spate, mă aşez în genunchi între picioarele lui şi îi ling penisul. Scoate un mormăit torturat şi disperat, apoi îmi plimb limba peste vârf.

Rory îşi încleştează pumnii.

- Te descurci aşa de bine, îi şoptesc, apoi îl înconjor cu buzele şi îi simt penisul pulsând pe limbă.

îmi înfăşor mâna liberă în jurul testiculelor lui, ceea ce îl face să geamă. îi simt degetele în păr şi sug cu putere.

- La naiba, la naiba, la naiba, Hazel! Nu pot...

Se opreşte şi geme când îl iau cu totul în gură.

Nota disperată din vocea lui îmi dă de înţeles că e aproape.

Cum îmi place să mă joc cu el, mă retrag pentru o clipă. Privirea îi e înfometată, părul ciufulit şi fruntea îi e transpirată.

- Nu termina! îi reamintesc.

Apoi îl iau din nou în gură, în timp ce scoate sunete torturate.

Sug cât de tare pot şi se încordează. Testiculele i se umflă şi, peste o clipă, un lichid fierbinte şi sărat îmi umple gura. Şoldurile îi zvâcnesc, împingând în gura mea, şi îi înghit lacomă eliberarea. Dorinţa îmi pulsează între picioare, umplându-mă cu satisfacţie

şi mândrie.

- Scuze, n-am rezistat! spune el, trăgându-mă la pieptul lui.
- Ştiu. Am vrut să termini.
- Eşti malefică.

încă gâfâie, dar zâmbeşte.

- îţi place asta.

-Da.

Expresia lui satisfăcută se umple de pasiune şi mâinile îi alunecă între picioarele mele.

- E rândul meu?

încuviinţez şi mă arcuiesc în atingerea lui. îşi pune mâna pe talia mea şi se lasă în jos, pe pat, până când buzele îi ajung pe clitorisul meu.

- La naiba!
- Exact.

închide ochii în timp ce îşi plimbă limba peste mine.

Simt că iau foc când îi călăresc fata. Sunt atât de excitată de la

ce i-am făcut lui Rory, că nu o să îmi ia mult să termin. îmi mişc şoldurile în ritm cu gura lui şi presiunea dintre picioare se înteţeşte. Gura lui e umedă, fierbinte şi face mişcările perfecte. Când mă priveşte, ceva se deblochează în pieptul meu.

- Rory, gem eu.

îşi pune mâinile peste ale mele şi degetele ni se întrepătrund. Acest moment plin de afecţiune mă împinge pe culmi şi mai înalte. E mult mai intens decât orice aventură pe care am avut-o vreodată şi încă n-am făcut sex.

Mintea mi se goleşte de gânduri când îşi înfăşoară buzele în jurul clitorisului meu şi suge. Mă încordez, el geme şi simt o explozie de plăcere, care mă face să mă mişc incontrolabil peste gura lui. Plăcerea îmi inundă picioarele, dar el mă ţine de mâini, puternic şi ferm.

Când îmi mai revin, mă ridic şi mă prăbuşesc la pieptul lui.

Amândoi gâfâim şi inimile ne bat cu putere.

- E cel mai tare Crăciun din lume, şopteşte el cu zâmbetul pe buze, moment în care izbucnesc în râs.

CAPITOLUL 62

Hazel

După ce Rory mă duce în braţe la duş şi insistă să mă spele pe păr, ca să îi dea o pauză încheieturii mele, ne mutăm în sufragerie.

Sunt foarte entuziasmată când îi pun în poală şoseta cu cadourile pe care i le-am luat.

- Tu ai făcut asta? mă întreabă, în timp ce îşi plimbă degetele peste numele lui, pe care i l-am cusut cu fir auriu.
- Bineînţeles.

Stau pe canapea, lângă el, şi îmi trag pătura peste picioarele goale, privindu-l în timp ce aşază cadourile pe masă. Deodorant, gumă de mestecat, ciocolată Lindt, şosete de lână, o portocală şi balsam de buze.

Râde când vede brelocul de plastic pe care i l-am luat săptămâna trecută – un dragon mic cu o expresie iritată şi flăcări care îi ies pe gură.

- Asta eşti tu? întreabă el amuzat.

Mă dor obrajii de la cât am râs în dimineaţa asta.

- Ţi l-am cumpărat ca să îl iei cu tine în deplasare, dar asta înainte să văd că ai deja dragonul tău.
- îl ador, spune el, în timp ce analizează bucata de plastic. Apoi scoate din şosetă o doză de bere la temperatura camerei şi pare surprins. îmi place asta.
- Ştiu.

îl sărut pe obraz. Mama pune mereu bere în şoseta lui tata, iar acum înţeleg de ce.

- Mulţumesc, Hartley!

Oftează şi se uită la toate lucrurile de pe masă, apoi clatină din cap.

- Nu mă aşteptam la asta.

Mă simt copleşită de emoţie. Chiar dacă chestia asta nu o să dureze, dacă Rory nu o sâ mai fie

interesat de mine şi o să pună ochii pe altcineva, o să îmi amintesc astfel de momente.

Nu regret nimic. Rory merită să se simtă iubit.

Mă sărută din nou şi îi zâmbesc.

- Mulţumesc! spune el.
- Cu plăcere! Arăt spre cadoul mai mare, înfăşurat în hârtie albastră cu reni dansatori. Deschide-l pe ăla acum!

Rory se duce la brad, cu un zâmbet amuzat, şi îl aduce pe canapea. Rupe hârtia şi vede un tricou cu bleumarin şi gri, un tricou vechi al echipei Storm. îl priveşte cu atenţie şi analizează autograful de pe număr.

Inima îmi bate cu putere. Sper că o să îi placă.

- Ai înrămat tricoul lui Ward pentru mine?

Nu îmi dau seama ce părere are despre asta.

- Nu trebuie să-l expui sau ceva de genul ăsta. Nu trebuie să ştie nimeni că îl ai. Doar am... încerc să îmi amintesc de ce am ales ca ăsta să fie unul dintre cadourile lui. Ai spus că e idolul tău şi că e important pentru tine să fie mândru de tine anul ăsta. Am vrut să-ti iau ceva care să-ti reamintească ce contează cu adevărat.

Un zâmbet imens îi apare pe faţă şi se uită la mine, apoi la tricoul înrămat.

- îl ador, Hartley!

Inima mi se umple de fericire, iar în ochi i se citeşte admiraţia, în timp ce studiază autograful.

- L-a semnat pentru tine?
- Da, a fost încântat s-o facă.

Rory pare fericit, apoi îl pune jos şi mă sărută.

- Mulţumesc!
- Cu plăcere!

Simt că am o expresie fericită şi toantă, în timp ce mă cuprinde o senzaţie caldă.

- Acum, e rândul meu, zice el.

-Nu.

Mă uit la el emoţionată şi am fluturi în stomac. Rory mă priveşte întrebător. îmi frec degetele şi mă uit spre brad, arătând spre un alt cadou.

- Mai am un cadou pentru tine.

- Mă răsfeţi, spune el şi se duce să îl ia.

Când ajunge pe canapea, începe să îl desfacă.

E poza cu noi din biblioteca liceului. Stăm unul lângă celălalt la una dintre mese, cu cărţi şi hârtii împrăştiate în faţa noastră, eu cu un zâmbet reticent şi Rory cu un zâmbet larg, cu braţul în jurul umerilor mei.

Rory studiază poza cu o expresie pe care nu reuşesc să o interpretez.

- Poţi s-o pui pe raft.

Mă foiesc sub pătură. Poate e un cadou ciudat. Ar fi trebuit s- o întreb pe Pippa dacă i-ar plăcea aşa ceva.

- Te plăceam încă de atunci, îmi spune el.
- Cred că şi eu.

Ne zâmbim.

Se ridică şi se duce spre bibliotecă, aşezând fotografia la nivelul ochilor. Când se uită la mine, îmi zâmbeşte şi îmi face cu ochiul.

- E perfectă, spune el.

Sunt aşa uşurată şi fericită, că aş putea să mă topesc aici, pe canapea.

O clipă mai târziu, îmi pune un cadou mic în poală şi se aşază lângă mine, privindu-mă entuziasmat.

- F. rândul tău.

Cutia e micuţă, cam cât palma mea, şi, după ce o desfac, dau peste o cutie de bijuterii.

Pulsul mi-o ia razna.

- Sper că nu e un inel fals de logodnă, îi zic, deşi ştiu că nu e asta.

Cred.

Privirea lui mă sfredeleşte şi zâmbetul îi devine viclean.

- Şi dacă e?

- Rory!

Fata îmi ia foc şi zâmbetul îi devine tot mai lat.

- Hartley, te fâstâceşti aşa uşor. Deschide cutia!

îl ascult şi văd înăuntru o pereche de cercei cu pietre de culoarea ochilor mei. Rămân fără aer şi, pentru o clipă, nu sunt în stare decât să mă uit la ei.

- îi urăşti.

- Nu. Cum aş putea? Sunt superbi.

Simt ceva în piept când mă uit la el. Ceva care mă încălzeşte.

- Nu spune că e prea mult sau prea scump! Privirea lui e blândă şi catifelată, precum cutia de catifea. Mă gândeam la tine când i-am văzut şi îmi place să cumpăr lucruri pentru tine şi să te fac fericită. Expiră lent şi continuă să îmi analizeze faţa. Şi meriţi ceva frumos.

E un clişeu faptul că mă îndrăgostesc de un tip bogat căruia îi place să îmi cumpere lucruri. Sunt mai evoluată de atât. Pot să îmi cumpăr singură lucruri.

însă nu e vorba despre preţ, ci despre faptul că s-a gândit la mine. E vorba despre gest, pentru că Rory Miller se dovedeşte atât de atent, afectuos şi dulce.

- Te gândeai la mine?

Zâmbesc şi mă uit din nou la cercei. Sunt superbi. Nu am avut niciodată astfel de bijuterii şi deja mi-e teamă că o să îi pierd.

- Mereu mă gândesc la tine, zice el, aproape

reticent, de parcă ar fi vrut să nu îmi spună adevărul.

Inima îmi tresaltă.

- Sunt prea frumoşi ca să fie purtaţi.
- Hartley, te rog să-i porţi! Dacă o să pierzi unul, o să-ţi cumpăr alţii. O să-ţi cumpăr încă zece.

Pufnesc. Nu ştiu cum de reuşeşte să îmi citească gândurile.

- Haide, probează-i! Să ne asigurăm că-ţi vin.

Rory se sprijină de canapea şi, pentru prima oară, pare să se simtă în largul lui în propria casă.

Pufnesc amuzată când scot cerceii şi mi-i pun. Când mă întorc spre el, observ că mă priveşte cu afecţiune.

- Eşti superbă! spune el.
- Cred că şi Pippa are nişte cercei asemănători.

îmi place ideea că cerceii mei se asortează cu ai ei.

- E aceeaşi piatră, dar alt design. Sunt facuţi de acelaşi bijutier.

I-a cerut lui Jamie o recomandare de bijutier. A făcut eforturi şi a plănuit totul.

Simt fluturi în stomac şi îmi înăbuş un zâmbet, sărutându-l pe obraz.

- Mulţumesc!
- Cu plăcere!

Se apleacă să ia un plic verde de pe măsuţa de cafea şi mi-l dă.

- Un alt weekend cu Pippa? îl întreb.

Rory zâmbeşte. Scot o foaie şi îi citesc scrisul masculin.

Sunt cinci sesiuni cu femeia care a deschis studioul de dans din New York, cel care mi-a inspirat visurile şi care se concentrează pe a-i ajuta pe oameni să îşi accepte corpul.

Mă uit la el. Am pomenit-o o singură dată acum câteva luni, când Rory mă învăţa să patinez. Nici măcar nu i-am spus numele.

Tocmai când credeam că am văzut tot ce ţine de Rory, reuşeşte să mă surprindă.

- Nu ştiam că dă lecţii.
- Nu >> o face. Dar nu a fost greu să o conving după ce i-am explicat ce vrei să faci şi ţi-a văzut website-

ul.

- S-a uitat la website-ul meu?

Nu îmi vine să cred.

- Am mers prea departe? întreabă el precaut.

Sunt copleşită de emoţii. Chiar dacă încă nu sunt sigură pe abilităţile mele, Rory crede în mine şi în visurile mele. Nimeni nu a mai făcut aşa ceva pentru mine.

- Nu, n-ai mers prea departe.

Rory se reazemă de spătar. E atât de chipeş în lumina dimineţii şi aş vrea să îi spun un milion de lucruri.

- Vino aici!

Mă urc cu atenţie în poala lui. E cald şi îmi pun mâinile pe pieptul lui, pe gât, apoi îmi afund degetele în părul lui ciufulit.

- Mulţumesc! îi şoptesc, apoi îl sărut. Ador cadoul.

Scoate un sunet satisfăcut, moment în care mă afund şi mai mult în chestia asta cu Rory Miller.

CAPITOLUL 63

Rory

- Ar fi trebuit să ştiu că ai o astfel de maşină, spune Hazel după-amiază, când ies din garaj.

îi zâmbesc şi pornesc încălzirea în scaunul pasagerului.

- Adică ceva rapid, puternic şi incredibil de frumos?
- Ceva care epatează şi e scump. Şi doar tu ai conduce o *astfel* de maşină când ninge.
- Am cauciucuri de iarnă.

Schimb viteza maşinii sport, îi fac cu ochiul în vreme ce motorul toarce, iar Hazel îşi dă ochii peste cap, ascunzându-şi zâmbetul.

- Ştii să conduci o maşină manuală?

>>

- Nu. Tata a vrut să ne înveţe, dar eu şi Pippa am refuzat.

Străzile sunt liniştite.

- Vrei să te învăţ?

- Rory, nu am de gând că conduc maşina asta.

- De ce nu? Se pregăteşte să protesteze că e prea scumpă sau ceva de genul ăsta. Poate o să ai nevoie de o maşină pentru ceva.

E adorabilă când e emoţionată şi clipeşte repede. Ca de dimineaţă, când a văzut cutia şi a crezut că i-am luat un inel de logodnă. Mai că vreau să îi cumpăr unul, doar ca să văd ce reacţie o să aibă.

Pe cine încerc să păcălesc? Nu ăsta e motivul pentru care vreau să cumpăr unul.

- Dacă o să am nevoie de o maşină, o să-mi închiriez una.
- Bine. O să-mi iau altă maşină. Intru pe podul din North Vancouver şi încep să am emoţii. Ce maşină vrei?
- Nu te potoleşti, spune ea amuzată.

Mă gândesc la mama şi mă cuprind din nou emoţiile. Tot bat în volan cu degetele. Oare prietenii ei ştiu de mine? Are un partener? Mai merge în drumeţii? E ca o străină. Dar, judecând după cum s-a uitat la mine ieri, am simţit că nu îşi doreşte ca lucrurile să stea asa între noi.

Dar ea a fost cea care a plecat, deci acum nu ştiu ce să mai cred. Nu ştiu de ce merg să o vizitez.

Hazel îşi pune mâna pe coapsa mea. Mă cunoaşte şi ştie că am emoţii în legătură cu ziua de azi.

Mă întreb ce mai ştie Hartley. Oare ştie că sunt îndrăgostit de ea?

- Mă bucur că vii cu mine azi, îi spun.

Fără Hazel, aş fi inventat o scuză să nu merg şi apoi aş fi ridicat greutăţi la sală până aş fi fost prea obosit ca să mai gândesc. însă, cu Hazel alături, nu am mai avut senzaţia aia sâcâitoare că nu fac destul pentru hochei. Dacă aş întreba-o de asta, ar spune să pot să îmi iau trei zile libere fără să îmi distrug cariera, şi aş fi de acord.

- Am nevoie de tine, adaug, apropiindu-mă de secretul pe care îl am fată de ea.

>

Hazel mi-a schimbat viaţa în moduri pe care nu mi le puteam imagina, iar faptul că sunt cu ea e mai mult decât mă aşteptam.

Hazel se uită la mine şi mă tem că am mers prea departe, dar îmi aruncă zâmbetul ei dulce specific, pe care l-am descoperit în ultimele luni.

- Şi eu mă bucur că vin, spune ea, strângându-mă de picior.

CAPITOLUL 64

Rory

în timp ce mama face pe gazda, umplând pahare şi vorbind cu oameni, eu stau lângă Hazel în sufragerie. Mama a cumpărat casa asta la câteva luni după ce a plecat şi am venit aici de două ori. De fapt, nu, de trei ori. Am petrecut majoritatea vizitelor exersând lovituri pe alee şi ignorând-o.

- Hazel, cu ce te ocupi? întreabă mama, aşezându-se lângă ea.

- Sunt fizioterapeuta echipei, spune Hazel, luându-mă de mână.

Cele două vorbesc despre munca lui Hazel şi cursurile de yoga. Apoi îi arată mamei cerceii pe care i i-am cumpărat şi mama îmi aruncă o privire caldă.

- Cum e să joci pentru echipa Vancouver? întreabă ea, iar în încăpere pare să se lase tăcerea.

- îmi place! Streicher face şi el parte din echipă şi e plăcut să joc cu o persoană cunoscută. Mă foiesc, conştient că toţi cei prezenţi ne ascultă conversaţia. Şi îmi place să joc pentru Ward.

Mama încuviinţează.

- Nu aveai un poster cu el pe perete?

Hazel îmi zâmbeşte şi încerc să îi răspund la fel, dar expresia mea pare rigidă.

- Ba da.

Mama încuviinţează din nou şi se lasă tăcerea. Se uită în poală, la mâini, apoi din nou la mine.

- Jamie şi mama lui sunt bine?

-Da.

- E logodit cu sora mea, adaugă Hazel, iar mama se luminează la fată.

- Am văzut că s-a logodit, dar nu ştiam că e cu sora ta. Mama se uită când la mine, când la Hazel, ca şi cum ar vrea să spună mai mult. Să le transmiteţi

felicitări!

Hazel mă mângâie pe mână şi mă mai relaxez. Nu ştiu cum aş trece prin asta fără ea.

- Jamie e mai morocănos, dar nu mi-aş putea dori un cumnat mai bun, îi spune Hazel mamei.

- Mereu a fost tăcut şi serios, foarte diferit de Rory. Cred că de asta s-au înţeles asa de bine.

Nu ştiu ce >> să spun. Toate chestiile despre care vorbim fac parte din trecut, dar nu vreau să discutăm despre hochei. Mama urăşte hocheiul.

Atmosfera e ciudată. Mă pregătesc să o întreb dacă mai face bijuterii, dar se aude soneria şi mama tresare, ca şi cum aştepta un motiv să plece. Deschide uşa şi apar şi mai mulţi prieteni de- ai ei.

- Mă bucur aşa mult c-am ajuns! spune prietena ei. Când m- ai sunat ieri...

- A, da, da, o întrerupe mama, uitându-se spre mine şi Hazel. Mă bucur să te văd!

Prietena ei mă vede şi pare luată prin surprindere.

îi arunc un zâmbet rigid.

- Bună!

- Dumnezeule, e leit Rick.

Mama scânceşte şi simt o împunsătură în inimă.

- Mă duc să iau nişte apă, spun şi mă ridic, evitând să o privesc pe Hazel în ochi.

îi simt privirea aţintită asupra mea când mă îndrept spre bucătărie. Dau drumul la robinet, pun apă, o arunc, apoi mai torn încă o dată şi mă uit pe geam.

Ce caut aici? Nu fac decât să deschid nişte răni vechi. Reacţia

> > mamei când prietena ei i-a zis că semăn cu tata mi-a spus tot ce era de spus.

Faptul că am venit aici a fost o mare greşeală. Nu ştiu unde mi-a fost mintea. Ce credeam, că o să fim, dintr-odată, oameni diferiţi? Că o să o putem lua de la capăt?

Rick ar spune că sunt patetic.

îmi amintesc ziua când a plecat, când m-a întrebat dacă vreau să merg cu ea. Totul ar fi diferit dacă aş fi acceptat. Mi-aş cunoaşte mama. Dar nu aş mai juca hochei.

- Rory.

Mama intră în bucătărie cu o expresie stranie.

Dintr-odată, încăperea pare prea mică pentru amândoi, dar, în acelaşi timp, nu pot să îmi iau privirea de la ea. E mama mea. Mă doare capul. Mi-e dor de ea, deşi e fix în faţa mea.

Aş vrea să o putem lua de la început, doar că nu ştiu cum.

Mama arată peste umăr.

- îmi pare rău pentru ce a spus Erica. Că arăţi ca tatăl tău.

Iau o gură de apă, doar ca să am ce face cu mâinile.

- Toată lumea spune asta.
- Mereu mi s-a părut că semeni mai mult cu mine.

între noi se lasă tăcerea. îi simt parfumul, acelaşi cu care se dădea când eram mic.

- Ce face tatăl tău?

îmi frec ceafa şi mă gândesc la convorbirea noastră de ieri.

- E bine.
- A venit în oraş de sărbători?
- Nu, e în Toronto. Nu îi place să sărbătorească Crăciunul.

Mama încuviinţează, ca şi cum îşi aminteşte, apoi expresia i se schimbă.

- Când erai foarte mic, îi plăcea să facă toate chestiile de Crăciun cu tine.

Nu îmi vine să cred. Nu pare a fi ceva ce să fi făcut tata.

- Serios, Rory, chiar îi plăcea. Tatăl tău te iubeşte. Sper că ştii asta. îţi arată asta în singurul mod în care ştie s-o facă.

Tata adoră hocheiul. Adoră ca el să fie cel mai bun şi ca

oricine care are o legătură cu el să fie la fel, dar dau toate astea laoparte.

- Ar trebui să mă întorc la...
- Eşti fericit?

întrebarea mă înjunghie direct în inimă şi nu ştiu de ce. Mama aşteaptă, analizându-mi faţa.

- Da, sunt, Hazel e... Mă opresc şi mă uit spre

sufragerie, unde lumea vorbeşte şi râde. Hazel e incredibilă.

Expresia îngrijorată a mamei se transformă într-una plină de afecţiune.

- E minunată! Păreţi perfecţi unul pentru celălalt.

încuviinţez. Vreau să îi mărturisesc faptul că o plac pe Hazel încă din liceu şi că ne-am prefăcut că avem o relaţie doar ca să îl enervăm pe fostul ei iubit, dar că m-am îndrăgostit de ea şi nu ştiu ce să fac sau când să îi spun.

Dar, în loc de asta, doar mă uit la paharul de apă de pe masă şi încuviinţez din nou.

- Asta sper şi eu.

Se lasă din nou tăcerea în bucătărie şi fac un pas spre sufragerie.

- Am un cadou pentru tine, spune ea repede.

O privesc surprins în timp ce se duce în sufragerie şi se întoarce cu o cutie mică.

- Nu e mare lucru, dar... Mi-o întinde. Deschide-o!

Deschid cutia şi dau peste un pulover tricotat, bleumarin cu pete gri, exact ca ochii lui Hartley. Când îl ridic, pare să aibă mărimea potrivită.

- Tu l-ai făcut?

încuviinţează, deşi pare jenată, şi simt o apăsare în piept. De ce îmi mai face pulovere, dacă a plecat? De ce mă invită la petreceri de Crăciun cu prietenii ei, vorbeşte cu iubita mea şi mă întreabă de tata?

- L-am făcut anul trecut. Am vrut să ţi-l dau atunci, dar n- am avut curaj.

- Anul trecut? întreb eu şocat.
- M-am gândit că ai deja tot ce îţi trebuie şi că nu l-ai vrea.

Durerea dulce din piept e probabil sentimentul despre care a vorbit Hazel la un moment dat, care ne face să ne simţim valoroşi. Pun cutia pe masă şi o îmbrăţişez strâns. Parfumul ei liniştitor, de scorţişoară, ne învăluie, şi mama îmi răspunde la îmbrăţişare.

- Mulţumesc! îmi place foarte mult, spun eu pe un ton încordat.

Ne despărţim şi mama nu se uită în ochii mei.

- Am vrut să-ţi fie cald. Ştiu că mergi cu echipa în locuri reci. Replica ei, care e tipică pentru o mamă, mă face să zâmbesc.

Când mă întorc în sufragerie, mă aşez lângă Hazel şi o iau de mână.

- E totul în regulă?

încuviinţez şi ea se apropie de mine.

- Nu o să plec nicăieri, adaugă.

în clipa aia, simt că pot să respir din nou.

CAPITOLUL 65

Hazel

Mai târziu în seara aia, stăm întinşi pe canapea, în faţa şemineului, şi bem cidru cald de mere în timp ce afară ninge şi luminiţele din brad strălucesc. Sunt îmbrăcată în hanoracul lui, lipită de el, acoperită cu pătura pufoasă pe care mi-a cumpărat- o şi Rory mă mângâie pe păr.

- Ce ai decis cu privire la studio? mă întreabă.

Mă încordez. Au trecut două zile de când mi-a scris Laura şi

încă nu i-am răspuns. Mă simt prost că nu i-am

răspuns imediat, dar m-am tot gândit şi răzgândit.

- încă nu am luat o decizie.

Rory încuviinţează şi continuă să se joace cu părul meu. Ştiu că, dacă i-aş spune că nu vreau să fac asta, mi-ar respecta decizia şi ar renunţa la subiect.

Mi-e teamă. Miza e aşa mare. Dacă aş eşua, ar fi penibil şi o mare risipă de bani. Dar, mai presus de orice, mi-e teamă de ce ar spune asta despre mine.

Doar că nu pot să rămân în acelaşi loc numai pentru că mi-e teamă. Tar acum, cu sesiunile de mentorat pe care mi le-a luat Rory de Crăciun, o să am pe cineva care să îmi răspundă la întrebări. Inspir adânc şi mă îndrept.

- Vreau să vizitez spaţiul.
- Da? întreabă el, luminându-se la faţă.

încuviinţez şi zâmbesc.

- Scrie-i acum!
- Acum?
- Da, ca să nu-ţi pierzi curajul.

Are dreptate. Inspir adânc, iau telefonul şi îi scriu repede Laurei.

- Probabil spaţiul a fost închiriat deja, ceea ce e în regulă.

Primesc răspunsul imediat: „Super! Eşti liberă în dimineaţa ajunului Anului Nou? Poţi să vezi spaţiul atunci”.

Rory se uită peste umărul meu şi citeşte mesajul. în dimineaţa aia ar trebui să mergem în Whistler, pentru meciul League Classic.

- Putem să ne descurcăm, spune el, iar eu îmi muşc buza. Haide, Hartley!

Sunt reticentă, mă sperie ideea de a face ceva aşa important, dai' Rory s-a dus acasă la mama lui în ciuda neliniştii.

„Sună grozav”, îi scriu Laurei şi expir uşurată.

- Bravo! mă felicită Rory.

Roşesc şi pun telefonul laoparte.

Se uită la poza înrămată cu noi doi, apoi mă priveşte şi zâmbeşte.

- La asta te aşteptai când ai făcut pariul ăla că o să fim împreună? Credeai că o să stăm pe canapea, ca un cuplu căsătorit?

Privirea pe care mi-o aruncă îmi dă fiori.

- E şi mai bine.

Trebuie să îi spun ce simt. Niciodată nu am crezut că o să se întâmple aşa ceva şi clar nu mă aşteptam să simt lucruri precum posesivitate, mândrie şi fericire năucitoare în preajma lui Rory Miller. Ezitarea de care dau dovadă mă înfurie.

- Mulţumesc c-ai venit azi cu mine! spune el.

- Sigur că da.

Tipul ăsta habar nu are de ce sunt în stare pentru el.

Mă gândesc la Nicole şi cât de fericită a fost să îl vadă azi. Cum a fost evident că a organizat petrecerea după ce ne-a invitat, pentru că voia să îl revadă pe Rory. Când baia de jos era ocupată, m-a trimis la etaj şi am trecut pe lângă biroul ei.

- Biroul mamei tale e plin cu chestiile tale de hochei.

- Dar urăşte hocheiul.

- Avea articolul din ziua în care ai fost ales la profesionişti, toate tricourile tale şi câteva obiecte Storm. îi e dor de tine, Rory.

Mi se rupe sufletul pentru ei doi.

- Şi mie mi-e dor de ea, îmi şopteşte el la ureche şi mi se pune un nod în gât.

E aşa sincer cu mine, chiar şi când e dificil, aşa că mă forţez să îi ofer mai mult din mine.

- Connor a spus că tipii ca el nu rămân cu fete ca mine.

Nu pot să îi spun adevărul despre ce simt, dar pot să îi ofer asta. Pot să fac un pas mic către el.

Privirea lui devine tăioasă când aude numele lui Connor. îmi încrucişez braţele la piept, privesc încruntată podeaua şi îmi amintesc ruşinea pe care am simţit-o acum câţiva ani, la petrecere, pentru că nu eram îndeajuns pentru cineva.

- Nu am fost îndeajuns pentru el.

Abia pot să verbalizez asta. Simt că vorbele mă zgârie pe gât chiar în timp ce le pronunţ.

Rory îmi ia faţa în mâini, în vreme ce mă priveşte cu o expresie disperată, sinceră şi furioasă.

- S-a înşelat, Hartley. S-a înşelat, îmi spune el în timp ce mă priveşte în ochi.

Inima îmi bate cu putere. Vreau să îl cred. Când stăm acolo, îmbrăţişaţi, ca şi cum nimic altceva nu mai există, vreau să cred că nu o să se sature niciodată de mine.

Cred că aş muri dacă s-ar întâmpla aşa ceva.

în ce m-am băgat? Simt cum mă cuprinde panica în timp ce îl privesc în ochi. Nu am cum să ies din situaţia asta fără să fiu rănită.

- Se înşală. Rory mă priveşte ca şi cum trebuie să îl cred. Nu a fost niciodată destul de bun pentru tine şi era conştient de asta. Eşti perfectă, Hartley.

Ceva pulsează în mine, disperat să iasă la suprafaţă. E foarte dificil să tin toate sentimentele astea în mine.

- încă ne prefacem, nu-i aşa?

- Nu, Hartley, nu ne mai prefacem. îmi analizează faţa, de parcă încearcă să memoreze toate detaliile, şi înghite cu noduri. Nu m-am mai prefăcut de foarte mult timp.

Simt că nu mai am aer şi nu pot să îmi mut privirea.

Connor a spus că nu sunt îndeajuns, dar poate s-a înşelat. Pentru că Rory mă priveşte ca şi cum aş fi. Nu ştiu exact ce e între noi, dar vreau să experimentez totul.

- Pot să-ţi spun ceva? mă întreabă, în timp ce îmi dă o şuviţă pe după ureche.

Expresia lui sinceră şi emoţionată îmi dă fiori, dar încuviinţez şi îmi muşc buza.

Se uită adânc în ochii mei şi apoi îşi ţine respiraţia.

- Te iubesc!

în clipa aia, totul din jur dispare. Nu mai existăm decât eu şi Rory.

- Poftim?

Vocea îmi tremură, ca şi cum aş fi speriată, deşi nu e cazul.

- Te iubesc!

Mă priveşte în ochi şi mâna îi alunecă în părul meu.

Acum două luni, ăsta ar fi fost ultimul lucru pe care aş fi vrut să îl aud. Acum însă, vreau ca Rory să repete vorbele astea de o mie de ori.

- Nu fi surprinsă, Hartley! Cum aş putea să nu mă îndrăgostesc de tine? Era doar o chestiune de timp.

Zâmbetul lui e blând.

încerc să spun ceva, dar nu am cuvinte. Fata de acum câţiva ani, a cărei inimă a fost distrusă, e şocată că am avut norocul să îl întâlnesc pe Rory. în acelaşi timp, sunt înspăimântată că ce avem nu o să dureze.

- Nu trebuie să spui nimic. Ştiu că, la un moment dat, o să- mi răspunzi la fel.

Rory e amuzat de tăcerea mea şi spune asta cu convingere. Ca şi cum vede prin mine şi ştie că o să simt şi eu acelaşi lucru.

- Ce arogant! şoptesc.

Am tot evitat emoţia, i-am întors spatele, dar nu

mai pot s-o ignor.

Sunt foarte îndrăgostită de Rory Miller. Niciodată nu am spus cuvintele astea unui tip. Mereu am simţit că nu ar fi primite bine de Connor, aşa că le-am ţinut pentru mine.

„A mai rănit pe cineva”, şopteşte vocea urâtă din mintea mea. Nu a vrut, dar a fost nechibzuit cu sentimentele lui Ashley, frângându-i inima.

Ar putea să îmi facă şi mie la fel, chiar dacă mă iubeşte. Chiar dacă îl iubesc şi eu şi suntem foarte fericiţi împreună. Dragostea dintre oameni dispare.

Mă gândesc la ziua de ieri, când Rory a spus că Jamie îi e ca un frate. Vor fi mereu unul în viaţa celuilalt, ceea ce înseamnă că Rory o să fie mereu în viaţa mea.

Dacă i-aş oferi tot şi lucrurile n-ar merge între noi, aş fi distrusă să îl văd tot timpul.

- E în regulă, repetă el.

Mă mângâie pe păr şi îmi dau seama că înţelege. Zâmbeşte ca şi cum mi-ar citi gândurile. Un alt motiv pentru care ţin la el e felul lui de a fi, răbdător şi blând. Ştie că am suferit şi încerc să mă vindec pentru el.

- O să aştept, spune el.

Dumnezeule. Chiar îl iubesc. Cred că îl iubesc de mult timp. De mai mult timp decât sunt dispusă să recunosc. Am încercat să evit asta, dar cred că să încerc să nu mă îndrăgostesc de el a fost cel mai stupid lucru pe care l-am făcut vreodată.

Mă mut şi îl călăresc, fără să ne luăm privirea unul de la celălalt. îşi pune mâinile pe talia mea şi îmi apropii buzele de ale lui.

- Cum ţi-e glezna? întreabă el încet.
- Nu-mi pasă de ea acum.

Rory încuviinţează. Probabil o să-mi spună că trebuie să o menajez, dar îl sărut înainte să facă asta.

CAPITOLUL 66

Hazel

în timp ce ne sărutăm, Rory mă ridică şi mă duce în dormitorul lui, aşezându-mă uşor pe pat, apoi îngenunchind pe podea, în faţa mea. Aerul scapără când îşi plimbă gura peste mine, retrăgându-se pentru o clipă cât ne dezbrăcăm, până când, într-un final, stau pe pat îmbrăcată doar în sutienul de culoarea lavandei şi chilotul tanga asortat.

- Chiar am avut nevoie de tine azi, şopteşte el.

Privirea lui e atât de vulnerabilă, că simt cum pulsează emoţiile în mine.

>

Ştiu asta. Ştiu că se simte pierdut când vine vorba despre mama lui. Nu vreau decât să îl ţin de mână şi să mă asigur că e bine.

Vreau să fiu sprijinul lui.

- Spune cuvintele alea din nou! Ştii tu, alea de mai devreme, îmi zâmbeşte şi îmi ia faţa în mâini, în timp ce mă sărută.

- Te iubesc!

Oftez. Simt că plutesc şi Rory se urcă peste mine în pat. Aşa cum se întâmplă de fiecare dată când ne sărutăm, uit de orice altceva în afară de senzaţia gurii lui, mâna lui care se afundă în părul meu şi genunchiul care se strecoară între ale mele. Se face comod între picioarele mele şi îi simt penisul impresionant pe clitoris, iar atingerea scoate scântei. Limba lui alunecă printre buzele mele şi, când o sug uşor, aud geamătul lui de plăcere.

- Dumnezeule! şopteşte Rory, în timp ce mă gustă din nou.

Mă arcuiesc spre el, pentru că din cuvântul ăla am înţeles exact cât mă iubeşte şi că ar înnebuni dacă

nu ar putea avea mai mult. îşi îndreaptă şoldurile către mine, îşi trece degetele prin părul meu şi simt fiori de excitare.

- Hartley, aş putea să termin doar din asta.

Simt o presiune care începe să se strângă între coapse şi protestez.

- Dar nu o s-o fac. Urmează un alt sărut lent şi leneş. Sunt udă. Nu înainte să îti ofer şi tie ce îti trebuie.

> > > >

Sărutul nostru trece de la lent şi atent la disperat.

- De fiecare dată când mă masturbez, mă gândesc la gustul tău. Niciodată nu rezist.

Scot un geamăt şi mă arcuiesc spre el, în căutare de fricţiune. Penisul lui atinge zona sensibilă dintre picioare şi tot corpul mi se încordează.

Se lipeşte din nou de acel punct şi mă face să îmi pierd minţile. Un zâmbet satisfăcut îi apare pe faţă şi mă fixează cu privirea. Mă sărută pe gât, apoi suge punctul sensibil de la baza gâtului şi scot un geamăt, îndreptându-mi şoldurile spre el.

- Facem asta acum?

- Da, sper că da.

Scâncesc când face cercuri cu limba peste claviculă.

- Bun.

Privirea i se întunecă şi îşi lipeşte fruntea de pieptul meu, în timp ce inspiră adânc. Expresia lui îmi dă de înţeles că ăsta e cel mai bun lucru care i s-a întâmplat vreodată.

Şi pentru mine e la fel.

îl doresc. Nu îmi pasă de consecinţe şi nu îmi pasă că risc să fiu rănită.

Mâna îi alunecă între picioarele mele şi pune presiune cu palma. îmi arcuiesc spatele, în timp ce mă străbat fiori de plăcere.

- Dumnezeule! şoptesc, în vreme ce admir zâmbetul lui Rory.

- Hazel, ador cât de tare te uzi pentru mine! zice el, roşind.

încuviinţez şi îl mângâi pe piept, în timp ce continuă să mă mângâie între picioare, excitându-mă din ce în ce mai mult, însă, când mă întind spre

penisul lui, clatină din cap.

- Nu încă.

- Te rog!

Râde încet şi ridică din sprâncene, în timp ce continuă să îmi ofere plăcere.

- Nu o să rezist dacă o să îţi dau ce vrei.

Privirea îi coboară spre sânii mei şi se încordează. O clipă mai târziu, e în genunchi, se întinde să îmi desfacă sutienul şi îmi dă pantalonii jos.

- Aşa e mai bine, spune el, apoi se concentrează din nou pe zona dintre picioare şi mă arcuiesc către atingerea lui.

Mă sărută pe sfârc şi senzaţia limbii lui îmi dă fiori.

Mă întind din nou spre penisul lui, dar mă ia de încheietură şi mi-o ţintuieşte de pat, deasupra capului.

- Dă-mi şi cealaltă mână! cere el, în timp ce continuă să îmi maseze clitorisul.

Sunt disperată să nu se oprească, aşa că îl ascult.

îmi ţine ambele mâini cu mâna lui mare şi zâmbeşte.

- Nu ştiu de ce îmi place să fac asta cu tine, dar îmi place. Respiră greoi şi îmi studiază faţa, în timp ce mă mângâie între coapse. Te vreau doar pentru mine.

Simt cum se intensifică presiunea.

- Şi eu vreau asta. îmi place când te porţi aşa.

Zâmbeşte din nou, ca şi cum i-am dat răspunsul perfect. Un nou val de plăcere mă cuprinde, pentru că i-am dat ce avea nevoie. Vreau să îi ofer lui Rory tot ce îşi doreşte.

îşi încordează maxilarul şi îmi mângâie umezeala.

- Ştii că eşti a mea, nu-i aşa?

încuviinţez din nou şi închid ochii, deoarece plăcerea pe care o simt e copleşitoare.

- Eşti numai şi numai a mea.

Niciodată nu am crezut că o să aud cuvintele astea posesive de la Rory, dar acum le sorb cu încântare.

- Spune-o!

Tonul lui amuzat e presărat cu posesivitate şi mă fixează cu privirea.

- Sunt a ta şi numai a ta. Trebuie să termin.

Inspiră adânc şi îmi dă drumul la încheieturi.

- întinde-te pe abdomen!

- Poftim?

îmi înalţ capul, iar el aşteaptă. Penisul îi tresaltă, implorându- mi atenţia, şi e umed pe vârf. Mă aplec şi îl ling, iar Rory îşi înfige mâna în părul meu.

- Hazel!

Tonul lui e întunecat şi plin de tachinare, în timp ce mă trage de păr, îndepărtându-mă de penisul lui.

- Ce ţi-am spus?

Chiar dacă sunt foarte excitată şi disperată să am orgasm.

- Nu-mi amintesc, îl mint şi îi zâmbesc.

Rory clatină din cap, cu privirea luminoasă şi un zâmbet obraznic.

Obraznic şi al naibii de sexy.

- Mă pregăteam să ţi-o trag, spune el cu voce uşor ameninţătoare, în timp ce continuă să îmi ţină părul în pumn. Dar acum m-am răzgândit, pentru că te porţi ca o răsfăţată.

CAPITOLUL 67

Hazel

Sunt foarte entuziasmată. Ăsta e momentul, nu-i aşa? Exact de asta am avut mereu nevoie de la un tip. Ce este între mine şi Rory se prelinge în tot ce e între noi. El reprezintă tot ce am avut nevoie vreodată de la un bărbat. Pulsul mi-o ia razna.

- Aşază-te în patru labe!

Abia mă întorc, că îşi pune mâinile pe şoldurile mele şi mă trage în genunchi, umedă şi expusă. Simt o urmă de ezitare. Nu am mai fost în poziţia asta de câţiva ani. Mă face să fiu supusă şi vulnerabilă, motiv pentru care nu îmi prea place.

Rory pare să îmi audă gândurile şi mă mângâie pe spate.

- Eşti bine, iubito?

Mă concentrez pe căldura mâinii lui şi inspir adânc.

-Da.

Nu m-ar împinge niciodată prea departe. Mereu e atent la reacţiile mele.

Mă sărută pe spate.

- Hazel, ai încredere în mine?

-Da.

- Eşti sigură?

- Da. Am încredere în tine.

Sunt udă şi excitată. Aştept să îmi provoace orgasm, iar în ton mi se simte frustrarea.

Rory scoate sunetul ăla jos pe care îl ador.

- Bun.

îi simt limba în jurul anusului şi sunt surprinsă de senzaţia caldă şi umedă. îmi scapă un sunet de plăcere şi degetele i se încordează pe şoldul meu.

- Ai mai făcut asta? şopteşte el în timp ce mă mângâie.

Toată atenţia mea e concentrată asupra locului în care limba lui mă atinge, în timp ce mă cuprind valuri de plăcere.

-Nu.

- îţi place?

-Da.

Simt cum mă ud şi mai mult.

- Rory, trebuie să termin. Am nevoie de mai mult.

- Ştiu.

Cu toate astea, limba lui desenează cercuri leneşe în jurul anusului meu.

- Cât de tare vrei să termini?

- O să te omor mai târziu.

- N-am nici un dubiu.

Limba lui mă pătrunde şi scot un geamăt puternic.

Simt fiori pe spate.

- La naiba, Hazel! Tocmai te-ai încordat în jurul limbii mele. E aşa bine, iubito. Te descurci aşa bine.

Scrâşnesc din dinţi şi gâfâi. Mai am puţin şi o să explodez.

- Dacă vrei mai mult, trebuie să îţi câştigi acest drept.

Scâncesc şi sunt la limita nebuniei. Ce se întâmplă acum e tortură pură, dar ador fiecare moment.

- Ce vrei?

- Să stai cu mine aici până la meciul League Classic.

- Poftim? Până de Anul Nou?

Nu sunt în stare să gândesc limpede când mă atinge aşa.

Face o pauză, apoi mă sărută pe spate şi îi simt respiraţia pe piele.

- îmi place să te ştiu aici. Pare că aşa ar trebui să fie lucrurile.

Cuvintele lui sunt blânde şi sincere, la fel ca tonul, şi îmi străpung inima.

- Bine. O să stau aici.

Aş fi în stare să spun orice acum, la cât de excitată sunt, dar ultimele zile au fost un vis. Parcă am fost noi doi în propriul nostru glob de zăpadă.

- Spune-mi că e ce trebuie!

- E ce trebuie.

- Spune-mi că, dacă o să facem asta, nu o să fie ultima oară!

Se referă la regula mea stupidă, care trebuia să mă împiedice să mă ataşez.

- Nu e ultima oară.

- Ce fată bună! Mi se pare mie sau am auzit uşurare în tonul lui? Bine, Hartley.

Mâna lui revine între picioarele mele şi îmi freacă clitorisul cu mişcări ferme, exact cum îmi place.

- Mi-ai flatat egoul destul în seara asta.

Capul mi se afundă în pat pe măsură ce mă apropii de orgasm. Sunt tot mai aproape pe măsură ce el îşi plimbă mâna peste mine, iar limba lui îmi atinge anusul, revendicându-mă. Un val puternic de dorinţă mă cuprinde şi îmi încinge sângele, iar corpul îmi e

acaparat de plăcere.

- O să termin, şoptesc în saltea, în timp ce Rory se joacă cu trupul meu.

Muşchii din centrul meu se încordează şi pulsează, în vreme ce mâna lui se mişcă din ce în ce mai repede. Aud cât de udă sunt, dar continui să mă încordez în jurul limbii lui.

Mă simt murdară şi depravată, dar nu îmi pasă. Dacă Rory îşi doreşte asta, şi eu îmi doresc.

Pulsul îmi răsună în urechi, în timp ce cobor de pe culmile extazului. Mă afund în pat, dar Rory se urcă peste mine şi îi simt erecţia pe spate, în timp ce mă sărută pe umăr.

- Cum eşti, Hartley?
- Bine, şoptesc eu, iar el râde.
- Eşti epuizată pentru seara asta?

Mă sprijin în coate şi clatin din cap.

- Nu, nu am terminat.

Fata lui e roşie şi ochii îi sunt luminoşi. Părul îi e ciufulit, exact cum îmi place. Zâmbeşte şi arată ca şi cum abia reuşeşte să se controleze.

- Bun. Rory se întinde spre noptieră, deschide o cutie cu prezervative şi îşi pune unul. întoarce-te!

îl ascult.

Se aşază între genunchii mei. îi simt penisul pe clitoris şi îmi ţin respiraţia. Mă sărută pe gât, pe umăr şi îmi înfig mâna în părul lui.

- Nu fi tandru! îi şoptesc, în timp ce îi simt lungimea. Ia ce vrei, Rory! îmi place.

Mormăie ca şi cum exact asta voia să audă şi apoi îl simt la intrarea în mine. îşi încordează maxilarul şi gâfâie, după care mă pătrunde şi se uită la expresia mea. Simt cum se apropie al doilea orgasm imediat ce mă întind în jurul lui. E prea mare pentru mine, dar senzaţia arzătoare e incredibilă, provocând scântei, pentru că mă simt atât de plină şi de strâmtă. Când îşi lipeşte şoldurile de ale mele şi e cu totul în mine, îmi dau ochii peste cap.

- Rory!

Aş putea să termin doar privindu-i expresia. Are maxilarul încordat, ca şi cum abia mai rezistă, iar privirea îi e înceţoşată. Dorinţa de pe faţa lui intensifică presiunea din mine.

- Eşti asa strâmtă. Ştiam că nu o să rezist.

Se retrage şi mă pătrunde din nou, moment în care gemetele noastre se amestecă. Mâine o să am dureri, dar nu îmi pasă, vreau mai mult. Mâinile mele sunt peste tot pe Rory, în părul lui, pe braţe, pe spatele lui.

- Pot să...

Mă pătrunde mai repede şi mai dur de data asta.

- Poţi să ce?

Abia am aer în timp ce mă ţine lipită de pat şi mă foloseşte ca să termine.

- Ce anume?

îşi pune mâna la baza gâtului meu şi mă priveşte întrebător.

- E bine asa?

Nu mă strânge, nu mă răneşte, doar îşi ţine mâna acolo, încuviinţez. Faptul că Rory vrea să mă ţină lipită de pat şi să mi-o tragă mă face să îmi pierd minţile.

- Da. E bine.

- Bun.

îşi mişcă şoldurile mai repede, într-un ritm necruţător, iar corpul începe să mi se încordeze din nou.

CAPITOLUL 68

Rory

Să fiu în femeia pe care o iubesc e cea mai intensă experienţă a vieţii mele.

Hazel mă priveşte de parcă sunt totul pentru ea. În sfârşit are încredere în mine. În sfârsit facem asta. Ştiu că mă iubeşte şi o J > > > să am răbdare până o să recunoască asta. Am deja multă experienţă cu asta când vine vorba despre ea.

îsi muscă buza.

- Mai tare.

- Eşti sigură?

Abia mai rezist. îmi încordez degetele în jurul gâtului ei.

Ador când renunţă la control pentru mine şi mă lasă înăuntru. Are încredere în mine să o folosesc asa.

încuviinţează şi îşi înfige unghiile în spatele meu. Senzaţia duce momentul la un alt nivel – parfumul ei în nările mele, umezeala ei în jurul penisului meu, felul în care arată sub mine, atât de maleabilă, catifelată şi deschisă.

Dumnezeule, nu o să supravieţuiesc momentului. O să am un orgasm atât de puternic, că o să mă omoare. Presiunea se înteţeşte şi încep să iasă

scântei.

Hazel începe să pulseze în jurul penisului meu şi o privesc surprins.

- O să ai orgasm din nou?
- îmi atingi clitorisul şi totul din mine.

Mă cuprinde o satisfacţie tipic masculină. Sânii perfecţi i se mişcă în timp ce o penetrez iar şi iar, presiunea din mine ameninţând să explodeze. Se încordează, căutându-mi privirea, arcuindu-se, şi buzele delicate i se despart. Pulsul îmi răsună în urechi şi eliberarea mă loveşte cu putere.

Mintea mi se destramă într-o mie de bucăţi. Mă revărs în ea > şi îmi îngrop capul în gâtul ei în timp ce îi şoptesc numele.

Hazel a mea. Doar a mea. Cu fiecare penetrare, numele ei îmi pulsează în sânge. O iubesc şi e a mea. Acum, că o am, nu o să îi mai dau drumul niciodată.

Pe măsură ce ne revenim, mă lipesc de ea, o sărut pe frunte şi o mângâi pe păr. Sunt încă în ea, dar nu sunt pregătit să mă retrag.

- Eşti bine? Nu am fost prea dur?
- Nu. A fost perfect.

Se uită la mine şi îmi aruncă un zâmbet satisfăcut. Nu îmi vine să cred cât > de frumoasă e.

- Dacă nu vrei să stai aici până la meciul League Classic...
- Vreau să stau.

„Stai pentru totdeauna”, îmi spun.

îşi pune mâna pe pieptul meu.

- îmi place aici.

Oare a simţit cum mi-a tresăltat inima când a spus asta?

- Inima încă îţi bate aşa de repede, şopteşte ea.
- E atât de bine cu tine, Hazel.

Nu e doar sex. E extaz.

Face ochii mari şi parcă trece o eternitate înainte să spună ceva.

- Şi eu mă îndrăgostesc de tine. Spune asta atât de încet, că abia o aud. Mi-e teamă.

Dumnezeule!

- Ştiu. Cred că aşa trebuie să fie, înspăimântător,

şi o să-ţi fiu alături tot timpul.

în clipa aia, ni se întâlnesc privirile.

- Bine?
- Bine.

Hazel Hartley mă iubeşte, iar, într-o zi, o să mă căsătoresc cu ea.

CAPITOLUL 69

Rory

E ziua de după Crăciun, iar eu stau în Filthy Flamingo cu Owens, Volkov şi alţi băieţi, când primesc o poză de la Hazel.

E în cadă, acoperită cu bule, faţa înroşită de la căldură şi privirea insinuantă.

Micul meu dragon vulcanic.

Te gândeşti la mine? o întreb, în timp ce zâmbesc.

Poate.

Gata, vin acasă.

Să nu îndrăzneşti! Stai cu băieţii şi distrează-te măcar » , > acum!

Măcar acum? Amuzant. Fiecare moment petrecut cu Hazel e distractiv.

- Mulţumesc că m-ai luat la meciul de amatori, spune Owens.

Ceilalţi jucători – atât profesionişti, cât şi din liga de amatori – dezbat dacă Storm o să ajungă în play-offuri sezonul ăsta.

- Streicher n-a ajuns?
- Tocmai au aterizat, dar a spus că o să vină la un pahar.

Owens s-a integrat perfect printre băieţii din liga

de amatori, dar asta nu e o surpriză. Hayden Owens ar putea să fie răpit de extratereştri însetaţi după sânge şi, într-o oră, i-ar face pe toţi să râdă şi să se simtă bine. în clipa în care a păşit pe gheaţă, a înţeles dinamica echipei şi a respectat-o. Băieţii i-au dat pase, dar nu a înscris. Ca să fie mai corect pentru amatori, ne-au pus pe noi, profesionişti, să jucăm cu o singură mână şi în diferite poziţii. Volkov a fost un portar groaznic, primind gol după gol, în timp ce noi, restul, râdeam, dar Owens a fost perfect ca atacant.

Mă gândesc la meciul Storm de săptămâna trecută.

- Tragi foarte bine la poartă pentru un apărător.

Ridică din umeri şi se uită în jur.

- Da, am făcut asta doar de distracţie.
- E de bine. Eşti un jucător talentat şi o parte importantă a echipei.

Mă simt ca Ward când spun acest lucru, iar asta mă face mândru.

Owens zâmbeşte şi are o expresie satisfăcută.

- Mulţumesc, căpitane! A fost totul în regulă cu chestiile pe care le-am adus?
- Da. Mulţumesc că ai făcut asta pentru ea! apreciez, îi spun, gândindu-mă la cadourile pe care mi le-a luat Hazel.
- îi sunt dator, pentru că m-a suportat în timpul fizioterapie!. O să stea la tine diseară?

Mă gândesc la Hazel, care îmi zâmbea din tribună în timpul meciului de amatori din seara asta, apoi la poza pe care mi-a trimis-o cu ea în cadă. în doar câteva zile, apartamentul meu a început să fie al nostru.

Mă gândesc la noaptea trecută, când m-am afundat în ea, şi la cât de bine a fost. Şi din nou de dimineaţă. Mă gândesc la felul în care îmi geme numele. La cum arată când se trezeşte în patul meu, lipită de pieptul meu.

Owens îmi analizează expresia şi câţiva jucători se uită la noi.

- Deci da, spune el zâmbind.
- A stat la mine toată vacanţa. Nu o s-o las să stea singură cât are glezna luxată.

Owens mă priveşte cu o expresie pe care nu reuşesc să o identific.

- Hazel e cea mai tare, spune el într-un final.
- Ştiu.
- Şi merită ce e mai bun.

Privirea mea devine tăioasă şi îmi amintesc faţa pe care a făcut-o mama când prietena ei i-a zis că semăn cu tata.

- Ştiu.

Owens îmi aruncă un zâmbet blând.

- E bine că te are pe tine, atunci.

îmi dă un ghiont şi ceva din pieptul meu se deschide.

- Ai stat aici de sărbători?
- Da. Părinţii lui Kit s-au mutat în Toronto ca să fie mai aproape de sora lui, aşa că am stat în mare parte cu Darcy.

Aşa e, iubita lui Kit. Cea la care se uită mereu. îl fixez privirea şi observ o nuanţă de vinovăţie în ochii

lui.
- Nu se întâmplă nimic între noi. Nu îmi fac de cap cu fete care sunt luate.
- Şi Darcy e luată.

-Da.

- Aţi fost la universitate împreună, nu-i aşa?
- Eu şi Kit am fost prieteni în liceu şi am întâlnit-o pe Darcy în primul an de universitate. Am stat toţi în acelaşi cămin şi eu şi Darcy am avut mai multe cursuri împreună.

- Nu e actuar?

Asta mi-a spus Hazel alaltăieri.

- Ce căutai la cursurile de matematică?
- Ea venea la cursurile mele de engleză.

Mă sprijin de spătar şi îmi încrucişez braţele la piept.

- O placi.
- Suntem prieteni. Cei mai buni prieteni. Iar acum, Kit a început să spună că se vor căsători. Dă pe gât restul de bere. Nu vreau să fie lucrurile ciudate între noi. Şi nu i-as face niciodată

aşa ceva lui Kit, adaugă, ca pentru a încheia subiectul. Poate o să-ţi urmez exemplul şi o să găsesc o fată care să se dea drept iubita mea falsă, ca să o fac geloasă pe Darcy.

Aproape mă înec cu berea.

- Fii serios! Hazel te ura, apoi, dintr-odată, aţi început să ieşiţi tocmai când a apărut McKinnon? Nu trebuie să fii un geniu ca să-ţi dai seama.

M-a pufnit râsul.

- Ştiu toti?
- Nu, nu am zis nimic.

Jordan îmi mai aduce o bere şi îi mulţumesc.

- Eşti un tip de treabă, Owens.
- Şi tu eşti un căpitan bun. Noroc, nemernicule!

îmi termin berea şi, pentru că sunt încă în vacanţă, îi fac semn lui Jordan să îmi mai aducă una.

Sunt sărbătorile şi mă simt bine cu prietenul meu. Hazel mi- ar spune că merit să mi se întâmple lucruri bune.

- întrebarea e: Hazel ştie că nu te prefaci? mă întreabă Owens, cu zâmbetul pe buze.

îi zâmbesc larg când îmi amintesc cum mi-a zis „Repetă ce ai spus .

- Da, i-am zis aseară.

Sunt aşa entuziasmat, abia aştept să mă întorc acasă la ea. Owens vine lângă mine şi mă ia în braţe în timp ce râd.

- Mă bucur pentru tine, omule!

Streicher intră în bar şi o salută pe Jordan, apoi se îndreaptă spre noi.

- Ia uite-1! strigă Owen. Haide, ia-ţi de băut, pentru că avem de sărbătorit.

După ce ne luăm rămas-bun de la Jordan, ieşim din bar, în frigul nopţii.

Sunt ameţit, aşa că trag aer în piept şi închid ochii.

- Băieţi, aerul miroase aşa de bine.

Mă gândesc la cum m-am trezit de dimineaţă cu faţa îngropată în gâtul lui Hazel. Hazel a mea.

îl iau pe Streicher de geacă în timp ce mergem.

- Hazel miroase incredibil. Pippa miroase bine? Cum se face că fetele miros atât de bine?

Streicher mă priveşte zâmbind, iar Owens şi Volkov râd.

- Eşti beat, spune prietenul meu din liceu.

- Asa e. N-am mai fost beat de câţiva ani.

- Stai liniştit, Miller, o să te ducem acasă la Hazel, zice Owens.

Fredonez şi gândurile îmi plutesc în minte.

- E aşa drăguţă.

Scot cheile din buzunar, care au brelocul din plastic în formă de dragon.

- V-am arătat ăsta? Ea mi l-a luat. Hazel mi-a făcut o sosetă

pentru cadouri.

Cuvintele mi se amestecă.

- Da, ni l-ai arătat. L-ai arătat tuturor de la bar.

Mă uit la micul dragon şi zâmbesc. E aşa drăguţ. îl ador.

- O iubesc pe Hazel. O iubesc mult. Bag brelocul la loc în buzunar şi îi arunc un zâmbet stupid lui Streicher. O să ne căsătorim.

Streicher zâmbeşte din nou. Volkov îşi dă ochii peste cap, iar Owens râde atât de tare, că nu mai are aer.

- Ea ştie asta?

îmi scot telefonul să mă uit la poza cu ea din liceu şi zâmbesc reticent.

- încă nu, dar o să afle într-o zi.

A venit cu mine acasă la mama. Mă cunoaşte. Vede cine sunt [5] cu adevărat şi, cu toate astea, doarme în continuare în patul meu şi îmi spune că nu o să plece nicăieri.

Văd un salon de tatuaje deschis.

- Staţi! îl opresc pe Owens şi mă uit la literele strălucitoare care ne anunţă că e deschis. îl aud pe Volkov înjurând în spatele meu. Hai să mergem înăuntru! spun eu amuzat.

CAPITOLUL 70

Hazel

Un sunet ascuţit mă trezeşte în miezul nopţii, urmat de un zgomot puternic. Mă ridic în patul lui Rory, pe jumătate adormită.

îmi sună telefonul, iar, când mă uit la ecran, văd numele lui Hayden, aşa că răspund.

- Hayden? Ce se întâmplă?
- Poţi să deschizi usa?
- Nu o trezi! spune Rory în fundal, moment în care mintea mi se limpezeşte ceva mai mult.
- Sunt acasă la Rory.

Se aude din nou zgomotul puternic. Cineva bate în uşă.

- Ştiu. Am o surpriză pentru tine, zice Hayden amuzat.

Mă duc şi deschid. Rory are un braţ în jurul umerilor lui Hayden şi se luminează la faţă când mă vede.

- Bună, iubito!

Limba i se împleticeşte când vorbeşte şi zâmbetul i se măreşte.

Hayden îmi aruncă o privire amuzată şi intră cu Rory în apartament.

- E al tău. Nu a mai ştiut care cheie e de la usă.
- Hazel.

Rory îmi zâmbeşte şi se leagănă pe picioare.

îi văd ochii roşii şi înceţoşaţi şi izbucnesc în râs.

- Te-ai distrat în seara asta, iubitule?

Alintul îmi scapă, dar pare potrivit.

-Da.

Zâmbetul i se lărgeşte când mă ia de talie.

- Aţi făcut ceva probleme?

îl mângâi pe abdomen şi tresare.

Hayden pufneşte şi Rory îmi aruncă o privire plină de subînţeles.

- Ăsta e semnul meu că trebuie să plec, spune Hayden şi o ia spre lift.
- Mulţumesc că Lai adus acasă! îi zic amuzată, în timp ce închid usa.

Rory mă tot sărută.

- Hai să te bagi în pat, apoi o să-ţi aduc apă şi electroliţi...

Rory se apleacă şi mă ridică pe umărul lui.

- Rory, lasă-mă jos!

îmi dă o palmă peste fund, apoi mă muşcă de şold.

-Nu!

îi dau şi eu una peste fund.

- Eşti aşa drăguţă, şopteşte el, în timp ce mă mângâie pe coapsă. Te plac atât de mult şi miroşi aşa de bine şi îmi place când eşti răutăcioasă cu mine.

îmi dau ochii peste cap, dar inima mea mai are puţin şi explodează.

- Eşti beat.

- Da. Când ajungem în dormitor, mă pune jos şi mă sărută pe gât. Şi te plac atât de mult. Mai mult decât pe oricine altcineva. îmi ia faţa în mâini şi mă priveşte adorabil de serios. Te plac şi te iubesc.

E aşa simpatic şi nu spun asta doar pentru că e chipeş, ci şi pentru a avut grijă de mine, a decorat apartamentul de Crăciun şi mă face să râd. în plus, chiar îmi place să petrec timpul cu el.

Ca să nu mai zic că e incredibil de chipeş.

- Şi eu te plac mai mult decât pe oricine altcineva, îi şoptesc. Şi îl iubesc. Ar trebui să te bagi la somn, adaug.

îşi dă bluza jos şi fac ochii mari. Dintr-odată, mi-a pierit somnul.

- Rory, ce ai făcut? îl întreb, în timp ce mă uit la tatuajul proaspăt de pe coastele lui.

Oftează fericit şi zâmbitor şi îmi spune simplu:

- Eşti tu.

E un dragon. Mă uit la liniile negre care i se întind pe muşchii sculptaţi şi încep să mă panichez, dar Rory îmi ia faţa în mâini şi îmi zâmbeşte.

- Pentru că tu eşti dragonul meu vulcanic. Al meu.

îmi acopăr gura cu mâinile, fiind în continuare în stare de şoc. Tatuajul se întinde pe toată partea laterală. Simt un amalgam de emoţii. Şoc şi panică, dar şi fericire. Speranţă.

La naiba!

Ador faptul că Rory mă place aşa mult, că s-a tatuat la beţie pentru mine, dar, în acelaşi timp, e foarte ciudat.

A spus că sunt a lui, iar inima mea a tresăltat.

- Trebuie să îl îndepărtezi. Ţi-ai pierdut controlul.

El doar îmi zâmbeşte din nou.

- Asta simt pentru tine, Hartley. Sentimentele mele mă fac să-mi pierd controlul. O să-l păstrez.

Chestia asta e reală. Cât se poate de reală.

- O să-l vadă toată lumea.

- N-au decât.

Nu e cel mai urât tatuaj pe care l-am văzut vreodată, dar clar nu e nici cel mai reuşit. Arată ca un tatuaj făcut la beţie, în miezul nopţii.

- Hazel, nu-ţi place? mă întreabă el îngrijorat.

-Nu.

Eu mă îndrăgostesc de el şi el şi-a făcut un tatuaj cu dragon pentru mine. Sunt deja copleşită de situaţie, dar reuşesc să râd. Rory ridică dintr-o sprânceană, confuz şi amuzat de reacţia mea.

- Eşti nebun. De ce ti l-ai făcut?
- Ştii bine de ce.

Inima îmi bate cu putere şi toate sentimentele care se adună în mine cer atentie.

Rory e beat şi e posibil ca mâine să regrete ce a făcut, dar nici măcar eu nu pot să ignor dovezile din ultimele săptămâni. E epuizant să tot ţin zidurile astea ridicate în jurul meu.

îmi amintesc că, la petrecerea de logodnă a Pippei, m-am întrebat cum e să fii totul pentru cineva.

Nu e atât de înspăimântător pe cât am crezut că o să fie.

Vreau să îi spun că îl iubesc. Rory mi-a oferit totul şi nu mai vreau să mai ţin sentimentele astea doar pentru mine.

- Nu mi-e teamă şi nu o să plec nicăieri, şopteşte el.
- Nu ştiu ce să fac cu tine.

Omul şi-a făcut un tatuaj!

- Păstrează-mă!

Cum aş putea să n-o fac, având în vedere cât de bun, amuzant, dulce şi special este? L-am ţinut la distanţă cât de mult am putut, dar, cu toate astea, nu a renunţat.

El e locul meu sigur şi o să îi spun asta, la momentul potrivit, când o să fie destul de treaz cât să îsi şi amintească.

CAPITOLUL 71

Hazel

în dimineaţa meciului League Classic, în ajunul Anului Nou, eu şi Rory ne întâlnim cu proprietarul studioului.

Nadir, prietenul de familie al Laurei, ne face turul spaţiului şi abia pot să vorbesc, pentru că sunt atât de emoţionată.

Locul e perfect.

- Cablurile arată bine, îmi şopteşte Rory.

încerc să nu pufnesc. Sunt sigură că nu s-a uitat la fire în viaţa lui, dar aseară Lam văzut căutând pe Google la ce trebuie să fii atent când închiriezi un spaţiu pentru yoga şi dans.

- O să vă las să vorbiţi. Nu vă grăbiţi! Dacă aveţi întrebări, mă găsiţi afară, spune Nadir.
- Şi e mult loc pe hol unde să îşi pună oamenii lucrurile. Crezi că va trebui să faci multe renovări?

Până la finalul lui ianuarie, locul ăsta o să fie un studio de yoga.

- Poate să dau o mână de vopsea. Să adaug nişte bare de balet într-una dintre încăperi. în cele mai mici va trebui să pun rafturi şi echipament. îmi place.

-Da?

- Da. Foarte mult.

îmi muşc buza de jos şi ţopăi de fericire. Chiar o să fac asta? Pare prea frumos ca să fie adevărat.

Nadir ne-a spus că spaţiul ar fi disponibil începând cu întâi februarie. în primele sesiuni de consiliere cu femeia din State, am discutat despre cum ar decurge următoarele luni dacă aş închiria spaţiul. Probabil aş avea nevoie de o lună pentru renovări, iar, în timpul ăsta, m-aş ocupa şi de partea administrativă a

afacerii, cum ar fi crearea unui program, marketing, website şi angajarea unor ajutoare.

Până o să fim gata de deschidere, o să pot să lucrez cu echipa Storm şi mi-ar veni bani şi din celelalte sesiuni de yoga pe care le mai am. Aş fi foarte ocupată, dar m-aş descurca.

Mă uit pe geam, la munţi. Pentru locul ăsta, clar m-aş descurca.

îmi vine în minte situaţia cu mama şi îmi amintesc discuţia pe care am avut-o înainte de Crăciun. Oare pot să fac asta? Vreau să fie mult mai mult decât un studio de fitness, dar dacă nu sunt pregătită?

Şi totuşi, dacă sunt? Simt o explozie de entuziasm. Dacă o să iasă totul bine şi o să fie tot ce mi-am dorit vreodată?

Rory îşi pune mâinile pe umerii mei şi mă masează. Mă relaxez sub atingerea lui, în timp ce mintea îmi goneşte.

Dacă Pippa ar avea ezitările mele, i-aş spune să scape de sindromul impostorului şi să nu îşi mai pună singură obstacole.

Mă frec peste piept, în timp ce admir spaţiul.

Chiar e perfect. Chiria e puţin cam mare, dar pot să mă descurc.

Rory crede în mine, iar zâmbetul lui încurajator e imboldul de care am nevoie. îl iau de mână şi mă strânge uşor.

- Nadir? O să-l iau.

E după-amiază şi suntem în Whistler, în sala de şedinţe a hotelului, iar Ward stă în faţa noastră cu o expresie curioasă, încălzirea echipei începe într-o jumătate de oră, dar l-am rugat să ne vedem.

Chestia cu Connor a durat prea mult. Dacă i s-ar întâmpla unei colege sau prietene, aş îndemna-o să vorbească cu cineva şi să pună punct situaţiei. între asta şi semnarea contractului de închiriere, azi fac o groază de lucruri dificile.

- Mulţumesc c-ai acceptat să ne întâlnim aşa din scurt! îi zic şi inspir adânc.

Inima îmi bate cu putere, dar îmi amintesc că McKinnon e cel care m-a sărutat. A fost neprofesionist, dezgustător şi împotriva tuturor lucrurilor promovate de echipă. Nu ştiu de ce sunt asa emoţionată.

>>

Poate pentru că tot sezonul l-am tot înghiontit pe Connor şi l-am făcut gelos. O parte mică din mine crede că e vina mea, dar o dau laoparte.

Ce a făcut nu a fost în regulă, chiar dacă e gelos.

Rory mă ia de mână, iar în momentul ăla mă calmez.

- în seara evenimentului caritabil, Connor McKinnon s-a îmbătat foarte tare şi m-a sărutat. I-am spus să mă lase în pace şi nu a făcut-o.

>

Simt un nod de repulsie în gât, care îmi lasă un gust oribil în gură. în ochii lui Ward se citeşte îngrijorarea.

- Nu mai vreau să fiu fizioterapeuta lui.

- Clar nu o să mai fii. Privirile ni se intersectează şi citesc în

ochii lui furie şi regret. îmi pare foarte rău, Hazel! McKinnon o să fie pedepsit, o să stea pe bancă până

»

rezolvăm situaţia asta. Trebuie să mă gândesc serios la viitorul lui în echipă. Cum putem să te susţinem? îţi punem la dispoziţie orice resurse ai nevoie.

în clipa aia, expir uşurată. Reacţia îngrijorată a lui Ward mă linişteşte.

- Sunt bine. Mulţumesc că iei toată situaţia în serios!

- Sigur că da. Dacă o să te răzgândeşti, ştii unde mă găseşti. O să te susţin. îmi pare foarte rău că ai trecut prin asta!

- Ştiu. Mulţumesc!

îi arunc lui Ward un zâmbet crispat şi îl strâng pe Rory de mână.

Când ieşim pe hol, Rory mă prinde de umeri şi mă opreşte, analizându-mă cu atentie.

- Eşti bine?

- Aş fi vrut să nu se întâmple chestia asta şi nu a fost deloc distractiv să vorbesc cu Ward, dar mă bucur că am facut-o.

- Şi eu. Sunt mândru de tine!

Mă strânge în braţe, iar eu îmi lipesc capul de pieptul lui sculptat şi îi ascultat bătăile inimii.

- De ce?

- Pentru că ai făcut ceva greu.

- Mulţumesc că ai venit cu mine!

- Bineînţeles, doar asta facem unul pentru celălalt.

în curând o să înceapă patinajul de încălzire, aşa că Rory o ia spre arenă, iar eu mă întorc în apartamentul nostru şi mă gândesc la alt lucru dificil pe care l-am tot amânat. Aprind focul în şemineul din sufragerie şi mă aşez pe canapea, admirând munţii acoperiţi de zăpadă care se văd pe geam.

Eu şi mama nu am mai vorbit despre situaţia dintre noi de când mi am pierdut cumpătul cu ea, înainte de evenimentul caritabil. Părinţii mei au sunat de Crăciun, dar eu şi Rory am vorbit pe difuzor cu ei, Pippa şi Jamie, aşa că am abordat doar subiecte uşoare.

O sun înainte să mă răzgândesc.

- Bună, draga mea!

- Bună!
- Probabil eşti deja la meci.

-Da.

O pasăre ţopăie pe terasa apartamentului, apoi îşi ia zborul.

„Continuă să fie plasa ei de siguranţă”, mi-a spus Pippa.

„Fiecare are ritmul lui”, mi-a zis mentorul meu la prima întâlnire.

- îmi pare foarte rău pentru ce am spus! Nu ar fi trebuit să insist aşa mult şi ai dreptate, poţi să ai ce părere vrei despre tine.
- Nu, Hazel... Face o pauză. Parcă îi văd expresia îndurerată de la celălalt capăt al telefonului. Nu mi-am dat seama că te afecta. Uit că faptul că nu mai eşti mică nu înseamnă că nu absorbi tot ce spun. Nu vreau să te simţi vreodată prost sau să crezi că nu eşti frumoasă.
- Chiar nu cred asta.
- Mă bucur!

între noi se lasă din nou tăcerea şi, pentru prima oară, simt că nu am dezamăgit-o. I-am oferit spaţiu să simtă ce simte şi nu o fac să se simtă prost din cauza asta.

- Să spunem că o persoană ar vrea să aibă o părere mai bună despre ea însăşi. Ce ar putea face în privinţa asta? întreabă ea, uşor reticentă.
- Un început simplu ar fi să spună doar lucruri bune despre ea însăşi. Când i se pare că arată bine, să spună asta cu voce tare. Chiar dacă e singură în casă.

Mama chicoteşte.

- Aş mai zice să ţină un jurnal şi, de fiecare dată când are un gând negativ cu privire la corpul ei, să scrie ce a declanşat acea senzaţie, la ce se uita la televizor, ce citea sau gândea, ca să vadă care e tiparul. Şi, poate după o lună sau două de făcut asta, să întocmească o listă cu toate lucrurile pe care îşi doreşte să le facă, dar are senzaţia că nu poate. Şi cu motive. Haine pe care vrea să le poarte, locuri pe care vrea să le viziteze, activităţi pe care vrea să le încerce.

Mi-o imaginez pe mama dansând. Nu la 20 de ani, ci acum, când e trecută de 50. Puternică, înaltă, fericită şi frumoasă.

- Şi, când se simte destul de puternică, să enumere motivele pentru care consideră că nu poate face toate aceste lucruri şi să se întrebe dacă sunt adevărate. Mă opresc, pentru că nu vreau să o copleşesc. Şi i-aş reaminti persoanei respective că poate să facă toate astea în ce ritm vrea şi că nimeni nu se aşteaptă la perfecţiune din partea ei.
- O să-i transmit tot ce mi-ai spus, zice mama şi chicotim amândouă. Te iubesc, draga mea!
- Şi eu te iubesc!

CAPITOLUL 72

Rory

- Meciul ăsta e pentru fani, dar şi pentru noi. Reamintiţi-vă ce contează cu adevărat şi distraţi-vă! ne spune Ward în vestiar.

îmi zâmbeşte şi îi răspund la fel. Jucătorii se îndreaptă spre gheaţă şi sunt ultimul care iese din vestiar, când McKinnon mă strigă din spate:

- Miller.

Poartă haine normale. Jucătorii i-au aruncat priviri tăioase în timpul discursului lui Ward şi deja şi cei care n-au fost în bar în seara aia au aflat ce a făcut.

- Din cauza afurisitei tale de *iubite,* am fost pedepsit. Mersi mult!

- Asta s-a întâmplat din cauza acţiunilor tale.

Mă îndrept şi îl privesc de sus.

- Ştii care e problema mea? Tu. Mereu ai fost un ghimpe în coasta mea, Miller.

Vrea să ne batem. Observ ura cu care mă priveşte. Anul trecut sau poate chiar şi acum două luni, aş fi profitat de ocazie.

„Concentraţi-vă pe ce contează”, ne-a zis Ward.

Hazel contează. Streicher, Pippa, echipa şi hocheiul contează, însă McKinnon e un nimic. E furios, egoist şi acru. îmi pare rău pentru el.

McKinnon nu contează şi nu vreau să semăn deloc cu el.

>

Hazel ar vrea să îi întorc spatele lui Connor, iar eu, mai mult decât orice altceva, îmi doresc să fiu tipul potrivit pentru ea şi căpitanul de care are nevoie echipa.

- Sper că o să-ţi găseşti calea. Baftă! îi spun lui McKinnon şi plec.

Ăsta e căpitanul şi bărbatul care vreau să fiu.

Cealaltă echipă înscrie un alt gol în a treia repriză şi ajunge la egalitate cu noi. Ward cere time-out.

Patinăm către bancă. Stelele strălucesc deasupra patinoarului exterior. Sunt sub zero grade în staţiunea montană, dar fanii au venit pregătiţi cu căciuli, mănuşi şi haine groase. Şi cei din liga de amatori sunt aici şi urmăresc meciul de pe locurile din faţă de care le-am făcut rost. Hazel şi Pippa stau sub o pătură şi beau cidru fierbinte.

Iar acum, strategia pe care am folosit-o pe gheaţă cu pasele nu mai funcţionează şi simt o apăsare pe piept.

- Cei din echipa Calgary ştiu deja ce facem. Au văzut destule meciuri cât să ştie că tu eşti momeala, zice Ward.

încuviinţez încordat. Meciul ăsta nu e luat în consideraţie >> pentru restul sezonului, dar tot vrem să câştigăm. Trebuie să îmi reiau vechiul rol şi să fiu vedeta.

Vedetele înscriu > goluri. Sunt convins că tata este cu ochii pe mine.

- Care e planul, căpitane? întreabă Ward.

Mă uit la Hazel, care îmi zâmbeşte.

„Ţi-ai pierdut controlul.” Asta mi-a zis în seara când mi-a văzut tatuajul, după meciul cu amatorii.

Tot atunci i-am zis lui Owens că are „o lovitură” foarte bună. Mi se aprinde un beculeţ şi mă uit la Owens.

- Cred că ar trebui să joci din nou în atac. Centru, îi spun, moment în care se albeşte la fată.

- Dar mereu jucăm >> împreună, ripostează el, arătând spre Volkov.

- Ştiu.

Poate nu o să meargă, dar Ward ne priveşte cu interes. în plus, în seara când Owens a jucat ca atacant împotriva celor din liga de amatori, a fost atât de fericit şi de bun. îmi amintesc cum s-a luminat la faţă când a înscris şi că e posibil să joace în poziţia greşită. Probabil s-a antrenat dintotdeauna ca apărător, asa cum eu am fost centru de mic.

- Hai să încercăm asta o dată şi vedem cum merge! Eu o să joc în apărare.

- Merită încercat, încuviinţează Volkov.

- Dar mereu am jucat în apărare. Nu ştiu dacă e o idee bună.

- Dacă nu o să meargă, o să trecem mai departe. Dar asta e ocazia noastră să încercăm ceva nou. Ce contează?

Mă uit la el, apoi la restul echipei. Nimeni nu

spune nimic.

- Ăsta nu e doar un loc de muncă şi nu suntem roboti.

>> Trebuie să fie mai mult de atât.

Owens pare să se simtă incomod, dar încuviinţează.

- Bine. Hai să facem asta!

Ward explică schema din nou şi, după ce băieţii se duc să se aşeze în formaţie, Ward îşi pune mâna pe umărul meu.

- Miller, ştiam că o să găseşti o soluţie.

Zâmbesc şi simt cum presiunea pe care o simţeam se transformă în ceva mai uşor de dus. Apoi mă aşez în poziţie.

- Să începem, băieţi!

Owens ia pucul şi facem schema aşa repede, că cealaltă echipă nu înţelege ce se întâmplă. Owens îşi dă pase cu alţi jucători şi bagă pucul în plasă, totul în 20 de secunde.

Fanii sunt în picioare şi urlă. Expresia uşurată şi mândră a lui Owens mă face fericit, iar, de data asta, eu sunt cel care îl ia în braţe, în timp ce el râde şi mă dă laoparte.

- Ştiam că poţi s-o faci! îi zic, iar asta îi face zâmbetul şi mai mare.

La finalul celei de-a treia reprize, conducem cu două puncte, în momentul de faţă, trebuie doar să menţinem rezultatul. Nu au nevoie de mine să înscriu, nu au nevoie să fiu vedeta care eram. Mi-am făcut treaba de căpitan.

Când ne oprim, mă uit la Hazel, care îmi face cu ochiul. Mă prefac plictisit şi îmi dau ochii peste cap, iar ea râde.

„Meriţi să ţi se întâmple lucruri bune în viaţă.”

Asta a zis când alergam prin parcul Stanley.

în seara asta, vreau să înscriu. Nu e vorba despre atenţie sau despre gloria câştigării meciului. Vreau doar să simt satisfacţia unei scheme reuşite, vreau să fac ce iubesc.

- Hai să facem o schemă veche! le spun lui Ward şi

echipei. Sperând că nu par egoist, adaug: Vreau să înscriu şi eu.

- Eşti gelos pe toată atenţia de care am parte, Miller? mă întreabă Owens.

îi dau un ghiont, dar Ward încuviinţează.

- Fă ce vrei!

Ne aşezăm la locurile noastre, pentru confruntare. Eu sunt din nou centru şi, înainte ca pucul să atingă gheaţa, patinez spre plasă şi înscriu. Tribunele erup în urale şi inima îmi tresaltă. Mă uit la Hazel, care e în picioare şi aplaudă, zâmbindu-mi mândră.

CAPITOLUL 73

Rory

- Sigur nu te deranjează să petreci ajunul Anului Nou aici, nu cu băieţii? mă întreabă Hazel în timp ce patinăm ţinându-ne de mână.

Părul îi flutură în vânt şi are vârful nasului roşu, de la frig. Ochii îi sunt luminoşi şi hipnotizanţi sub stele.

- Eşti sigură că nu te doare glezna?

O aud cum pufneşte.

- Bine, am înţeles.

Mă aşez cu faţa spre ea şi patinez cu spatele. O ţin de ambele mâini, iar ea mă fixează cu privirea.

- Ceva s-a schimbat în seara asta în timpul meciului.

- Ai observat şi tu asta?

»

Hazel zâmbeşte şi aşteaptă să continui, însă eu rămân tăcut o vreme.

- Toată lumea mă compară cu tata. Mi se spune că arăt ca el, că joc ca el. Sau cel puţin asta făceam.

Hazel mă strânge de mână.

- Şi am crezut asta. Nu doar că sunt exact ca el, dar şi că viaţa mea va fi ca a lui. Că o să ajung un bătrân nefericit şi singur, obsedat de hochei, şi că

orice femeie care s-ar apropia de mine ar vedea chestia urâtă pe care o văd femeile în tata şi ar pleca.

Inima îmi bate repede. Nu am spus niciodată chestiile astea cu voce tare.

Hazel îmi zâmbeşte înţelegătoare şi mă gândesc că poate ştia deja toate astea. Nu am vorbit niciodată despre ele, dar, cumva, le ştia, şi, în loc să mă panichez că mă vede aşa clar, mă simt uşurat şi recunoscător.

> >

- Dar nu sunt genul ăla de bărbat, doar mi-am dat voie să cred asta. Nu am crezut niciodată că o să fiu un căpitan bun, însă vreau să fiu şi cred că o parte importantă din a fi un lider bun e să vezi ce vor oamenii şi cine sunt, nu cine li s-a spus că sunt.
- Sper că ştii că eşti un căpitan bun.
- Da, datorită ţie, zic eu cu afecţiune şi mândrie.

Hazel zâmbeşte şi mă întreb dacă şi ea simte aceleaşi lucruri

> > » > ca mine.

- E ajunul Anului Nou, şopteşte ea.
- Ştiu.

Se uită la mine şi aş vrea să îi pot citi gândurile.

- înţelegerea noastră trebuia să se termine mâine.

Inima mi se opreşte în loc. Oare s-a răzgândit, deşi am stabilit că relaţia noastră nu mai e doar de dragul aparenţelor?

- Vrei să se termine?
- Nu, răspunde ea imediat. Apoi se întoarce spre mine şi mă priveşte în ochi. Nu vreau să se termine. Pare că vrea să spună mai mult, dar îşi muşcă buza. Nu vreau să se termine.

Mă copleşeşte o senzaţie de posesivitate. Sunt atât de fericit cu ea, că mă doare, aşa că o iau de talie şi ne oprim. O ţin strâns, pentru că ştiu că nu se pricepe la frânat.

- Nici eu nu vreau să se termine. Hai să continuăm!
- Pentru cât timp?

Pare plină de speranţă, dar şi nesigură, iar asta îmi frânge inima.

- Sunt al tău pentru cât vrei, Hartley. Probabil şi mai mult.

Pentru o eternitate, sper eu.

- Trebuie să-ţi spun ceva, îmi zice, iar pe faţă i se citesc emoţiile şi îngrijorarea. Tremură când o iau de mâini. Te iubesc! îmi şopteşte.

Nu aud decât pulsul care îmi răsună în urechi. Nu o văd decât pe Hazel.

- Mi-era teamă să-ţi spun asta. încă îmi e, dar... îşi muşcă buza şi mă analizează, în timp ce inima mea o ia razna. Vreau să ştii că eşti iubit.

» »

Dumnezeule! Hazel a mea cea dulce şi înspăimântată îmi oferă încrederea ei fragilă, pe care o să o protejez.

- Dar ştiu asta. O ştiu de mult timp, spun eu emoţionat.
- Da? ’

încuviinţez. îmi pun mâna pe obrazul ei şi îi simt pielea rece.

- Aşteptam doar să fii şi tu pregătită.
- Eşti asa de răbdător.

» >

- A meritat aşteptarea.

Se mai relaxează şi oftează.

>

- Nu o să-mi spui şi tu că mă iubeşti?
- Ştii asta deja.
- Asa e.

>

O sărut şi îmi strecor mâinile în părul ei.

- Te iubesc! îi zic şi îi simt zâmbetul pe buze.

Probabil asa e să simt că am tot ce mi-as dori vreodată.

> >

- Şi eu te iubesc! Un an nou fericit, Rory!

- Un an nou fericit, Hazel!

CAPITOLUL 74

Hazel

Când i-am declarat lui Rory că îl iubesc, ceva s-a dezlănţuit în el, pentru că, în clipa în care ne urcăm în lift ca să mergem în apartament, nu poate să îşi ia mâinile de pe mine.

- M-am gândit la asta toată ziua, spune el, în timp ce mă mângâie între coapse.

Mă uit la noi în oglindă şi mă arcuiesc în el. îi simt erecţia pe fund, în timp ce plăcerea se intensifică. Corpul meu se trezeşte imediat la viată.

>

Liftul se opreşte la un etaj care nu e al nostru, iar Rory se retrage şi se îndreaptă. Uşile se deschid şi cineva intră în lift. Stăm toţi trei în tăcere, în timp ce inima îmi bubuie şi clitorisul cere mai multă atentie.

>

Rory se uită în oglindă şi mă priveşte în ochi, aruncându-mi un zâmbet subtil. îmi înăbuş cu greu râsul.

Bărbatul ăsta e dezlănţuit şi mă face şi pe mine să mă simt dezlănţuită. Nu pot să îmi imaginez cum ar fi viaţa mea dacă nu am fi ajuns împreună. Totul ar fi aşa plictisitor fără el.

Când o să împlinesc o sută de ani şi o să mă gândesc la cum a trecut viaţa mea, o să mă gândesc la faptul că m-am îndrăgostit de Rory Miller.

A treia persoană iese din lift şi, înainte să se închidă uşile, gura lui o acaparează pe a mea, revendicându-mă. Când ajungem la etajul nostru, ne sărutăm şi râdem în vreme ce ne îndreptăm spre uşa apartamentului.

- Nici n-am ajuns înăuntru, spun eu amuzată, în timp ce Rory îmi dă geaca jos.
- Atunci, grăbeşte-te!

Puloverul meu ajunge pe jos în clipa în care păşim înăuntru, urmat de al lui. Drumul spre dormitor e o dâră de haine aruncate. Mâinile lui Rory sunt peste tot pe mine. Săruturile lui sunt disperate pe gâtul

meu, apoi se concentrează din nou pe buzele mele. Mă ia de talie cât îmi dă colanţii jos, apoi privirea îi alunecă peste lenjeria crem pe care o port.

Ochii i se înceţoşează şi oftează, apoi desface sutienul şi îşi plimbă limba peste un sfârc, degetele lui jucându-se cu celălalt. Simt cum pulsez între picioare şi oftez. îmi înfig degetele în părul lui şi îl trag uşor, iar asta îl face să geamă.

Cu Rory nu e doar sex, e mult mai mult.

Pantalonii şi boxerii lui dispar şi îmi dă jos sutienul şi chiloţii. Mişcările lui sunt frenetice, iar asta mă face să zâmbesc. E deja tare când îmi înmânează tricoul cu numele lui.

- Pune-ţi ăsta pe tine! îmi zice pe un ton aspru.

Privirea i se întunecă şi mă străbat fiori.

>

Sunt o femeie independentă, puternică şi sigură pe ea, dar nu am pic de putere în faţa laturii posesive şi autoritare a lui Rory.

îmi trag tricoul pe mine, iar Rory mă priveşte teritorial. Mă ridic pe vârfuri ca să îl sărut, să îi savurez buzele, senzaţia bărbii lui pe faţa mea şi atingerea pieptului lui sculptat.

Ne sărutăm cam zece secunde, apoi mă ia de şolduri şi mă întoarce. Ne-am lovit de dulap şi deasupra lui e o oglindă mare.

Privirile ni se întâlnesc în ea, exact ca în lift.

- Hartley, ador să te văd în tricoul meu! Mă muşcă de gât şi mă lipesc de erecţia lui. Mâna lui coboară între picioarele mele şi mă mângâie, excitându-mă din ce în ce mai mult. Ador când mă asculţi.

>

Mă sfredeleşte cu privirea lui plină de satisfacţie şi mă ud şi mai mult.

- Rory.

Atingerea lui devine mai fermă.

- Nu vreau să aştept.
- Ce lacomă eşti! Eşti înfometată după mine, nu-i aşa?

Toate celulele din mine mă îndeamnă să îl contrazic, dar nu le ascult. Doar încuviinţez şi oftez nerăbdătoare.

> »

- Te vreau.

Expresia lui devine încântată şi arogantă. Se întinde după prezervativ, dar îl opresc.

- Stai! Nu vreau să folosim prezervativ în seara asta.
- Nu am mai făcut asta până acum.
- Nici eu.

Niciodată nu am avut încredere în cineva cât să fac asta, dar în Rory am încredere. Niciodată nu am iubit pe cineva aşa cum îl iubesc pe el.

- Eşti sigură? mă întreabă el îngrijorat.
- Da. Asta vreau. Tu vrei?
- Şi încă cum, Hartley!

Apoi mă sărută. Rory e combinaţia perfectă. E arogant, competitiv şi jucăuş, dar are şi o latură deschisă şi dulce care mă face să mă topesc. îşi plimbă limba peste a mea şi o suge uşor. îi inspir parfumul care m-a marcat pentru totdeauna.

Se retrage, mă întoarce cu faţa spre oglindă, îşi pune mâna pe umărul meu şi se poziţionează la intrarea mea. Eu mă sprijin de şifonier, pregătindu-mă pentru ce urmează.

Toate gândurile îmi dispar când mă pătrunde şi mă întinde. îi văd în oglindă gura întredeschisă şi privirea sfredelitoare. Mâna mare de pe umărul meu.

- La naiba! Asta schimbă totul. La naiba, Hazel! Se apropie şi mă pătrunde complet, în timp ce mă străbat fiori. E aşa bine, îmi şopteşte la ureche.

Aş putea să termin doar ascultându-i plăcerea.

Se retrage şi mă pătrunde din nou, atingând un punct în mine care îmi provoacă fiori.

- Eşti asa adânc în mine.

> >

- Ştiu. Mă ţine mai strâns de umăr, în timp ce mă penetrează şi îşi găseşte ritmul. încep să mă destram. E atât de bine cu tine, Hazel. Eşti exact ce-mi trebuie.

>

încântarea lui Rory îmi provoacă un nou val de plăcere. Mă încordez în jurul lui şi mormăie. îi văd privirea arzătoare în oglindă.

- îţi place să auzi asta? Vocea lui e o tachinare joasă în urechea mea, în timp ce mă privesc în

oglindă. îţi place să auzi că erai exact ce lipsea din viaţa mea şi că fiecare moment e mai frumos cu tine?

Mă uit la tatuajul de pe coaste şi încuviinţez.

- Bun. Atinge un punct foarte sensibil din mine, făcându-mă să scâncesc. Pentru că eşti perfectă, Hazel.

îşi mişcă şoldurile mai repede şi o şuviţă îi cade pe frunte, în timp ce mă priveşte înfometat.

Scot din nou un geamăt şi mă lipesc de el. Felul în care Rory îmi atinge punctul G îmi încinge sângele şi simt cum se apropie orgasmul.

- Aşa, iubito, primeşte tot ce-ţi dau! Privirea îi e învolburată şi presiunea dintre coapse se intensifică. Privirea îi coboară spre tricoul pe care îl port şi se umple cu mândrie. Primeşte-mă cât de adânc poţi!

Sunt atât de udă. Faptul că nu e nimic între mine şi el îmi oferă o senzaţie unică.

>

închide ochii strâns, ca şi cum se străduieşte să se controleze.

- Sunt aşa aproape, Hazel.
- Nu încă.

Clatină din cap şi mă fixează cu o privire disperată.

- Nu încă, îşi repetă. Nu încă. Dumnezeule, eşti atât de strâmtă.

îmi încordez muşchii şi îl văd cum face ochii mari.

» >

- Să nu îndrăzneşti, Hartley! spune el râzând. îmi dă o palmă peste fund şi apoi mă lipeşte de el. Sunt obsedat de fundul tău. Mereu am fost.

Mă încordez din nou şi zâmbesc când îl văd că îsi încordează » »
maxilarul.

- Ai chef dejoacă?

Se apleacă, îşi aduce mâna între picioarele mele şi mă mângâie pe clitoris într-un fel care ştie sigur că o să îmi provoace orgasm.

îi susţin privirea în oglindă, mă încordez şi mai tare şi Rory încuviinţează din cap, intensificând atingerile. O afecţiune dulce îmi cuprinde pieptul, deoarece faptul că am ocazia să îl cunosc pe Rory şi să îi văd toate laturile e cel mai frumos cadou pe care l-am primit vreodată.

Simt o explozie de iubire în piept şi încep să tremur.

- Rory.

E prea mult, să îl simt în mine, atingând toate zonele care mă fac să îmi pierd minţile. Concentrarea competitivă din ochii lui face totul mai sexy.

- Nu suport să pierd, Hartley, scrâşneşte el.

Orgasmul se apropie cu paşi repezi şi încep să mă încordez în jurul erecţiei lui. Mă copleşesc valuri peste valuri de plăcere, dar mă ancorează senzaţia de a-l avea în mine, mâna cu care mă ţine de umăr şi privirea disperată şi posesivă din ochii lui în timp ce mă cutremur. Mă încordez iar şi iar în jurul lui şi, peste o clipă, îl simt cum înlemneşte.

CAPITOLUL 75

Rory

Să fiu adânc în Hazel şi să o privesc în oglindă în timp ce se destramă mă termină.

Şoldurile mi se mişcă într-un ritm disperat, în timp ce mă îndrept spre eliberare. Nu am cum să mai amân, nu când îmi poartă numele pe spate cu atâta entuziasm, nu când vaginul ei încă îmi strânge penisul ca un pumn şi nu când nu mai există nici o barieră între noi şi simt totul mult mai intens. Simt

>

presiunea din testicule şi continui să o penetrez, să termin în ea, să îmi pierd minţile de la plăcere şi nevoie, în timp ce îi şoptesc numele.

Hazel a fost mereu aleasa mea.

îi dau tot ce am de oferit, mă revărs în ea şi o privesc în oglindă, în timp ce pulsează în jurul meu. Când eliberarea se mai temperează, o trag la piept, îmi îngrop faţa în gâtul ei şi îi inspir parfumul.

- Eşti a mea, îi spun.

Hazel încuviinţează.

>

Condus doar de instinct, de dorinţa de a o revendica în toate modurile posibile, mâna îmi alunecă între picioarele ei. Mă retrag din ea, o pătrund cu degetele şi observ surprinderea şi dorinţa din ochii ei.

>

- îţi place? o întreb, în timp ce o pătrund şi degetele îmi alunecă prin umezeala eliberării mele.

Hazel încuviinţează, iar privirea i se înceţoşează.

îmi plimb degetele spre fundul ei, întinzându-mi eliberarea peste ea. Inima îmi bate cu putere şi instinctele posesive pulsează în mine în timp ce o pătrund cu degetul umed.

Scânceşte. Poziţia ei de acum, aplecată pe şifonier, deschisă pentru mine, mă satisface şi mă face să îmi doresc mai mult. Orice e dispusă să îmi ofere.

Hazel a mea cea perfectă şi care are încredere în mine.

- Sunt dependent de expresia ta, îi spun.

O pătrund cu degetul şi îmi pun sperma înapoi în ea. Hazel se întăreşte în jurul meu, îmi întâlneşte privirea în oglindă şi îşi muşcă buza de nevoie. Sângele mi se scurge spre penis şi sunt tare din nou, pregătit pentru o nouă repriză.

Cu degetul în continuare în fundul ei strâmt, o privesc întrebător şi Hazel încuviinţează.

> >

Mă scufund din nou în vaginul ei strâmt şi scot un geamăt când simt cât de udă şi de fierbinte e. Se încordează din nou în

>

jurul degetului meu. Cealaltă mână îmi alunecă spre clitorisul ei şi ea face ochii mari, apoi începe să pulseze în jurul penisului meu.

- Rory, o să termin din nou.

O penetrez cu putere, mişcându-mi şi degetul adânc în ea în timp ce se încordează, iar, peste o clipă, urmează şi eliberarea mea.

- Nu mi s-a mai întâmplat aşa ceva! reuşesc eu să spun, înainte să mă revărs în ea.

Pasiunea îmi goneşte prin sânge şi presiunea îmi cuprinde tot corpul. Chiar dacă nu gândesc limpede, îmi amintesc că mi-a spus asta odată. Am avut multe prime dăţi împreună şi, când mă gândesc la viitor, implor universul să mai avem încă pe atâtea.

După, la duş, o sărut pe Hazel pe tot corpul, în timp ce apa fierbinte îi mângâie pielea.

M-a întrebat odată ce mă face să mă simt valoros şi nu am

avut nici un răspuns. însă, când o înfăşor[5] într-un prosop şi o duc în braţe în patul meu, răspunsul meu străluceşte ca stelele de pe cer.

CAPITOLUL 76

Rory

Două zile mai târziu, stau în maşină, în faţa casei mamei mele. Mă uit la ea şi am emoţii. E după-amiaza târziu, iar afară a început să se întunece, fiind ianuarie.

- Ai început să te panichezi? am întrebat-o pe Hazel de dimineaţă, când ne-am trezit.

Mi-a zâmbit somnoroasă şi a clătinat din cap.

-Nu.

Ieri, după ce am condus acasă de la League Classic, ne-am oprit la apartamentul ei, ca să îşi mai ia din lucruri. Produsele ei de păr îmi umplu acum duşul, sertarul din baie e plin cu fardurile ei şi hainele ei sunt atârnate în şifonier.

> >

Viaţa mea e aşa plină cu Hazel, iar acum trebuie doar să mă asigur că nu o să o dau în bară. Ar trebui să fiu acasă şi să o iau uşor, înainte de meciul de diseară, dar, după ce Hazel şi-a asumat riscul în weekend şi şi-a mărturisit sentimentele, trebuie să lămuresc lucrurile cu mama, ca să nu repet tiparul. Nu mai pot să aştept.

Iar o parte din mine e dependentă de sentimentul ăsta de fericire şi împlinire. Hazel a spus că mamei îi e dor de mine.

Poate chiar există o şansă pentru noi.

Văd faruri în spatele meu când mama parchează. Iese din maşină cu câte o pungă cu cumpărături şi se apleacă pentru a se uita pe geamul maşinii mele.

- Rory?
- Bună, mamă! îi zic eu, ieşind din maşină.
- Nu ai meci diseară?
- Ba da. Putem să vorbim?
- Sigur, spune ea, iar expresia îi devine panicată. Hai înăuntru, e frig afară!

Mă descalţ pe hol şi îmi pun geaca pe spătarul canapelei, în timp ce ea aprinde agitată lumina, uitându-se din când în când la mine.

- Ce pot să-ţi aduc? Nu am decât apă şi lapte de migdale. Nu ştiam că o să treci pe aici. De fapt, stai, pot să fac ceai.
- Sunt în regulă, nu am nevoie de nimic. Putem să vorbim aici.

Mă trântesc pe canapea.

- Cum e Hazel? mă întreabă în timp ce se aşază în faţa mea, picior peste picior.
- E bine. îi ţine locul unei profesoare diseară la un studio, deci nu o să ajungă la meci.

S-a oferit să vină cu mine, dar trebuie să fac chestia asta pe cont propriu.

E ciudat să vorbesc cu mama aşa relaxat. Mă uit la poza înrămată de pe masă şi inima îmi tresaltă.

în ea suntem eu şi mama într-o drumeţie când eram mic. La

Joffre Lakes, de >> lângă Whistler, cu lacul turcoaz în spatele nostru. Are braţul în jurul meu şi amândoi zâmbim.

- Poza aia nu era acolo la petrecerea de Crăciun.

Aud notificarea cum că am primit un mesaj, dar îmi ignor telefonul.

Mama se foieşte, jenată.

- Am ascuns-o, pentru că nu voiam să te simţi incomod.

Crede că m-aş simţi incomod dacă aş afla că preţuieşte momentele petrecute împreună?

- De ce m-as simţi incomod?
- Pentru că >> nu avem cea mai apropiată relaţie.

- Eşti mama mea.

Cuvintele atârnă în aer, iar jena îi dispare din ochi, lăsând în urmă doar durerea.

- Ştiu. Despre ce voiai să vorbim?

Nu există nici un mod blând sau uşor în care să zic asta, aşa că rostesc direct întrebarea care mi-a dat târcoale ani de zile, în timp ce telefonul îmi sună din nou.

- De ce m-ai părăsit?

Mama îngheaţă. Mă priveşte îndelung, apoi îşi coboară privirea în poală.

- Ce am greşit eu şi tata de ai vrut să pleci? Ce am făcut?

- Nimic. Rory, nu ai greşit cu nimic, îmi spune ea şocată.

- Atunci, de ce ne-ai părăsit? Reuşesc să îngaim, simţind un val de greaţă. De ce nu ne mai *cunoaştem?*

- La momentul respectiv, am crezut că fac lucrul corect. în cameră e linişte, nu se aude decât ticăitul ceasului. Tatăl tău era obsedat să te transforme într-o versiune mai bună a lui, dar erai doar un copil. Aveai antrenamente la cinci dimineaţa şi îţi exersai loviturile pe alee 14 ore pe zi în weekenduri, dar eu nu voiam să petreci tot timpul concentrându-te doar pe hochei şi fiind ales la profesionişti la doar 12 ani. Se uită la faţa mea ca şi cum ar trece în revistă amintirile şi clatină din cap. Dar ţie doar de asta îţi păsa. Tu şi tatăl tău eraţi foarte apropiaţi. Nu vorbeaţi decât despre hochei, iar eu eram în plus. încercam să fac parte din viaţa ta, însă nu reuşeam. Nu voiam să stric ceva ce iubeai aşa de mult. Iar, în perioada aia, relaţia cu Rick era terminată. îl iubeam pe tatăl tău, încă îl iubesc, dar mereu s-a aşteptat să plec.

Mă gândesc la Hazel şi mi se face pielea de găină când mă gândesc la asemănări. Foarte mult timp, m-am tot aşteptat ca Hazel să îşi dea seama că nu mă vrea. Continui să primesc notificări pe telefon, apoi un apel. îl scot şi văd că e tata. Ce sincronizare! îl închid, ca să blochez restul lumii, şi îl aşez cu ecranul în jos pe masă.

- Mi-am spus că ţi-am dat de ales atunci când te-am întrebat dacă vrei să vii cu mine.
- Aveam 12 ani! Vorbele ies mai tăioase şi mai apăsate decât voiam, dar mama tresare. Aveam doar 12 ani, iar tu voiai să aleg între tine şi tata? Asta e groaznic.
- Ştiu. Mă urăsc pentru chestia aia, Rory. Mă gândesc la asta în fiecare zi. Se uită la poza cu noi cu un zâmbet trist. Când stăteam amândoi, nu voiai să ai de-a face cu mine. M-am gândit că nu aveai nevoie de mine. Tatăl tău mi-a spus fix asta şi l-am crezut, pentru că voiam ce era mai bun pentru tine. Dar acum îmi dau seama că erai doar un copil. Ar fi trebuit să ripostez. Nu ar fi trebuit să renunţ la custodie.

>

- Ai renunţat atât de uşor, de parcă nici nu îţi păsa.
- Am crezut că procedez corect. Dacă aş putea s-o iau de la capăt, aş face lucrurile altfel. Dar ştiu că asta nu schimbă nimic.
- Aveam nevoie de tine. încă am.

în ochi i se citeşte speranţa.

- Dragule, mă gândesc la tine în fiecare zi. Am alerte pe Google. Mă uit la toate meciurile tale.
- Credeam că urăşti hocheiul.

»

- Uram faptul că hocheiul devenea singurul lucru din viaţa ta. Tatăl tău a pus hocheiul mai presus de orice, mai ales mai presus de mine, pentru că ţi-a spus că era singurul lucru la care erai bun.

Exact ca mine. Dacă aş fi vorbit cu mama acum câteva luni, poate mi-ar fi spus ce mi-a luat aşa mult să conştientizez. Ar fi trebuit să ne spunem toate lucrurile astea de mult timp, doar că am preferat să le ţinem pentru noi şi să trăim în minciună.

- îmi pare rău că m-am purtat ca un nemernic!
- îmi pare rău că n-am luptat mai mult pentru noi!

Se ridică şi, când mă ridic şi eu, mă ia în braţe strâns. Simt un amestec de uşurare, bucurie, acceptare şi iubire. Simt că merit iubire.

- Te iubesc! îmi spune ea, iar parfumul ei familiar îmi inundă nările şi mă umple de afecţiune.

- Şi eu te iubesc!

>

- Vreau să vin la meciurile tale şi să stau în primul rând, lângă Hazel şi logodnica lui Jamie. O văd pe mama lui Jamie stând cu ele şi vreau să fiu şi eu acolo.

> >

- O să-ti fac rost de bilete.

>

- Şi vreau să iau lunar cina cu tine şi Hazel.
- S-a făcut!

Ăsta e viitorul la care visez. Să vorbesc şi să râd cu mama şi » > Hazel în timp ce luăm cina.

Mama se uită îngrijorată la ceasul din bucătărie.

- Dragule, traficul e haotic pe pod spre centru în serile cu meci.

Are dreptate. Căpitanul trebuie să participe la întâlnirile echipei de dinainte de meci şi, chiar dacă plec acum, o să ajung la limită.

- Te iubesc! îi spun din nou din uşă, iar zâmbetul pe care mi- 1 aruncă mă încălzeşte.

>

- Şi eu te iubesc! Acum, pleacă, o să te urmăresc la televizor!

Mă grăbesc spre maşină. Când ajung pe pod, rămân blocat în trafic, iar anxietatea mi se intensifică.

Probabil a fost un accident. Inspir adânc şi încerc să îl sun pe Streicher prin bluetooth-ul maşinii, dar telefonul nu este conectat. îmi bag mâna în buzunarul din spate, după telefon, dar nu e acolo.

La naiba, l-am lăsat acasă la mama, pe masă.

Traficul nu înaintează destul de repede. Mormăi frustrat şi nerăbdător. Ward nu suportă ca jucătorii să întârzie, consideră că e o lipsă de respect pentru echipă, fani şi pentru el.

Sunt prins în blocajul de pe pod, iar singurul lucru pe care pot să îl fac e să aştept.

CAPITOLUL 77

Rory

Intru valvârtej în vestiar.

- Slăbiciunea lor e apărarea, aşa că luaţi asta în calcul în timpul meciului, spune Ward, care mă priveşte dezaprobator, în timp ce toată lumea se uită la mine.
- îmi cer scuze!

Gâfâi şi mi-e greaţă. Cred că mi-am lăsat uşa de la maşină deschisă.

Ward se întoarce spre restul echipei.

- Bun, mergeţi la ultima încălzire şi haideţi să câştigăm!

Coechipierii mei pleacă şi eu mă duc la dulapul meu, mă dezbrac şi îmi pun echipamentul cât de repede pot.

- Miller, azi participi la conferinţa de presă de dinaintea meciului.

încuviinţez din nou şi Ward pleacă.

Fac câteva ture pe gheaţă, apoi mă duc la zona cu

presa din lateralul patinoarului.

Reporterul mă salută.

- Bună ziua! în după-amiaza asta, o sursă de la Vancouver Storm a spus că echipa ia în consideraţie diferite oferte de schimb pentru tine.

Inima mi se opreşte în loc. Mă uit la reporter şi nu sunt sigur că am auzit bine.

- Iar tatăl şi agentul tău, Rick Miller, a confirmat existenţa acestor oferte.

Apelul ratat de la el. Toate mesajele pe care mi le-a trimis.

- Am văzut alt stil de joc la tine în acest sezon şi nu mai eşti jucătorul cu cele mai multe goluri din ligă. Ce părere are Storm despre asta, având în vedere că ai cel mai mare salariu din hocheiul profesionist?

îmi întinde microfonul să răspund, în timp ce lumea mea se prăbuşeşte.

O să fiu dat la schimb. Credeam că Ward e mândru de mine şi totul se lega, dar urmează să fiu schimbat. O să fiu trimis departe de femeia pe care o iubesc.

Hazel tocmai a închiriat un spaţiu, trebuie să rămână în Vancouver. O să aibă nevoie de mine pe parcursul anului, după ce o să îşi deschidă studioul. Nu pot să o părăsesc.

Viaţa noastră împreună s-a terminat înainte să înceapă cu adevărat. Aşa că spun primul lucru care îmi vine în minte:

- Nu o să plec nicăieri.

Reporterul mă priveşte contrariat, deoarece genul ăsta de decizie e în mâinile antrenorului şi ale proprietarilor, nu în ale mele.

- Preferi un alt club?

- Nu. Nu o să plec. îmi place echipa asta, îmi place să joc pentru Tate Ward şi îmi ador iubita. Viaţa şi slujba ei sunt aici şi nu am de gând să plec de lângă ea. Sunt conştient că am o expresie încăpăţânată şi că mi-am încordat maxilarul în timp ce mă uit la reporter. Nu plec nicăieri.

CAPITOLUL 78

Hazel

în seara aia, termin de predat la puţin peste nouă, dar, în loc să merg acasă la mine, mă duc la Rory.

Poate o să îmi fac nişte poze pentru el, poate cu un zâmbet timid. Regula lui Ward e fără telefoane în vestiar, dar Rory o să le vadă după meci.

Afară e răcoare şi vreau să îi trimit un mesaj. însă, când îmi scot telefonul, văd că am mai multe mesaje şi apeluri pierdute.

Trei de la Pippa. Câteva de la tata. Mesaje de la Hayden şi alţi jucători şi colegi.

„Sună-mă”, mi-a scris Pippa.

- în sfârşit, spune ea când o sun.
- Spune-mi ce se întâmplă! O simt că ezită. Spune-mi!

Oamenii se dau din calea mea când aud tonul tăios.

- E posibil ca Rory să fie dat la altă echipă.

Mă opresc şi mă încordez imediat.

- Poftim?

Sigur am auzit greşit.

- E posibil ca Rory să fie dat la altă echipă. îmi pare rău!

Nu e posibil. Adoră să joace pentru Ward şi a muncit mult să îşi câştige locul în echipă. Rory joacă, în sfârşit, într-un mod care îl face fericit. Coechipierii lui îi sunt ca nişte fraţi şi a devenit un căpitan incredibil. Vorbeşte din nou cu mama lui.

îl iubesc. Nu are cum să plece din Vancouver.

Reuşesc să scot un zgomot ciudat, dar nu e urmat şi de cuvinte.

- Au apărut zvonuri online după-amiază.

Am predat toată după-amiaza, iar telefonul meu a fost pus pe silenţios şi în geantă.

- Tatăl lui a confirmat că echipa Storm are oferte

de la alte echipe.

Nu e prima oară când văd chestia asta. încep zvonurile de schimb şi echipele îşi spun ofertele pentru un jucător, în caz că sunt reale.

Ne iubim. în sfârşit mi-am făcut curaj să-i spun ce simt, iar acum asta? Relaţia noastră e aşa de fragilă, iar eu tocmai am închiriat un spaţiu. Visul meu se materializează aici. Nu mă pot muta. Nu pot să merg cu el decât dacă anulez contractul de închiriere.

- îmi pare rău! şopteşte ea.

Ne luăm bun-rămas şi intru pe Google. Cea mai căutată ştire e un video, pe care îl deschid.

E cu Rory, căruia i se ia un interviu înainte de meci. Are aceeaşi expresia şocată pe care a avut-o şi în timpul cursului de yoga, de parcă a fost luat prin surprindere.

Simt înţepături în ochi. Nu vrea să plece de la Storm şi mi se frânge inima pentru el.

- Iar tatăl şi agentul tău, Rick Miller, a confirmat existenţa acestor oferte.

- Nu o să plec.

îl privesc şocată. Ce face?

- îmi place echipa asta. îmi place să joc pentru Tate Ward şi îmi ador iubita. Viaţa şi slujba ei sunt aici şi nu am de gând să plec de lângă ea, spune Rory, în timp ce îi aruncă priviri tăioase reporterului, ca şi cum e vina lui că e posibil să fie mutat.

Dumnezeule. Ce a făcut?

Mă uit la ceas. Tocmai s-a terminat a doua repriză. Dacă mă grăbesc, pot să ajung în arenă şi să vorbesc cu Rory înainte să înceapă a treia repriză.

Jucătorul meu de hochei impulsiv şi vulnerabil are nevoie de mine.

CAPITOLUL 79

Hazel

- îmi pare rău, dacă nu ai legitimaţia de angajat, nu pot să te las înăuntru, îmi spune paznicul când încerc să intru pe holul care duce spre vestiar.

Gâfâi. A treia repriză o să înceapă în curând, iar eu trebuie să ajung la Rory înainte să intre pe gheaţă. Sunt sigură că e înnebunit.

- Poza mea e pe website-ul echipei. Pot să îţi arăt buletinul, spun eu frustrată.
- îmi pare rău, poţi trece doar cu legitimaţia de angajat! Astea sunt regulile.

Ştiu că e nou şi doar îşi face treaba, aşa că tac din gură, deşi sunt foarte agitată.

Cinci minute mai târziu, cu biletul în mână, cobor scările din tribună şi mă îndrept spre tunelul pe unde vor ieşi jucătorii. Mă aşez lângă balustradă şi sunt aşa emoţionată, că tremur. Oamenii se uită la mine, dar nu îmi pasă. Probabil cred că sunt

un fan obsedat sau poate m-au recunoscut ca fiind iubita lui Rory şi se întreabă ce naiba fac, dar eu nu mă pot gândi decât la cât de devastat trebuie să fie Rory.

într-un final, apare şi echipa. Hayden mă priveşte întrebător, dar eu sunt atentă doar la jucătorul din spatele lui.

- Rory!

Mă priveşte uimit şi mă aplec peste balustradă, îl prind de tricou şi îl trag spre mine.

Paznicii vin spre noi.

- Doamnă, luaţi-vă mâinile de pe el!
- Calmează-te! îi zic tăios.

Acum, eu sunt cea impulsivă, care îşi poartă inima pe tavă.

Rory zâmbeşte, are ochii mari, de parcă se teme de mine, dar îi face semn angajatului din spatele meu.

- E în regulă. Ce...
- Te iubesc!

îl trag mai aproape şi el îşi pune mâinile pe umerii mei, ca să nu cad peste balustradă. Pufneşte şi râde uşurat.

- Şi eu te iubesc!

>

- Ştiu. Nu o să renunţ la tine.

> >

- Nici *eu* la tine.

Mă uit în ochii lui şi văd că vorbeşte serios. Rory e implicat cu totul în relaţia noastră, la fel ca mine.

Jucătorii sunt fie pe gheaţă, fie pe bancă, iar Ward se uită la noi şi se întreabă probabil ce îl reţine pe căpitan. Privesc la ecran şi pulsul mi-o ia razna. Camera de filmare e îndreptată spre mine şi Rory. Minunat!

- Dacă o să fiu mutat la altă echipă, o să găsim o soluţie. Nu mi-e teamă. Nu te părăsesc.

Expresia lui e aşa sinceră, că îmi frânge inima.

- Ştiu.

>

îl trag spre mine şi îl sărut. în clipa în care ni se ating buzele, în arenă explodează urale. îmi simt picioarele în aer şi, o clipă mai târziu, Rory mă trage peste balustradă, mă aşază jos şi mă sărută mai apăsat.

Aplauzele şi strigătele oamenilor sunt asurzitoare, iar Rory îşi plimbă mâinile prin părul meu şi adânceşte sărutul. îl simt până în vârful degetelor, încălzindu-mi fiecare celulă din corp. Când ne despărţim, mă uit spre ecran şi feţele noastre sunt în continuare în văzul tuturor.

- Hazel, nu pot să părăsesc echipa asta, zice el îngrijorat.
- Ştiu.
- După meci, o să mergem să vorbim cu Ward despre toată situaţia asta, bine?

încuviinţez şi îl mai sărut o dată. Dumnezeule, sper că Ward o să îl păstreze. Ideea că Rory ar putea juca pentru altă echipă după tot ce s-a întâmplat sezonul ăsta pare aşa greşită.

- Haide, Miller! îl strigă Ward.

Rory mă mai sărută de câteva ori, apoi îl privesc cum patinează spre centrul gheţii, unde va fi aruncat pucul.

Restul meciului, stau cu sufletul la gură, în timp ce fanii şoptesc în jurul nostru despre mutarea lui Rory.

CAPITOLUL 80

Rory

Stăm în faţa biroului lui Ward şi îl auzim vorbind la telefon, probabil cu alte cluburi. Mi se face greaţă, dar Hazel mă ia de mână.

- Ai început să te panichezi? o întreb.
- Nu. Am vorbit serios când am spus că o să găsim o soluţie.
- Dar studioul tău...

Hazel îmi acoperă imediat gura cu mâna ei.

- Am zis că o să găsim o soluţie.

Oftez şi încuviinţez, după care Hazel mă sărută. îmi aduc aminte cum a ţipat la paznic, iar apoi mi-a

spus că mă iubeşte. Dar îmi amintesc şi că e posibil să fiu mutat la altă echipă şi să las în urmă toate lucrurile bune care mi s-au întâmplat sezonul ăsta, moment în care mi se pune o greutate pe piept.

Cineva tuşeşte lângă noi şi ne despărţim.

Mi se întoarce stomacul pe dos când îl văd pe bărbatul din fata noastră.

>

- Tată!

Nici nu ştiam că a venit în oraş. E ultima persoană pe care vreau să o văd acum.

- Rory!

Se uită când la mine, când la Hazel şi, pentru prima oară, nu pare bărbatul ferm care m-a crescut. Pare îngrijorat.

Hazel se încordează şi devine imediat defensivă.

5

- Am o problemă cu tine, zice ea pe un ton intimidant, luându-l prin surprindere pe tata. Eşti absolut groaznic.

- Pot să...

- Nu, eu vorbesc acum. Singura ta treabă era să îl iubeşti pe Rory şi ai dat-o în bară, Rick. Ai dat-o rău de tot în bară!

E de-a dreptul înspăimântătoare.

Tata mă priveşte cu o expresie stranie, iar în ochi i se citeşte durerea. Fix aşa arăta şi când a plecat mama, iar asta mă doare.

- Asta crezi? Că nu te iubesc?

- Cred că iubeşti hocheiul.

Face un pas spre mine, dar Hazel se aşază între noi. E micul meu dragon teritorial, gata oricând să atace.

- E în regulă, îi spun.

Sunt foarte emoţionat, dar, după conversaţia pe care am avut- o ieri cu mama, ştiu că trebuie să fiu mai direct cu părinţii mei. Nu pot să mai fug de tata.

- Niciodată nu o să fiu îndeajuns pentru tine, iar acum încerci să mă muţi de la singura echipă pentru care îmi place să joc? De la singurul antrenor pe care l-am admirat vreodată? Nu mai vreau să fii agentul meu, avem viziuni diferite legate de ce e bine pentru mine.

Tata pare distrus.

- Credeam că asta îti doreşti. Nu mai eşti cel mai bun. Când am început să primim >>> oferte, m am gândit că mutarea la o echipă nouă o să te aducă în punctul în care erai anul trecut.

- Anul trecut mă simţeam oribil. Joc foarte bine, dar ţie nu îţi pasă decât de punctele pe care le înscriu.

- Nu voiam decât să fii în vârful ligii, să fii fericit.

Sunt epuizat.

- Nu asta mă face fericit acum. Dacă e să fiu sincer, nici nu ştiu dacă m-a făcut vreodată. Vrei să fiu ca tine, dar nu sunt. Nu vreau să fiu vedeta. Mă simt singur când sunt vedeta.

- Aşa e viaţa, treci singur prin ea, spune tata pe un ton sec, de parcă e adevărul absolut.

„Hocheiul este prioritatea noastră”, a zis la telefon acum câteva luni.

- Nu e adevărat. Mă uit la Hazel, care îmi zâmbeşte. Nu trebuie să fie aşa. Nu o să fiu niciodată de ajuns pentru tine, dar nici nu mai am nevoie de aprobarea ta.

O am pe a lui Hazel şi pe a mea. Chiar dacă o să fiu mutat la altă echipă, îmi place ce fel de jucător am devenit sezonul ăsta.

- Cum adică nu eşti de ajuns pentru mine? Eşti totul pentru mine.
- Urmăreşti fiecare meci şi fiecare pasă şi îţi iei notiţe ca să mă suni după şi să îmi spui tot ce am făcut greşit. Am terminat cu asta!

Mă doare să spun acest lucru.

Tata se uită la mine, apoi îşi mută privirea, iar pe faţă are o expresie înfrântă.

- Tatălui meu nu i-a păsat niciodată de faptul că jucam hochei. Nu a contat că am jucat la profesionişti sau că am doborât recorduri.

Bunicul din partea lui a murit când eram mic. Nu l-am întâlnit niciodată, iar tata nu a vorbit niciodată despre el. Mama a pomenit cândva că era profesor, obsedat de muncă şi alcoolic. Tata îşi trece mâna prin păr şi parcă mă uit în oglindă.

- Nu am vrut să crezi că nu-mi pasă, zice el încet.

„îţi arată iubirea în singurul mod în care ştie s-o facă.” Acum, că privesc lucrurile din perspectiva lui, văd toate telefoanele şi e-mailurile pe care mi le dădea în altă lumină. îl văd dorindu-şi pentru mine ce crede că mă face fericit.

- Asta a spus şi mama.
- Ai vorbit cu Nicole?
- încercăm să reparăm ce se poate repara.

Sinceritatea plină de vulnerabilitate ţâşneşte din mine ca apa dintr-un robinet. Rostirea adevărului dă dependenţă.

Tata mă priveşte îndelung, iar în ochi i se citeşte regretul.

- A întrebat de tine.
- Serios?

-Da.

- Nu trece zi în care să nu mă gândesc la ea, zice după o pauză lungă.

Sinceritatea lui mă şochează. Lui Rick Miller nu îi pasă de nimic altceva decât de hochei – sau cel puţin asta credeam.

- Poate ar trebui s-o suni.

Tata clatină din cap şi îşi încordează maxilarul, în timp ce se uită în jos.

- M-a părăsit.

Zâmbesc trist, pentru că, ani la rând, şi eu mi-am tot spus că ea m-a părăsit, dar tata are propriile minciuni pe care şi le spune.

- Compar toate femeile cu ea. De asta toate relaţiile mele se destramă. Nimeni nu e ca ea şi e doar o chestiune de timp până când înţeleg şi ele asta.

Mă doare sufletul pentru el. Deşi ani la rând m-a făcut să mă simt că nu sunt de ajuns şi că valoarea mea e dată de ceea ce ofer prin hochei, e în continuare tatăl meu.

- Sun-o, cred că şi ea se gândeşte la tine! îl îndemn.

Tata mormăie, dar nu încuviinţează, după care stăm toţi trei în tăcere.

- Hocheiul e singurul lucru pe care îl avem în comun. Nu ştiu despre ce altceva să vorbesc cu tine.
- Poate ar trebui să schimbăm asta.

Hazel e lângă mine, apărându-mă. Tata se uită la ea.

- Bună! Eu sunt Rick, zice el, întinzându-se să dea mâna cu
ea.
- Hazel.

Tata e un tip intimidant. E înalt, cu umerii lăţi şi are o prezenţă impunătoare. însă şi Hazel poate să fie intimidantă. îi susţine privirea, iar mesajul din ochii ei e clar: „Nu te juca cu Rory!”

încerc să nu zâmbesc. O iubesc asa de mult.

- Fizioterapeuta şi profesoara de yoga. încântat să te cunosc, în sfârşit, Hazel. Apoi tuşeşte şi se uită la mine. Te iubesc, Rory. Nu o spun destul de des.
- Nu o spui niciodată.
- Vreau, doar că... e greu.

Nu cred că bunicul meu i-a spus vreodată asta.

Mă gândesc la toate lucrurile pe care le-am făcut sezonul ăsta: m-am întors la liga de amatori după ce am eşuat mizerabil, mi-am asumat riscuri în meciurile cu echipa, i-am spus lui Hazel că o iubesc.

- Lucrurile dificile devin mai uşoare pe măsură ce îţi dai voie să exersezi. Nodul din piept începe să dispară şi decid să îmi ascult propriul sfat. Şi eu te

iubesc!

Mă ia în braţe şi, în momentul ăla, tot ce mi-a lipsit până acum mă copleşeşte.

- O să stau în oraş câteva zile. Mi-ar plăcea să vă scot la cină. Hazel, aş vrea să te cunosc mai bine, dacă e în regulă.
- Sigur că da, spune ea, fără urmă de furie. Rory joacă alături de nişte oameni dintr-o ligă de amatori în fiecare marţi seara. Sunt sigură că le-ar plăcea să treci pe acolo.
- Ligă de amatori? mă întreabă el surprins.
- Da, e distractiv.
- Distractiv, repetă tata, de parcă nu e obişnuit să spună acest cuvânt.
- Doar că trebuie să pasezi pucul, nu ai voie să îl acaparezi.

Expresia îi devine amuzată şi pufnesc. Ştiu că o să fie distractiv să îl văd cum încearcă să joace în echipă, după 55 de ani în care a fost vedeta.

- Trebuie să pasez pucul. Atunci, bine.

Vedetele înscriu goluri, dar viaţa înseamnă mai mult decât să fii vedeta.

Ward deschide usa biroului şi se uită la noi.

> >

- Miller, hai să vorbim!

Tata face un pas în faţă, dar Ward îi aruncă o privire tăioasă.

- Doar Rory.

Tata se pregăteşte să protesteze şi mă priveşte îngrijorat.

- Nu negociez. Nu are nevoie de agent pentru asta. Nu vreau decât să vorbesc cu jucătorul meu.
- E în regulă, îi spun lui tata. Retrag ce am spus, cum că nu mai eşti agentul meu, dar vreau să vorbesc singur cu Ward.

Tata se uită la mine şi la Ward, apoi încuviinţează.

- Bine.

Intru în biroul antrenorului meu, închid uşa şi sper că o să îl pot convinge să mă păstreze în echipă.

CAPITOLUL 81

Rory

Ward se aşază la birou şi oftează îndelung. închide ochii şi îşi freacă fruntea.

- Ce haos! bombăne el.

îi sunt recunoscător că nu m-a trimis să vorbesc cu reporterii după meci.

Toate întrebările ar fi fost despre posibila mea mutare şi răspunsurile mele nu ar fi fost profesioniste.

- Bun, hai să lămurim nişte lucruri! Cred că ştiu răspunsul, dacă e să mă iau după interviul tău de dinaintea meciului, care e difuzat pe toate posturile sportive, dar tot vreau să aud din gura ta. Vrei să pleci?

- Nu. îmi place echipa asta. E prima oară când simt că mi-am găsit locul. Ştiu că nu joc cum o făceam anul trecut, ştiu că nu mai sunt vedeta pe care ai luat-o în echipă şi probabil nu sunt nici măcar căpitanul pe care îl voiai...

- Dar eşti. Miller, ştiu că nu ţi-am uşurat treaba anul ăsta, dar voiam să văd ce însemna pentru tine să fii căpitan şi cine eşti cu adevărat. Ai avut un progres incredibil. Nu a fost simplu să faci tot ce ai făcut până acum, sunt foarte conştient de asta. Am văzut comentariile despre Rick, articolele despre tine. O parte din fişa postului presupune să blochezi ce nu contează şi să te concentrezi pe ce contează.

Mă loveşte un val de amintiri: când am alergat cu Hazel şi ea râdea, pase date băieţilor din liga de amatori, celebrarea cu coechipierii mei când ne ieşea o schemă. Când le-am spus părinţilor mei că îi iubesc, deşi a fost greu.

Astea sunt lucrurile importante.

- Şi chiar şi în seara asta, când era foarte multă presiune pe tine şi puteai reveni la vechiul tău mod

de a face lucrurile, nu ai facut-o.

M-am gândit la varianta asta. M-am gândit să ignor schemele şi să iau pucul doar pentru mine, să înscriu, ca să îmi crească scorul şi să le arăt celor din conducere că pot fi oricine vor ei să fiu.

Dar nu pot face asta. Nu acum, când am văzut cum e să câştig fiind parte din echipă.

- Acestea fiind spuse, am primit trei oferte.

Simt că nu mai am aer. Nimic din ce îmi doresc eu nu contează dacă proprietarul vrea să mă vândă. Sunt fie un avantaj, fie o slăbiciune. Totul se reduce la bani.

- O să îţi spun ce o să fac. Proprietarul îmi datorează o favoare şi o să îl rog să te păstreze, iar tu o să continui să faci ce ai făcut sezonul ăsta.

Simt un val de uşurare. Nu o să plec la altă echipă. Nu a fost totul în zadar.

- A fost Hazel. Ea mi-a schimbat viata.
- Ne-ai oferit un spectacol aparte mai devreme.

Deşi e epuizat, pare şi amuzat.

- îmi pare rău!
- E în regulă. Mă bucur pentru tine, Miller. E foarte rar să găseşti ce aveţi voi.

- Ştiu. Inspir adânc şi las anxietatea să dispară. Mulţumesc, domnule antrenor! Nici nu ştii cât înseamnă asta pentru mine.
- Doar ai tricoul meu înrămat pe perete la tine acasă. Nu pot să las să plece un fan de-al meu.

Ward îmi zâmbeşte şi chicotesc.

> >

- Momentan, este pe jos, încă nu am avut timp să îl pun pe perete.
- M-ai pus pe jos? Retrag înţelegerea.

Râdem amândoi şi mă gândesc la tricoul lui şi la cariera pe care a avut-o Ward.

- Ţi-e dor să joci?

Ward se uită la mine şi îmi zâmbeşte.

> >

- în fiecare zi, Miller. Dar simt aceeaşi împlinire – sau poate chiar mai mare – acum că ajut jucătorii să se dezvolte, văd cum poate fi o persoană înainte chiar ca ea să conştientizeze asta şi după aceea descopăr că am avut dreptate. Ce ai făcut la League Classic, când l-ai pus pe Owens ca atacant, a fost foarte interesant. Mi-a dat de gândit.
- A fost vreo echipă care să vină cu o ofertă pentru ce am făcut?
- Nu. Ofertele au apărut după ce s-au stârnit zvonurile. Cheam-o şi pe Hazel înăuntru!

Când deschid uşa de la birou, Hazel se ridică iute. Tata se plimbă agitat lângă ea.

- Ce a spus? întreabă Hazel.
- Că o să folosească o favoare ca să mă păstreze.

Mă strânge în braţe şi mă relaxez imediat când îmi dau seama că nu va trebui să o părăsesc.

- Slavă Domnului! şopteşte ea.
- Miller, Hartley! Haideţi! strigă Ward din birou.

Hazel mă priveşte derutată şi o iau de mână, trăgând-o în birou. După ce ne aşezăm. Ward ia o postură foarte serioasă.

- McKinnon a fost trimis înapoi în liga minoră.

Hazel se încordează. Deci de aceea nu a fost prezent în seara asta. Am crezut că încă e pe bancă.

- Pentru că a încercat să mă sărute? întreabă Hazel.
- Nu, deşi ar fi trebuit să iau decizia când a făcut

asta. Ce o să vă spun acum nu o să părăsească încăperea asta, dar el a fost sursa din interior care a început zvonurile. Nu au fost oferte până nu au apărut zvonurile.

- Nu pot să cred! şoptesc eu.

- Da. Nu s-a potrivit în echipă de la început, dar am văzut ce progrese faci tu şi m-am gândit că poate şi el o să aibă aceeaşi traiectorie. Am vrut să-i ofer o şansă şi m-am gândit că poate o să înveţe de la voi. Dar n-a fost aşa. Instinctul mi-a spus de la început că nu era potrivit pentru echipa asta, dar l-am ignorat, îmi cer scuze pentru asta! spune el, plin de regret şi de frustrare.

- E în regulă, a trecut, spune Hazel.

Ward încuviinţează şi mă întreb cât de mult o să îl bântuie

> »

asta. Hazel mă ia de mână şi ne zâmbim.

»

- E târziu. Mergeţi acasă! ne spune Ward.

Ne luăm rămas-bun şi ieşim din birou. îl conducem pe tata la maşina lui şi, înainte să se urce la volan, îmi dă o îmbrăţişare rapidă şi ezitantă.

Eu şi Hazel îl privim până se depărtează, după care iubita mea se uită la mine cu toată iubirea şi afecţiunea pe care le-am căutat întreaga viaţă.

- Rory, sunt aşa de mândră de tine!

- Mulţumesc, iubito! Hai să mergem acasă!

Amândoi suntem epuizaţi şi am de gând să o ţin în pat cel puţin 12 ore.

Hazel încuviinţează, zâmbeşte şi se sprijină de mine.

- Hai acasă!

CAPITOLUL 82

Hazel

în dimineaţa următoare, soarele slab al iernii se revarsă pe ferestrele din dormitorul lui Rory, iar noi suntem în pat. Eu stau întinsă pe el şi îi ascult bătăile inimii.

- Mută-te cu mine! şopteşte el, în timp ce îl

mângâi pe abdomenul lucrat.

Cea mai mare parte a tatuajului cu dragonul s-a vindecat.

îl privesc emoţionată.

- Crezi că e momentul?

Rory încuviinţează.

- E prea curând, spun eu, muşcându-mi buza.
- Serios? Mie nu mi se pare.

îmi imaginez cum ar fi să locuiesc aici şi să mă trezesc lângă Rory în fiecare zi. Imaginile mă umplu cu bucurie.

- Presupun că ai dreptate.

Mă cuprinde un val de entuziasm şi îmi imaginez cine cu prietenii şi familia, stat ghemuiţi pe canapea împreună, lenevit în cada de pe verandă, cu vedere spre oraş, povestind despre ziua noastră.

Mă uit la el şi îi zâmbesc.

- Bine.
- Doar bine? Nu trebuie să te conving?
- Nu. Sunt implicată cu totul.
- în sfârşit! spune el, iar privirea îi e plină de afecţiune.

Inima îmi tresaltă şi îl sărut.

- Ai febră musculară de la meciul de ieri? îl întreb.
- Puţin.
- întoarce-te!

Rory mormăie când se întinde pe burtă şi mă aşez peste el. îi fac masaj, ca să îl relaxez. Are muşchii încordaţi între omoplaţi.

- Aici.

îmi înfig degetul în zona respectivă.

- Eşti malefică, mormăie el.
- Taci şi suportă! spun eu râzând şi îl văd că e amuzat.
- Aşa îmi place când eşti rea cu mine, Hartley!
- Ştiu, îi zic eu, sărutându-l pe spate.

Mă lasă să îi fac masaj cam un minut, apoi se întoarce şi mă priveşte insinuant. îl călăresc şi îl mângâi pe piept, simţindu-i erecţia.

- Pun pariu că pot să-ţi provoc orgasm fără să-ţi ating clitorisul.

- Miller, egoul tău e ceva aparte, zic eu amuzată.

Licărirea din ochii lui îmi provoacă fiori.

- Nu eşti puţin curioasă? Unde ţi-e spiritul competitiv, Hartley? îmi dă tricoul jos şi rămân doar în chiloţi. îşi pune mâinile pe sânii mei, zonele aspre zgâriindu-mi uşor pielea şi provocându-mi fiori. Sânii tăi sunt perfecţi, şopteşte el şi mă priveşte înfometat.

Felul în care se joacă cu sfârcurile mele are efect direct asupra clitorisului meu. Excitarea îmi umezeşte chilotii.

- Pe ce pariem? Vrei ceva anume? îl întreb, în timp ce îmi plimb degetul peste pieptul şi abdomenul lui sculptat.

Rory mă trage spre el şi mă sărută pe gât.

- Am deja tot ce-mi doresc. Asta e doar ca să-ţi dovedesc că te înşeli.

Mă ţine lipită de el şi îmi dă chiloţii laoparte, mângâindu-mă. Simt atâta plăcere, că nu îmi pot opri un geamăt.

- Şi eu am tot ce vreau.

- Ştiu, iubito.

Mă pătrunde cu un deget şi mă încordez în jurul lui.

- Hazel, eşti aşa de udă.

Mă sărută cu disperare, revendicându-mă. Sunt copleşită de senzaţii: barba lui pe faţa mea, limba lui care o mângâie pe a mea, al doilea deget care mă pătrunde, ameţindu-mă, şi corpul lui puternic şi tare sub mine. îşi lipeşte disperat penisul de mine.

- Am nevoie de tine! îi şoptesc.

Mă întind spre penisul lui, dându-i boxerii jos.

Rory încuviinţează şi chiloţii mei dispar. Inima îmi tresaltă când îi văd expresia – plină de iubire, dorinţă şi uimire.

Mă las pe el şi gemem împreună. Felul în care mă întind în jurul lui îmi dă fiori.

- Eşti totul pentru mine! îi şoptesc.

Mă las şi mai mult pe el, cuprinzându-l cu totul.

Simt scântei în corp şi îl muşc de piept.

- Te iubesc atât de mult! îmi spune el.

îşi întinde mâna pe talia mea şi începe să mă penetreze.

Nu sus şi jos, ci în faţă şi în spate şi...

- La naiba, Rory!

Simt cum mă acaparează valuri de dorinţă.

îmi zâmbeşte şi mă priveşte fascinat, în timp ce se mişcă în mine. Pare că ştie că atinge exact punctul care trebuie.

- Apleacă-te puţin în faţă!

îl ascult şi, când clitorisul meu îi atinge baza, mă încordez.

- Aşa, spune el.

- Eşti malefic.

Rory mă mişcă mai repede. Nu am avut nici o

şansă de la bun început. încep să simt fiori şi privirea îi scapără, ca şi cum îi simte.

- Dă-ţi drumul! Dă-ţi drumul pentru mine şi lasă-mă să câştig!

Zgomotul care îmi scapă e jumătate frustrare, jumătate înfrângere, pentru că deja mă încordez. Presiunea se intensifică şi îmi muşc buza, ca să îmi opresc un geamăt, însă felul în care îmi atinge punctul G e prea plăcut, modul în care îmi freacă clitorisul cu corpul lui e perfect. Nu pot să mă abţin.

- Dumnezeule!

Mă las în faţă, tremurând şi încordându-mă pe Rory în timp ce mă cuprinde orgasmul. Toate gândurile dispar şi nu simt decât plăcere. îmi înfig unghiile în muşchii lui şi îl muşc de umăr.

- Trebuie să termin, şuieră el.
- Termină împreună cu mine! îl implor.

îşi ridică şoldurile şi mă penetrează, apoi îmi geme numele şi se încordează. în ultimele valuri ale orgasmului meu, memorez felul în care i se despart buzele, privirea disperată şi plină de iubire cu care mă fixează, modul în care mă strânge în braţe, ca şi cum nu o să îmi dea niciodată drumul.

>

Revenim pe pământ, iar inimile ne bat cu putere. îl sărut pe gât, pe obraji, pe buze.

- Ţi-am spus eu, şopteşte Rory şi mă face să râd.
- Se pare că amândoi am câştigat.

Oftează fericit, apoi inspiră adânc şi se ridică.

- Gata cu leneveala, Hartley! Ne aşteaptă o zi importantă.

Mă întind pe spate şi îl împing când încearcă să mă tragă din pat.

- Dar nu ai antrenament azi.
- Trebuie să te mutăm la mine.
- Azi?
- Da, Hartley. în sfârşit, te-am convins să accepţi, nu am de gând să mai aştept.

Inima îmi explodează cu iubire şi râd când mă ridică din pat, mă ia pe sus şi mă duce la duş.

- Sau te-ai răzgândit?
- Niciodată.

încă râd şi mă zvârcolesc pe umărul lui când dă

drumul la apă. Mă aşază jos şi îmi înfăşor braţele în jurul gâtului lui, admirându-1.

- Te păstrez, Rory Miller.

EPILOG
Rory

O lună mai târziu

- Partea asta o să fie folosită pentru cursuri de dans, spune Hazel, în timp ce conduce grupul în a doua încăpere.

Hazel a intrat în posesia studioului ieri, iar azi dăm o petrecere acolo, pentru a sărbători. Panoul cu numele nu e încă gata, dar a dat drumul la website, iar paginile de pe reţelele de socializare sunt gata, atrăgând atenţia curioşilor.

Ember Studios. Hrăneşte-ţi pasiunea pentru mişcare!

Toată lumea e aici: familia ei, a mea, jucătorii de la Storm, angajaţii şi elevii ei de la cursurile de yoga. Cineva dă muzica mai tare, se deschid sticle de şampanie, iar oamenii admiră munţii North Short pe ferestrele mari, socializează şi se distrează.

Hazel stă lângă mine, cu o expresie visătoare, de parcă nu îi vine să creadă că ce se întâmplă e real.

Ştiu exact cum se simte. încă nu îmi vine să cred că Hazel

>

Hartley s-a îndrăgostit de mine.

- Sunt atât de mândru de tine, Hartley! Atât de mândru, îi spun, între săruturi.
- Mulţumesc! Te iubesc!

>

M-am gândit că, dacă o să tot aud asta, nu o să mai aibă acelaşi impact, dar nu e aşa. Fiecare moment când Hazel Hartley îmi spune că mă iubeşte e cel mai minunat din viaţa mea.

- Şi eu te iubesc aşa mult, Hazel! Nici nu ştii.
- Am o oarecare idee.

îi arunc un zâmbet arogant. De dimineaţă, ne-am jucat de-a „câte orgasme poate să aibă Hazel înainte

să mă implore să mă opresc” şi m-am gândit la asta toată ziua. Mai ales la partea în care s-a aşezat în genunchi şi mi-a făcut un sex oral aşa bun, că sunt convins că sufletul mi-a părăsit corpul.

- Eşti sigură? Nu trebuie decât să-mi dai un semn şi o să-ţi reamintesc, îi spun.
- Ce arogant eşti! îmi zice ea zâmbind.

O sărut pe gât. Sunt dependent de ea.

- Doar mă cunoşti.

>

Părinţii mei apar în faţa noastră şi ne îndreptăm.

- Felicitări, draga mea!

Mama o ia în braţe pe Hazel, după care tata dă mâna cu ea.

- Ai făcut o treabă grozavă, Hazel!
- Mulţumesc, Rick!

Tata se duce înapoi lângă mama şi o ţine de mână, de parcă ar putea să îi scape. Mama mă priveşte, apoi zâmbeşte când se uită la mâinile lor.

încă e puţin ciudat să îi văd pe ai mei ţinându-se de mână, blau mai făcut asta, dar, pe de altă parte, înainte nu mergeau la terapie de cuplu, nu ieşeau la întâlniri şi nici nu îşi zâmbeau aşa cum o fac acum.

Am fost şi eu la terapie cu ei de câteva ori. Uşor-uşor, familia noastră începe să se vindece.

- Hazel mi-a spus că eşti dansatoare, îi zice mama mamei lui Hazel.

Familiile ni s-au întâlnit seara trecută, când eu şi Hazel i-am scos pe toţi la cină.

- Nu mai sunt dansatoarea care am fost, dar o fac de distracţie, pentru mine.
- Exact, spune Hazel fericită.

Mamele noastre îşi planifică să ia prânzul la sfârşitul săptămânii, în timp ce Ken şi tata încep o conversaţie cu Streicher, iar Pippa şi Owens vin spre noi.

- Ce loc! exclamă Pippa şi o îmbrăţişează pe Hazel. Arată foarte bine!

Hazel oftează şi se uită în jur, cu o expresie visătoare. în ultima lună, a investit fiecare secundă în planurile ei pentru studio.

- Mulţumesc! Mă bucur că am decis să continui să lucrez cu

>
echipa, chiar dacă acum o fac cu jumătate de normă şi sunt foarte ocupată.

Când Hazel şi-a depus demisia ca să înceapă renovările la studio, se prea poate ca Ward să fi observat că nu voia să renunţe la un loc de muncă pe care îl iubea, aşa că i-a făcut o ofertă. I-a zis să lucreze cu jumătate de normă, cu câţi jucători voia, şi i-a oferit un program flexibil. Streicher, Owens şi Volkov s-au oferit să vină la studioul ei pentru sesiunile de fizioterapie, ceea ce i-a uşurat decizia.

>

- O să-ţi ducem dorul la arenă, spune Owens, îmbrăţişând-o strâns.
- O să ne vedem la meciuri. O să port tricoul cu numele lui Miller.

Ne zâmbim, iar inima îmi bate cu mândrie şi afecţiune.

Lui Owens îi sună telefonul şi se încruntă când se uită la ecran.

- Darcy?

Se îndepărtează de noi ca să continue conversaţia.

Fu şi Hazel ne privim. Owens a fost foarte tăcut în ultima lună, ceea ce nu îi stă deloc în fire, şi ştiu şi motivul: Kit şi Darcy s-au logodit de Anul Nou.

Când se întoarce, pe faţă i se citeşte îngrijorarea.

- E totul în regulă? îl întreb.
- Nu ştiu. Kit şi Darcy s-au despărţit, spune el şocat. în jur se lasă tăcerea. Owens se uită la podea, distras, apoi îşi revine. Trebuie să plec. Felicitări pentru studio, Hazel!

O îmbrăţişează, apoi iese, iar noi ne uităm după el.

- Unde se duce? întreabă Pippa.
- Nu ştiu, zice Hazel.

Nu îmi amintesc foarte clar conversaţia pe care am purtat-o cu Owens în bar, în seara când mi-am făcut tatuajul cu dragonul, dar tot ştiu câte ceva, aşa că tac din gură. Hazel şi Pippa parcă simt asta şi se întorc spre mine.

- Ce ştii? mă întreabă Hazel.
- Nimic, zic eu inocent.
- Minte, spune Pippa cu zâmbetul pe buze.
- Clar.

Hazel îşi plimbă limba peste buza de jos, ca şi cum se gândeşte la toate modurile în care poate să îşi folosească gura ca să mă tortureze mai târziu şi să obţină informaţii de la mine.

Nu ştiu dacă e de bine sau de rău faptul că am făcut planuri pentru noi după asta.

îl strig pe Streicher, care se amuză când vede că surorile Hartley mă interoghează.

- Logodnica ta are nevoie de încă un pahar, spun eu, testând cuvântul.

îmi place cum sună. Cred că o să încep să îl folosesc şi eu în curând.

Streicher o ia pe Pippa cu el. Aceasta îmi şopteşte „O să te găsesc”, în timp ce eu şi Hazel râdem. îmi pun braţul în jurul lui Hazel şi admirăm petrecerea: familiile noastre, prietenii, oamenii noştri.

- Ce spui, Hartley, e tot ce ai visat că o să fie?

- Miller, e mult mai mult de atât.

Hazel zâmbeşte şi pare atât de fericită şi de împăcată.

- O să avem probleme, şuieră Hazel în seara aia când ne strecurăm pe patinoarul din apropierea apartamentului nostru, luminat doar de lună şi de stele.

>

- Ba nu.

O aşez pe o bancă şi încep să îi leg şireturile patinelor.

Angajaţii ştiu că suntem aici, pentru că i-am anunţat de acum câteva luni. Dar ştiu că trebuie să se ascundă, pentru că altfel ar strica surpriza.

Mă duc spre patinele mele, iar Hazel priveşte visătoare stelele.

- De fiecare dată când mă uit la stele într-o seara rece ca asta, îmi amintesc când am patinat afară, după League Classic.

Când se întoarce spre mine şi îşi întinde mâna, cu privirea plină de iubire, am senzaţia că inima o să îmi explodeze.

O sărut repede şi mă retrag.

- Stai un pic! şoptesc.

Mă duc spre panoul de control pe care mi l-au arătat angajaţii şi apăs pe butonul pe care scrie RORY.

în jurul patinoarului se aprind luminiţe, învăluindu-l într-o lumină caldă. Hazel zâmbeşte şi priveşte fascinată luminiţele.

- Rory!
- Hazel!

Mă duc spre ea şi întind mâna.

Inima îmi bate cu putere când o ajut să ajungă pe gheaţă, după care patinăm, ţinându-ne de mână. Nu ştiu pe ce să mă concentrez mai întâi: pe felul în care îi flutură părul în vânt, pe licărirea din ochii ei sau pe cutia de catifea din buzunar.

O întorc şi râde, ţinându-se de mine.

- M-am gândit, spun eu, în timp ce inima îmi bate cu putere.

Hazel mă priveşte întrebătoare.

- Acum ai studioul tău, eu o să rămân în echipă pentru restul carierei mele cel mai probabil – am

semnat un contract pe şapte ani – şi locuim în aceeaşi casă. Ce urmează, Hartley?

Aştept răspunsul ei, în timp ce ascult sunetul patinelor noastre care alunecă pe gheaţă.

- îţi ador zâmbetul, oftează ea fericită. îl ador aşa de mult, că mă gândesc la el tot timpul.
- Nu mi-ai răspuns.
- O să mă ceri în căsătorie, spune ea, privindu-mă în ochi.

Simt un val de fluturi în stomac şi inspir adânc, fixând-o cu privirea.

- Serios?

-Da.

Pare aşa încrezătoare şi sigură pe ea.

- Rory, am văzut inelul, iar acum asta?

Zâmbetul ei se măreşte.

- Ai văzut inelul?
- Din greşeală, serios.
- Ţi-a plăcut?

Am fost la bijutier cam de zece ori cu Pippa şi Streicher, ca să mă asigur că inelul din aur alb, cu diamante albastre şi gri e perfect. Dar, dacă nu o să îi placă, o să îl arunc şi o să îi iau orice îsi doreşte.

- Da. Mi-a plăcut foarte mult, şopteşte ea.
- Nu e prea extravagant?
- Ba da, dar tocmai asta mă duce cu gândul la tine.

îi arunc un zâmbet arogant.

- Mare, scump şi superb.

Hazel încuviinţează din cap, zâmbeşte şi inima mea se înalţă spre cer.

- Da. Toate astea. Şi unul dintr-un milion. Perfect pentru mine. Tot ce nu ştiam că îmi doream.
- Nu e prea curând?

Ştiu că sunt nechibzuit şi impulsiv şi că ar trebui să fim împreună încă un an, dar Hazel e aleasa mea.

- Nu şi pentru noi, spune ea.

încuviinţez relaxat, de parcă nu sunt copleşit de emoţii.

- Să spunem că o să te cer în căsătorie. Ce o să urmeze după?
- O să accept.

Mă mut în faţa ei, patinând cu spatele, apoi îi pun

mâinile pe şolduri şi ne oprim. O privesc adânc în ochi.

- Eşti sigură?
- în viaţa mea nu am fost atât de sigură de ceva.
- Poţi să te răzgândeşti.
- N-o s-o fac.
- Nici eu.
- Ştiu.

Se uită la mâna mea când o bag în buzunar şi, când îngenunchez, privirea îi luceşte.

- Hazel Hartley, vrei să-mi faci viaţa mai frumoasă şi să te căsătoreşti cu mine?

Zâmbetul ei e cel mai minunat lucru din lume şi o să îmi

amintesc momentul ăsta pentru totdeauna.

- Da, Rory Miller.

îi iau mâna stângă şi îi pun inelul pe deget, apoi o sărut pe femeia pe care o iubesc. Femeia care m-a transformat în cea mai bună versiune a mea. Femeia de care m-am îndrăgostit în urmă cu mulţi ani şi care simte, în sfârşit, acelaşi lucru pentru mine.

Femeia alături de care abia aştept să îmi petrec restul vieţii. Cu care abia aştept să mă căsătoresc. Să am copii. Nepoţi.

- Te iubesc! îmi şopteşte Hazel.

- Şi eu, Hartley, şi nu o să permit să uiţi asta vreodată.

NOTA AUTOAREI

Vă mulţumesc că aţi citit *Revanşa.* Dacă v-a plăcut, aş aprecia să îmi lăsaţi o recenzie. Acestea îi ajută pe cititori să găsească cărţile pe care le iubesc.

Sunt puţin tristă pentru că trebuie să îmi iau rămas-bun de la Rory şi Hazel, care sunt personajele mele preferate de până acum. E un citat din *The Office* care îmi place foarte mult: „Mi- ar plăcea să îţi dai seama că trăieşti ceva special înainte să treacă momentul”. Abia aştept să scriu despre Hayden şi Darcy, dar Rory şi Hazel vor avea mereu o parte din inima mea.

Inspiraţia pentru studioul lui Hazel a venit de la una dintre cele mai bune prietene ale mele, Helen Camisa, proprietara studioului Fat and Happy Yoga. Helen e unul dintre acei oameni de care te îndrăgosteşti imediat, pentru că e amuzantă, înţeleaptă şi plină de compasiune. Când Hazel spune lucruri precum „meriţi să te simţi bine în corpul tău” şi „e în regulă să îţi placă mâncarea”, aia e, de fapt, vocea lui Helen, care îmi spune că toate corpurile sunt frumoase, indiferent de ce evidenţiază presa. Helen, sunt aşa norocoasă că te cunosc! Cartea asta e o scrisoare de dragoste dedicată ţie şi muncii pe care o faci.

Le mulţumesc şi prietenelor mele scriitoare: Grace Reilly, Brittany Kelley, Olivia Hayle, Lily Gold şi Maggie North. Ele m- au ajutat să aduc povestea în cea mai bună formă posibilă şi miau oferit sfaturi şi clipe amuzante de-a lungul acestui drum pe care mi l-am ales.

Le mulţumesc prietenilor mei din viaţa reală, Sarah, Alanna, Anthea şi Bryan, care mă ţin de mână, mă susţin şi îmi oferă spaţiu să fiu eu însămi, oricât de ciudată aş fi uneori.

Mii de mulţumiri cititorilor mei beta care sunt foarte

>

amuzanţi: Maggie, Estber, Wren, Jess, Marcie, Brett, Callan şi Nicole. Comentariile voastre m-au distrat copios şi au îmbunătăţit povestea.

Becca Hensley Mysoor, îţi mulţumesc pentru sfaturile înţelepte şi entuziaste legate de Rory şi Hazel şi pentru ideea genială a dragonului de cristal exorbitant de scump.

îi mulţumesc soţului meu, cel mai blând şi mai răbdător om pe care l-am întâlnit vreodată, care mă face să râd mai mult decât oricine altcineva. Cărţile mele sunt pline cu iubire tocmai pentru că, atunci când le scriu, mă gândesc la tine.

Şi, nu în ultimul rând, vă mulţumesc vouă, dragii mei cititori! Vă mulţumesc că îmi citiţi cărţile, că le spuneţi prietenilor voştri, surorilor şi mamelor voastre despre ele şi le postaţi pe reţelele de socializare. Apreciez e-mailurile voastre şi mesajele minunate. Datorită vouă, pot să-mi trăiesc visul!

Pe curând,

STEPH